

Không Hề Phòng Bị

Contents

Không Hề Phòng Bị	1
1. Chương 1: Hoàng Tử Vs. Tài Tử	2
2. Chương 2: Hoàng Tử X Tài Tử Yêu Đường-ing	11
3. Chương 3: Hoàng Tử Pk Tài Tử Chi Trình Tiết Công Thủ Chiến	22
4. Chương 4: Đóa Hoa Hoàng Tử Cần Được Tưới	30
5. Chương 5: Hoa Đại Ven Đường Không Được Hái	40
6. Chương 6: Tài Tử Đại Nhân Tấn Công	50
7. Chương 7: Hoàng Tử Điện Hạ Hắc Hóa	61
8. Chương 8: Phiên Nào Của Hoàng Tử Điện Hạ	71
9. Chương 9: Ai Nạn Của Hoàng Tử Điện Hạ	83
10. Chương 10: Lửa Giận Của Tài Tử Đại Nhân	93
11. Chương 11: Ngày Nghỉ Của Hoàng Tử And Tài Tử	103
12. Chương 12: Nữ Vương Bệ Hạ Giá Lâm	113
13. Chương 13: Con Đường Làm Dâu Của Hoàng Tử	122
14. Chương 14: Kết Thúc Của Hoàng Tử Và Tài Tử	131
15. Chương 15: Ngoại Truyện: 10 Vở Kịch Ngắn	133
16. Chương 16: Ngoại Truyện: Ai Chiều Ai Hơn	136
17. Chương 17: Ngoại Truyện: Quốc Vương Và Hoàng Tử Bé	141
18. Chương 18: Ngoại Truyện: Yêu Là Ngọt Hay Là Em	144

Không Hề Phòng Bị

Giới thiệu

Edit: Hà HiThế loại: hiện đại, đô thị cuộc sống, S công M thụ, trung khuyến công, HE. Truyện Không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-he-phong-bi>

1. Chương 1: Hoàng Tử Vs. Tài Tử

I hate this world.

Kỷ Tử Mân nghĩ lại những chuyện gần đây mình gặp phải, cậu thật sự rất muốn lao lên núi cao đón gió hét lên những từ này, hoàn toàn khắc họa tâm tình của cậu.

Vết bàn tay trên mặt như vẫn còn âm ỉ đau, Kỷ Tử Mân ôm đôi má sưng đỏ cảm thán phụ nữ phát cuồng quả nhiên không chộc được.

Tháng trước bị thằng cha nào đó nửa đường lao ra đâm cho một cú bị bầm vừa mới tan không lâu, bây giờ lại thêm nguyên bàn ngũ chỉ sơn, khi nào cậu mới có thể khôi phục khuôn mặt tuấn tú?

Nhưng cùng là bị gái đá, vì sao cậu thì là kết cục này còn tên kia lại luôn kết thúc bình an?

Trong đầu Kỷ Tử Mân hiện ra một khuôn mặt nam lạnh lùng như núi băng, cảm thấy gò má càng đau đớn.

Rõ ràng đều là bên có lỗi với phụ nữ, tại sao cổ tình bị đánh chỉ có cậu, thế giới này thật không công bằng!

-I hate this world! – Mặt Kỷ Tử Mân phụng phịu khê mắng.

Cô gái mặt tàn nhang thấy khó hiểu, hỏi:

-Cái gì?

-Không sao, vẫn là chị tốt nhất với em.

Kỷ Tử Mân uốn éo trên đùi đồng sự Tiểu Mễ, đối phương nhẹ nhàng cầm túi chườm đá đắp lên mặt cho cậu, mùi hương nữ tính không ngừng xông vào mũi cậu, quả nhiên vẫn là cổ gần hang thơm ngon. Nếu không phải chủ quán hạ lệnh nhân viên trong quán cấm yêu đương, cậu với Tiểu Mễ chắc chắn đã phát triển quan hệ siêu hữu nghị từ lâu rồi.

Kỷ Tử Mân không cho rằng mình hoa tâm, chỉ là cũng không chuyên tình; cậu không chủ động theo đuổi phụ nữ, chỉ là ai đến cũng không từ chối, càng nhiều càng tốt.

Cái gọi là ‘Hoa nếu nở rộ, hồ điệp tự đến’, yêu đương như hồ điệp nghe hương mà đến, Kỷ Tử Mân chính là đóa hoa được phụ nữ vây quanh đó.

Mặt mũi cậu tuấn tú xinh đẹp hơn nữ sinh, thân cao 180cm; ngoài ra, dáng người thuộc loại dong dỏng, dáng chuẩn không cần chỉnh, lại còn là sinh viên học viện nghệ thuật, khí chất bồi dưỡng từng ngày lại thêm vẻ ngoài xuất sắc trời sinh tạo thành hình tượng cao quý. Bình thường chỉ cần vừa đứng ra ánh mắt mọi người sẽ bắt gặp bị Kỷ Tử Mân hấp dẫn.

Con người cậu lỗ mãng nhưng cũng không phải không có tiết tháo. Yêu đương phần lớn là Plato (không sex), rất ít phát triển đến mức lên giường, trừ khi hào hứng không thể ngăn nổi, Kỷ Tử Mân tự nhận mình coi như là người có nguyên tắc.

Mọi người duy trì khoảng cách an toàn ‘Trên cả bạn bè, người yêu chưa tới’, đi vào nội tâm nhưng lại không tiến vào thân thể. Kỷ Tử Mân là tri kỷ tốt, khuê mật tốt vĩnh viễn của các bạn gái, nói trắng ra một chút thì chính là tên mặt trắng.

Trong mắt những thằng con trai khác, cậu chính là kinh địch đáng hận nhất.

Kỷ Tử Mân bỗng bị đàn ông đánh khả năng là xuất phát từ ghen ghét, nhưng bị phụ nữ thưởng cho một bàn tay nguyên nhân không gì hơn là trong lúc vô tình lại làm tổn thương một trái tim thủy tinh yếu ớt. Bởi vì ở quán cafe Kỷ Tử Mân làm công, cậu là hoàng tử thuộc về mọi người, bất kỳ cô gái nào cũng đừng muốn độc chiếm, đây là luật bất thành văn mọi người cùng nhất trí.

-Vậy mà cam lòng làm tổn thương khuôn mặt xinh đẹp này, đây chính là trần điểm chi bảo đấy! – Tiểu Mễ nhắc túi chườm đá ra, đau lòng vuốt ve gò má Kỷ Tử Mân.

-Này, tốt xấu gì cũng nên an ủi trái tim bị tổn thương của em được không? – Kỷ Tử Mân bất mãn ngồi dậy lười biếng cào tóc, kiểu tóc dùng gel cố định bị xoa thành lộn xộn nhưng cũng không hề làm giảm sức hấp dẫn của cậu. -Sao, em dùng khuôn mặt này có thể bắt đầu làm việc không?

-Dầu tay không mấy rõ ràng nhưng vẫn hơi hồng, tí nữa chị dùng phấn lót che đi cho cậu, da cậu trắng như vậy bôi chút phấn chắc sẽ không bị phát hiện. – Tiểu Mễ duỗi ngón tay chọc chọc lên má Kỷ Tử Mân, nói: -Yên tâm, dù trên mặt cậu bị rạch một dao vẫn sẽ có không ít nữ sinh chạy tới quan tâm cậu, vẫn là hoàng tử điện hạ được hoan nghênh nhất!

Kỷ Tử Mân mở tủ cá nhân lấy tạp dề đen làm việc buộc vào, lại dùng dây cột buộc mái tóc chạm vai lại.

-Đây là tai nạn lao động, em nhất định phải bảo chủ quán tăng lương cho em.

-Tai nạn cái đầu cậu! – Cửa phòng nghỉ bị mở ra, chủ quán cafe Tề Bạch bước vào, anh đứng lúc nghe thấy lời Kỷ Tử Mân nói.

-May mà cô ta không khóc lóc ồn ào trong quán, nếu hại tiếng tăm quán tôi bị suy giảm coi chừng tôi trừ tiền lương của cậu!

Kỷ Tử Mân không phục, chỉ vào gò má trái đỏ ửng nói:

-Chủ quán, trần điểm chi bảo bị hư hỏng anh mới cần lo lắng!

-Xi! – Tề Bạch khinh thường đẩy cái mặt muốn nhào tới nhìn anh của Kỷ Tử Mân. -Hoàng tử điện hạ, vạn phần cảm tạ ngài trả giá vì bản quán, nhưng gì thì gì cũng nên lưu ý lời nói và việc làm của mình, đừng làm những nữ sinh kia tùy tiện hiểu lầm ngài có ý với họ, coi chừng lại dẫn tới phiền toái.

-Chủ quán, đây là kinh nghiệm của anh à? – Kỷ Tử Mân trêu chọc hỏi.

-Chủ quán có lòng tốt, thẳng thắn nhóc thối nhà cậu này!

-Nhờ chút nào, – Chối phần của Tiểu Mễ bỗng cắm vào giữa Tề Bạch và Kỷ Tử Mân. -Đừng nhúc nhích, chị đây trang điểm che khuyết điểm cho cưng, để cưng có thể xinh đẹp ra ngoài gặp khách.

Miệng Kỷ Tử Mân lầm bầm:

-Tại sao không phải đẹp trai mà lại là xinh đẹp?

-Đây không phải trọng điểm. – Tiểu Mễ dùng phấn đập mạnh vào mặt Kỷ Tử Mân vài cái.

Tề Bạch bỗng bị vắng vẻ một bên bó tay với nhân viên nhà mình, chỉ có thể nhắc nhở:

-Xong rồi thì ra ngoài làm việc, một mình tôi bận không xuể được.

Chạng vạng là thời gian học sinh cùng dân đi làm tan tầm đông nhất, cũng đúng là bữa tối, bởi vậy làm ăn của quán cafe thời điểm này luôn rất tốt.

-Mặt anh Tử hình như hơi sưng, xảy ra chuyện gì à?

Bưng thức ăn lên cho khách, Kỷ Tử Mân trước giờ có hỏi tất có đáp.

-Tối qua ngủ không cẩn thận va vào tủ đầu giường, đã bôi phấn rồi mà em còn nhìn ra được à?

-Đó là vì bọn em quan tâm đến anh mà! – Các học sinh nữ then thùng cười nói. -Có đau không? Bọn em đi mua thuốc bôi cho anh nhé?

-Có các em quan tâm chút vết thương nhỏ này thoáng cái khỏi ngay thôi. – Kỷ Tử Mân nói chuyện ngọt chết người không đền mạng. -Các em ăn cơm trước đi, nước trái cây anh sẽ tự mình bưng lên!

Dù có là hoàng tử điện hạ mặt biến hình, nhân khí vẫn chỉ tăng không giảm.

Kỷ Tử Mân học khoa nghệ thuật thiết kế đại học T, hiện giờ đang học năm ba. Phong hào hoàng tử không chỉ lưu truyền trong khoa mà còn lan truyền nhanh chóng trong trường, được xưng là nhân vật nổi danh trường học.

Phối hợp với danh hiệu hoàng tử của Kỷ Tử Mân là người nào đó được xưng là tài tử khoa pháp luật. Gia thế tốt, ngoại hình tốt, đầu óc tốt, vận động tốt cho nên kéo theo nhân duyên cũng rất tốt, dù có khuôn mặt lạnh lùng vạn năm nhưng vẫn được hoan nghênh, là nhân vật quan trọng của đại học T.

Một là nhân vật nổi danh ngoài tuần tú, xinh đẹp, tri kỷ thì là hoa tâm, lạt giao, đàn bà các loại hình dung tiêu cực, cùng so sánh với nhân vật quan trọng giỏi tất cả các mặt, một lời nói vạ người hưởng ứng, bình luận tự nhiên nghiêng về một bên.

Biểu hiện của Kỷ Tử Mân ở khoa nghệ thuật thiết kế kỳ thật tương đối xuất sắc mà cũng được kỳ vọng, đáng tiếc nghệ thuật không phải mỗi người đều có năng lực thưởng thức, càng không phải ai cũng đều chấp nhận. Trong mắt người ngoài, cậu chính là một thằng phong lưu dùng vẻ ngoài chơi gái khắp nơi.

Trong vườn trường đại học T có bầu không khí học hành nghiêm túc, dị loại như cậu không được chấp nhận. May mà dị loại trên thế giới không tính là ít, Kỷ Tử Mân cũng không thấy cô đơn.

Kiều Hải Tinh là bạn tốt của Kỷ Tử Mân, bạn tốt nhất.

Cô là con lai có vẻ ngoài diễm lệ, hứng thú là thiết kế trang phục, ở trên mạng mở cửa hàng mang tên mình, hàng thiết kế có phong cách đặc thù độc nhất vô nhị khiến cô có một lượng fans trung thành, việc làm ăn rất phát đạt, đương nhiên không ngoài khả năng có người là bị bản thân cô hấp dẫn mà đến.

Nói người người đến, Kiều Hải Tinh mặc quần áo chưa có ngày nào phối hợp với sở thích đại chúng nhẹ nhàng đi vào phòng học. Quần áo trên người cô chỉ có thể miêu tả như nhiều miếng vải đủ loại kiểu dáng chắp vá, rất giống áo cà sa.

Sinh viên quần áo quái dị trong khoa nghệ thuật thiết kế không ít nên không ai nhìn chăm chăm vào cô. Một phần cũng là đã nhìn mãi thành quen, thấy nhưng không thể trách.

Câu cửa miệng của Kiều Hải Tinh là: cảm giác thành tựu của tôi đến từ ánh mắt kinh ngạc chán ghét kỳ thị khinh bỉ của thế nhân, không đồng ý của bọn họ chính là thừa nhận của tôi! Há!

Từ trường quá hợp với dị loại có lẽ cũng là một loại phức tạp.

Kỷ Tử Mân thích tính cách thẳng thắn điên cuồng của Kiều Hải Tinh, mà Kiều Hải Tinh lại thường thức chủ nghĩa cá nhân lớn mật của Kỷ Tử Mân, hai người vừa gặp đã thân, đáng tiếc lại không thể chung tình. Dù sao Kiều đại tiểu thư không yêu hoàng tử mà yêu mãnh nam.

-Hê, chào buổi sáng! – Kiều Hải Tinh trả chiếc túi giành chỗ lại cho Kỷ Tử Mân, ngồi xuống rồi hỏi: -Tiểu P, bài tập thiết kế truyền đạt thị giác ông làm xong chưa?

Kỷ Tử Mân, biệt danh Tiểu P, nguyên nhân: Tử = đồng âm với ‘tử (tím)’ = tiếng anh Purple = mở đầu là P = so với Tiểu Tử đáng yêu hơn bao nhiêu, bởi vậy gọi Tiểu P. Phụ chú: tên gọi của riêng Kiều Hải Tinh.

-Cuối tuần đã nộp rồi. – Kỷ Tử Mân cầm bút máy vẽ lung tung vào vở phác thảo, ngáp dài một cái không chút hình tượng.

-Mẹ! Ông là đồ không có nghĩa khí, hại tôi hôm qua đuổi bài gần chết! – Kiều Hải Tinh lấy sách giáo khoa lịch sử nghệ thuật trong túi ra ném lên bàn, độ dày vừa vặn, gối lên ngủ sẽ không bị sái cổ.

Một hình người chibi nằm ngáy o o dần hiện trên giấy, Kỷ Tử Mân nghe thấy tiếng chuông kêu liền dọn bản phác thảo lại, lấy ra sách giáo khoa.

-Tinh Tử, tiết của Lưu đại đao bà cũng dám ngủ?

-Bỏ tiểu thư gần đây vội vàng làm một đồng hàng, hôm qua lại thức đêm đuổi bài tập, cho chú Chu leo cây nhiều quá sẽ bị ghi hận đấy... Chợp mắt một lúc, năm phút sau gọi tôi.

Năm phút? Năm mươi phút cũng không đủ cho bà ngủ!

Kỷ Tử Mân thâm trợn mắt, nhanh nhẹn lấy laptop cùng điện thoại ra. Giáo sư môn này đưa nội dung học thành power point, còn rất máy móc không gửi tài liệu mà muốn sinh viên tự mình chép, tốc độ viết có thể nhanh hơn tốc độ nói chuyện không? Bởi vì cái gọi là ‘khoa học kỹ thuật chung quy đến từ con người’, chức năng chụp ảnh của điện thoại phát huy tác dụng cực lớn ở môn học này.

Vì phải chiếu power point nên phòng học không mở đèn, giáo sư trên bục giảng cầm microphone nước miếng tung bay. Nội dung lịch sử nghệ thuật phức tạp dưới giảng giải hết sức của ông vẫn không chút thú vị, sinh

viên dưới lớp gục một phần ba, phần lớn đều làm việc riêng, chỉ có lúc đổi trang mới đồng loạt cầm điện thoại chụp.

Tính tình Kỷ Tử Mân nhìn như phóng khoáng tự do nhưng từ nhỏ đến lớn cậu đều là con ngoan trò giỏi, trừ những trường hợp bất khả kháng thì chưa từng đi muộn, bỏ tiết. Cậu rất nghiêm túc chép bài, chụp ảnh, nghe giảng, mãi đến khi nghỉ giải lao giữa giờ cậu mới thôi tập trung, đây Kiều Hải Tinh đang ngủ như chết bên cạnh, đối phương không có chút phản ứng.

Đã nói năm mươi phút căn bản không đủ cho cậu ta ngủ mà, Kỷ Tử Mân thử một lần rồi không kiên trì nữa.

Cậu ngồi gần cửa sổ, bên ngoài vang lên tiếng đập bóng, tiếng hò hét cổ lên của đám đông cùng tiếng còi thi đấu, bao phủ sân trường là hơi thở thanh xuân đặc biệt.

Kỷ Tử Mân vén rèm ló đầu ra nhìn, khu lớp học của học viện nghệ thuật ngay phía trên sân thể dục, cách nhau một sườn dốc, không có cây cối che khuất nên tầm nhìn rất rộng, tình hình trên sân vận động có thể nhìn rõ. Phía dưới sườn dốc là sân bóng rổ, một đám người đang đấu đối kháng 3:3, xung quanh tụ tập khá đông nữ sinh, đội cổ động khí thế không lồ.

Một dáng người quen thuộc lọt vào tầm mắt Kỷ Tử Mân, khoe miệng cậu giật giật, thầm mắng mình vì sao thoáng nhìn đã nhận ra núi băng kia.

Tài tử khoa luật, nhân vật nổi tiếng được hoan nghênh nhất đại học T, núi băng lạnh lùng trong miệng Kỷ Tử Mân, cũng là một trong mấy người đang đổ mồ hôi thanh xuân dưới ánh mặt trời, tên thật là Ngôn Hành, đều là sinh viên năm ba.

Áo bóng rổ ba lỗ màu xanh đậm phối với quần thể thao màu trắng tôn lên màu da nâu khỏe mạnh, còn có bắp tay cơ ngực rắn chắc đẹp đẽ. Cơ bắp bình thường giấu dưới áo sơ mi chỉ có lúc này mới có thể thưởng thức trọn vẹn.

Kỷ Tử Mân từng dùng góc độ thưởng thức nghệ thuật quan sát người tên Ngôn Hành này, lông mày rậm, đôi mắt sáng ngời có thần, mũi thẳng tắp cùng đôi môi mỏng, tướng mạo ngay thẳng đẹp trai là ước mơ của rất nhiều người. Ngoài cơ mặt cười không phát triển, xét một cách toàn diện người này không có gì để phê bình.

Mà cả người cực kỳ tự tin như Kỷ Tử Mân khi nhìn Ngôn Hành cũng hâm mộ vô cùng, thầm than mặt mình quả thực có hơi nữ tính, nhưng vẫn rất hoàn mỹ.

Chuông vào học lại vang lên, Kiều Hải Tinh bên cạnh mơ màng ngẩng đầu.

-Tiểu P, chói mắt quá, ông đang nhìn cái gì đấy?

Kỷ Tử Mân buông rèm, phòng học lại trở nên tối tăm như trước, giáo sư vừa lúc bưng cốc nước đi vào lớp.

-Bên ngoài có một con sâu lông, màu sắc rực rỡ, có lẽ có độc.

-Mẹ, ghê chết! – Mắng xong Kiều Hải Tinh lại gục đầu xuống bàn hoàn thành nửa ván cờ tiếp theo.

Ngoài núi băng lạnh lùng, trong lòng Kỷ Tử Mân Ngôn Hành có một biệt danh khác là 'sâu lông'.

Hoa và bướm gặp nhau ở quán cà phê, duyên phận của hoa và sâu lông cũng bắt đầu từ quán cà phê.

Ngay từ năm nhất Kỷ Tử Mân đã làm thêm ở quán cà phê của Tề Bạch, lần đầu tiên nhìn thấy Ngôn Hành là sau học kỳ hai không lâu. Hai người gặp nhau từ sớm nhưng lại không thể nói là quen biết, hai bên vẫn luôn dừng tại 'có nhìn thấy người này'. Bởi vì, khi Ngôn Hành gặp đã kích lớn trong cuộc đời, vừa khéo Kỷ Tử Mân đều tận mắt nhìn thấy, nói xấu hổ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Kỳ thật vấn đề cũng không phải do Kỷ Tử Mân, ai bảo lúc Ngôn Hành bị đá đều chọn ở quán cà phê cậu làm thêm. Có lẽ nên hỏi vì sao bạn gái cậu ta lại đồng lòng nhất trí như vậy.

Nếu không phải trong quán có rất nhiều đôi tình nhân chói mù mắt chói của mọi người, thì ngay cả chủ quán Tề Bạch cũng hoài nghi quán cà phê của mình có phải có từ trường kỳ lạ khiến tình nhân chia tay không. Mà dù có, đại khái cũng chỉ nhằm vào một mình Ngôn Hành.

Chủ đề quay lại tình cảnh Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành gặp nhau lần đầu tiên.

Vừa nghỉ đông xong sinh viên không thi cử không áp lực, ra ngoài uống trà chiều có không ít người.

Đi vào từ cửa quán cà phê, rẽ trái đi vào tận bên trong, chỗ sô pha hai người gần cửa sổ đang ngồi một đại mỹ nữ tóc dài tung bay mặt mũi xinh đẹp đáng người đẹp để khí chất hoàn mỹ mềm mại hô lên ‘em sẽ không bao giờ quên anh ~’ như trong quảng cáo. Nàng tao nhã đọc tạp chí, lúc vừa ngồi vào chỗ đã gọi một ly cà phê, nhưng lại dặn khi bạn đến mới bưng lên.

Mọi người sôi nổi thảo luận, suy đoán đối tượng người đẹp đợi là nam hay là nữ.

Hai mươi phút sau, một chàng trai vội vàng chạy tới, cửa bị đẩy mạnh làm chuông gió trước cửa rung lên leng keng khiến không ít người nhìn sang. Vừa nhìn liền sửng sốt, không ít khách nam tan nát cõi lòng, khách nữ thì trái tim rung động.

Tổ hợp tuấn nam mỹ nữ vĩnh viễn nhìn không chán, Kỷ Tử Mân đứng trong quầy bar có nhiều lần cũng không nhận được mà liếc trộm sang khu sô pha trong góc. Bạn đã đến, vậy có thể bắt đầu pha cà phê mà người đẹp gọi rồi.

Kỷ Tử Mân cầm thực đơn đi đến cái bàn mà mọi người đang chú mục, chuẩn bị để khách nam đến sau gọi món.

-Thưa anh, xin hỏi muốn gọi món không?

-A Hành, chúng ta chia tay đi. – Mỹ nữ vừa mở miệng, lực sát thương mười phần.

Chàng trai sửng sốt, vẻ mặt cứng đờ (sau đó phát hiện cậu ta vẫn luôn như vậy), khó dẫu kinh ngạc.

Kỷ Tử Mân dường như nhìn thấy thanh máu trên đỉnh đầu vị khách nam kia sục một phát thấy đấy, tuyệt chiêu ‘-9999999’ người bình thường chịu không nổi!

-Tại sao? – Giọng chàng trai rất có từ tính, có thể dùng gọi cảm để hình dung.

Năm chữ ‘sấm sét giữa trời quang’ dùng cho khách nam cùng Kỷ Tử Mân đều rất phù hợp. Người trước thì một giây trước vừa bị đá không cần nghi ngờ, người sau bởi vì bầu không khí lúng túng đang do dự có nên thoát thân không, may mà Tề Bạch nhanh chân kéo nhân viên nhà mình bỏ chạy, dù sao ảnh hưởng của sóng công kích sau vụ nổ cũng không thấp.

-Bởi vì giữa chúng ta không có tương lai. – Mỹ nữ nói như vậy.

Quán cafe từ lúc mỹ nữ bắt đầu đợt công kích đầu tiên liền yên tĩnh, chỉ có Tề Bạch vờ như không có gì tiếp tục leng keng pha chế đồ uống, trong đó xen lẫn tiếng xì xào bàn tán của khách hàng. Trên thực tế tất cả mọi người vánh lỗ tai đợi nội dung phim phát triển.

-Cậu bây giờ mới năm nhất, năm nay tôi lại sắp tốt nghiệp.

A ~ hóa ra là tình chị em, mọi người kinh ngạc.

-Tôi đã xin ra nước ngoài học cao học, sau khi tốt nghiệp lập tức xuất ngoại.

Ai ~ cự ly xa không thể yêu đương, mọi người cảm thán.

-Tôi có kế hoạch của tôi, cậu cũng có tiền đồ của mình, tôi không muốn làm chậm trễ cậu.

Oa ~ cách nói tôi vì muốn tốt cho cậu, mọi người tập thể thổ tào.

-A Hành, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. – Mỹ nữ nói xong chìm trong im lặng.

Mọi người đều học tim lên cổ họng, cho tới bây giờ chàng trai chỉ hỏi một câu tại sao, hắn sẽ đập bàn phẫn nộ bỏ đi? Hay là khóc lóc xin bạn gái ở lại?

Lâu sau, chàng trai cuối cùng mở miệng:

-Em hiểu rồi, chúc phúc chị.

-Cảm ơn cậu, A Hành. – Mỹ nữ nở nụ cười, nghiêng người hôn một cái lên mặt bạn trai cũ, cầm túi xách rời đi.

Chàng trai bị ở lại bao phủ trong cô quạnh, ánh mặt trời ảm áp sau buổi trưa cũng không hòa tan được đau thương đóng băng quanh mình. Không khóc không ồn, tôn trọng lựa chọn của bạn gái, bình tĩnh chín chắn tặng lời chúc phúc, dần ông như vậy khiến tất cả mọi người nghe lên nhỏ một dòng nước mắt đồng tình vì hắn.

Không ít tâm hồn thiếu nữ đã triệt để rơi vào tay giặc, trong lòng đều giờ cao tay phải nói: chọn tôi! Chọn tôi!

Kỷ Tử Mân thấy Tề Bạch rót cafe vào chén, đang muốn trang trí bước cuối cùng, cậu đi qua nhận lấy nói:

-Chủ quán, để em làm đi.

Ngôi sao tương lai của giới nghệ thuật dùng caramel tỉ mỉ vẽ một bức hình lên mặt sữa, Tề Bạch ngó qua nhìn đúng là Q bản của khách nam kia, phía dưới viết smile, mục đích rõ ràng là muốn động viên đối phương.

Kỷ Tử Mân cũng là lần đầu nhiều chuyện như vậy, sau khi vẽ xong cậu tự mình bưng cafe ra.

-Uống chút ngọt tâm tình sẽ tốt hơn.

Chàng trai vốn định từ chối, nhưng khi nhìn thấy hình vẽ trên lớp sữa thì lại đổi ý.

-Cảm ơn.

Kỷ Tử Mân không đáp lại, xoay người tiếp tục phục vụ khách hàng khác.

Không lâu sau quán cafe lại náo nhiệt như cũ, càng lúc càng ầm ĩ, dường như vừa rồi không xảy ra bất cứ chuyện gì, dần dần bao phủ góc quán vắng vẻ.

Sau lần đầu Kỷ Tử Mân gặp Ngôn Hành bị đá, không đến mấy ngày hai người lại lướt qua người nhau trong đại học T, đúng là kiểu cách nhau một đường phân cách. Kỷ Tử Mân không ngờ đối phương lại là sinh viên cùng trường, nhưng nghĩ lại khoảng cách giữa quán cafe với trường học, quả thực không có gì ngoài ý muốn.

Muốn nghe ngóng khoa hệ cùng tên họ cũng không khó, hướng chỉ là kiểu người tùy thời tùy chỗ đều có thể phát sáng như Ngôn Hành, không muốn biết cũng sẽ có người bắt buộc bạn nghe. Trong lúc vô tình Kỷ Tử Mân liền nhớ thông tin cơ bản của Ngôn Hành, sau khi phát hiện ham mê chơi bóng rổ của đối phương, bởi vì vị trí địa lý thuận tiện, càng vô thức chú ý đến hắn.

Tục ngữ nói rất hay: đã có lần một tức có lần hai, không có lần ba tất không thành lễ. Kỳ thật bình thường chỉ dùng đến câu đầu, thường thường dùng để hình dung chuyện rất có khả năng xảy ra lần nữa.

Thời gian làm việc của Kỷ Tử Mân tự nhiên là an bài theo thời khóa biểu, sau từ đồng sự nghe nói một tuần Ngôn Hành ít nhất sẽ xuất hiện một lần. Nhưng tỷ lệ gặp gỡ của hai người ở quán cafe còn không bằng số lần nhìn thấy ở trường học.

Cho nên có một số việc đã là định trước, ví như lần nữa gặp được đầu trường chia tay trực tiếp.

Đó là thời điểm chuẩn bị kết thúc học kỳ I năm hai, Kỷ Tử Mân vì giáo sư cho tan học muộn, phải vội vàng chạy tới quán cafe. Chờ cậu thay xong quần áo cột tóc gọn gàng, mới phát hiện Ngôn Hành ngồi trong khu sofa ở góc quán.

Cafe trên bàn uống một nửa, đồng sự Tiểu Mễ nổi máu bát quái xán tới nói với Kỷ Tử Mân:

-Đẹp trai vừa mới nhận được điện thoại, dường như đang đợi người đó!

Kỷ Tử Mân không mấy hứng thú, nở nụ cười không chê vào đâu được, nhanh chóng tiến vào trạng thái công việc biểu hiện ra thái độ phục vụ hài lòng chu toàn giữa các khách hàng.

Một cô gái mặc kiểu Hàn đẩy cửa vào, Kỷ Tử Mân bước lên mời:

-Hoan nghênh quý khách, xin hỏi có mấy người?

Nhìn thấy Kỷ Tử Mân cô gái đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

-Tôi hẹn với người khác.

Cô nhìn quanh bốn phía, phát hiện người muốn tìm mới gật đầu với Kỷ Tử Mân, lập tức đi thẳng về phía khu sofa phía tay trái.

Kỷ Tử Mân cùng Tiểu Mễ tâm hữu linh tê nhìn nhau, biết cô bé này chính là người Ngôn Hành đợi.

Dưới ánh chỉ tích cực của Tiểu Mễ, Kỷ Tử Mân mò thực đơn trên quầy đi về bàn đặt trong góc.

Chỉ là diễn viên đóng vai phụ còn chưa tìm được vị trí, lời đài chia tay đã bắt đầu diễn.

-Học trưởng, có phải nếu em không chủ động tìm anh thì anh vĩnh viễn sẽ không liên lạc với em không?

Cô gái lã chã muốn khóc, tuy so ra kém vẻ mỹ mạo của học tỷ mỹ nữ năm trước, nhưng cô gái kiêu yếu đuối lúc khóc lên cũng làm người khác thấy đau lòng. Đáng tiếc bạn trai đối diện dường như không cảm giác, chỉ nhún mày.

Ngôn Hành im lặng làm cô gái tương đối thất vọng, cô bắt đầu bất chấp nhỏ giọng lên án:

-Học trưởng anh luôn như vậy, chuyện gì cũng không nói, không muốn để em đi vào tìm anh, dường như cái gì cũng không để ý. Em nhiều lần hoài nghi anh thật sự có nhìn em không? Anh có hiểu rõ em không? Anh có còn nhớ mình có bạn gái không?

Ai ~ nam sinh không tri kỷ là xấu xa nhất! (Tiểu Mễ)

Chỉ cần vẻ ngoài ưu tú những thứ khác đều là thứ yếu. (Kỷ Tử Mân)

-Em hình như không nằm trong nhật trình của anh, anh không hề coi em là chuyện quan trọng..

Oa ~ hẹn hò còn phải đặt nhật trình á, đẹp trai thật VIP. (Tiểu Mễ)

Giây phút của luật sư đều là tiền, đương nhiên phải sắp xếp. (Kỷ Tử Mân)

Cô gái ôm ngực đau lòng nói:

-Học trưởng, chúng ta chia tay đi.

Một kích trí mạng, Kỷ Tử Mân dường như lại nhìn thấy dòng ‘-9999999’, cho dù Ngôn Hành có nửa năm tăng level chỉ sợ vẫn không ngăn được thể công vô tình này.

Đáng tiếc yêu đương không thể tổ đội, chỉ có thể đánh đơn.

Tử vong không thể về điểm trọng sinh tìm người trị liệu mà phải ở tại chỗ đợi thanh máu hồi đầy; gặp loại boss này chỗ tốt duy nhất là không trừ điểm kinh nghiệm, ngược lại có thể thăng cấp.

Sau khi về thành đổi một bộ trang bị hoàn toàn mới, hoan nghênh lần sau quay lại khiêu chiến.

Lời đài chia tay không chút sóng gió chấm dứt, Kỷ Tử Mân từ đóng vai phụ biến thành bối cảnh trong suốt im lặng lùi về quầy bar, lúc quay người cậu đứng dịp nghe thấy Ngôn Hành nói:

-Anh rất xin lỗi.

Cô gái nấc lên, cúi đầu lau nước mắt chạy ra khỏi quán cafe. May mà lần trước vì có khách quen phản ánh rất ồn ào, chủ quán liền tháo chuông gió treo trên cửa xuống, nếu không lại sẽ phát ra tiếng âm ỉ.

Kỷ Tử Mân thầm than vì sao mình lại gặp phải chuyện này, đặt thực đơn trở lại quầy bar, vừa lúc quay đầu lại liền đối mắt với Ngôn Hành.

Gì vậy? Kỷ Tử Mân sững sờ, từ trong mắt đối phương hiểu ra hình như là hy vọng mình quay đó xem. Do dự một lát, cậu mới đi về phía Ngôn Hành.

-Xin hỏi quý khách cần gì sao? – Kỷ Tử Mân khách khí hỏi.

Ngôn Hành đẩy đồ uống mới uống một nửa trên bàn ra, nói:

-Một ly caramel macchiato.

Kỷ Tử Mân khó hiểu bưng cốc trên bàn lên, phát hiện hóa ra Ngôn Hành không phải uống cafe mà là sữa bò.

Một người đàn ông đến quán cafe gọi sữa bò uống? Thật sự quá chênh lệch với khuôn mặt lạnh lùng như băng kia rồi!

Nhưng người ta là khách, nào có phần để bọn họ ghét bỏ chứ. Kỷ Tử Mân làm một ly caramel macchiato cho Ngôn Hành, hình vẽ lần này là hình caro đan xen, cậu để Tiểu Mễ đưa qua.

Ngôn Hành tỉ mỉ nhìn cafe một lúc, cuối cùng mới chậm rãi uống từng ngụm đến hết.

Khi Kỷ Tử Mân lên năm ba từng nhìn thấy một nữ sinh về tất cả các phương diện đều không kém Kiều Hải Tinh, lúc Ngôn Hành đánh bóng rổ xong nhiệt tình đưa lên nước cùng khăn mặt. Nữ sinh rúc vào người Ngôn Hành, xem ra tài tử lại có đối tượng mới.

Sau đó Kỷ Tử Mân mới trong miệng Kiều Hải Tinh biết thân phận của nữ sinh kia, hóa ra là hoa khôi khoa ngoại ngữ, cùng tuổi với họ nhưng nhỏ hơn một khóa, mới du học từ nước Pháp về nước, vừa về đến liền tấn công hotboy khoa luật.

Bởi vì vẻ ngoài tương tự với Kiều Hải Tinh, có một số người nhiều chuyện thảo luận so sánh ngay trong diễn đàn trường, khiến fans hai bên cùng hai khoa cãi nhau. Cố tình khoa nghệ thuật không biết ăn nói như khoa ngoại ngữ, nhân số lại không nhiều như đối phương, ở trên mạng bị đánh cho hoa rơi nước chảy.

Kiều Hải Tinh có ấn tượng với hoa khôi khoa kia là vì mình cũng bị kéo vào vũng nước đục kia. Lúc cô biết khoa nghệ thuật cãi nhau thảm bại, hoa khôi quân địch còn lên mặt đáp lại ‘Cảm ơn mọi người ủng hộ, chu 3’ thì tức đến mức hóa thành mẩu dạ xoa, mặt lộ vẻ dữ tợn, lập tức tìm được bài viết để lại mấy chữ: không biết, không đẹp mắt bằng Tiểu P nhà tôi. (hình ảnh)

Hình ảnh đính kèm ằm ỉ trên mạng mấy tháng, bài viết liên tục lọt top, mãi đến khi có người kháng nghị mọi người lục đề bài viết mới bị admin khóa lại.

Kiều Hải Tinh dựa vào bán đứng ảnh ngọc của bạn bè mà đạt được thắng lợi cuối cùng, mà tấm ảnh đánh bại hoàn toàn đối phương thật ra là Kỷ Tử Mân chụp hình giới thiệu trang phục cho Kiều Hải Tinh.

Kiểu dáng quần áo nghiêng về trung tính, nhưng đều là quần, cũng không cố gắng giấu đi giới tính của người mẫu. Song khuôn mặt Kỷ Tử Mân được trang điểm lên mị lực kinh người, khiến tất cả mọi người cảm thán nam sinh lớn lên như vậy thì nữ sinh đều chết hết được rồi.

Cũng bởi vì chuyện này, độ nổi tiếng của Kỷ Tử Mân được thăng cấp, không ít niên đệ muội đều rất ngạc nhiên mặt mũi thật của người mẫu, ồn ào đến thán thính tin tức. Mà kẻ thu lợi lớn nhất là Kiều Hải Tinh, đả kích tin tưởng của đối thủ không nói, trọng điểm là quần áo cô thiết kế bán hết liên tục, suốt ngày nhìn sổ tiết kiệm vui vẻ cười ngây ngô, miệng toét lên tận thái dương.

Kỷ Tử Mân không bị chuyện ấy ảnh hưởng, cậu đã sớm quen với ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người trên người mình, đi học, đi làm, vui chơi, ngủ, thời gian đã hình thành thì không thay đổi.

Đợt này Kỷ Tử Mân ghen đủ lâu rồi, liên tiếp hai đêm qua đêm ở nhà học tỷ, buổi sáng hôm sau không có lớp ngủ thẳng đến giữa trưa, vội vàng đội qua người rồi mới đi làm.

Vừa vào quán, Kỷ Tử Mân lập tức phát hiện bầu không khí kỳ lạ trong quán. Cậu bỗng nhiên rất muốn học Kiều Hải Tinh chữ mẹ kiếp, tình huống kiểu này hình như đã từng gặp qua, còn không chỉ một lần.

Tề Bạch đứng trong quầy bar rửa chén, cảm thấy liên tiếp ba lần gặp được cùng một người cùng một chuyện cũng rất bị kịch.

Kỷ Tử Mân vội vàng thay đổi đồng phục rồi chạy đến, vì xem kịch vui mà tóc cũng quên không buộc. Mọi người vừa vào cửa cũng rất cẩn thận, tỏ vẻ phim đã bắt đầu diễn, cậu bỏ qua không ít cảnh đặc sắc.

Hôm nay Tiểu Mễ xin nghỉ, Kỷ Tử Mân lặng lẽ chuyển đến bên cạnh học muội Đông Đông cùng trường, nhỏ giọng hỏi:

-Xảy ra chuyện gì rồi?

Nhân vật chính câu chuyện rất rõ ràng là hai người ngồi ở bàn sô pha tình nhân. Ngôn Hành mặt mũi tốt, nhân khí tốt, liên tục diễn nam nhân vật chính của ba bộ phim, mà nữ nhân vật chính thì là cô gái seaturtle, hoa khôi khoa ngoại ngữ.

-Àm ỉ chia tay. – Đông Đông lời ít ý nhiều.

Lại nữa? Hai người này qua lại được ba tháng chưa?

Kỷ Tử Mân nhìn hai người đang chơi mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co lẫn nhau lại hỏi:

-Hiện đang tiến hành đến đâu rồi?

Đông Đông vẫn là một phát thanh viên có trách nhiệm, bắt đầu tua lại hiện trường ban đầu.

[Nói! Có phải anh có người khác rồi không?]

[Không có.]

[Nói dối! Ngày đó rõ ràng có một cô gái nghe điện thoại của anh!]

[Chị tôi.]

[Nói dối! Cô ta rõ ràng dùng giọng rất thân mật gọi anh là A Hành!]

[Chị ấy là chị gái tôi.]

[Nói dối! Cuối tuần em hẹn anh đều bị từ chối, chắc chắn anh ở nhà cô ta!]

[Tôi phải làm thêm, chị ấy là chị tôi, vốn ở cùng nhau.]

[Anh nói dối, anh nói dối, anh nói dối!]

Lúc Đông Đông thuật lại giọng nói sinh động hoạt bát, biểu cảm kích động rõ nét khiến Kỷ Tử Mân cảm giác như mình đang ở hiện trường, đích thân chứng kiến, còn muốn ban thưởng cho cô một con khỉ vàng.

-Nếu em không muốn tin tưởng thì tôi cũng không miễn cưỡng, dù em có quyết định gì tôi cũng sẽ không có ý kiến. – Ngôn Hành thở dài, dường như cũng hiểu được cô gái trước mặt rất khó nói chuyện.

-Anh nói thế là có ý gì? – Cô rùa biển sững sờ, không dám tin nhìn Ngôn Hành.

-Có ý gì đều tùy quyết định của em, tôi sẽ tôn trọng em.

Ngôn Hành không phán án tử mà trao quyền quyết định vào tay bạn gái, dù hấn cố ý chia tay cũng vui vẻ làm bên ‘bị đá’, rất biết cho nữ sinh mặt mũi.

Kỷ Tử Mân kinh ngạc phát hiện kinh nghiệm thâm sau hai lần đánh boss thất bại của Ngôn Hành lúc này level up up up không biết nhảy bao nhiêu cấp. Trang bị, phòng ngự, công kích của hấn đều thăng cấp, Kỷ Tử Mân nhìn thấy rất nhiều từ ‘miss!’ đỏ rực không ngừng xuất hiện, đối lập với giá trị tổn thương ‘-1500’, ‘-2000’ tí xíu của cô rùa biển, level của cô không cao khiến HP liên tục giảm, phòng ngự thất thủ.

Cô rùa biển có cố tình gây sự cũng coi là người đầu óc thông minh, nếu không cũng không vào được đại học T, không đi du học. Cô cao ngạo hất cằm, nuốt nước mắt vào bụng, trước khi HP thấy đáy cô đưa ra lựa chọn – chấp nhận ý tốt của Ngôn Hành, giữ tôn nghiêm của mình.

-Được, chúng ta chia tay! – Cô rùa biển hừ mũi, cầm túi xách hàng hiệu đứng dậy bỏ đi.

Mọi người ra sức vỗ tay trong lòng, từng người vẽ mặt kích động, hai mắt lờ lờ sáng.

Kỷ Tử Mân cúi đầu bật cười, thuận tay cầm ly lập tức làm một cốc caramel macchiato, hình vẽ phía trên cũng thay đổi, là một chữ ‘Khen’.

Tự mình bưng cafe ra bàn, Kỷ Tử Mân chống một tay lên bàn, một tay chống eo, đợi phản ứng của Ngôn Hành.

Ngôn Hành nhìn hình vẽ trong chén, khoe miệng hơi nhếch lên.

Kỷ Tử Mân nhìn thấy nụ cười của hắn còn cho là mình hoa mắt, thầm nghĩ: Hóa ra tên này là ngụy mặt than.

-Hiện tại tâm tình không tệ, không cần uống cái này.

-À, coi như tôi mời khách có được không? – Kỷ Tử Mân không ngờ Ngôn Hành cũng rất hài hước.

Ngôn Hành cúi đầu uống một ngụm, nói:

-Cảm ơn.

Kỷ Tử Mân ừ hử một tiếng đáp lại, ánh mắt từ trên xuống dưới quan sát Ngôn Hành ở cự ly gần, quả thật cảm thấy người đàn ông này tương đối phù hợp với thẩm mỹ quan của mình, càng nhìn càng thuận mắt.

Vốn tưởng rằng Ngôn Hành là một sâu lông EQ thấp, không cảm xúc, tiến bộ chậm chạp, luôn bị đá, không ngờ rằng sâu lông không thể khinh thường, một thân gai độc cũng có tính công kích, tên này quả nhiên có độc.

Kỷ Tử Mân đột nhiên có suy nghĩ đùa giỡn, thân thể nghiêng về trước, tóc nâu trời sinh hơi quăn rũ xuống bên mặt.

-Tôi nói, nếu thất vọng với phụ nữ, có muốn thử với đàn ông không?

Trong mắt Ngôn Hành lộ vẻ kinh ngạc, Kỷ Tử Mân chỉ muốn nhìn núi băng biến sắc, sau khi thực hiện được thì cảm thấy mỹ mãn. Nhưng lúc cậu đang muốn giải thích mình chỉ đùa thì ngón tay đối phương lại quăn lấy tóc cậu, dường như khó hiểu vì sao tóc của cậu lại ẩm ướt.

-Lời của cậu, tôi sẽ xem xét.

Kỷ Tử Mân há hốc mồm, đầu óc trống rỗng.

Hoàng tử vs Tài tử hiệp một, hoàng tử toàn bại.

2. Chương 2: Hoàng Tử X Tài Tử Yêu Đường-ing

Vấn đề một: nếu bạn chỉ nói đùa, cố tình người khác lại tưởng là thật mà cho bạn một câu trả lời rất nghiêm túc, bạn sẽ xử lý thế nào?

Vấn đề hai: người được hoan nghênh rốt cuộc mặt mũi quan trọng, hay là bên trong quan trọng?

Vấn đề ba: bạn là người khác phái luyện, đối phương cũng là khác phái luyện, nhưng cậu ta cố ý cùng bạn biến thành đồng tính luyện ái, xin hỏi bạn muốn lựa chọn như thế nào?

Kỷ Tử Mân dùng thời gian năm giây trả lời xong ba vấn đề.

Đáp án một: không muốn bị đánh tốt nhất đừng nói là nói đùa.

Đáp án hai: một người được hoan nghênh hơn cả bạn ngay cả bên trong hay mặt mũi đều không cần, bạn còn so đo với cậu ta làm gì?

Đáp án ba: câu này khó giải, trước bỏ qua.

Đại não Kỷ Tử Mân kịp thời khởi động lần nữa, lập tức đổi thành hình thức chuyên nghiệp nói:

-Ha ha, vậy cậu suy nghĩ kỹ rồi nói với tôi một tiếng, tôi đi làm việc trước!

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Kỷ Tử Mân nhát gan lù về quầy bar, chỉ cần coi như chưa có chuyện gì xảy ra là xong. Mãi đến khi Ngôn Hành rời khỏi quán cà phê, hai người đều không nói chuyện với nhau, nhưng Kỷ Tử Mân không cách nào bỏ qua ánh mắt dính trên người mình từ đầu đến cuối kia.

Cậu luôn cảm giác hình như mình đã chọc vào một sinh vật không nên dây.

Người nếu có phiền não để tâm vào chuyện vật vãnh cũng không có ích gì, bởi vậy Kỷ Tử Mân quyết định thỉnh giáo với đại sư.

Hôm sau đến trường, giờ cơm trưa Kỷ Tử Mân với bạn thân Kiều Hải Tinh cùng ra ngoài trường ăn cơm. Tìm một quán mì rất ồn ào ngồi xuống, không sợ nói chuyện bị nghe thấy.

Hai người cùng gọi một bát mì xương hầm nước trà, Kỷ Tử Mân luôn giữ thói quen giống trẻ con, ví dụ như trước khi ăn mì sẽ dùng đũa cắt mì trước.

-Tinh Tử, hình như tôi không cần thận bẻ cong người ta rồi.

Kiều Hải Tinh quen uống súp trước khi ăn món chính khê run tay, không cần thận bị bỏng đầu lưỡi.

-Mẹ! Ông học chiều này ở đâu hả? Muốn đánh lén tôi cũng đừng chọn lúc ăn cơm...

Rót một cốc trà bí đao lạnh cho Kiều Hải Tinh, Kỷ Tử Mân cường điệu:

-Tôi nói thật đấy. Hôm qua hỏi đùa đối phương có muốn thử với đàn ông không, ai ngờ cậu ta lại trả lời nếu là tôi cậu ta sẽ xem xét!

-... Mẹ. – Kiều Hải Tinh cảm thấy bó tay, cô nói: -Nếu tôi là hủ nữ khẳng định sẽ hưng phấn muốn ông lập tức đồng ý.

Kỷ Tử Mân ăn một miếng mì, lập tức vuốt mông ngựa hỏi:

-Kiều đại sư, không hiểu ngài có cao kiến gì?

-Có gì mà khó, chiều cao, mặt mũi, đầu óc, túi tiền, danh tiếng, có sở thích bắt lương không cùng tiền lương bao nhiêu. – Kiều Hải Tinh uống một ngụm súp lớn, sảng khoái khà một tiếng. –Còn nữa, đầu năm này giới tính không quan trọng, năng lực tình dục mới là trọng điểm.

Kỷ Tử Mân thấy lời Kiều Hải Tinh nói rất có đạo lý, trong đầu hiện lên dáng vẻ Ngôn Hành, trả lời theo thứ tự:

-Cao khoảng 185cm, mặt mũi cùng đầu óc đều năm sao, gia thế mạnh nên túi tiền sâu, nhân duyên tốt nên danh tiếng tốt, không phát hiện có sở thích bắt lương, luật sư hoặc kiểm sát trưởng tương lai nên tiền lương có lẽ không tồi, còn năng lực tình dục... Chưa dùng bao giờ nên chưa rõ lắm.

-Mẹ, đối tượng ưu tú như vậy sao tôi không gặp được! – Kiều Hải Tinh tỏ vẻ tiếc nuối, lại hỏi: -Trong trường chúng ta à? Người phù hợp những điều kiện này tôi chỉ có thể nghĩ đến một.

-Chính là người đó. – Kỷ Tử Mân rất nghiêm túc nói.

-... Là người kia thật?

Kỷ Tử Mân gật đầu khẳng định, toàn bộ đại học T cũng chỉ có một người này.

Kiều Hải Tinh ném đũa không nói nên lời, chỉ có miệng tạo hình chữ 'shit', vẻ mặt vụn vẹo như đang nói: Đàn ông chất lượng tốt khắp thiên hạ sao đều đi làm gay?

Nghĩ đến chiều còn có lớp, hai người tạm để chủ đề sang một bên, chăm chú ăn xong tô mì.

Trên đường về trường, Kiều Hải Tinh khó hiểu hỏi:

-Không thể nào, Ngôn Hành không phải là một người sắt thẳng tưng tưng, cứng cong cong từ đầu tới đuôi sao?

-Có lẽ cậu ta đã thất vọng cực độ với phụ nữ thật? – Nghĩ đến cô rùa biển hôm qua, Kỷ Tử Mân lại liên tưởng đến khách nữ cho cậu một cái tát lần trước, lòng có chút ưu tư. -Ừ, phụ nữ rất đáng sợ.

-Mẹ, đừng có vợ đùa cả năm, tiểu thư tôi đây chính là một cô gái tốt trăm năm khó gặp!

Kỷ Tử Mân nhún vai không cho là đúng, dẫn tới một trận đòn hiểm của Kiều Hải Tinh.

-Nhưng, đã có người đàn ông điều kiện tốt muốn cong với ông gắn bó đến hết đời như vậy, ông cứ dứt khoát theo cậu ta đi!

-Bà nghiêm túc? – Trong lòng Kỷ Tử Mân còn hoài nghi.

Kiều Hải Tinh vỗ ngực cam đoan.

-Đương nhiên! Nghiêm túc đến không thể nghiêm túc, nghiêm túc còn hơn Thiết Mộc Chân!

Kỷ Tử Mân xoa xoa cằm, càng nghe càng thấy đề nghị của bạn tốt rất không tồi, đáng vẻ cẩn thận suy tư khiến Kiều Hải Tinh không nhận được thổ hào:

-Từ đầu tới cuối ông đều không bài xích đồng tính luyến ái, tôi thấy ông vốn rất vừa ý Ngôn Hành!

-Í? – Nghe Kiều Hải Tinh nói vậy Kỷ Tử Mân mới giật mình đúng là thế thật, cậu dường như hoàn toàn không nghĩ đến việc từ chối, ngược lại luôn nghĩ có nên chấp nhận không...

Mẹ, hóa ra cậu có hứng thú với sâu lông? Kỷ Tử Mân lập tức ngây người.

Vẫn cho là mình chỉ thích nữ sinh, sau đó phát hiện mình có thể là song, ngoài kinh ngạc Kỷ Tử Mân hoàn toàn không mâu thuẫn.

Lúc họ quay lại trường còn cách giờ vào lớp 20 phút, có thể chớp mắt một lát.

Nhưng chuyện nên đến sẽ đến, càng không muốn gặp cố tình lại trực tiếp tìm tới cửa.

Khi Ngôn Hành xuất hiện trước cửa lớp khiến bạo động không nhỏ, nhân vật nổi danh trong trường quả nhiên danh bất hư truyền.

-Tìm người? – Kỷ Tử Mân chủ động bắt chuyện.

-Ừ, tìm cậu. – Ngôn Hành không đợi đáp lại đã nắm cổ tay Kỷ Tử Mân kéo đi.

-Chờ, chờ đã, tôi còn phải học! – Tuy còn thời gian, nhưng Kỷ Tử Mân chưa chuẩn bị tâm lý đối mặt với Ngôn Hành.

-Mấy phút là được rồi, tôi suy nghĩ xong rồi, tôi muốn nói cho cậu câu trả lời của tôi.

Mới một ngày đã suy nghĩ kỹ? Thưa ông ông không tham khảo ý kiến của bạn bè bố mẹ thầy cô à? Cậu tối thiểu còn hỏi ý kiến bạn thân.

Đợi đã, kỳ thật tên này còn đang suy nghĩ cậu lại khổ não có nên đáp ứng không, như thế chẳng phải tỏ vẻ thực ra mình rất chờ mong hai người có thể hẹn hò? Kỷ Tử Mân nghĩ thông suốt thì thầm ôm đầu gào thét, vô cùng muốn tìm mặt tường đâm vào.

Hóa ra trước khi cậu bẻ cong Ngôn Hành, mình đã cong trước rồi!

Ngôn Hành dẫn Kỷ Tử Mân đến tầng thượng khu nhà nghệ thuật, bên trên rất trống trải, gió rất to, quần áo hai người bị gió thổi bay phần phật.

Tóc mái buộc kiểu công chúa của Kỷ Tử Mân bay lung tung, cậu dùng tay vén tóc cố định.

-Nói đi, câu trả lời của cậu.

Bình tới tướng đỗ, nước tới đất chặn, Kỷ Tử Mân không rõ cách nghĩ của mình với Ngôn Hành. Cậu quả thực có hảo cảm với Ngôn Hành, nhưng điều đó thành lập trên cơ sở đồng tình đối phương bị đá nhiều lần. Tuy ngẫu nhiên sẽ chú ý tới Ngôn Hành, nhưng nhìn thấy người lại không xúc động như khi đối mặt với con gái – không bài xích còn rất chờ mong? Đúng là điên rồi.

-Kỷ Tử Mân, chúng ta hẹn hò đi. – Ngôn Hành vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng không đổi, giọng điệu cũng rất bình thản, nhưng nghe được sự nghiêm túc trong lời hắn nói. –Xin chỉ giáo.

Kỷ Tử Mân mỉm cười, tim đập không dồn dập như suy nghĩ, cậu xòe tay về phía Ngôn Hành nói:

-Quả thực phải chỉ giáo.

Ngôn Hành cầm chặt bàn tay nhỏ hơn mình rất nhiều của Kỷ Tử Mân. Tay cậu giống với người cậu, trắng nõn xinh đẹp, đầy hơi thở nghệ thuật.

Kỷ Tử Mân bị ánh mắt sâu thẳm của Ngôn Hành nhìn cho cả người bứt rứt, có cảm giác quỷ dị như mình là tác phẩm được giám định thường thức.

Cậu muốn rút tay nhưng đối phương lại không hề động đậy. Bàn tay Ngôn Hành rất lớn mà mạnh mẽ, khớp xương rõ ràng lại thon dài, nhiệt độ cơ thể hẳn rất cao, nóng đến rục người, hoàn toàn khác với khuôn mặt lạnh băng có thể chết cứng người kia.

-Sao vậy, vừa xác định quan hệ xong đã vội vàng muốn bồi dưỡng tình cảm? Tôi là bé ngoan, còn phải về đi học.

Lúc này tính tùy tiện của Kỷ Tử Mân hoàn toàn bộc lộ, bị nắm chặt là tay phải, cậu liền chụp tay trái lên bàn tay Ngôn Hành, ngón cái ma xát mập mờ lên mu bàn tay hắn. Cảm giác tay đối phương thả lỏng Kỷ Tử Mân lập tức rút tay mình về.

Tiếp đó, Kỷ Tử Mân xòe lòng bàn tay lên trước mặt Ngôn Hành nói:

-Điện thoại.

Mặt Ngôn Hành lộ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn rút điện thoại trong túi ra, mở khóa màn hình xong mới đưa cho Kỷ Tử Mân.

Chắc chắn, là nhãn hiệu mời Iron Man quay quảng cáo. Kỷ Tử Mân nhận điện thoại, ngón tay bấm bấm vài cái lưu lại số điện thoại của mình, tiếng rung ong ong vang lên, cậu lấy di động ra xác nhận là dãy số của Ngôn Hành liền ấn nút kết thúc trả lại cho nguyên chủ.

Nếu mắt Ngôn Hành tốt sẽ phát hiện hai người cầm cùng một kiểu điện thoại, sau khi hai người khoác lên danh hiệu tình nhân liền biến thành điện thoại tình nhân.

-Tôi đi trước, có việc call tôi, nếu không thì đến quán ngồi một lúc cũng được. – Kỷ Tử Mân vẫy tay, không mang theo một khối băng.

Nhìn bóng lưng của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành cảm thấy trên mu bàn tay còn lưu lại xúc cảm mịn màng. Hắn cầm điện thoại kiểm tra, phát hiện trong danh sách liên lạc có thêm một dãy số lạ lẫm, tên rất lười biếng, chỉ nhập đúng một chữ Kỷ.

Ngôn Hành ấn nút sửa, đầu tiên đổi thành ‘Kỷ Tử Mân’, hình như không đủ thân mật, xóa đi sau đó nhập vào ‘tiểu Tử’, rất giống con gái, sau lại đổi thành ‘Tiểu Mân’, phụ họa theo nhân vật chính tiểu Minh được hoan nghênh nhất có vẻ không tốt lắm... Do dự rất lâu, cuối cùng Ngôn Hành nhập vào bốn chữ – hoàng tử điện hạ, hắn nở nụ cười thỏa mãn.

Bên kia, trên đường quay lại lớp học Kỷ Tử Mân cũng đang sửa số điện thoại mới đến tay, lựa chọn từ anh chàng lạnh lùng, sâu lông, anh bị đá đến tên thật Ngôn Hành, đều bị cậu loại từng cái. Cuối cùng quyết định danh xưng bốn chữ – tài tử đại nhân.

Cái gọi là duyên phận và ăn ý, đơn giản như thế đó.

Tin hoàng tử khoa nghệ thuật cùng tài tử khoa luật chính thức hẹn hò, không ai biết.

Trong đó đương nhiên không tính Kiều Hải Tinh, nhưng cô rất cẩn thận trong chuyện này, không khoe khoang khắp nơi, không bắt quái tò mò. Trừ khi Kỷ Tử Mân chủ động nói với cô, nếu không cô sẽ không can thiệp chuyện yêu đương của bạn thân.

Không ai biết bọn họ đang hẹn hò là chuyện rất bình thường, dù sao hai người từ lúc xác nhận quan hệ đến qua lại với nhau sau đó, dù là ai cũng không nhìn ra họ là một đôi, sinh hoạt cùng học hành hoàn toàn không cùng một đường.

Tình tiết yêu đương phát triển siêu nhanh một cách khó hiểu, bây giờ là muốn đi thẳng đến kết thúc ư?

Manga thiếu niên không nhiều view biên tập sẽ trực tiếp kết thúc, nhưng tốt xấu gì còn cố gắng một lần; câu chuyện tình yêu thuộc về Kỷ Tử Mân thì vừa mở đầu trực tiếp thành hố, quá trình đâu? Kết thúc đâu? Đừng nói gì đến ngoại truyện!

Tranh thủ thời gian rảnh lúc làm thêm, Kỷ Tử Mân gục trên quầy bar than thở, cậu lập tức hiểu vì sao tình cảm của Ngôn Hành đoản mệnh như vậy, cũng có thể hiểu được khổ sở cùng lên án của mấy cô gái kia. Hai tuần không hề quan tâm, cứ như ‘Cuộc sống của tôi có cậu, tương lai của cậu lại không có tôi’, không đúng, tám phần là Ngôn Hành đã quên có người là cậu rồi!

Nghĩ đến câu ‘xin chỉ giáo’ của Ngôn Hành, đây không phải là cần chỉ giáo mà là phải xóa đi luyện lại một lần, đạt tới trình độ nhân thần đều phần nộ. Đối mặt với đối thủ ‘mạnh mẽ’ như vậy, chẳng trách những cô gái kia muốn phóng thích đại tuyệt chiêu, Kỷ Tử Mân cảm giác đồng tình mình dành cho Ngôn Hành rất không đáng giá.

Kỷ Tử Mân không rõ lắm đồng tính luyện ái với khác phái luyện hên hò có khác biệt không, cậu tính toán chi li như vậy có thể lộ vẻ nường khí quá không, nhưng yêu đương chẳng lẽ không quan trọng? Nói thật, ai bảo yêu thương sẽ không có tình thương như Ngôn Hành, coi như mình hoàn toàn chơi bời với một số cô gái thì lúc mới hên hò ít nhất sẽ gọi điện hỏi han.

EQ của tên kia đều bị IQ nuốt hết rồi à.

Kỷ Tử Mân cảm thấy nghĩ ngợi lung tung không phù hợp với phong cách của mình, nếu hai người cứ dần dần đi đến cuối quan hệ như vậy cũng không sao, dù sao cậu cũng không có ý định nghiêm túc.

Tình yêu thuộc về Kỷ Tử Mân, thuần túy là tham lam nuông chiều của đối phương. Nhưng cậu là bông hoa khó chiều, không dùng tình yêu tươi tắn sẽ héo rũ, một sâu lòng không biết phải trả giá yêu đương nghĩ leo lên người cậu!

-Hoàng tử điện hạ gần đây tâm tình rất kém nhỉ? – Tề Bạch ngậm chocolate, khoác vai Kỷ Tử Mân hỏi: -Linh cảm khô kiệt? Chưa thỏa mãn dục vọng? Có phải lại bị con gái đánh không?

-Chủ quán, bỏ ngay cái vẻ hả hê của anh đi, cẩn thận em không vui liền xin nghỉ một tuần đấy. – Kỷ Tử Mân cầm mu bàn tay Tề Bạch dời sức nặng ra khỏi vai. –Tin em đi, việc buôn bán của anh sẽ kém rất nhiều.

Tề Bạch gơ hai tay đầu hàng, không dám lời việc buôn bán ra đùa giỡn.

-Trần điểm chi bảo xin bớt giận, tôi đi thăm bạn tốt cả phê của tôi.

Kỷ Tử Mân vờ như muốn nhào tới, cửa quán đúng lúc bị đẩy ra.

Tề Bạch kịp thời phản ứng, cười nói:

-Hoan nghênh quý khách!

Khách vào đúng là Ngôn Hành mà Kỷ Tử Mân chờ hai tuần, hai người bốn mắt chạm nhau.

Kỷ Tử Mân nhìn thoáng qua khu ghế salon, đúng lúc có một đôi tình nhân ngồi.

-Vị trí cố định đã có khách, cậu chọn chỗ khác ngồi đi.

Ngôn Hành lắc đầu, từ chối:

-Tôi phải đi làm thêm, chỉ thuận đường tới thăm cậu chút thôi.

Mẹ, không tiện đường thì ném cậu ra ngoài không gian đúng không? Kỷ Tử Mân khởi động hình thức chuyên nghiệp, cười nói:

-Nhìn thấy rồi, có hài lòng không?

-... – Ngôn Hành không biết trả lời thế nào.

Tề Bạch đứng bên cạnh đương nhiên có ấn tượng với Ngôn Hành, cảm thấy qua lại giữa hắn với Kỷ Tử Mân rất lạ, cũng làm người ta rất tò mò, trực giác quan hệ của hai người không tầm thường.

Tề Bạch đến bên cạnh Kỷ Tử Mân, ở trước mặt người còn lại hỏi:

-Bạn bè? Bạn trai? Hay là bạn tình?

Kỷ Tử Mân cười bí hiểm, nói:

-Chủ quán hiểu rõ em như vậy, anh cảm thấy thế nào?

-Tôi đúng là có hiểu cậu, nhưng chỉ sợ còn chưa sâu sắc. – Muốn chơi trò mập mờ, Tề Bạch có năm tháng huy hoàng tuyệt đối sở trường hơn Kỷ Tử Mân.

Về ngoài Ngôn Hành nhìn như bình tĩnh, nhưng Tề Bạch quả thật đã nhận được ánh mắt từ hẩn. Ừm, rất khó hình dung.

Kỷ Tử Mân biết bản tính ác liệt thích nhiều chuyện của Tề Bạch, quyết định bỏ qua anh, ngược lại nói với Ngôn Hành:

-Cậu phải làm thêm, tôi cũng phải làm việc, người nhìn thấy là tốt rồi, đừng để bị muộn.

Vốn tưởng rằng có thể đuổi núi băng đi, không ngờ Ngôn Hành lại thả bom nổ người:

-Khi nào tan làm? Tôi tới đón cậu.

-Năm giờ. – Trả lời là Tề Bạch, Kỷ Tử Mân trừng mắt lườm anh một cái.

Ngôn Hành gật đầu, nhớ kỹ rồi mới chịu đi.

Đây chính là nội dung phát triển siêu ảo gì đó? Thậm chí Kỷ Tử Mân còn hoài nghi hai tuần bị lơ là tình tiết ngược tâm mình tưởng tượng ra.

Kỷ Tử Mân ngơ ngác nhìn về phía Tề Bạch.

-Em có mảnh mai như vậy à? Sợ em bị tập kích? – Ngôn Hành vậy mà nói muốn tới đón cậu tan làm?

Tề Bạch nhún vai, đã nói muốn thăm bạn tốt cà phê của mình.

-Là sợ cậu tập kích người ta!

-... Em cầm thú như vậy? – Kỷ Tử Mân im lặng nhìn trời, nhưng trong lòng vẫn thấy chút mừng rỡ.

Miễn cưỡng coi Ngôn Hành là một nhiệm vụ phải hoàn thành, thưởng cho cậu một ít điểm kinh nghiệm là được rồi. Kỷ Tử Mân cúi đầu sát ly, trong miệng khẽ ngâm nga một bài hát.

Năm giờ năm phút chiều, Kỷ Tử Mân ra khỏi quán cà phê trong tiếng cười của Tề Bạch, mà Ngôn Hành là một người đứng giờ đã đứng trước cửa chờ.

Kỷ Tử Mân đi ra cười rạng rỡ:

-Đi thôi!

Bị nụ cười sáng ngời của Kỷ Tử Mân làm thất thần, Ngôn Hành khẽ ho một tiếng bỏ đi trước.

-Sao cậu lại nhớ chờ tôi tan làm? Cậu không giống một người sẽ đợi tình nhân tan làm. – Kỷ Tử Mân sóng vai Ngôn Hành đi về phía đại học T.

Kỷ Tử Mân là vì nhà ở gần trường, còn Ngôn Hành... Khả năng là tiện đường.

-Cậu không biết tôi, đừng nói như vậy. – Ngôn Hành liếc Kỷ Tử Mân, giọng điệu có vẻ nghiêm khắc.

Kỷ Tử Mân sững sờ, chưa từng bị hung dữ như vậy làm cậu thấy hơi khó chịu, nhưng Ngôn Hành nói cũng đúng. Thầm rửa một câu mẹ nó, cậu cười nhạt nói:

-Cho nên? Cậu muốn tôi giải thích với cậu à?

Ngôn Hành thân là rường cột tương lai của giới tư pháp, sức quan sát thật ra khá nhạy cảm, hẩn biết lời mình vừa nói đã làm Kỷ Tử Mân bực.

-Cậu tức giận?

-Mẹ, con mắt nào của cậu thấy tôi tức giận? – Kỷ Tử Mân dưới cơn tức giận phun ra câu cửa miệng của bạn thân.

Hai con mắt đều nhìn thấy, hai lỗ tai thì chưa nghe.

-Đừng nói tục, không dễ nghe.

Mẹ, cậu quản được hả?

-Câu cửa miệng của đứa bạn, không cần thận học theo. – Kỷ Tử Mân trợn trắng mắt, tức giận cãi lại.

-Loại bạn này không hợp với cậu. – Ngôn Hành dường như bỏ qua cấp bậc bạn trai, trực tiếp thẳng thừng chức thành bố.

Bạn thân bị ghét bỏ khiến Kỷ Tử Mân càng bốc hỏa.

-Bạn này, xin hỏi bạn dùng thân phận gì quản thúc tôi? Bạn bè hay là bạn trai? À, đừng nói với tôi là bạn tình.

Nghe những lời đầy châm chọc của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành nhú mày.

-Tôi cho là chúng ta đang hẹn hò.

-Vậy sao? Nhưng người hai tuần lễ cũng không liên lạc, tôi cho là chúng ta chia tay rồi.

Tuy đa phần là Kỷ Tử Mân nói dối, nhưng lại nói thẳng khó khăn giữa hai người. Còn chưa hẹn hò nghiêm túc đã đầy rẫy vấn đề, như vậy tình cảm còn có thể tiếp tục duy trì không?

Ngôn Hành là người tỉnh táo hơn, hần nói:

-Cậu cũng không liên lạc với tôi, tôi cho rằng cậu bận rộn nhiều việc nên không quấy rầy.

-Cậu cho rằng, cậu cho rằng, cậu rất hiểu tôi à? – Kỷ Tử Mân trả lại y hệt.

Cho nên, đôi tình nhân hai tuần không liên lạc, nguyên nhân lại là vì hai bên đang đợi đối phương gọi điện! WTF!

Kỷ Tử Mân tự mình kiểm điểm-ing, quả thực cậu không muốn chủ động gọi điện hỏi thăm Ngôn Hành. Trước đây đều là nữ sinh gọi trước, nếu thấy gọi nhờ cậu sẽ gọi lại, vì trước giờ đều là bên được theo đuổi, chủ động trước giờ đều là người khác nên Kỷ Tử Mân chưa từng nghĩ mình cũng nên chủ động.

Xem ra bên Ngôn Hành cũng không khác gì, nhưng đa phần là do tri kỷ, sợ cậu bận rộn? Chẳng lẽ tên này chưa từng nghe ‘có bận rộn cũng phải uống ly cà phê’ à? Không dám gọi điện thì không biết trực tiếp đến quán tìm người à? Hôm nay mới xuất hiện có phải quá muộn không!

Ngôn Hành nắm tay Kỷ Tử Mân, nói:

-Xin lỗi.

Giáo dục của chị gái rất tốt, dù bạn có sai hay không thì khi đối mặt với tình nhân đang tức giận cứ nhận sai trước là được! Phần lớn người nghe được xin lỗi sẽ bớt kiêu ngạo đến một nửa, sau đó mới dễ nói chuyện. Ngôn Hành tuân theo lời dạy của chị gái, quả nhiên, Kỷ Tử Mân nhếch miệng, rõ ràng người giận không ít.

-Tôi không tức giận, lần sau cứ gọi điện, nếu tôi làm việc không nghe được thì nhắn lại hoặc nhắn tin đều được, tôi cũng sẽ làm như thế. – Kỷ Tử Mân thở dài, cười nói: -Ngốc chết mất, việc này nói ra sẽ bị cười chết thôi!

Ngôn Hành cũng cười, nắm tay Kỷ Tử Mân không buông, hai người nắm tay cùng đi về nhà.

-Cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về.

Kỷ Tử Mân không từ chối.

-Hẻm số 6 ngõ 50, một chung cư màu vàng nhạt.

Hai người đi trên đường cái, động tác thân mật của hai thằng con trai tự nhiên khiến không ít người qua đường chú ý, nhưng xã hội bây giờ không khí cởi mở, mà vẻ ngoài của hai người lại rất đẹp mắt nên không ai lộ vẻ phản cảm khó chịu.

-Tôi biết chỗ đó, tôi ở ngay cuối hẻm.

Nghe Ngôn Hành nói vậy Kỷ Tử Mân kêu lên:

-Thật hay giả vậy? Cho tới giờ tôi chưa từng gặp cậu.

-Tôi đều rẽ sang một đường khác, cậu ở đầu ngõ chắc là đi đường lớn.

Nói không sai, chả trách tới giờ chưa từng gặp nhau.

Ngôn Hành an toàn đưa tình nhân đến cổng khu.

Chung cư Kỷ Tử Mân ở rất mới, vừa xây xong trước khi cậu lên đại học, mẹ cậu trực tiếp mua một căn ba phòng một sảnh cho con trai. Hiểu đây là cách bày tỏ tình cảm duy nhất mà người mẹ bận rộn công việc làm được, Kỷ Tử Mân không từ chối ý tốt của bà, an tâm ở lại.

Một mình ở một nhà chỗ tốt là tự do, yên tĩnh, thuận tiện, chỗ xấu là không dễ kết bạn. May mà Kỷ Tử Mân có thói quen một mình, trước khi thân với Kiều Hải Tinh cũng sống rất thoải mái.

-Cậu ở với bố mẹ? – Ngôn Hành hỏi.

-Không, bố tôi chết rồi, mẹ tôi ở nước ngoài. – Kỷ Tử Mân nói thẳng không hề giấu giếm. –Cậu thì sao? Tôi nhớ cậu ở với người nhà.

Nơi phát tin tức chính là cuộc đối thoại giữa Ngôn Hành với cô rùa biển ở quán cà phê.

-Tôi cũng sống một mình, cuối tuần có rảnh mới về nhà.

Có rảnh thì về nhà chứ không phải đi với bạn gái, cô rùa biển đáng thương.

Kỷ Tử Mân bỗng rất muốn khiêu chiến thử xem Ngôn Hành có khó hẹn thật không, bèn hỏi:

-Ngày mai là chủ nhật, đúng lúc tôi cũng được nghỉ, muốn hẹn hò không?

Ngôn Hành tuy không tỏ vẻ khó xử nhưng quả thật có suy nghĩ một lúc khiến Kỷ Tử Mân cũng cảm thấy băn khoăn. Dù sao tài tử xếp lịch hằng ngày mà, nhất định là một người bận rộn.

Không ngờ Ngôn Hành lại gật đầu đồng ý.

-Được, mấy giờ?

Oa oa, Kỷ Tử Mân có cảm giác rút trúng phiếu đặc biệt, được tài tử đại nhân cho phép không dễ dàng mà!

Kỷ Tử Mân là người có thưởng thức, dù chỉ đi mua một hộp cơm cậu cũng không mặc đồ ngủ và dép lê ra ngoài, đây là nguyên tắc cá nhân của cậu. Bởi vậy với cuộc hẹn quan trọng, cậu càng phối đồ theo hành trình và tâm tình trong ngày.

Hẹn với Ngôn Hành mười một giờ, đối phương sẽ đích thân đến đón. Kỷ Tử Mân đứng trước tủ quần áo, cuối cùng chọn một chiếc áo sơ mi caro màu rực rỡ, áo khoác giả len màu xám đậm, nửa người dưới là quần thụng kiểu anh màu nâu nhạt, đeo một đôi giày lười màu nâu đậm. Đứng trước gương buộc kiểu đuôi ngựa thấp, Kỷ Tử Mân tương đối thỏa mãn với tạo hình của mình.

Chuông di động vang lên, màn hình biểu hiện là Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân cầm balo trên ghế salon đồng thời nghe điện thoại nói:

-Tôi xuống đây.

[Ừ, tôi ở ngay cửa chính.]

Đeo giày xong, cầm chìa khóa trên tủ giày ở huyền quan, Kỷ Tử Mân khóa cửa xong liền đi thang máy xuống tầng một. Vừa ra cổng cậu đã nhìn thấy một chiếc xe bốn bánh màu bạc đứng trước cửa, thậm chí còn có tiền vịn ác.

Dù gia cảnh Kỷ Tử Mân cũng rất tốt, nhưng một sinh viên lái xe xin đi hẹn hò thì quá kiêu ngạo rồi.

Mở cửa ghế phụ ngồi xuống, Kỷ Tử Mân ngăn ý tốt muốn đeo dây an toàn giúp mình của Ngôn Hành, cũng không phải con gái cậu không quan tâm những thứ này.

-... Đây là xe của cậu?

-Của anh tôi, hôm nay anh ấy nghỉ.

Kỷ Tử Mân nhớ không nhầm thì anh trai Ngôn Hành cũng là một luật sư. Xem ra thu nhập rất tốt.

Khởi động xe, Ngôn Hành nhìn gương hậu chú ý phía sau xe, vừa hỏi:

-Phim chiếu lúc 1h30, chúng ta đi ăn cơm trước?

-Ừ, tôi không ăn cay cùng đồ nướng, những thứ khác thì tùy. – Kỷ Tử Mân vừa lên xe liền biến thành tặc cú đầu, mở line nói chuyện với Kiều Hải Tinh.

Kỷ Tử Mân nhìn đối tượng im lặng toét miệng cười, ngón tay đặt trên màn hình di động muốn trả lời.

Ngôn Hành đang chăm chú lái xe nghiêng đầu liếc nhìn Kỷ Tử Mân, tiếp tục chủ đề ăn cơm:

-Có thể ăn được gỏi cá kiểu Nhật không? Phía trên rạp chiếu phim có phố mỹ thực, rất tiện.

-Có thể. – Kỷ Tử Mân không quên mình còn đang hẹn hò, ngẩng đầu cười ngọt lịm với Ngôn Hành.

[kháo, ngày mai nhớ chuẩn bị báo cáo]

[không biết hôm nay có thể đá vào golf không]

Kỷ Tử Mân cười mờ ám, hoàn toàn có thể tưởng tượng Kiều Hải Tinh bị quấy rầy công việc sẽ nổi bão thế nào.

Ngôn Hành nghe thấy tiếng cười bên cạnh, không nhịn được hỏi:

-Cậu hình như rất vui vẻ, đang nói chuyện với ai?

Kỷ Tử Mân cho rằng Ngôn Hành sẽ không hỏi vấn đề này, có hơi bất ngờ. Đang do dự nên trả lời thế nào, cậu chợt nhớ đánh giá về Kiều Hải Tinh của Ngôn Hành hôm qua, liền khiêu khích nói:

-Bạn xấu dạy tôi thô tục.

Ngôn Hành chuyển tay lái, xe rẽ vào một đường nhánh.

-Nam sinh?

-Nữ sinh. – Kỷ Tử Mân trả lời rất rõ ràng.

-... Bạn gái?

Kỷ Tử Mân lườm Ngôn Hành, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Bạn, tốt.

Mẹ, hóa ra bản tính của tên này là đa nghi? Quần hơi bị rộng đấy!

-À. – Ngôn Hành chống tay trái lên cửa sổ xe, ngón tay chống bên môi, không hỏi thêm gì.

Lực chú ý của Kỷ Tử Mân lần nữa trở lại điện thoại, Kiều Hải Tinh đã trả lời.

[Đói vậy? Nhớ mặc áo mưa]

Thoát khỏi giao diện chat, Kỷ Tử Mân nhét di động vào túi, sau đó liền nghiêng đầu dùng ánh mắt vô cùng ai oán nhìn chăm chăm vào Ngôn Hành, không nói một lời.

Ngôn Hành từ gương hậu nhìn thấy vẻ bất mãn của Kỷ Tử Mân, biết vừa rồi mình lỡ lời liền chân thành nói:

-Xin lỗi, tôi không nên hỏi như vậy.

-Không cần phải xin lỗi, tôi so với ai khác đều hiểu rõ những đồn đãi ấy nói thế nào. – Nổi tiếng, trong trường đương nhiên có người nhìn cậu không thuận mắt, lời đồn đãi nhảm nhí cũng rất nhiều, Kỷ Tử Mân chưa từng để ý. –Tuy tôi rất chịu khó đổi quần áo, nhưng không bắt cá hai tay là một trong những nguyên tắc của tôi, điểm ấy cậu có thể tin tưởng.

Xe từ từ dừng lại, tranh thủ đèn đỏ Ngôn Hành vươn tay vuốt mặt Kỷ Tử Mân, nói:

-Tôi tin cậu, xin lỗi.

Kỷ Tử Mân cong môi, kéo tay Ngôn Hành qua thềm lưỡi liềm nhẹ qua đầu ngón tay trở.

-Nghe nói đàn ông có ngón áp út dài hơn ngón trở, năng lực tình dục tương đối tốt. Cậu thoát nhìn rất dài...

‘Bíp —’ phía sau vang lên tiếng còi xe, Ngôn Hành đen mặt rút tay về, chân dùng sức giẫm ga. Đoạn đường vốn cần mười phút lại rút ngắn chỉ còn năm phút, còn rất thuận lợi tìm được một ô trống trong bãi đỗ xe gần như đầy.

Xe tắt máy, Ngôn Hành tháo dây an toàn, bắt đắc dĩ nhìn Kỷ Tử Mân co người cười bên ngoài.

-Hừ hừ hừ hừ... Ha ha ha ha... – Cuối cùng Kỷ Tử Mân không nhịn được cười phá lên, không hề cho Ngôn Hành mặt mũi.

-Trêu tôi rất thú vị à? – Ngôn Hành không tức giận, nhưng không thể không để ý.

Kỷ Tử Mân lau nước mắt, nói:

-Đừng nghiêm túc như vậy, tôi nói là kết quả nghiên cứu, đáng lẽ cậu phải cảm thấy tự hào mới đúng!

-Tôi không nói cái này... – Ngôn Hành nghiêng người về trước một tay chống lên cửa sổ bên ghế phụ, giam Kỷ Tử Mân giữa hai tay.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, ánh sáng ở bãi đỗ xe hơi tối nhưng Ngôn Hành vẫn có thể nhìn thấy gò má Kỷ Tử Mân vì cười to mà phồng hồng, còn cả đôi mắt ướt sũng kia. Trong đầu lập tức nhớ tới xúc cảm khi đầu lưỡi lướt qua ngón tay, hô hấp Ngôn Hành lập tức trở nên dồn dập.

Kỷ Tử Mân tương đối chờ mong Ngôn Hành xúc động, bọn họ có thể ngay trên xe trực tiếp lao thẳng vào golf không? Hẹn hò gì đó đợi sau này bổ sung.

Đáng tiếc Ngôn Hành tuy là đàn ông, nhưng lại là tên đàn ông lý trí làm chủ tất cả. Hắn im lặng lùi người lại, xem nhẹ vẻ mặt thất vọng của Kỷ Tử Mân, nói:

-Xuống xe đi, trên lầu có một nhà hàng kiểu Nhật không tệ.

Bây giờ có đồ ăn mỹ vị ngon miệng như vậy đợi cậu thưởng thức, vậy mà nửa đường bỏ cuộc nói muốn đi ăn gỏi cá? Kỷ Tử Mân suýt nữa mắng to cậu có phải đàn ông không!

Ngôn Hành tháo dây an toàn cho Kỷ Tử Mân, sau đó xoay người lấy túi xách ở ghế sau, lại bị người bên cạnh kéo lấy không thể nhúc nhích.

-Ngón áp út của tôi cũng dài hơn ngón trở, nếu cậu không muốn, vậy đổi lại để tôi thử? – Kỷ Tử Mân quyết định dùng phép khích tướng gọi tỉnh bản năng giống đực của Ngôn Hành.

Ngôn Hành kéo tay Kỷ Tử Mân ra, lấy túi xong liền mở cửa xuống xe.

-Đừng đùa, cậu sẽ hối hận.

Ai đùa chứ! Cậu bây giờ rất đói có tình người nào đó lại giả vờ không biết! Kỷ Tử Mân thầm mắng, miễn cưỡng xuống xe theo. Kỳ thật cậu cũng không khát tình như vậy, thuần túy là muốn thử với Ngôn Hành xem sao, nhưng đối phương không chịu phối hợp.

Tục ngữ nói ‘Đã qua thôn này liền không có quán kia’, con mẹ nó! Cẩn thận sau này để cậu nhìn được ăn không được!

Bọn họ đi thang máy lên nhà hàng tầng hai khu thương mại, chủ nhật đám người nhiều như thủy triều, may mà mục tiêu của họ vẫn còn chỗ.

Ngôn Hành vì buổi sáng đi mượn xe có ăn sáng nên không quá đói, Kỷ Tử Mân thì sức ăn vốn không lớn, ăn những món cố định số lượng này vừa đủ với hai người, sẽ không ăn quá no.

Kỷ Tử Mân chọn tôm tempura chiên giòn, Ngôn Hành chọn thịt lợn nướng Teriyaki, sau khi gọi món hai người tự uống nước, trong chốc lát không thấy chủ đề.

-Cậu có biệt danh không? – Ngôn Hành quyết định phát trước, ném quả thứ nhất.

Kỷ Tử Mân gật đầu, bóng tốt.

-Bạn tôi gọi tôi Tiểu P.

-Tiểu P? Nghe rất hợp với cậu. – Ngôn Hành không ngừng cố gắng ném ra quả thứ hai.

-Vậy sao? Nhưng cậu không thể gọi tôi như vậy, đây là xưng hô thuộc về bạn tôi. – Boong! Kỷ Tử Mân đánh một cú dứt điểm rất đẹp, đạt được một điểm.

Ngôn Hành tiếp tục cố gắng, ném ra quả thứ ba trong ván này.

-Người cậu nói là cùng một nữ sinh à?

-Ừ, Kiều Hải Tinh, có lẽ cậu cũng từng nghe. – Từ phản ứng của Kỷ Tử Mân, là bóng tốt.

Tiếp theo là quả thứ tư.

-Có chút ấn tượng... Là người PO ảnh của cậu ra?

-Ồ, cậu cũng xem bài post rồi à? – Giọng Kỷ Tử Mân hơi thấp xuống, rất rõ ràng là bóng xấu, trước mắt là cú dứt điểm hai tốt một xấu.

-Ừ.

Kỷ Tử Mân chống cằm, cười hỏi:

-Như vậy là bạn gái cũ của cậu xinh đẹp hay là tôi xinh đẹp?

Quả thứ năm rất bất an, Ngôn Hành biết đáp án của mình rất quan trọng, không thể có sai lầm. Suy nghĩ một lát, hắn mới trả lời:

-Cô ấy xinh đẹp.

Ngàn vạn lần đừng hi vọng EQ của một con sâu có thể tiến bộ thần tốc trong thời gian ngắn.

-... Vậy sao? – Mặt ngoài Kỷ Tử Mân cười nhưng trong lòng không cười.

Bóng đánh không xong, lại đánh vào người, ván bóng giả thuyết tạm thời kết thúc.

Ngôn Hành thử đền bù sai lầm:

-Tôi cho rằng nam sinh không thích được khen xinh đẹp.

-Thông minh một chút cậu có thể nói tôi đẹp mắt, ai thích bạn trai đi tán thưởng cô gái khác! – Kỷ Tử Mân không tức giận, chỉ là rất không thoải mái. –Anh zai à, anh không biết nói chuyện như vậy, tương lai sao làm được luật sư?

-Tôi không thích nói nhảm.

Kỷ Tử Mân cảm thấy huyết thái dương căng giật, nếu cậu là con gái đã sớm hất nước rồi!

-Ngôn Hành, cậu bị đá là đáng đời.

Dường như chạm vào chuyện đau lòng, Ngôn Hành lúng túng quay đầu không nói thêm gì.

-Xin lỗi, tôi bưng món lên cho hai người. – Nữ phục vụ đáng yêu xuất hiện kịp thời hóa giải bầu không khí xấu hổ của hai người.

Đồ ăn nóng hổi thoát nhìn rất ngon, nhưng hai người lại mất hứng động đũa.

3. Chương 3: Hoàng Tử Pk Tài Tử Chi Trình Tiết Công Thủ Chiến

Kỷ Tử Mân khôi phục cảm xúc trước, cầm đũa cùng bát súp nói với Ngôn Hành:

-Nhanh ăn đi, lát nữa còn phải xem phim.

-... Tử Mân, tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm.

Lần đầu tiên nghe Ngôn Hành gọi tên mình, lỗ tai Kỷ Tử Mân hơi nóng lên. Cậu dùng đũa quấy canh nóng, vừa ăn canh vừa đợi đối phương nói tiếp.

Ngôn Hành mở nắp nồi súp, cầm thìa súp lên.

-Học muối với Alice nói chia tay là vì tôi không nghiêm túc hẹn hò với họ. Chỉ có học tỷ, tôi rất xem trọng chị ấy, nhưng chỉ kéo dài được ba năm.

Ngụ ý, từ đầu tới cuối Ngôn Hành chỉ yêu một cô gái, chính là học tỷ mỹ nữ năm đó, hai người kia kỳ thật không phải nhân vật nữ chính. Cũng giống như Kỷ Tử Mân, đều đóng vai phụ.

-Tôi đây thì sao? Đã vô tâm tìm mùa xuân tiếp theo, cần gì phải cân nhắc lời nói của tôi? – Kỷ Tử Mân gắp tôm chiên chấm vào nước tương rồi cắn một cái, tiếng vỏ tôm vỡ giòn tan.

-Bởi vì cậu rất thú vị.

Đúng là tính cách không thích nói nhảm, trắng trợn làm người ta không phản bác được.

Kỷ Tử Mân không hề che giấu thưởng cho Ngôn Hành cái trợn mắt, cảm giận coi tôm chiên như người nào đó mà cắn. Thú vị là thế nào, muốn coi cậu là kẻ mà đùa giỡn?

-Quả thực hành vi của cậu có chút tùy tiện, nhưng tính cách không tồi... Cậu là người dịu dàng. – Ngôn Hành uống nửa bát súp xong, vẫn chưa động món chính mà ăn bát trà chưng bên cạnh. –Còn nữa, cậu lớn lên rất dễ nhìn.

Kỷ Tử Mân cúi đầu và cơm, món chính khoai lang cùng cà trong đĩa lập tức được giải quyết, y như quỷ đói đầu thai. Chỉ có cậu mới biết trái tim mình đập nhanh bao nhiêu, mặt đỏ thế nào... Trong lòng Kỷ Tử Mân ra sức chửi bới thằng cha đang tạo nhẽ dùng cơm ngồi đối diện: cái tên giả mặt than thật muộn tao giả thân sĩ thật tiểu nhân đáng ghét này, lời từ miệng luật sư nói ra đều không đáng tin!

Một rưỡi phim bắt đầu chiếu, ngày hôm qua lúc hai người thảo luận nên xem phim gì, tình cờ hai người lại có hứng thú với một bộ phim mới, là phim tình cảm kinh dị.

Ngôn Hành xếp hàng mua vé xem phim, Kỷ Tử Mân hỏi hẳn muốn mua bắp rang hoặc đồ uống không. Tuy hai người vừa ăn no, nhưng xem phim thường vô thức muốn ăn uống.

-Không được, tôi không thích đồ ngọt. – Ngôn Hành từ chối.

Không thích đồ ngọt? Vậy ở quán cà phê chuyên gọi Caramel Macchiato uống là chuyện gì?

Cuối cùng Kỷ Tử Mân không mua gì, bọn họ hai tay trống trơn vào phòng chiếu phim.

Bởi vì mua vé muộn, ngày nghỉ lại nhiều người, chỗ ngồi của họ là ghế ba người bên cạnh, đếm ngược hàng thứ hai từ trong ra. Chỗ tốt là ra vào thuận tiện, cũng không bị người khác ngăn cản.

Phim chiếu hai giờ, mở đầu ngay trong không khí thần bí kinh hãi, nhân vật chính là một nữ giáo viên, phải đến một trường học ở nơi hẻo lánh nhậm chức. Nội dung bắt đầu phát triển, tiết tấu có hơi chậm, bởi bất kể phim thể loại gì đều thích khai thác sâu yếu tố tình yêu, căng thẳng còn phải xứng ngọt ngào.

Chuyện kỳ lạ không ngừng xảy ra xung quanh nữ giáo viên, thậm chí bắt đầu uy hiếp tính mạng của cô, ở nơi sinh hoạt lạ lẫm người duy nhất cô có thể cầu cứu là nam giáo viên cùng trường, cũng là đối tượng mập mờ của cô. Rõ ràng đang bị vây trong nguy hiểm, nhưng cô nam quả nữ sống chung một phòng rất dễ thiên lời va vào địa hỏa, một phát xong còn quên thu dọn.

Phòng chiếu phim quanh quẩn tiếng rên rỉ cùng thở dốc trong phim, nữ nhân vật chính còn chơi tư thế cười, hoàn toàn không nhìn ra là một giáo viên. Thậm chí diễn xuất lộ hàng, nội dung bộ phim dường như đi lệch hướng.

Kỷ Tử Mân cảm thấy phim không thú vị liền nghiêng đầu nhìn lên Ngôn Hành bên cạnh, đối phương ngược lại xem rất chăm chú. Không rõ bằng sơn lúc xem phim heo có phải cũng tỉnh táo như vậy không, lại còn chăm chú như đang tiến hành ‘nghiên cứu tư thế cơ thể khi làm tình của phương tây’, Kỷ Tử Mân gào thét trong lòng.

Mượn ánh sáng từ bộ phim, Kỷ Tử Mân bắt đầu đánh giá Ngôn Hành. Mày rậm mắt to, sống mũi thẳng tắp, môi không dày nhưng đường nét hoàn mỹ, người này ngay cả sườn mặt cũng đẹp hơn người khác, xem ra gen gia đình cực kỳ tốt đẹp.

Ngôn Hành hôm nay mặc áo sơ mi trắng thêm áo khoác da, có lẽ là nhiệt độ cơ thể cao trời sinh sợ nóng, áo khoác đã cởi đặt trên đùi từ lâu. Cánh tay gác trên tay cầm lộ ra cơ bắp rắn chắc làm thừa số nghệ thuật nhiệt tình yêu cái đẹp của Kỷ Tử Mân rục rịch.

Cậu thuần túy chỉ là nhàm chán, cũng không phải lòng ngứa ngáy khó nhịn. Tay Kỷ Tử Mân lạng lẽ xoa thân thể Ngôn Hành, nhưng mới vừa đụng vào tay cậu đã bị nắm lấy.

Ngôn Hành nghiêng đầu, thấp giọng hỏi:

-Làm sao vậy?

Kỷ Tử Mân tận dụng thời cơ, lập tức ngửa mặt lên ngậm lấy môi Ngôn Hành nhẹ nhàng mút vào. Thân thể Ngôn Hành cứng đờ, không lùi lại nhưng cũng không hưởng ứng, mặc cho Kỷ Tử Mân ‘chà đạp’ mình.

Đã không có phản kháng Kỷ Tử Mân lại càng lớn mật, lè lưỡi liếm dọc trên cánh môi mím chặt, ý đồ tìm kẽ hở chui vào làm một nụ hôn nồng nhiệt đúng chuẩn với hân. Ngôn Hành tử thủ hàm răng, vài giây sau hân nhẹ nhàng đẩy Kỷ Tử Mân đang dán vào người mình ra, ánh mắt sâu thẳm.

-Có cảm giác không? – Kỷ Tử Mân cười xấu xa.

Ngôn Hành không trả lời, quay đầu, lực chú ý lại quay về bộ phim, bỏ qua Kỷ Tử Mân bên cạnh.

Kỷ Tử Mân xì mặt lấy di động mở trang web Line, gửi một hình đầu bánh bao bốc hỏa cho Kiều Hải Tinh.

[xem ra không thể ăn, chẳng lẽ núi băng quá cứng?]

[chưa từng thấy cứng như vậy cương quyết như vậy, đâm cho tôi tan cả người]

[(Jenmuse phun máu mũi)]

[cao phú soái còn có công phu tốt, ông đúng là vận c*t chó, hi vọng PP khỏe mạnh]

[chính là con mẹ nó mạnh khỏe mới khó chịu! Tên này không phải đàn ông!]

[(đầu bánh bao chấn động)]

[tôi hiểu, ông muốn bị thao nhưng cậu ta không chịu thương, ông đụng núi băng thật rồi]

Bị Kiều Hải Tinh nói trúng tình trạng hiện tại Kỷ Tử Mân lườm Ngôn Hành bén góc, tiếp tục nhả lại.

[trạng thái trúng độc, HP không ngừng mất máu]

[vỗ vỗ, giúp ông dọn xác]

[Đệt]

Nhả lại một chữ xong Kỷ Tử Mân tạm thời đóng điện thoại, quyết định xem nốt nửa tiếng phim còn lại. Tay cậu đặt trên túi, tay trái cầm điện thoại, tay phải trống không, bỗng một bàn tay vươn tay nắm lấy tay phải Kỷ Tử Mân, còn là mười ngón đan chặt.

Kỷ Tử Mân vốn muốn giật ra tỏ vẻ bất mãn, nhưng nghĩ lại hành động này với Ngôn Hành đã là tiến bộ rất lớn, liền để cho hân cầm. Sự thật là người nào đó chỉ không quen nhìn Kỷ Tử Mân ngay lúc xem phim

cũng dùng di động nói chuyện với ‘bạn tốt’, dứt khoát nắm chặt tay cậu không cho cậu tiếp tục sử dụng di động nữa.

Căn bản không biết nội dung phim phát triển đến đâu, trong đầu Kỷ Tử Mân đều là nghĩ làm thế nào khiến Ngôn Hành không kiểm chế được, có thể tập trung chú ý lên người mình.

Tay phải cậu khẽ giật bàn tay đang đan chặt, lần nữa nhào sang dán môi lên lỗ tai Ngôn Hành nói:

-Làm thế nào giờ...

Hơi như u lan, Ngôn Hành nhú mày hỏi lại một câu:

-Cậu làm sao vậy?

Kỷ Tử Mân vắn vẹo uốn éo thân thể, dùng âm lượng chỉ Ngôn Hành nghe thấy nói:

-Tôi, cương, rồi.

Thế này thì Ngôn Hành không ngồi yên được nữa, giật mạnh Kỷ Tử Mân dậy kéo thẳng đến WC trong rạp chiếu phim. Bởi vì phim vẫn đang chiếu, WC im lặng không có một ai, Ngôn Hành mở cánh cửa gian cuối cùng đẩy mạnh Kỷ Tử Mân vào. Mình cũng chen vào không gian nhỏ hẹp, đồng thời khóa trái cửa.

Bồn cầu là loại ngồi có nắp đậy, hai chàng trai cùng đứng trong không gian nhỏ tương đối chen chúc. Kỷ Tử Mân không đứng vững ngã ngồi xuống nắp bồn cầu, hai chân mở rộng.

Ngôn Hành vẻ mặt thất bại nhìn cậu, nói:

-Nói thật, rốt cuộc cậu muốn thế nào?

Kỷ Tử Mân chống hai tay ra sau, bả vai nhô lên, vẻ mặt vô tội.

-Chỉ là cảm thấy nên bù đắp cho hai tuần lãng phí thôi.

Ngôn Hành tựa vào cánh cửa, thở dài hỏi:

-Hai tuần, lúc cậu hẹn hò với người khác, tiến độ cũng nhanh như vậy?

-Tùy đối tượng mà định ra. – Kỷ Tử Mân thu lại tâm tình chơi đùa lúc trước, bình tĩnh trả lời. –Lời của cậu, tôi lo lắng nếu không làm chút gì đó thì từ lúc bắt đầu hẹn hò đến lúc chia tay có lẽ sẽ không hề tiến triển.

Ngôn Hành ghen lời, bỗng nhiên phát hiện hành động giữa hai người, giá trị quan cùng các phương diện khác đều có chênh lệch rất lớn.

-Thẳng thắn mà nói, tôi rất không quen như vậy.

Kỷ Tử Mân tỏ vẻ ‘tôi hiểu mà’ vỗ vỗ lồng ngực Ngôn Hành, an ủi:

-Không sao, sau này sẽ quen.

Ngôn Hành day day sống mũi nghiêm nghị nói:

-Đường như cậu có sở thích khiêu chiến vượt cấp, nhưng tôi thích tiến từ từ từng bước.

Nghe Ngôn Hành nói vậy, trong đầu Kỷ Tử Mân bỗng vang lên giai điệu một bài hát:

-Tôi muốn leo lên từng bước một.

Mẹ, người ta là ốc sên còn cậu là sâu lông, chân gấp n lần người ta lại còn đi từ từ từng bước một cái khỉ gì! Kỷ Tử Mân cực kỳ may mắn vì mình lẫn lộn nhiều năm trên tình trường nên level không thấp, nếu không sớm muộn gì cũng bị cái tên mới thăng cấp từ tân thủ đến quen thủ này làm tức hộc máu, chết một trăm lần là một trăm lần!

Đối với loại người này Kỷ Tử Mân cũng có phương pháp đối phó của mình, chính là tấn công bất ngờ.

-Ngôn Hành, chúng ta hôn môi đi.

Quả nhiên, Ngôn Hành nghe thấy Kỷ Tử Mân nói vậy thì sửng sốt, không rõ vì sao câu chuyện lại phát triển như vậy.

-Nếu cậu quen tiến từng bước, tôi đây sẽ phối hợp cậu. – Kỷ Tử Mân đứng thẳng người, hai tay ôm cổ Ngôn Hành gần như treo trên người hắn, dáng vẻ lười biếng vẻ mặt quỵên rũ. –Bây giờ tôi đang hỏi ý kiến bạn trai. Ngôn Hành, tôi muốn hôn môi với cậu, cậu đồng ý không?

Chiều cao hai người không chênh lệch mấy, Ngôn Hành nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia ở khoảng cách gần, ánh mắt bị lời nói của cậu dụ dỗ đến đôi môi hồng nhạt kia, bắt đầu do dự.

Kỷ Tử Mân thấy Ngôn Hành mãi không phản ứng, tinh nghịch vươn lưỡi liếm lên khóe miệng hắn một cái.

-... Cậu hình như rất biết hôn. – Ngôn Hành hỏi.

-Lợi hại hơn cậu chút xíu. – Kỷ Tử Mân rất biết khiêm tốn.

Lòng hiếu thắng của giống đực bị kích thích, Ngôn Hành vươn tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Kỷ Tử Mân, tay trái giữ chặt cái đầu tóc vàng kia thấy kinh ngạc với xúc cảm mềm mại ấy, trầm giọng nói:

-Cậu chỉ kiêu ngạo được bây giờ thôi, năng lực học tập của tôi rất mạnh đấy.

Nhận thức chung đạt thành, Kỷ Tử Mân vượt trước chặn miệng Ngôn Hành. Lúc này khớp hàm mở rộng, đầu lưỡi cậu dễ dàng luồn vào lướt qua hàm trên của đối phương, cuối cùng quấn lấy đầu lưỡi ẩm áp kia hút mạnh.

Ngôn Hành cũng không chịu thua kém, cánh tay siết chặt, chân chen vào giữa hai chân Kỷ Tử Mân nhẹ nhàng cọ dùi vào bộ vị mẫn cảm theo chủ nhân nói đã ‘cứng rắn’. Lần dò xét thử này khiến Kỷ Tử Mân kêu lên kháng nghị, cũng gián tiếp chứng minh câu nói kia thực ra chỉ nói cho có.

Hai người môi lưỡi quấn quýt, Kỷ Tử Mân nhắm mắt hưởng thụ, cánh tay bắt giác siết chặt thêm chút nữa, tiếng nước miếng của nhau vang vọng trong nhà vệ sinh yên tĩnh, bầu không khí càng trở nên cảm dỗ.

Kỹ thuật hôn của Ngôn Hành quả thật không tốt, nhưng như hắn đã nói năng lực học tập rất tốt. Kỷ Tử Mân làm thế nào với hắn, hắn sẽ dùng cách tương tự đáp lại, thậm chí còn suy một ra ba khiến Kỷ Tử Mân suýt nữa không chống đỡ được. Ngôn Hành nhanh chóng đạt được quyền khống chế, tiếp đó là so sức chịu đựng, hoàng tử thường xuyên cả ngày không ra khỏi cửa với tài tử giữ thói quen vận động tốt đẹp, ai thắng ai thua không cần nghĩ cũng biết.

Hơi thở Kỷ Tử Mân dùng hết, Ngôn Hành thấy vậy cũng không khó xử, lập tức tha cho môi cậu.

Kỷ Tử Mân vui đầu vào hôm vai Ngôn Hành cảm thấy buồn rầu, không ngờ sau khi sâu lông học được kỹ năng, độ thành thạo tăng vọt nhiều phần trăm, trực tiếp thăng cấp.

Rốt cuộc ai mới thích khiêu chiến vượt cấp hả! Đáng ghét!

Nghe thấy tiếng âm ĩ bên ngoài WC, Ngôn Hành vuốt ve lưng Kỷ Tử Mân nhắc nhở:

-Đi thôi, hình như hết phim rồi.

-Ừ... – Kỷ Tử Mân ưỡ ỏi không nói nên lời.

Hiệp hai Hoàng tử vs Tài tử, hoàng tử nuốt hận chịu thua.

Ăn cơm ăn ra chiến tranh lạnh, phim cũng không xem xong, tuy bọn cậu đã trải qua quá trình ướm át nóng bỏng, nhưng cuộc hẹn như vậy thật sự có thể tính là thành công ư? Kỷ Tử Mân cực kỳ hoài nghi.

Phim kết thúc cũng mới ba rưỡi gần bốn giờ, Kỷ Tử Mân đề nghị vào trung tâm thương mại dạo chơi, Ngôn Hành không ý kiến đi theo, hai người liền đi thang cuốn xuống dạo từng tầng.

Trung tâm thương mại đa số bán sản phẩm cho khách hàng nữ, mấy tầng liên tục không phải nữ trang thì là thời trang trẻ em, hai thằng con trai chỉ thuần túy cưỡi ngựa xem hoa. Ngôn Hành ăn mặc đơn giản chủ trương là thoải mái dễ chịu, trên người không có quá nhiều trang sức, chỉ nhìn là biết không phải một người chú tâm vào việc ăn mặc. Kỷ Tử Mân chú trọng dung nhan bên ngoài thật, nhưng có một người mẹ nổi

tiếng trong ngành thời trang và một bạn thân một lòng muốn tiến quân vào giới thời trang, thứ cậu không thiết nhất chính là quần áo.

Đi dạo chưa đến nửa tiếng, nói chuyện cũng không được mấy câu, bọn cậu đã xuống đến khu thời trang cao cấp dưới tầng một.

Kỷ Tử Mân đang nhìn bảng hướng dẫn tìm thang máy xuống bãi đỗ xe thì bỗng bị Ngôn Hành kéo tay lôi đi.

-Sao thế...

Ngôn Hành hất cằm ra hiệu, nhìn chằm chằm một cửa hàng ở bên trái.

-Cậu xem, đó có phải hình của cậu không?

Nhìn theo hướng Ngôn Hành chỉ, Kỷ Tử Mân rõ ràng sững sờ, bước vội về phía cửa hàng đó.

Trong tủ kính trong suốt bày đủ loại giày, nam nữ đều có, còn có một số quần áo trang sức và túi xách, cửa gian hàng đặt không ít lẵng hoa, xem ra là cửa hàng mới khai trương không lâu. Tên cửa hàng là dãy chữ tiếng anh, nhưng phát âm lại không giống tiếng anh, Ngôn Hành có chút ấn tượng với nhãn hiệu này, hẳn từng nhìn thấy trong trang web quảng cáo của tạp chí.

Kỷ Tử Mân đứng trước cửa hàng, hai mắt nhìn chằm chằm vào biển quảng cáo cỡ lớn treo trên tường, vẻ mặt có chút kích động và hoài niệm.

Ngôn Hành cẩn thận quan sát nam người mẫu trên quảng cáo một lúc mới nói:

-Không phải cậu, chỉ rất giống thôi.

-Vớ vẩn, sao không giống được, đây chính là bố tôi! – Về mặt Kỷ Tử Mân kiêu ngạo, dường như người trên biển quảng cáo chính là mình. –Sao, bố tôi đẹp trai đi? Ngay cả đàn ông cũng sẽ không tránh khỏi yêu thích.

Nam người mẫu trên quảng cáo mặc áo sơ mi màu lam nhạt, gile cùng quần âu màu trắng, kiểu tóc hơi xoăn, trên đầu đội mũ phớt màu vàng nhạt, miệng ngậm một điếu xì gà, lưỡi biếng nằm trên ghế làm việc, hai chân vắt chéo gác trên bàn lộ ra một đoạn tất đen. Tuy mặt bị mũ che đi một phần, nhưng đường nét quả thực tương tự Kỷ Tử Mân đến tám phần, khác biệt lớn nhất ở ánh mắt cùng khí tràng, một người là quân vương cao quý, một người là hoàng tử thanh cao.

Nhìn từ kết cấu quảng cáo cùng hàng hóa buôn bán chủ yếu trong cửa hàng, trọng điểm hẳn là đôi giày da màu nâu đậm trên chân người mẫu. Rõ ràng là cửa hàng bán đồ nữ là chính, nhưng quảng cáo bắt mắt nhất lại là giày nam.

Ngôn Hành nhớ Kỷ Tử Mân từng nói cha cậu đã qua đời, hẳn nhìn cậu rồi mới gật đầu.

-Quả thực rất đẹp trai, cẩn thận so sánh sẽ phát hiện cậu lớn lên tương đối thanh tú.

-Việc này cũng không cần cường điệu, cảm ơn. – Kỷ Tử Mân chẳng thèm trợn mắt với Ngôn Hành nữa, bình tĩnh coi thường những lời vô tình làm người ta tức chết kia.

Khóe miệng Ngôn Hành thấp thoáng ý cười, nhưng hẳn không nói gì nữa vì hẳn nhìn thấy có người trong cửa hàng đang đi về phía họ. Có lẽ nghĩ họ là khách nên ra tiếp đón.

Đáng tiếc Ngôn Hành đã đoán sai, đối phương mừng rỡ chào hỏi với Kỷ Tử Mân.

-Dì còn tưởng là mình hoa mắt nhìn thấy Leon, hóa ra là Tử Mân à!

-Đã lâu không gặp, dì Quan. – Kỷ Tử Mân nhìn thấy nhân viên bán hàng cũng rất kinh ngạc, ngay sau đó thân thiện đáp lại. –Không ngờ là dì phụ trách cửa hàng này!

Quan Mẫn Huyền thở dài thượt, cứ như nhét đầy bụng uất ức sớm muốn tìm người nhả nước đắng.

-Aizz, còn không phải do Diana bận quá, dì chỉ đành thay cô ấy về tổ chức lễ khai trương. Nên biết đã mấy tháng rồi dì chưa hẹn hò với đàn ông, da cũng khô quắt vào rồi...

Tuy được Kỷ Tử Mân gọi là dì, nhưng nhìn vẻ ngoài Quan Mẫn Huyền thực ra chưa tới bốn mươi tuổi, dáng vẻ đoan trang hào phóng cùng ăn mặc gọn gàng, phù hợp với hình tượng ‘nữ cường nhân’ trong miệng mọi người. Chị vừa tổ khổ với Kỷ Tử Mân, cường điệu phụ nữ thiếu đàn ông thỏa mãn sẽ già rất nhanh, vừa liếc mắt đánh giá Ngôn Hành luôn im lặng nhưng lại dễ làm người khác chú ý, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

-Tử Mân, cậu bé đẹp trai này là bạn trai của con à? – Quan Mẫn Huyền không thêm thăm dò mà hỏi thẳng.

Vì sao nhảy qua bạn trực tiếp đoán bạn trai? Kỷ Tử Mân tán thưởng hỏa nhãn kim tinh của Quan Mẫn Huyền, thông minh không hỏi lại. Còn đáp án, nếu cậu dẫn theo là bạn gái, trước đây cậu sẽ không để ý nhiều như vậy mà thừa nhận không hề do dự, nhưng lần này đối tượng là Ngôn Hành, trong tình huống hai bên chưa quen thuộc, Kỷ Tử Mân không muốn giẫm phải địa lôi.

Cẩn thận liếc trộm người bên cạnh, Kỷ Tử Mân rất sợ nếu mình nhanh miệng công khai quan hệ của hai người sẽ làm Ngôn Hành có thói quen ‘tiến từ từ từng bước một’ xù lông.

Ngôn Hành lại không nghĩ nhiều như vậy, thấy Kỷ Tử Mân không trả lời liền chủ động vươn tay đáp lại Quan Mẫn Huyền, không phủ nhận thân phận bạn trai.

-Cô khỏe chứ, cháu là Ngôn Hành.

Quan Mẫn Huyền khách khí nắm tay Ngôn Hành, thuận tiện lấy từ trong túi danh thiếp đưa cho hắn.

-Tôi là tổng giám đại lý của gian hàng này, cũng là thư ký của mẹ Tử Mân, rất hân hạnh được biết cậu.

Bất ngờ biết được thân phận của mẹ Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành cũng hiểu được vì sao trong cửa hàng lại để tấm quảng cáo kia ở vị trí bắt mắt nhất, trong đó có lẽ giấu không ít tư tâm.

Phát hiện ánh mắt Ngôn Hành nhìn vào biển quảng cáo trong shop, Quan Mẫn Huyền cười hiểu ra liền giải thích:

-Rất giống Tử Mân nhỉ? Những người làm việc với anh ấy gọi anh ấy là Leon, anh ấy là một người mẫu rất xuất sắc.

Ngôn Hành gật đầu, trong mắt có thêm sự tôn kính.

Quan Mẫn Huyền lại bổ sung một câu:

-Leon chiều con nổi danh đấy! Nếu anh ta biết con trai bị đàn ông bắt cóc, chắc chắn sẽ không tha cho cậu, ha ha.

-Dì Quan, sao dì lại nói với cậu ấy điều này... – Kỷ Tử Mân không ngăn được Quan Mẫn Huyền, nhưng cậu cảm thấy không cần để Ngôn Hành biết chuyện này.

Ánh mắt Quan Mẫn Huyền sắc bén qua lại giữa Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành, dường như phát hiện ra manh mối gì đó, cuối cùng cười nói:

-Xin lỗi, xin lỗi, xem ra hai đứa không quen thân mấy, ha ha ha ha...

Dì Quan nhất định cố ý! Kỷ Tử Mân rất muốn phản bác, nhưng khổ nỗi chị lại nói đúng, cậu và Ngôn Hành quả thực ‘không quen thân mấy’, dù họ đã làm đến bước hai nhưng hiển nhiên tâm ý của hai người không thân mật như thân thể. Phải nói, cậu căn bản vẫn chưa suy nghĩ đến điều này.

Trong quan niệm của Kỷ Tử Mân, gặp gỡ đối tượng phù hợp thì có thể yêu đương, cảm giác không tệ có thể lên giường. Ngôn Hành rất hợp miệng cậu, dù có hơi chậm chạp nhưng không ảnh hưởng đến việc phát triển tình ái của họ.

Chinh phục thân thể trước sau đó đi sâu vào tâm hồn, cũng là một hình thức yêu đương.

Nghĩ nhiều cũng vô dụng, từ đáy lòng Kỷ Tử Mân cảm thấy Ngôn Hành và mình không đứng cùng một khởi điểm. Quen thân? Muốn quen thân thế nào? Muốn trực tiếp gạ nậu thành cơm nhưng nổi điên không cho cậu dùng ấy!

Quan Mẫn Huyền phối hợp nói với Ngôn Hành:

-Tuy thẳng nhóc Tử Mân này vẻ ngoài giống bố, nhưng tính tình lại khó tính giống mẹ nó mười phần đủ mười. Chiều nó thì được, nhưng nhất định không thể nghe theo nó mọi chuyện, nhờ cậu tha thứ nhiều một chút.

-Cháu hiểu được. – Ngôn Hành nghiêm túc ghi đề nghị của Quan Mẫn Huyền vào trong lòng, dáng vẻ thận trọng lại làm Kỷ Tử Mân bất mãn.

Hiểu cái quỷ ấy! Có mấy câu rớt cuộc cậu nghe hiểu cái gì!

Khóe miệng Kỷ Tử Mân co giật, không thể không kháng nghị:

-Dì, dì ở trước mặt con trai thủ trưởng nói xấu con trai bà ấy với việc riêng của bà ấy thế này có đúng không?

-Thủ trưởng ma quỷ n lần cướp đoạt cơ hội thả dương bồ âm tốt đẹp của dì, chỉ mắng trộm sau lưng đã quá là bình thường! – Quan Mẫn Huyền cảm thán thanh xuân một đi không trở lại, đúng là thời điểm cần đàn ông để thoải mái, cố tình có người bức chệch cùng nhau sống cuộc sống không tình dục. –Mãi mới có cơ hội quay về gặp con trai, lại kiên quyết giao công việc cho dì, thật không hiểu nổi Diana nghĩ cái gì!

-Nói thật, cậu dẫn tôi về nhà có phải có mục đích gì không? – Đợi đến lúc mở cửa, Kỷ Tử Mân ra sức miết ngón tay theo đường cong cơ bắp xinh đẹp của Ngôn Hành, rất có ý quyến rũ.

Sau khi mở cửa Ngôn Hành quay người túm lấy bàn tay tinh nghịch của Kỷ Tử Mân, đẩy mạnh người vào phòng.

-Vấn đề này không bằng để ăn no xong sẽ từ từ thương lượng?

-Hừ, cậu xác định ăn no rồi cậu còn nuốt trôi? – Kỷ Tử Mân cười khiêu khích với Ngôn Hành, cầm dép đi trong nhà hất đưa, thay dép xong đi trước vào phòng khách.

-Ngồi đi. – Ngôn Hành ném chìa khóa lên bàn, áo khoác da vắt lên lưng sô pha, thuận miệng nói một câu rồi vào bếp.

Kỷ Tử Mân cũng không khách sáo với Ngôn Hành, ngồi phịch cả người vào ghế sô pha mềm mại, bắt đầu đánh giá căn phòng diện tích không lớn lắm nhưng lại cảm giác rộng rãi bất ngờ.

Khu nhà Ngôn Hành thuê đối lập với nơi Kỷ Tử Mân ở, màu sắc bên ngoài tương đối tối tăm, cũng đã lâu năm, nhưng chất lượng được bảo trì rất tốt, không gian thoát nhìn cũng rộng lớn, hoàn cảnh xung quanh cũng không quá ảm ỉ.

Căn phòng thuê ba năm đã có không khí của ‘nhà’, nhưng vì chỉ có một mình Ngôn Hành ở nên đồ đạc không nhiều, bầu không khí cũng hơi quạnh quẽ. Bố cục của căn nhà là hai phòng một sảnh, có phòng tắm và bếp, còn có một sân thượng. Với một sinh viên Ngôn Hành ở thế này đã rất thoải mái, rất chịu chi.

Rõ ràng đã có kinh nghiệm vào nhà người khác ngay ngày đầu tiên hẹn hò, nhưng vào nhà Ngôn Hành Kỷ Tử Mân lại thấy cả người lúng túng. Có lẽ vì Ngôn Hành là một người thoát nhìn rất coi trọng không gian riêng tư, nếu chịu để người khác bước vào khu vực của mình, điều ấy chắc chắn là sự tín nhiệm.

Kỷ Tử Mân tự nhận không gánh vác nổi quan hệ tin cậy kiểu này, thậm chí hi vọng là mình suy nghĩ nhiều. Có khi Ngôn Hành là người trong nóng ngoài lạnh, rất hiểu khách, hoặc thuần túy là gà mẹ, không quen nhìn người khác không ăn tối. Lúc này trên mặt Kỷ Tử Mân lộ sự hưng phấn và mừng thầm, nhưng bản thân hoàn toàn không biết.

-Tôi có thể thăm xung quanh không? – Kỷ Tử Mân đứng ngoài cửa bếp hỏi dò.

-Có thể. – Ngôn Hành thoải mái đồng ý, không sợ cuộc sống riêng tư của mình bị nhìn trộm. –Buổi tối ăn mì Ý được không? Nấu thêm một nồi cháo ngô nữa?

-Ăn không chết người thì tôi không ý kiến.

Dù sao người đến quyền quyết định có ăn cơm hay không cũng bị mất thì ăn cái gì không cần tốn chất xám để suy nghĩ.

Trong phòng khách không trang trí gì, một tủ TV, một bàn trà lớn cùng ghế da, từ phòng khách có thể nhìn thấy hoạt động trong bếp. Hai phòng theo thứ tự là phòng sách cùng phòng ngủ, hai cửa đối nhau, chính giữa là phòng tắm, đi qua bếp là sân thượng để máy giặt, có thể đón được ánh mặt trời, tầm mắt cũng không tệ.

Đi dạo xong cả căn nhà, ấn tượng của Kỷ Tử Mân chính là nhà hoàn toàn thể hiện tính cách của chủ nhân: không thích nói nhiều. Trên tường ngoài quyển lịch cùng một bảng trắng để dán hóa đơn thì không còn trang trí gì khác. Căn nhà giữ được sự gọn gàng ngăn nắp, thứ lộn xộn duy nhất là phòng sách, chất đầy tài liệu cùng sách vở, nhưng nhìn qua cũng không đến nỗi nào, ít nhất có không gian di chuyển, tóm lại không tìm thấy đồ thừa.

Hai chữ hình dung: đơn giản.

-Đi dạo xong rồi à? – Ngôn Hành bưng hai đĩa mì Ý sốt thịt vào phòng khách thì thấy Kỷ Tử Mân đã lại ngồi trên ghế salon. Hắn không khách khí ra lệnh: -Bưng súp trong lò vi sóng ra, cẩn thận bị bỏng.

-À. – Nếu đã đến ăn chực thì Kỷ Tử Mân cũng không tiện để chủ nhà bận rộn một mình. Cậu nghe lời vào bếp, tìm được bao tay rồi bưng bát súp ngô trong lò đi ra phòng khách.

Tay nghề của Ngôn Hành bình thường, mọi ngày đa phần đều ăn ngoài. Sốt mì Ý là đồ có sẵn, đun nóng rưới lên mì là được rồi, mà súp ngô nhìn cũng biết là sản phẩm của Khang X, là loại tương đối ngọt. Ngôn Hành bỏ vào súp thêm mấy quả trứng trở thành canh trứng, còn đổ nửa lọ ngô hạt.

Kỷ Tử Mân lại chạy vào bếp lấy bát đĩa, cầm hai cái thìa cùng đĩa ăn, còn có hai bát nhỏ để ăn súp. Ngôn Hành nhìn thoáng qua lại quay vào bếp lấy một đôi đũa.

-Cậu dùng đĩa ăn mì Ý? – Kỷ Tử Mân cầm đĩa cuộn một nhúm mì, giật mình nhìn Ngôn Hành.

Ngôn Hành phớt lờ vẻ kinh ngạc của Kỷ Tử Mân, tuy mì Ý tương đối trơn nhưng hắn rất tin tưởng vào kỹ thuật dùng đĩa của mình.

-Ở ngoài vẫn biết dùng nĩa, ở nhà không cần chú ý như vậy.

Kỷ Tử Mân không còn gì để nói, dù sao đó là vấn đề thói quen của một người, hôm nay xem như cậu đã có nhận thức hoàn toàn mới với Ngôn Hành. Buổi trưa lúc uống súp miso hắn dùng thìa uống từng ngụm, ăn mì Ý thì thích dùng đũa, lại thêm cách nói chuyện không thích dài dòng, có gì nói nấy...

Kỷ Tử Mân nghĩ, lấy mình là trung tâm chính là dùng để hình dung loại người như Ngôn Hành! Cậu ta từng nói mình là út mà, chả trách lại dưỡng thành tính cách như vậy, chắc chắn ở nhà rất được chiều. May mà người này vẫn có mặt chu đáo quan tâm, ít nhất biết cho bạn gái cũ mặt mũi.

Hai người tự giải quyết đĩa mì Ý, lại chia nhau uống hết một nồi súp ngô.

Kỷ Tử Mân ban đầu nói không đói không muốn ăn giờ vì ăn quá no mà nằm trên ghế bất động, Ngôn Hành dọn dẹp sơ qua mặt bàn, vào bếp rửa bát đĩa trong bồn.

Kỷ Tử Mân lặng im nghe tiếng rửa bát của Ngôn Hành, mắt ngược lên nhìn chằm chằm trần nhà, chợt nhớ tới đối thoại của cậu và Ngôn Hành trước khi vào nhà, khẽ nheo mắt cười thâm ý.

-Ngôn Hành, không phải nói muốn thương lượng chút nữa nên làm chút chuyện gì à?

-Nghe cậu nói hình như không thể chờ được nữa. – Giọng Ngôn Hành thoáng chế nhạo, hắn đem bát đĩa dính đầy bọt trắng dưới vòi nước.

Kỷ Tử Mân nhảy khỏi ghế salon, không cầm lòng hỏi:

-Nếu cậu không có ý này, rốt cuộc tại sao lại hẹn hò với tôi?

-Trong quan niệm của cậu, hai người hẹn hò thì nhất định phải thành lập quan hệ tình dục trước à? Chuyện này không phải nên xảy ra tự nhiên sao? – Ngôn Hành tắt vòi nước, cho bát đĩa đã rửa xong vào kệ hong khô.

-Nhưng tôi không muốn thuận theo tự nhiên với cậu, tôi muốn tốc chiến tốc thắng. – Kỷ Tử Mân nói thẳng, dường như cậu chưa từng nghiêm túc với tình cảm này, càng không có ý định phát triển lâu dài với Ngôn Hành.

-À, cho nên cậu mới có thể luôn quấy rối tình dục tôi.

Ngôn Hành đặt bát đĩa cùng nồi chảo vào máy sấy bát, thiết lập thời gian, lấy khăn lau khô tay xong mới trở lại phòng khách ngồi xuống bên cạnh Kỷ Tử Mân.

Vươn tay vén sợi tóc chĩa ra bên tai của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành vuốt tóc vừa mềm vừa mượt còn hơi xoăn kia nói:

-Nguyên nhân hẹn hò với cậu tôi đã nói rồi, bởi vì cậu rất thú vị.

Kỷ Tử Mân nhin xúc động muốn đập Ngôn Hành một cái, khinh thường nói:

-Tôi thấy là cậu cảm thấy cãi nhau với tôi rất thú vị thì có!

-Không tốt à? Điều này chứng tỏ chúng ta có chuyện để nói.

... Hóa ra trong quan niệm của ông anh, cãi nhau cũng là một loại nói chuyện!

Kỷ Tử Mân chịu đủ những lời như trêu chọc thú cưng của Ngôn Hành rồi, cậu dùng sức đẩy cái tay đang nghịch trên đầu mình ra, đổi tư thế quỳ lên salon, nắm lấy quần áo Ngôn Hành tức giận nói:

-Hẹn hò là tôi mở miệng, cuộc hẹn là tôi nhắc trước, hôn cũng là tôi tự dâng lên, cậu đã từng chủ động làm gì chưa? Đừng nói như chỉ có tôi rất tùy tiện, thái độ của cậu với tôi thì nghiêm túc được bao nhiêu!

4. Chương 4: Đóa Hoa Hoàng Tử Cần Được Tuổi

So với Kỷ Tử Mân kích động, Ngôn Hành lại tỉnh táo nắm chặt cổ tay cậu thoáng cái đè người dưới thân, hai người mặt đối mặt nhìn chăm chú vào nhau.

Ngôn Hành miết ngón cái lên cánh môi Kỷ Tử Mân, hỏi:

-Bước tiếp theo hôn môi là gì?

Kỷ Tử Mân liếc mắt khinh bỉ, cậu còn lâu mới tin Ngôn Hành không biết đáp án.

-Chẳng phải là vuốt ve rồi ân ái? À, tôi quên mất, cậu dường như không có hứng thú với tôi.

Nhìn nụ cười trào phúng của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành phủ tay lên mặt cậu vuốt ve, nói:

-Hôm nay cậu cứ luôn trêu chọc tôi là vì thú vị chứ không phải nghiêm túc... Cậu có biết một khi trêu chọc thành công, điều chờ đợi cậu chính là cái gì không?

Tình dục bùng lên sau đó không phải là tình ái à? Rốt cuộc là người hỏi quá ngu xuẩn hay là người bị hỏi thoát nhìn rất dần? Nhưng khi Kỷ Tử Mân nhìn thấy vẻ nghiêm túc khác thường của Ngôn Hành thì biết đáp án tuyệt đối không đơn giản như suy nghĩ.

-Nét mặt của cậu đúng là dọa người. – Kỷ Tử Mân tỏ vẻ thờ ơ cười nói, nhưng không ai biết trong lòng cậu đang cực kỳ bồn chồn.

Ngôn Hành cười nhẹ hòa vào đó chút bất đắc dĩ, vươn tay gạt sợi tóc trên trán Kỷ Tử Mân, hần trả lời:

-Là trối buột. Sau khi chia tay học tử tôi đã thề, nếu lại nghiêm túc chính là cả đời.

Cả đời...? Kỷ Tử Mân bị giọng điệu lãnh đạm lại kiên quyết của Ngôn Hành làm chấn động, dường như vừa rồi hần nói hai chữ kia chính là lời thề muốn nói với mình.

-Bị dọa rồi à? – Khóe miệng Ngôn Hành chứa ý cười, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của Kỷ Tử Mân. -Nếu cậu chủ động dẫn tôi lên con đường này thì phải chịu trách nhiệm.

Kỷ Tử Mân phát hiện lồng ngực man mát, chẳng những không ngăn động tác của Ngôn Hành thậm chí còn túm lấy bàn tay hấn đặt trên ngực mình, dẫn dắt hấn vượt ve thân thể mình.

-Nói nhiều thế làm gì, cậu có thể có cảm giác với thân thể vừa phẳng vừa cứng này không? Cả đời cậu cũng đừng nói quá sớm!

-Cậu năm lần bảy lượt khiêu khích tôi, xem ra đã chuẩn bị tâm lý rất tốt rồi. – Ngôn Hành không hề giả thân sĩ nữa, hai mắt sáng ngời như mắt sói trong đêm tối, sáng quắc đốt người. Hấn cầm lại bàn tay Kỷ Tử Mân kéo về phía hạ thân của mình, nói: -Chỉ sợ làm cậu thất vọng rồi, tôi rất có ‘tính thú’ với cậu, có thể làm cho cậu chủ động cầu xin tha thứ, được không?

Câu cuối cùng là thăm thì bên tai khiến Kỷ Tử Mân run bắn người, nhiệt độ nơi bàn tay cũng không phải lừa người. Cậu không nói rõ được là sợ hãi khi thể đầy tính xâm lược đột nhiên hiện ra kia, hay là đang chờ mong khi chất đột nhiên xoay chuyển kia có thể làm đúng như lời Ngôn Hành nói... Làm cho cậu phải cầu xin tha thứ.

Kỷ Tử Mân đối mặt với khiêu chiến cũng không lâm trận bỏ chạy, hướng chi hôm nay mục đích cuối cùng của cậu chính là muốn làm đến bước cuối cùng với Ngôn Hành. Bởi vậy cậu chẳng những không lùi bước mà ngược lại còn nhếch lên nụ cười tự tin, hai tay ôm cổ Ngôn Hành, hai chân tách ra kẹp lấy vòng eo cường tráng của đối phương.

-Ai nói tôi thất vọng? Cậu không phải quá rõ ràng... Tôi đợi chính là giờ phút này. – Kỷ Tử Mân như con mèo nhỏ liếm môi Ngôn Hành, nói: -Nếu tôi không hài lòng, tôi sẽ lập tức đá cậu.

Kỷ Tử Mân luồn hai tay vào trong áo sơ mi của Ngôn Hành vượt ve thân thể ấm áp kia, đẩy áo hấn lên ngực lộ ra lồng ngực dày rộng cùng mấy khối cơ bụng rắn chắc.

Tuy đã nhìn rất nhiều lần từ xa, nhưng thưởng thức khối thân thể thanh xuân này ở khoảng cách gần vẫn là lần đầu tiên, Kỷ Tử Mân không hề che dấu vẻ ghen ghét cùng tán thưởng của mình, chỉ thiếu không ở trước mặt Ngôn Hành huýt sáo.

-Có hài lòng không? – Ngôn Hành dứt khoát cởi áo mình ra, hào phóng để Kỷ Tử Mân thấy đủ.

Kỷ Tử Mân sờ lên khối cơ bắp dù không cuộn cuộn nhưng rất hoàn mỹ của Ngôn Hành, cảm thụ độ cứng vừa đủ kia. -Chỉ nhìn thì cũng chín phần mười, cũng không biết làm xong thì còn mấy phần?

Năng lực tình dục của đàn ông một khi bị nghi ngờ dù là ai cũng sẽ không buồn bực im lặng, nhất định sẽ dùng hành động chứng minh, Ngôn Hành đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là hấn không lộ vẻ hấp tấp mà thanh thoi giúp Kỷ Tử Mân cởi áo sơ mi, rồi mới nói:

-Hình như cậu có tiêu chuẩn cho điểm? Là tự đặt hay là... Có đối tượng so sánh?

Kỷ Tử Mân cả kinh, thăm nghĩ không tốt, lúc ở trên giường đàm luận người khác (không liên quan giới tính) tuyệt đối là tối kỵ. Nhưng mặt ngoài cậu vẫn bình thản, còn vô lại xoa bóp núm vú của Ngôn Hành, tránh nặng tìm nhẹ hỏi lại:

-Cậu cứ nói đi?

Ánh sáng trong mắt Ngôn Hành càng thêm sâu xa, hấn vốn không có biểu cảm gì thoát nhìn càng thêm chân động khiến Kỷ Tử Mân có hơi khiếp đảm, nghĩ thăm núm vú của Ngôn Hành không phải là cơ quan có công năng mở ra thuộc tính quý súc chứ?

Có phải thành công mở ra cơ quan không là một câu đố, nhưng Ngôn Hành vì vậy mà ra tay là sự thật. Hấn nắm cầm Kỷ Tử Mân nói:

-Cậu biết hôn môi như vậy, chắc hấn cái mồm này nhất định rất lợi hại.

Xong, trúng, rồi, trong đầu Kỷ Tử Mân xuất hiện ba chữ to. Không cần Ngôn Hành nói rõ, vốn rất quen thuộc với ám chỉ có màu sắc cậu lập tức đoán được đối phương muốn mình làm gì, cậu ta thật sự muốn ‘chơi trúng’.

Ngôn Hành cởi dây lưng cùng khóa quần, cầm tay Kỷ Tử Mân đẩy sâu vào đũng quần, động tác này đã không phải là ám chỉ nữa mà là chỉ rõ rồi.

-Nó vừa mới dậy, cậu có thể cho nó càng thêm tinh thần không?

Kỷ Tử Mân có thể nói mình hoàn toàn không có kinh nghiệm ‘gọi người khác dậy’ sao? Nhưng tình huống trước mắt này giống như quy luật nghi ngờ năng lực tình dục, có đôi khi vì mặt mũi thì lần đầu hay gì đó cũng vứt qua một bên!

Tuy Kỷ Tử Mân không tự mình ra trận nhưng kinh nghiệm được người khác phục vụ vẫn phải có. Có một số người là trời sinh thông minh, học cái gì cũng nhanh, bản lĩnh ngoài miệng cũng không thể chỉ nói suông mà còn phải làm mới biết!

Nhưng chỉ là thè lưỡi liếm jj của đàn ông, Kỷ Tử Mân không tin mình không làm được!

-Yên tâm, tôi sẽ dịu dàng gọi nó dậy. – Kỷ Tử Mân nói xong bèn chuyển hai chân quỳ gối trước salon, thân thể cúi xuống giữa hai chân Ngôn Hành chuẩn bị gặp mặt lần đầu với ‘nó’.

Ngôn Hành mặc quần lót bằng bông màu đen, bên mép lộ ra chút lông mu, bộ vị bị vải vóc ôm trọn lồi lên không thể khinh thường, hoàn toàn không thể bỏ qua. Kỷ Tử Mân phát hiện Ngôn Hành không chỉ luyện được cơ bụng, mà còn có đường chữ V và cơ liên sườn, vóc người đẹp làm người ta đỏ mặt, mình tuy cũng có cơ bắp nhưng so với hần căn bản là trai làng gặp dân chơi.

Cổ lấy dúng khí cởi quần lót của Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân tròn mắt nuốt nước bọt, dương vật trong đám lông đã phồng lên, vểnh lên tầm 30 độ, trên bao quy đầu còn chưa thấy đỉnh, dương vật chưa cương hoàn toàn của Ngôn Hành ở châu Á đã rất kiêu ngạo rồi. Kỷ Tử Mân là người học nghệ thuật, vốn rất mẫn cảm với tỉ lệ lớn nhỏ của đồ vật, nhìn ra trị số không ngừng chớp động trong đầu.

Màu của cây thịt có phần đậm hơn làn da xung quanh, lại hơi nhạt màu hơn bao tinh hoàn bên dưới, Kỷ Tử Mân nhìn chòng chọc vào dương vật đang nổi gân xanh lộ đầy mao mạch kia, vươn tay nâng nó lên rồi duỗi đầu lưỡi liếm một đường theo phần cán lên đến đỉnh, cảm nhận được độ cứng của vật thể trong tay tăng lên, dần dần ngẩng đầu. Kỷ Tử Mân chặc lưỡi, cảm thấy không khó chịu như trong tưởng tượng, vậy là quyết định tiếp tục cố gắng.

Dương vật của Ngôn Hành rất sạch sẽ, nửa phần quy đầu hơi lộ ra hiện màu sắc hồng sậm, Kỷ Tử Mân dùng tay phải nắm chặt phần cán trượt lên xuống, đầu lưỡi chuyển qua bao tinh hoàn dưới gốc. Da của bộ vị này rất mỏng, hơi nhăn nheo khiến màu sậm hơn những chỗ khác, phía trên phủ lông mu thưa thớt, Kỷ Tử Mân rất kiên nhẫn dùng đầu lưỡi cùng nước bọt vuốt xuôi đám lông, sau đó dùng miệng dịu dàng ngậm lấy. Cậu phát hiện hai túi đã căng lên trở nên cứng rắn, dương vật trong lòng bàn tay cũng càng cương cứng, từ biến hóa thân thể đã biết Ngôn Hành rất hưởng thụ phục vụ của mình.

Tuy là lần đầu tiên khẩu giao cho người khác, nhưng tốt xấu gì Kỷ Tử Mân cũng hiểu rõ đàn ông thích được tấn công ở đâu, lại thêm kinh nghiệm trước đây nói cho cậu biết miệng phải dùng thế nào mới cảm thấy thoải mái. Tuy là lâm trận mới mải gờm nhưng biểu hiện không tầm thường.

Dù là nam hay nữ, đáy chậu đều là khu vực tương đối mẫn cảm, bởi vậy khi Kỷ Tử Mân duỗi tay trái vào vị trí bóng loáng đằng sau bao tinh hoàn bỗng nghe thấy phía trên có tiếng hít vào, một giây sau tay của cậu liền bị giữ chặt.

-... Đừng đụng chỗ đó. – Về mặt Ngôn Hành rất bối rối, nhìn ra được nội tâm của hần có mâu thuẫn.

Kỷ Tử Mân cười trêu chọc:

-Sao vậy, sợ tôi sờ quá trớn à?

-Không phải, chỉ là cảm thấy... – Ngôn Hành khó mà hình dung được cảm giác lúc bị chạm đến chỗ đó, như là đột nhiên bị uy hiếp vậy. -Rất bài xích, không thích.

Nghe thấy Ngôn Hành liên tiếp dùng hai từ tượng hình để cường điệu sự phản cảm của mình, Kỷ Tử Mân cũng không nhàm chán đến mức làm chuyện mà người ta ghét, vì vậy gật đầu đồng ý:

-Được, tôi sẽ không chạm vào nữa.

-Cảm ơn.

Có ai sẽ nói cảm ơn với người khác trong lúc đang khẩu giao không? Cảm xúc cùng bầu không khí mãi mới ỉ ra được đều bị phá hủy như không còn gì!

Nhưng Kỷ Tử Mân vì tỏ vẻ tôn trọng, trước khi làm tiếp vẫn hỏi ý kiến của Ngôn Hành:

-Vậy tôi tiếp tục nhé?

Rõ ràng thân trên hai người đều để trần, một người còn chôn mặt giữa hai chân người còn lại liếm láp dương vật của đối phương, hình ảnh này nói bao nhiêu dâm mỹ thì có bấy nhiêu dâm mỹ. Nhưng đối thoại của hai người lại thuần khiết như xử nam lần đầu tiên có quan hệ tình dục với người khác.

Mắt Kỷ Tử Mân quay lại trên người ‘anh em tốt’ của Ngôn Hành. Quy đầu màu hồng sậm đã lộ ra toàn bộ, dương vật cương cứng nhạt màu lại vì sung huyết mà hiện màu hồng phấn, gân xanh cùng mạch máu uốn lượn hằn lên lộ vẻ dữ tợn, nhưng cực kỳ khí thế.

Quy đầu Ngôn Hành là hình ô xòe xinh đẹp, đầu lưỡi Kỷ Tử Mân liếm qua lại phần cán nhiều lần, sau mới dùng đầu lưỡi kích thích miệng bao bì phía dưới.

-Ừm... – Miệng bao bì là khu mẫn cảm của đàn ông, bị ngoại giới kích thích rất dễ đạt khoái cảm, cổ họng Ngôn Hành thở ra tiếng rên thoải mái.

Kỷ Tử Mân như đạt được cổ vũ, tay phải xoa bao tinh hoàn còn ngón cái cùng ngón trỏ tay trái bóp chặt gốc, như vậy có thể ngăn tinh dịch chảy vào ống dẫn tinh, càng có thể hoãn thời gian xuất tinh. Mà chiêu này là kỹ xảo Kỷ Tử Mân học được từ một khách hàng OL, bây giờ trực tiếp vận dụng trên người Ngôn Hành.

Động tác của Kỷ Tử Mân khiến Ngôn Hành nhúm mày khẽ rên một tiếng. Tuy hân chưa tới mức xuất tinh, nhưng cảm giác dương vật bỗng bị bóp chặt cũng không thoải mái, cứ như cổ bị người ta bóp không đến mức không thở được, nhưng cảm giác hô hấp không thuận nhất định rất khó chịu.

Lúc này dương vật Ngôn Hành đã hoàn toàn ngạo nghễ vểnh lên, phần cán thô to hơi cong lên trên, quy đầu căng tròn chuẩn bị phát động khiến Kỷ Tử Mân thầm may mắn vất vả không uống phí.

Đầu lưỡi thè ra liếm lên mắt ngựa trên đỉnh, lúc Kỷ Tử Mân đang định mở miệng ngậm vào quy đầu to lớn thì bỗng thấy trời đất quay cuồng, cả người bị Ngôn Hành kéo lên ghế salon. Cậu còn chưa rõ là chuyện gì thì trước mắt đã tối sầm, môi bị chặn lại cho đối phương ngang ngược xâm chiếm.

Thứ gì Ngôn Hành học được sẽ không bao giờ quên, hôn môi cũng vậy. Đầu lưỡi hân khuấy đảo trong miệng Kỷ Tử Mân, mút lấy cánh môi mềm mại, tuy trong miệng có ‘hương vị của mình’ nhưng cũng không ảnh hưởng đến hứng thú của hân.

Khẩu giao sẽ có vấn đề về vệ sinh khoang miệng, Ngôn Hành vốn cũng không có ý định để Kỷ Tử Mân ngậm quá sâu, nhưng thấy cậu miệt mài cố gắng, thậm chí còn lộ ánh mắt say mê, Ngôn Hành mới không nhịn được kéo người lên hôn nồng nhiệt.

Hai người không dây dưa quá lâu, sau khi hai miệng tách ra Kỷ Tử Mân cười hỏi:

-Cậu thấy thứ của mình ăn được không?

-Hơi chất, còn đắng nữa.

Không ngờ Ngôn Hành lại nghiêm túc trả lời như vậy, Kỷ Tử Mân dở khóc dở cười nhưng vẫn đáp lại:

-Vậy à? Tôi cảm thấy cũng không tệ lắm, có thể chấp nhận.

Đối mặt với ngôn ngữ mập mờ cùng hành động quyến rũ thính thoảng của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành luôn phải dùng tự chủ rất mạnh để chống cự cùng phản ứng, may mà lý trí cùng tỉnh táo của hắn xuất sắc hơn tình cảm không biết bao nhiêu lần.

-... Kỹ xảo của cậu có cảm giác rất điêu luyện.

Khư, lúc jj cậu ta bị liếm núm bằng vẫn chỉ là khối băng thôi!

Kỷ Tử Mân nghiêng nghiêng đầu, hỏi:

-Nếu tôi nói là lần đầu tiên, cậu có tin không?

Ngôn Hành im lặng, ánh mắt không phải nghi ngờ mà như là đang hồi tưởng biểu hiện từ đầu tới cuối của Kỷ Tử Mân, suy nghĩ khả năng trong đó.

Kỷ Tử Mân không có kiên nhẫn đợi Ngôn Hành nghĩ ra đáp án, giọng điệu không tốt nói:

-Trước khi có quan hệ tôi cũng giống cậu chỉ có bạn gái, bắt kể là phía trên phía dưới bên trong hay bên ngoài đều là lần đầu tiên với đàn ông, tiện nghi cho cậu rồi!

Hai mắt Ngôn Hành lóe sáng, dù hắn không có tâm lý xử nữ nhưng nghe Kỷ Tử Mân chưa từng hẹn hò hoặc xảy ra quan hệ với đàn ông khác, tâm tình lập tức dễ chịu rất nhiều. Thế mới biết hóa ra mình vẫn luôn để ý đến kiểu kinh nghiệm phong phú của cậu ta, tuy có thể hiểu được nhưng không cách nào hoàn toàn không để ý.

-Ừ, rất tốt.

Giọng điệu như đang khen trẻ con của Ngôn Hành làm Kỷ Tử Mân sồn da gà, cũng rất bất mãn, ít nhất phải biểu hiện vẻ cảm động chứ! Trọng điểm là cậu cam chịu làm bên thừa nhận, tên này chắc chắn không rõ điều này với một người đàn ông là có ý nghĩa gì, đáng ghét!

Bất mãn thì bất mãn nhưng Kỷ Tử Mân lại không hề nghĩ muốn dè lại, với tính cách coi mình là trung tâm lại có chút mạnh mẽ của Ngôn Hành, việc này dù là tưởng tượng cũng quá khó.

-Tôi rất vui khi cậu tích cực muốn đem lần đầu tiên cho tôi như vậy.

Mẹ, không tích cực như vậy thì jj của cậu sẽ tích cực à?

Vươn tay vỗ nhẹ lên mặt Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân gỡ giọng ngả ngớn nói:

-Hết sức quý trọng đi, có lần thứ hai hay không thì phải xem biểu hiện của cậu, quá kém cỏi tôi sẽ quay về vòng ôm của phụ nữ đấy!

Kỷ Tử Mân cũng không nói muốn tìm một người đàn ông để thử, là vì cậu phát hiện mình không thể tưởng tượng được cảnh hẹn hò với một người đàn ông khác, cứ như nếu không phải Ngôn Hành thì không được.

Suy nghĩ kiểu này đúng là gặp quỷ mẹ nó rồi! Nếu cuối cùng bọn họ chia tay, Kỷ Tử Mân tuyệt đối sẽ liệt chuyện này vào quá khứ đen tối để mà khóa nó lại.

Lúc này là Ngôn Hành chủ động ra tay, bàn tay ngăm đen dán lên thân thể trơn mềm phía dưới. Kỷ Tử Mân không tính là trắng nõn, da thịt cũng là màu mật ong nhạt, nhưng so với màu da lúa mạch khỏe mạnh của hắn vẫn còn chút chênh lệch. Xúc cảm dưới lòng bàn tay hoàn toàn khác với sự mềm mại của phụ nữ, rắn chắc hơn mà lại đầy co giãn. Cơ ngực Kỷ Tử Mân không nảy nở nhưng coi như rắn chắc, xương sườn hơi lộ ra, phần bụng cũng có đường cong cơ bắp – người bị mình đè dưới thân dù có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng chắc chắn là một người đàn ông không thể giả được.

Ngón tay Ngôn Hành miết qua đầu vú màu trà nhạt của Kỷ Tử Mân, bắt đầu thăm dò thân thể này.

-Cậu có làn da rất đẹp, có bảo dưỡng?

-Thiên sinh lệ chất, cậu ghen ghét không được. – Kỷ Tử Mân hơi run lên mấy lần không ngờ núm vú của mình lại mẫn cảm như vậy.

Sau một ngày ở chung Ngôn Hành cũng hiểu biết không ít về Kỷ Tử Mân, một điểm trong đó chính là cậu rất thích cạy mạnh ngoài miệng. Bình thường người có đặc tính như vậy tính cách hơn phân nửa có chút quật cường, sĩ diện, nhưng kỳ thật chỉ cần vượt lòng thì cũng rất dễ trấn an, không tính khó ở chung.

Ngôn Hành bỗng nghĩ đến Kỷ Tử Mân nói là lần đầu tiên khẩu giao cho người khác, nhưng biểu hiện lại không hề trức trặc, có lẽ là vì tính hiếu thắng.

Quần của Kỷ Tử Mân là cạp chun, Ngôn Hành dễ dàng cởi quần cậu ra chỉ để lại một chiếc quần tứ giác bó người màu xám nhạt. Ngôn Hành cúi đầu hôn nhẹ lên cổ Kỷ Tử Mân, sau đó lè lưỡi liếm dần từ hõm xương quai xanh lên trên, dường như muốn dùng đầu lưỡi cụng bái cả thân thể này, chậm rãi đi xuống thăm ướm dọc đường đi, vẻ mặt tương đối chăm chú. Đầu lưỡi đi đến trước ngực quần lấy quần vú rồi đảo quanh, cuối cùng ngậm cả vào miệng.

-A... – Kỷ Tử Mân phản xạ co rút thân thể, cảm giác lạ lẫm khiến cậu khẽ hô lên hoảng sợ, hô hấp trở nên dồn dập.

Khoang miệng ướm át nóng rực như có thể hòa tan núm vú, nhưng chẳng những không tan mà dưới liếm láp của đầu lưỡi còn trở nên cứng rắn. Có thể phát hiện ra biến hóa này tự nhiên là Ngôn Hành, hắn dùng răng khẽ gặm lấy đầu vú xinh xắn, Kỷ Tử Mân rên lên một tiếng, cảm giác kích thích vừa đau vừa tê khiến nửa người dưới cũng dần cương lên.

Tay phải Ngôn Hành cách quần lót ôm trọn dương vật Kỷ Tử Mân, đầu ngón tay vuốt ve bao tinh hoàn phía dưới, lòng bàn tay chà sát đè ép, miệng đương nhiên cũng không nhàn hạ mà đã chuyển sang an ủi đầu vú bên kia, còn để lại xung quanh không ít dấu hôn có sâu có cạn.

Cao thấp đều được chăm sóc, Kỷ Tử Mân hí mắt sáng khoái thở dài, nói:

-Ừm... Thoải mái quá, tiếp tục...

Tác giả nói: lên đi, tài tử đại nhân ~ nhanh thu con yêu tinh uốn éo lại uốn éo kia!!

Kỷ Tử Mân mười lăm tuổi đã ném thân xử nam, trong chuyện tình dục trước nay đều rất thoải mái không hề ơ eo, cậu cho rằng nếu hai bên đều thành thật với nhau, mục đích cả hai đều là ân ái thì có gì mà phải xấu hổ? Nói thẳng thoải mái là vì càng thoải mái, nếu không biểu đạt chính xác cảm xúc của mình thì khổ chính là mình, làm gì phải gây khó dễ với mình khiến một người khác khó xử.

Ngôn Hành giật đồ lót của Kỷ Tử Mân xuống, bộ vị đã ngóc đầu bắn ra, có lẽ liên quan đến thể chất trời sinh, thứ đó của Kỷ Tử Mân hơi có vẻ trắng trẻo, so với Ngôn Hành xinh đẹp hơn không ít; kích cỡ của dương vật bình thường, hình dạng hơi dài, đầu rất tròn, nhìn qua rất khỏe mạnh. Nếu muốn Ngôn Hành phải hình dung, thì chính là đẹp mắt như chủ nhân của nó.

Tay Ngôn Hành vuốt đùi Kỷ Tử Mân, bờ môi cũng không lưỡi biếng liếm ướm cả người cậu, còn để lại không ít dấu đỏ, sau khi thỏa mãn lại xuống chút nữa, đầu lưỡi đảo quanh rón. Cảm thấy thân thể bên dưới hơi run rẩy, thứ đó cũng càng lúc càng tinh thần, Ngôn Hành đổi dùng mặt lưỡi miết mạnh lên bụng Kỷ Tử Mân, bàn tay vuốt ve phần da non trong đùi, nhưng lại không hề đụng vào bộ vị đã đứng thẳng.

Kỷ Tử Mân không nén được dục vọng, duỗi tay muốn vuốt ve thẳng nhỏ của mình lại lập tức bị cản lại.

-Bây giờ không được, như vậy một mỗi rất nhanh. – Ngôn Hành bắt lấy tay phải muốn vụng trộm của Kỷ Tử Mân, gấp cong chân trái của cậu lên rồi cắn một miếng lên bắp đùi để trừng phạt. -Chờ lát nữa tôi chỉ làm một lần, cậu tạm thời nhịn trước đi.

Tuy chưa thỏa mãn dục vọng rất khó chịu, nhưng Kỷ Tử Mân biết Ngôn Hành bận tâm bản thân không có kinh nghiệm nên ngoan ngoãn rút tay về, ngoài miệng lại thúc giục:

-Vậy rốt cuộc cậu muốn dùng lưỡi liếm đến bao giờ! Nghẹn lâu quá coi chừng thành bất lực!

-Đợi chút đi, đừng lo lắng. – Ngôn Hành cúi đầu trao đổi với Kỷ Tử Mân một nụ hôn như an ủi, tiếp theo khom người mở ngăn kéo bàn trà bên cạnh, lấy từ trong ra hai cái bao cao su cùng một tuýp KY, các thứ lại đầy đủ bất ngờ.

-Chắc chắc, hóa ra cậu thích làm việc ở phòng khách à? – Kỷ Tử Mân cầm KY lên xem, mở nắp ra thì thấy miệng vẫn kín, hoàn toàn mới.

-Alice gửi đến, có lẽ cô ấy muốn ám chỉ cái gì đó.

Cái cô rùa biển đó ám chỉ cái gì, căn bản là chỉ rõ đây biết không! Là người nào đó không có hứng thú nên giả ngu? Kỷ Tử Mân cảm thấy vô cùng nghi ngờ tiêu chuẩn ‘tình dục’ của Ngôn Hành.

-Đừng hiểu lầm, căn phòng này ngoài người nhà với học tỷ thì chỉ có cậu tới đây. – Ngôn Hành xé gói bao cao su, đeo mũ vào ngón giữa tay phải.

Ngoài người nhà, cũng chỉ có cậu với học tỷ mỹ nữ tới? Như thế thì đúng là vinh hạnh.

-Đừng căng thẳng, tôi cũng không thêm để ý trước tôi có mấy người nằm trên chiếc ghế salon này, tôi chỉ để ý cậu có thể cho tôi thoải mái không thôi... – Kỷ Tử Mân chọc thủng miệng KY, sau khi đưa cho Ngôn Hành thì tự động xoay người quỳ sát trên ghế, nâng mông lên đưa ra lời mời im lặng với Ngôn Hành.

Đối với một tình nhân có độ phối hợp siêu cao, quen thuộc với từng khâu lại tự mình biết chuẩn bị sẵn sàng không hiểu sao Ngôn Hành lại có cảm giác mất mát, có thể là không hoàn toàn nắm được quyền không chế nên tư tưởng đàn ông nhất thời quấy phá.

Mông Kỷ Tử Mân không đầy đặn mềm mại như con gái mà là nhỏ hẹp rất săn chắc, đường mông tròn vểnh lên, lúc sờ lên xúc cảm không tệ, so với bàn tay của Ngôn Hành thì độ lớn vừa đủ cho hân nắm giữ. Có lẽ là bờ mông trắng trẻo thoát nhìn rất ngon miệng, Ngôn Hành thoáng chống cảm xúc dâng trào hôn lên mông trái một cái khiến Kỷ Tử Mân quay đầu nhìn chăm chăm, dường như bị cử động của hân làm hoảng sợ.

Không rõ đàn ông làm tình phải làm trơn đến mức nào mới đủ, Ngôn Hành bóp nửa tuýp KY lên giữa mông Kỷ Tử Mân, chất gel trong suốt cực kỳ trơn ướt khiến lỗ thịt hồng nhạt ánh lên màu nước sáng bóng.

-Thả lỏng. – Ngôn Hành để ngón tay đeo bao cao su trước cửa huyết, tranh thủ khe hở lúc lỗ nhỏ co rút thành công đẩy vào một đốt ngón tay, nhưng lại nhanh chóng bị kẹt lại không thể động đậy.

Kỷ Tử Mân cố nén cảm giác khó chịu khi cơ thể bị vật lạ đi vào, cố gắng điều chỉnh hô hấp cùng thả lỏng cơ bắp đang co rút, cậu nói với Ngôn Hành:

-Không đau đâu, cậu làm nhanh chút đi, đừng có lè mề.

Đối phương đã yêu cầu như vậy thì Ngôn Hành cũng không khách sáo với Kỷ Tử Mân, nhưng vẫn liên tục chú ý phản ứng của cậu. Ngón tay mới vào được một chút tiếp tục đẩy về trước, dùng bụng ngón đè lên thịt huyết xung quanh, đợi đến lúc đạt được độ sâu nhất định lại chậm rãi rút ra rồi mới cắm vào lần nữa. Vào vào ra ra, dưới hỗ trợ của dầu bôi trơn của mình lúc trước chặt khít dần dần trở nên trơn mịn, ra vào cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

-Ừm... – Kỷ Tử Mân vui mặt vào trong cánh tay, cảm giác ngón tay ra ra vào vào trong cơ thể rất kỳ dị, không lâu sau cậu lại phát hiện có thêm một ngón tay, miệng huyết lại căng ra một ít, nơi đầu ngón tay đến cũng sâu hơn.

-Khó chịu không? – Ngôn Hành không thích ép buộc, chỉ cần hân phát hiện Kỷ Tử Mân có chút xiu không thoải mái hân sẽ lập tức dừng tay.

Kỷ Tử Mân lắc đầu, cậu duỗi tay phải ra sau nắm lấy bàn tay Ngôn Hành đang khuếch trương cho mình, bỗng dùng sức khiến ngón tay lập tức đâm vào sâu hơn, trong lúc đó dường như lướt qua cái gọi là tuyến tiền liệt làm Kỷ Tử Mân kêu lên sợ hãi, eo run bần, thẳng nhỏ đứng nghiêm phía trước rớt xuống vài giọt chất lỏng màu ngà sữa. Dù không bắn tinh nhưng hiển nhiên đã bị kích thích không nhỏ.

Phát hiện phản ứng khác lạ của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành tranh thủ lúc người còn chưa hoàn hồn nhanh chóng cắm vào ngón thứ ba, cửa mình đã căng đến mức có thể nhìn thấy cảnh nội bích màu đỏ thắm đang co bóp. Tốc độ đẩy vào nhanh hơn trước một chút, nhưng hân cũng không đi tìm điểm mẫn cảm khiến Kỷ Tử Mân phản ứng kịch liệt vừa rồi.

Ngôn Hành thích nguyên tắc tiến từ từ từng bước một, sau khi trải qua tiền hí dài dằng dặc như vậy Kỷ Tử Mân đã cảm nhận đầy đủ điểm này. Kỳ thật từ trình tự bữa ăn giữa trưa có thể nhìn ra, Ngôn Hành

là người có thói quen để món ăn yêu thích đến cuối cùng mới chậm rãi thưởng thức, người như vậy bình thường tương đối kiên nhẫn, nghị lực, lại biết trân trọng.

Quan trọng nhất là, Ngôn Hành luôn có thể thưởng thức lúc món ăn có vị ngon nhất.

Tháo bao cao su trên tay, Ngôn Hành nhanh chóng đeo lên dương vật một cái mũ khác, lại bôi không ít KY mới cầm dương vật cương nóng từ lâu để trước cửa huyết của Kỷ Tử Mân, hai tay giữ chặt hông cậu rồi thúc eo một cái. Không một lời báo trước đã lập tức xông vào bộ vị chật khít kia.

-A a... Vào rồi! – Kỷ Tử Mân rõ ràng cảm nhận được cảm giác đè ép trong cơ thể, cậu thở chậm, nội bích co bóp tự nhiên từng chút nuốt vào vật thể thô to. -Đừng có ngừng! Cậu dám rút ra tôi sẽ kẹp chết cậu!

Quả nhiên vẫn quá miễn cưỡng. Trán Ngôn Hành toát mồ hôi, nhưng hắn nghe lời Kỷ Tử Mân không tùy tiện rút ra, kiên quyết vùi mình vào trong lối mòn ấm áp thoải mái kia.

Chật quá, nóng quá, mềm mại quá... Cái đầu tỉnh táo từ trước đến nay của Ngôn Hành nổ ầm ầm, dự vọng mãnh liệt xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn dùng một tay chặn mắt ngựa của Kỷ Tử Mân, theo đó đánh trống cổ vũ tinh thần thúc cả cây vào đụng đến chỗ sâu nhất.

-Ừm! – Kỷ Tử Mân rên lên, ai ngờ Ngôn Hành không đợi cậu làm quen đã trực tiếp phát động tiến công. -A, ha a...

Nghe tiếng ngậm nga hơi khàn khàn của Kỷ Tử Mân, eo Ngôn Hành càng thúc mạnh hơn, lý trí trước đây dường như không còn sót lại gì. Trên thực tế cũng không phải hắn mất tỉnh táo, chỉ là không muốn để ý nhiều như vậy, đối mặt với thân thể ngon miệng không thể tưởng được hắn thậm chí muốn ăn hết sức mình, để người dưới thân càng bật ra nhiều tiếng rên rỉ.

Kỷ Tử Mân cảm giác mình như cục bột, khi khuôn đúc của Ngôn Hành cắm đến tận đáy nội bích có thể hiện ra nguyên vẹn hình dáng của thứ thô to kia, trong đầu của cậu thậm chí hiện ra hình dáng chân thực của dương vật.

-Cậu... A... Chậm, chậm một chút! – Kỷ Tử Mân bị Ngôn Hành đâm cho không nói được một câu hoàn chỉnh.

Quả nhiên là cái đồ nguy thân sĩ! Sau khi đắc thủ thì quên luôn cái gì gọi là dịu dàng!

Cửa mình nóng rất gần như sắp tê dại, bởi vì có bôi trơn cùng mở rộng nên hành vi thô lỗ của Ngôn Hành không gây ra đau đớn như bị xé rách, nhưng cảm giác để một thứ như côn gỗ đục loạn khó mà nói nên lời, Kỷ Tử Mân chỉ có thể bị động thừa nhận va chạm phía sau, sau đó phóng dăng kêu rên.

Tác giả nói: cuối cùng cũng xong (lau mồ hôi)

Ngôn Hành ép người xuống để thứ đó có thể đâm vào sâu hơn, hắn găm cắn trên lưng Kỷ Tử Mân, cũng rất cẩn thận không để lại dấu hôn quá rõ ràng trên cổ mà liếm dọc theo khe lõm trên lưng, còn để lại trên xương bả vai một vết cắn.

Phần thân cùng nội bích ma sát vừa nhanh vừa mạnh, dần dần Kỷ Tử Mân cũng đạt được một ít khoái cảm, phần eo bắt giác phối hợp với đưa đẩy của Ngôn Hành mà đung đưa rất nhẹ.

-Sâu hơn chút nữa... Ừm, rất thoải mái...

Kỷ Tử Mân đang kêu rất hào hứng, ai ngờ Ngôn Hành bỗng dừng lại, hắn xoay người đẩy bàn trà ra sau đó lần mò dưới ghế salon, cuối cùng lôi ra phần kéo dài của ghế, không gian của hai người lập tức rộng hơn không ít.

Như là đứa trẻ không lấy được kẹo, Kỷ Tử Mân chớp chớp hàng mi ướt át, bàn tay đánh thật mạnh lên đùi Ngôn Hành ra lệnh:

-Đừng ngừng nữa, tiếp tục động đi!

Lúc nói còn cố ý co rút bờ mông, phía sau vang lên tiếng thở nhẹ dồn dập của Ngôn Hành.

Ngôn Hành không trì hoãn nữa, nâng mông Kỷ Tử Mân lên rồi túm lấy khuỷu chân để cậu bày ra tư thế nghiêng người co chân đối mặt với lưng ghế, còn mình thì nằm sau lưng cậu đút vào lần nữa.

-Ừm, chính là như vậy... – Kỷ Tử Mân thoải mái giãn hết cả lỏng mảy.

Theo kiến thức sinh lý khỏe mạnh, Ngôn Hành cân nhắc đến vị trí có thể khiến đàn ông nâng cao tình dục, không ngừng điều chỉnh góc tiến vào cùng vị trí va chạm, lần lượt thử từng chỗ.

-A a! – Thoáng cái, toàn thân Kỷ Tử Mân run bắn, thân thể cuộn lại túm chặt lấy cánh tay Ngôn Hành thều thào rên rỉ. -A, a... Chỗ đó không được... Tôi sẽ bắn mất...

Biết mình tìm được vị trí chính xác của tuyến tiền liệt, Ngôn Hành lại bóp đỉnh dương vật của Kỷ Tử Mân, hạ thân vẫn đều đặn thúc vào như trước nhưng không để cậu dễ dàng cao trào.

-Buông ra! Chỉ có cậu thoải mái... Có phải quá đáng không!

Ngôn Hành phà hơi, trên mặt chẳng biết từ lúc nào đã phủ kín tình dục, ánh mắt chăm chú cực kỳ gợi cảm.

-Chúng ta cùng đến, chờ chút nữa...

Mẹ, sức bền tốt thì không cho người ta phóng thích! Mà cũng không phải mình bắn thì không cho hấn chọc vào mông!

Dù trong đầu có vô hạn thô tục nhưng trên thực tế, ý thức của Kỷ Tử Mân lại giằng giụa giữa khoái cảm cùng thống khổ, cuối cùng chỉ có thể rên hừ hừ để mặc Ngôn Hành chi phối.

Tiếng thân thể va chạm cùng tiếng nước ẩm ướt vang vọng trong phòng khách trống trải, bao phủ xung quanh hai người còn có tiếng thở dốc và rên rỉ của nhau, toàn thân đều bị mồ hôi cùng dịch thể thấm ướt. Bọn họ cùng nhau chìm trong khoái cảm mà cuộc tình này mang đến, cảm xúc bộc phát khó mà kiềm chế.

Cuối cùng Kỷ Tử Mân không chịu được nữa, dùng sức vặn bung bàn tay đang giam cầm mình, dục vọng muốn giải phóng ngày càng mãnh liệt, thậm chí cậu còn có xúc động muốn khóc, đành phải yếu thế:

-Ngôn Hành cậu buông ra mau... Tôi muốn!

Ngôn Hành cảm giác mình cũng sắp đến đỉnh, ôm chặt eo Kỷ Tử Mân lại thúc mạnh vài cái, rồi mới buông tay đồng thời bắn ra tinh hoa nóng hổi.

-Tử Mân...

Có lẽ là kìm nén quá lâu, một dòng dịch nóng cuộn cuộn như không dứt, Ngôn Hành rót vào trong u huyết mềm mại còn Kỷ Tử Mân lại phun lên ghế salon tối màu.

Ngôn Hành rời khỏi người Kỷ Tử Mân, lột bao cao su đựng đầy tinh dịch màu trắng, mà lỗ nhỏ sưng đỏ chảy ra dầu bôi trơn trong suốt vì bị dồn ép mà tạo ra không ít bọt biển.

Kỷ Tử Mân nằm xoải trên ghế salon, vừa ăn no lại vận động kịch liệt đã hoàn toàn vượt qua khả năng của cơ thể cậu.

-Mệt quá, nhưng cảm giác rất tốt, cho cậu chín mươi hai điểm đấy. – Kỷ Tử Mân chống người dậy dựa vào Ngôn Hành, đầu gối lên ngực hấn mơ màng buồn ngủ. -Để tôi nghỉ ngơi một chút...

Ngôn Hành vuốt ve mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi của Kỷ Tử Mân, đợi đến lúc cậu hoàn toàn chìm vào giấc ngủ mới dùng ngón tay vẽ theo từng đường nét trên khuôn mặt cậu, cẩn thận quan sát người hiếm khi yên tĩnh trong lòng.

Phòng khách sau cuộc hoan ái chỉ còn lại tĩnh lặng, còn có một đống bừa bãi.

-Kỷ Tử Mân, cả đời với cậu có thể quá dài, nhưng cậu chỉ có thể chấp nhận thôi. – Ngôn Hành khẽ lẩm bẩm, ánh mắt đã trở lại vẻ trầm tĩnh thường ngày, hấn cúi đầu hôn lên thái dương Kỷ Tử Mân.

-... Ngủ ngon.

Kỷ Tử Mân đứng trong phòng tắm ở nhà Ngôn Hành, nhìn vào gương thưởng thức tác phẩm nghệ thuật mà người nào đó để lại trên người mình.

-... Tên kia coi mình là đồ ăn mà gặm thật à? Sói ăn chay quả nhiên vẫn là sói, chắc chắn.

Thân là một con dê ăn thịt, Kỷ Tử Mân thừa nhận mình ăn rất vui vẻ.

Thân thể cậu hoàn toàn có thể hình dung là cực kỳ thâm, nhìn từ góc độ thưởng thức nghệ thuật thì có lẽ là một loại mỹ học bạo lực? Sự thật là thiên phú nghệ thuật của sâu lông không ra làm sao cả. Dấu hôn tím xanh dày đặc cả người, đùi trong với lưng đều có dấu răng, Kỷ Tử Mân không ngờ Ngôn Hành cởi quần áo ra lại... có tình thú như vậy.

Nếu theo như lời Ngôn Hành, ân ái = nghiêm túc yêu đương, thì hai bạn gái trước đều thuần túy là người qua đường, tính thời gian tối thiểu cậu ta đã làm hòa thượng hơn hai năm. Kỷ Tử Mân vô cùng may mắn Ngôn Hành ăn chay, lý trí vẫn còn nên không ép mình thành người khô, bằng không với chỉ số chiến đấu trên giường của cậu ta, hôm nay cứ xác định là không xuống giường được!

Đừng xem thường nghị lực của sâu róm!

Xoay trước xoay sau kiểm tra thân thể nhiều lần, cuối cùng Kỷ Tử Mân chỉ có thể tự an ủi mình rằng may mà Ngôn Hành còn nhớ tránh phần cổ, nếu không bị người khác truy hỏi thì không biết giải thích thế nào. Chẳng lẽ lại nói “Ai da, chồng tôi quá yêu tôi hận không thể nuốt tôi vào bụng” à?

Kỷ Tử Mân phong lưu nhưng không hạ lưu, cùng bạn bè đùa giỡn thì được nhưng với người ngoài vẫn có rụt rè của chính mình, cậu trời sinh then thùng hướng nội sao lại lấy chuyện giường chiếu ra chia sẻ, thứ tốt đương nhiên phải tự mình cất giữ!

-Lần sau mình cũng phải để lại mười dấu răng trên người cậu ta! – Mặc quần áo xong, Kỷ Tử Mân cũng chịu rời phòng tắm chuyển hướng về bếp tìm ăn.

Phòng bếp được dọn dẹp rất chỉnh tề, Kỷ Tử Mân không thấy máy nướng bánh mì hoặc máy pha cà phê, đành phải mở tủ lạnh tìm thức ăn, ai ngờ ngoài ba quả trứng cùng một củ hành tây thì cũng chỉ có hai chai nước khoáng cùng một hộp sữa bò, không có một chút đồ thừa. Cậu tức giận đóng sập cửa tủ lạnh, đi vào phòng khách rũ người trên ghế salon.

Hôm nay là cuối tuần, Kỷ Tử Mân không có tiết nhưng giữa trưa phải đi làm. Lúc cậu tỉnh lại thì đã chín giờ, bên cạnh Ngôn Hành vẫn còn ngủ, thân thể hai người đều trần trụi nằm chung một cái chăn.

Hồi tưởng lại quá trình tình ái tối qua, xương lưng dường như lại dâng lên cảm giác tê dại quen thuộc, nửa người dưới suýt nữa thì có phản ứng. Tối qua Kỷ Tử Mân đã tự mình thử nghiệm giữa đàn ông cũng có thể thoải mái như vậy, thậm chí còn kích thích, có cảm giác hơn tưởng tượng, đằng sau vẫn còn sưng chưa tiêu, hai chân cũng hơi bủn rủn, nhưng thể xác và tinh thần cậu đều khoan khoái dễ chịu, mặt mày tỏa sáng.

Song thân thể hai người quá phù hợp mới khiến Kỷ Tử Mân cảm thấy lo lắng, cậu cũng không quên những gì Ngôn Hành từng nói, một khi đã nghiêm túc, vậy đời cậu chính là trói buộc cả đời.

Nghĩ đến dấu vết dày đặc trên người Kỷ Tử Mân lập tức bật dậy, giật mình, đây sẽ không phải là một loại dấu hiệu của dục vọng độc chiếm chứ? Giống như chó đi tiểu sẽ để lại mùi chiếm chỗ, Ngôn Hành cũng muốn mượn cái này để chứng minh gì đó. Con mẹ nó, cậu cũng không phải cột điện! Với một người đàn ông thì có gì tốt mà nghiêm túc, lỗ đ*t đàn ông lại không sinh được con!

... Hẳn là bản thân trong lúc vô tình cho Ngôn Hành hi vọng mới khiến cậu ta cố chấp như vậy?

Kỷ Tử Mân ra sức lắc đầu để xua đi phỏng đoán trong đầu, tiêu chuẩn với ‘nghiêm túc’ của Ngôn Hành là xảy ra quan hệ tình dục, điều này hoàn toàn là vấn đề định lực cá nhân cùng sức hấp dẫn của tình nhân, đừng nói cậu lớn lên đẹp trai cũng là sai!

Người không quản được jj của mình thì đừng nghĩ quản cả đời cậu!

Kỷ Tử Mân cố gắng xem nhẹ sự thật là mình cứ rần rần quyến rũ đối phương, vội vàng nhặt túi xách ném trên đất rồi bỏ đi, vẫn không quên cầm chìa khóa khóa cửa cho Ngôn Hành.

Khóa cửa từ bên ngoài xong Kỷ Tử Mân ném chìa khóa vào nhà qua hòm thư, quay lưng dựa vào cánh cửa lạnh buốt, ngứa đầu thổ dài.

Cách một cánh cửa, dường như có thể ngăn cách lưu luyến trong phòng.

Kỷ Tử Mân lục trong túi lấy điện thoại, phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ với mấy tin nhắn chưa đọc, đều là từ Kiều Hải Tinh.

[không nghe điện là bị núi băng hành quyết?]

[tôi đã pha sẵn trà hoa cúc cho ông bổ hoa cúc]

[... Này, dù có đụng phải núi băng bị lật thuyền cũng đừng luẩn quẩn trong lòng]

[bên ngoài còn có ngàn vạn nam nữ đợi ông phổ độ]

Thấy pin điện thoại chỉ còn 5%, Kỷ Tử Mân quyết định gửi trước một tin cho Kiều Hải Tinh yên tâm.

[tinh khí mười phần, đợi hồi đáp]

Nhắn xong Kỷ Tử Mân liền tắt máy rồi ném lại vào túi.

-Thỏa mãn thì thỏa mãn, nhưng cảm thấy chuyện có vẻ không ổn... – Kỷ Tử Mân lẩm bẩm một mình rời khỏi nhà Ngôn Hành, bóng lưng có mấy phần giống chạy trốn chết.

Mà trong phòng, Ngôn Hành vừa tỉnh lại nhìn chằm chằm vào vị trí trống không bên cạnh ngăn người, không biết là đang suy nghĩ hay là chưa tỉnh ngủ. Không lâu sau lại nhắm mắt xoay người tiếp tục ngủ.

5. Chương 5: Hoa Dại Ven Đường Không Được Hái

Nếu đã đến, vậy thì nhận.

Vốn Kỷ Tử Mân đã chuẩn bị ngã bài với Ngôn Hành, nói rõ với hắn mình không có ý định bạch đầu giai lão, đoạn tử tuyệt tôn với đàn ông. Không ngờ một cuộc thi giữa kỳ, bọn cậu lại lần nữa trở thành đôi tình nhân ai oán chỉ có thể đứng giữa sân trường nhìn về nơi xa, mấy ngày không nói với nhau được nửa câu.

Ai cũng không trách được ai, bản thân Kỷ Tử Mân cũng bận rộn nhiều việc, ngoài một môn lý luận phải thi viết, còn lại đều là báo cáo hoặc tác phẩm phải nộp, cần thời gian rất nhiều, hướng chi cậu còn phải làm thêm. Tuần thi giữa kỳ trường sắp xếp thường là để tham khảo, kỳ hạn nộp bài tập giáo sư đặt ra được coi là tiêu chuẩn cơ bản, bình thường sẽ sớm hơn hoặc trễ sau, nói là tháng thi giữa kỳ cũng không quá.

Từ sau ngày làm đến cuối đó, Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành chỉ dùng điện thoại liên hệ, mà phần lớn đều là nhắn tin, một tuần rồi mà không tìm thấy cơ hội gặp mặt. Hai người đều bận rộn, tình cảm vốn hơi kéo gần một chút dường như lại quay về như cũ, kích tình đã từng nhen nhóm như một giấc mơ, sau khi bỏ qua phần này, bọn cậu chỉ là người yêu nửa thân nửa lạ mới hẹn hò một lần.

Tình tiết kiểu này nếu diễn thành phim thần tượng, người xem cũng ngồi trước TV mắng:

-Mẹ! Muốn kéo dài phim cũng không phải kéo kiểu này!

Trước đây Kỷ Tử Mân còn thấy tức giận vì hai tuần không liên lạc, bây giờ không thể gặp mặt ngược lại cậu còn thờ phào. Sau khi trải qua nhiều ngày cân nhắc và suy tư với lời thề ‘cả đời’ của Ngôn Hành, ngập đầu Kỷ Tử Mân đều là suy nghĩ muốn trốn thật xa, dứt khoát mượn cớ bận rộn thi cử và bài tập mà trốn tránh chuyện này.

Cả đời trong miệng một sinh viên còn chưa tốt nghiệp đáng giá bao nhiêu? Cậu còn lâu mới dễ dàng tin lời tên luật sư mượn tao kia!

Kỳ thật nếu không tin lời Ngôn Hành thật thì Kỷ Tử Mân chỉ cần cười trừ là xong, căn bản không cần buồn rầu như vậy. Cậu cứ phiền não thế này ngược lại chứng minh bản thân luôn nghĩ mãi về chuyện này.

Hoàng tử điện hạ không rõ, không có nghĩa là người ngoài không rõ.

-Tôi nói này, kỳ thật ông muốn gả đi đúng không? – Kiều Hải Tinh bôi bôi xóa xóa trên giấy, thỉnh thoảng quét ánh mắt oán hận về phía Kỷ Tử Mân đang ngồi vĩnh chân thành thoir uống nước ngọt bên cạnh.

Phòng mỹ thuật không ít người, tất cả đang đuổi bài tập, Kỷ Tử Mân đã hoàn thành từ sớm nên rất nhàn nhã. Tay cầm một lọ có vỏ nhôm màu vàng, trên vỏ là mấy chữ nước ngoài vòng vòng gạch gạch, là sữa bò chuối chỉ cửa hàng độc quyền mới bán, cũng là đồ uống cậu thích nhất.

Trong miệng cắn ống hút, Kỷ Tử Mân đang im lặng học thuộc một môn học phải thi viết.

-Tôi nói nhé, thật ra là bà không nộp được bài tập muốn điền rồi đúng không?

-Mẹ! – Kiều Hải Tinh văng một câu, tiếp tục tô màu vào bản thiết kế của mình. – Ý của tôi là, ông hoài nghi lòng dạ của cậu ta chẳng phải chứng tỏ ông hi vọng cậu ta thật tâm à? Nếu không đã quên chuyện này từ lâu rồi!

Trên mặt Kỷ Tử Mân lộ vẻ nghi ngờ và kinh ngạc, bàn tay xiết chặt chai nước không tự giác rũ xuống, trong miệng còn ngậm ống hút, ống hút bị hút ra còn dính sữa bò vì trọng lực mà cứ thế nhỏ xuống sách.

-Nước rót kìa. – Kiều Hải Tinh chống cằm cẩn thận nghiên cứu tác phẩm của mình, tiện thể nhắc nhở.

-Á! – Kỷ Tử Mân tỉnh lại vội vàng rút giấy lau vội, trong đầu lại nghĩ về lời Kiều Hải Tinh nói.

Chỉ là một giọt nước không tổn thương bao nhiêu đến sách, Kỷ Tử Mân lấy giấy đã dùng với nước đã uống xong đặt lên bàn, thi cử gì đó đã sớm ném lên chín tầng mây rồi!

Chẳng lẽ bị Tinh Tử nói trúng, thật ra cậu rất muốn sống cả đời với con sâu lông kia? Vấn đề là lúc cậu nghe thấy Ngôn Hành nói vậy hoàn toàn không cảm động hoặc chờ mong, chỉ cảm thấy kinh ngạc, điểm ấy Kỷ Tử Mân rất khẳng định... Được rồi, có lẽ lúc ấy cậu chỉ một lòng nghĩ đến ân ái nên không để ý.

-Đã sớm nói ông rất vừa ý cậu ta mà, cũng đã làm đến cùng rồi còn cái gì mà không dám thừa nhận? – Kiều Hải Tinh thuận lợi hoàn thành bài tập nên rất vui vẻ, cô thu dọn đồ đạc của mình xong chuẩn bị đi.

-Đi thôi, đổi nơi khác nói.

Kỷ Tử Mân không ý kiến, nhanh chóng cất đồ dùng cá nhân, cầm theo rác cùng Kiều Hải Tinh rời khỏi phòng học, bỏ lại các sinh viên vẫn còn đau khổ phần đầu.

Hai người đi dọc theo con đường nhiều cây trong trường, cuối cùng tìm một nơi không có ai đi qua ngồi xuống.

-Trước đây lực chú ý đều đặt trên người Ngôn Hành, ngược lại đã quên mất ông. – Kiều Hải Tinh lấy trong túi ra sữa bò vị chuối Kỷ Tử Mân cho, cầm ống hút uống một ngụm, nhú chặt mày không thể hiểu nổi loại đồ uống ngọt sắc chẳng thấy vị chuối đâu hấp dẫn chỗ nào. -Theo tôi được biết, đều là người khác quyến rũ ông, cho tới giờ ông chưa từng quyến rũ người khác, Ngôn Hành là người đầu tiên?

-Thì sao, bây giờ bà muốn làm một nhà tư vấn tâm lý thanh thiếu niên à? – Kỷ Tử Mân nghi ngờ nhìn Kiều Hải Tinh như nhìn thầy bói. -Tôi quyến rũ cậu ta chẳng qua là đùa chút thôi, ai ngờ sẽ thành thật chứ!

-Khư, nếu là mỹ nữ bị đá nhiều lần ông sẽ lên an ủi vài câu, nói mấy lời dễ nghe, cho tới giờ chưa từng chủ động quyến rũ người khác... Ô hô, không phải là ông dùng tất cả dũng khí để tỏ tình với tài tử chứ? Chắc chắc, không ngờ ông lại ngây thơ như vậy!

Nụ cười của Kiều Hải Tinh trong mắt Kỷ Tử Mân chính là ba chữ: thật đáng thương.

Kỷ Tử Mân không để ý tới con bạn nhìn có chút hả hê, lấy sách giáo khoa lịch sử nghệ thuật trong túi ra giả vờ giả vịt lật xem. Đáng vẻ chăm chú cuối cùng khiến Kiều Hải Tinh nhớ ra mình cũng là người phải thi.

-Mẹ! Sắp thi mà không giới hạn cho chút nào à! Thứ đồ khó uống này trả ông, không biết hấp thụ quá nhiều đường sẽ ngu đi à? – Kiều Hải Tinh căn bản là giận chó đánh mèo, tức giận nhét sữa bò vị chuối vào tay Kỷ Tử Mân, vội vàng tìm sách giáo khoa gần như mới tinh ra học. -Mẹ ơi! Hi vọng Lưu đại đao có thể hạ thủ lưu tình!

Kêu trời cũng vô dụng thì gọi mẹ có tác dụng gì, Kỷ Tử Mân lắc đầu thở dài.

-Dù hấp thụ quá nhiều đường sẽ ngu đi nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến bà, vì bà đã đủ ngốc rồi. – Kỷ Tử Mân trào phúng không thương tiếc, cậu đã sớm ôn tập nhiều lần từ ở nhà rồi, trọng điểm đã nhớ kỹ, bây

giờ lấy ra xem chẳng qua là muốn nhắc nhở đồ ngốc trí nhớ kém cỏi nào đó thôi. –Thi không tốt thì thôi, dù sao một năm sau lại là một trang hảo hán.

Môn này là môn bắt buộc, nếu học kỳ này Kiều Hải Tinh bị trượt chỉ có thể đợi năm sau lại đi đăng ký, nếu lại không qua thì còn lâu cô mới được ra trường.

-Mẹ! Ông đối xử với bạn bè như vậy đấy hả? – Kiều Hải Tinh mở sách giáo khoa ra mới phát hiện mình phải thi ở đâu cũng không biết, dứt khoát đoạt sách giáo khoa của Kỷ Tử Mân qua đọc, chỉ ít có ghi chú với trọng điểm có thể học luôn. Miệng cô còn tiếp tục lèm bèm: -Đã giúp ông khai đạo còn không biết ơn, hảo tâm không chỉ bị chó cắn mà còn bị nỏ người...

Thi giữa kỳ không tốt rất có thể sẽ bị đại đao chém đấy! Giờ phút này Kiều Hải Tinh rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Kỷ Tử Mân không đợi đến mức đi quấy rầy Kiều Hải Tinh đang nước đến chân mới nhảy mà là lấy vở phác họa cùng bút máy tùy thân ra giết thời gian. Vì hai người rời lớp học sớm, từ giờ đến lúc hết tiết còn bốn mươi phút, cậu vừa uống chai sữa bò vị chuối còn nửa vừa cúi đầu vẽ tranh.

Bởi vậy Kỷ Tử Mân không phát hiện cách đó không xa có người đang nhìn mình chằm chằm.

-Lão Ngôn, cậu nhìn gì mà chăm chú thế? – Bạn học bên cạnh đến gần Ngôn Hành hỏi.

Bởi tính cách chín chắn lại có sự quyết đoán và sức hấp dẫn của người lãnh đạo, Ngôn Hành được bạn cùng lớp gọi trêu là 'lão Ngôn'. Hắn không có ý kiến, dù sao chỉ là xưng hô.

Ngôn Hành nhìn kỹ chai nước trong tay Kỷ Tử Mân thật lâu không rời mắt, cuối cùng cứng rắn quay đầu đi làm như không có việc gì.

-... Không sao.

Người bên cạnh không bị lừa đơn giản như vậy, ngược lại nhìn về phía bọn Kỷ Tử Mân cẩn thận quan sát.

-Đây không phải hoa khôi của khoa nghệ thuật à? Wow, con lai chân chính đấy! Cũng không biết tẩy trang rồi nhìn có...

-Đi thôi, những người khác đang đợi. – Khuôn mặt trước giờ không có mấy cảm xúc của Ngôn Hành dường như sầm xuống, dứt khoát bỏ qua người bạn đang chăm chú quan sát người đẹp, tự mình bỏ đi trước.

-Này, đợi đã! – Người bạn bị bỏ lại vội vàng đuổi theo, nhưng cái miệng vẫn không dừng lại. –Bên cạnh chính là bạn trai của cô ấy? Chính là người rất nổi tiếng trong trường... Nghe nói tên kia rất nát, mắt nữ sinh đều mù hết rồi à? Thế này thì đám dân đen chúng ta sống thế nào đây!

Ngôn Hành vốn không muốn để ý tới người bạn lảm chuyện này, nhưng lời của đối phương lại chạm đúng điểm mấu chốt trong lòng khiến tâm tình càng khó chịu, hắn liếc xéo người bên cạnh lạnh lùng nói:

-So với việc nói xấu sau lưng cậu ta, cậu nên tập trung học luật của mình đi.

-Tôi... Đáng chết! Người nổi tiếng như cậu căn bản không hiểu sự chua xót của đám dân đen bọn tôi!

Trong kỳ thi thư viện kín đầy chỗ.

Để giải quyết kỳ thi khó khăn nhất Kỷ Tử Mân định làm tổ ở thư viện cả buổi chiều, nhưng lượt mấy vòng quanh tầng trệt lại không tìm thấy nửa vị trí có thể ngồi.

Khu tự học bình thường đều bị chiếm hết, phòng thảo luận cũng chật ních sinh viên chuẩn bị báo cáo nhóm. Kỷ Tử Mân chán nản, đành phải đi đến khu tự học nhóm hẻo lánh, cầu nguyện có người chịu chia cho cậu một vị trí.

Mấy người muốn nghiêm túc làm báo cáo đến ngien rồi à? Thậm chí ngay một chỗ ngồi cũng không tìm thấy! Nếu không phải báo cáo cần xem quá nhiều tài liệu thì còn lâu Kỷ Tử Mân mới chen chúc vào thư viện.

May mà ông trời còn quan tâm bé ngoan chăm chỉ học hành không cúp học, bàn cuối cùng trong khu tự học nhóm không có ai ngồi, Kỷ Tử Mân như vừa phát hiện đại lục mới, ôm máy tính cùng túi xách lập tức lao đến.

Vị trí vắng vẻ, ánh sáng không tốt, nhưng còn có đèn bàn có thể sử dụng, Kỷ Tử Mân ngược lại không để tâm, lúc mất mùa có nước uống đã cảm ơn trời đất rồi. Cậu thả đồ dùng cá nhân xuống, cầm tờ giấy đã ghi hết tên sách cần tham khảo đi về phía khu sách tìm.

Bàn phía trước đã ngồi năm người, Kỷ Tử Mân vừa rồi đi qua liền phát hiện người ngồi ngoài cùng là Ngôn Hành. Kể ra đây là lần bọn cậu đến gần nhau nhất trong mấy ngày nay, cũng khiến cậu ngạc nhiên phát hiện hóa ra Ngôn Hành có đeo kính.

Đáng tiếc hai bên không cần thiết phải chào hỏi.

Tuy hai người chưa từng quy ước điều gì, Ngôn Hành dường như cũng không để ý quan hệ của hai người có công khai không, nhưng Kỷ Tử Mân tình nguyện ít xuất hiện được chừng nào hay chừng ấy, tốt nhất tất cả mọi người sẽ không liên tưởng hai người cùng một chỗ. Rốt cuộc là suy nghĩ cho ai, chính cậu cũng không nói rõ được, coi như vì tránh phiền toái sau này.

Đối diện vị trí của Kỷ Tử Mân là bóng lưng của Ngôn Hành, hai người không có cơ hội giao mắt, cậu cảm thấy may mắn cầm sách đi qua Ngôn Hành, tốc độ nhanh đến mức làm tài liệu trên bàn bay soạt một cái.

Ngôn Hành tự nhiên cũng chú ý tới Kỷ Tử Mân, khóe mắt không tự giác đi theo bóng lưng kia vào khu sách, nhưng trên mặt lại không chút sơ hở. Người ngoài chỉ thấy vẻ mặt hẩn nghiêm tức nhập những trọng điểm vào máy tính.

-Wow, không hổ là hoàng tử khoa nghệ thuật, đi đường cũng có gió! – Bạn học nói nhiều bên cạnh lần nữa không quản được miệng mình, câu nói mang ý trào phúng khiến người ngồi cùng phòng bật cười.

Dùng sức ấn lên bàn phím, uy áp Ngôn Hành vô tình phóng ra khiến người vừa lên tiếng thức thời cầm miệng giả vờ nghe lời, những người khác cũng lục tục cúi đầu vờ như không có việc gì.

Rõ ràng bằng tuổi nhau, tại sao khí thế của tên này lại mạnh hơn người khác! Cổ tình tài tử đại nhân ưu tú nhất trong mắt giáo sư bọn họ không thể trêu vào...

Kỷ Tử Mân tìm trong khu sách gần hai mươi phút cũng không tìm được hết sách, nghĩ thầm có lẽ bị mượn rồi. Cuối cùng đành chọn một vài quyển tương đối quan trọng quay về chỗ ngồi.

Đại khái là chồng sách quá mức kinh người, lại lần nữa khiến người một bàn khác nghị luận.

-Nhìn nhiều sách như vậy hữu dụng sao? Như vậy báo cáo viết ra là à...

-Đừng nói lung tung! Người ta mỗi học kỳ đều đứng đầu lớp, cậu lợi hại hơn cậu ấy thì hãy nói. – Nữ sinh ngồi cùng bàn duy nhất nhảy ra nói hộ Kỷ Tử Mân.

Người bị mắng lập tức nghẹn lời, hoàn toàn không ngờ thành tích của Kỷ Tử Mân lại tốt như vậy, nhưng hẩn vẫn không cam lòng, giọng chua loét nói:

-Khoa nghệ thuật với khoa luật có thể so à? Bọn họ vẽ mấy cái hình là xong rồi, chúng ta phải học bao nhiêu điều luật cùng trình tự mà!

Khoảng cách giữa hai bàn không xa, lại thêm thư viện rất yên tĩnh, dù là nhỏ giọng nói chuyện cũng có thể nghe được rõ ràng. Bởi vậy tranh luận của đối phương đều bị Kỷ Tử Mân nghe rõ ràng.

Mẹ kiếp, cái gì là vẽ mấy cái hình là xong rồi! Trời biết sau những thành phẩm giao ra là mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ vất vả! Tác phẩm thất bại vứt đi gom lại có thể đập chết cái thằng nhóc thối nhà mi đấy!

Tuy trong lòng Kỷ Tử Mân đang điên cuồng gào thét lật bàn, nhưng biểu hiện ra lại vẫn bình tĩnh, kỹ thuật giả vờ mặt than tuyệt đối không thua Ngôn Hành, dường như không hề nghe thấy bất cứ phê bình nào chĩa vào mình. Cậu tiện tay rút một quyển sách, lật đến chương liên quan đến chủ đề báo cáo của mình bắt đầu đọc, nhưng lỗ tai vẫn không đóng lại, cậu cũng không có ý định đóng.

Có người thích tám, cũng đừng sợ người khác nghe lén!

-Bạn cùng phong tổ cũng học khoa nghệ thuật, mỗi một bài tập của bọn họ cũng không thể qua loa, tương lai tìm việc làm phải dựa vào những tác phẩm này, cậu cho rằng chỉ có nộp bài tập mới vẽ à? Bọn họ mỗi ngày đều tích lũy tác phẩm với kinh nghiệm có biết không! – Nữ sinh vì ở cùng sinh viên nghệ thuật thời gian dài, biết rõ từng khoa đều có những vất vả riêng.

Cô gái tốt, toàn thể khoa nghệ thuật cảm ơn cậu lên tiếng ủng hộ.

Kỷ Tử Mân lấy laptop của mình ra, mở một khung word trống, đánh vào những đoạn có thể trích dẫn hoặc là thú vị trong sách, tốc độ đánh chữ đại khái là một phút khoảng trăm chữ.

Một nam một nữ vẫn tiếp tục tranh luận, người trong cuộc như Kỷ Tử Mân nghe lâu như vậy còn không tức giận, người ngồi cùng bàn ngược lại không nghe nổi nữa. Dù sao mọi người tập trung là vì thảo luận báo cáo, tại sao cứ phải bàn tán mãi về một người qua đường thuần túy? Nói trắng ra là ai cũng không biết ai, đừng nói chi là người nọ ngồi ngay phía sau họ!

Ngôn Hành gấp máy tính, mí mắt cũng không thèm giơ lên nói:

-Nếu chuyện của người khác còn quan trọng hơn báo cáo, vậy thứ cho tôi không thể theo được.

Tài tử đại nhân lạnh lùng khiến bạn học hù chết, tình nhân tức giận.

Mẹ! Cái gì gọi là chuyện của người khác? ‘Người khác’ cậu đây lần trước mới giúp cậu thè lưỡi liếm jj đấy, còn cống hiến mông cho cậu chọc vào, ăn xong không quên lau miệng, bây giờ có phải gạt quá sạch sẽ không? Vụn băng bội tình bạc nghĩa!

Kỷ Tử Mân dùng sức gấp sách, thay quyển tiếp theo, tuy động tĩnh của cậu không nhỏ nhưng sự chú ý của người bàn kia đều tập trung vào Ngôn Hành, căn bản không để ý đến kháng nghị ‘yếu ớt’ của cậu.

-Không không không, lão Ngôn, đại ca, cậu đi rồi báo cáo làm thế nào? Chúng tớ yên tĩnh, lập tức yên tĩnh! – Tên nói nhiều nhất chân chó nín cánh tay Ngôn Hành không buông, liên quan đến lợi ích thì nhận sai còn nhanh hơn người khác.

Cuối cùng Ngôn Hành vẫn ở lại, bàn người kia cũng không thảo luận đến chủ đề ngoài báo cáo, tập trung vào phạm vi công việc mình phụ trách, cũng trả cho tai Kỷ Tử Mân sự yên tĩnh.

Đáng tiếc Kỷ Tử Mân không hề hài lòng với kết quả này, cậu không cần biết lời Ngôn Hành nói là cố ý vô tình hay là ý tốt, tóm lại thành công làm cậu phát bực rồi!

Hừ, cậu muốn cho Ngôn Hành biết mình là người không mang thù, bởi vì cậu sẽ trực tiếp báo thù! ‘Người khác’ cậu đây cũng không phải dễ trêu đâu!

Kỷ Tử Mân lấy tai nghe cắm vào máy tính, chọn mở một file nhạc tất cả đều là âm nhạc tiết tấu nhanh, hoàn toàn ngăn cách mình trong một thế giới khác, chuyên tâm vào báo cáo. Phần nộ đúng lúc thúc đẩy hiệu suất siêu cao của cậu, chả mấy chốc đã vào trạng thái, bỏ quên chuyện vừa xảy ra ra khỏi đầu.

Cũng bởi vậy mà Kỷ Tử Mân lần nữa bỏ qua khoảnh khắc ánh mắt giao nhau với Ngôn Hành, khiến Ngôn Hành mãi mới tìm được cơ hội đứng dậy quay đầu buồn bã tiu nghỉu, cuối cùng chỉ có thể yên lặng đi WC.

Hai người sau khi hẹn hò như quỷ đánh tường không tìm thấy nửa điểm ăn ý, vẫn luôn loanh quanh trong trò cậu đuổi tôi chạy, dù khoảng cách của họ gần thế nào, cũng như ở trong hai không gian song song, tìm không thấy điểm giao nhau.

Trên thế giới khoảng cách xa nhất chính là người bạn muốn đánh rõ ràng ở ngay phía trước, nhưng bạn không làm cách nào xông lên đánh hấn được!

Thời gian chuẩn bị thi với bài tập luôn đau khổ lại dài đằng đẵng, nhưng một khi thoát khỏi khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng ấy sẽ phát hiện thời gian thật ra thoáng cái đã trôi qua rồi.

Khi điện thoại Kỷ Tử Mân lại lần nữa thông báo bốn chữ ‘tài tử đại nhân’ tháng tư đã đi qua, chính thức bước vào tháng năm; thời tiết càng lúc càng oi bức, khách ở quán cà phê dần tăng lên.

Hôm nay hai người lần nữa liên lạc, Kỷ Tử Mân đang định lên giường ngủ thì nhận được tin nhắn từ Ngôn Hành.

[trưa mai cùng đi ăn cơm được không?]

Không được, sao cậu dám làm chậm trễ thời gian quý báu lại đất đỏ của luật sư tương lai. Lòng dạ hẹp hòi như Kỷ Tử Mân, đương nhiên không thể nhắn lại như vậy.

[ngày mai làm ca tối, có lẽ sẽ rảnh, cậu có thể đến lớp tìm tôi, phòng M301.]

Trên thực tế ngày mai Kỷ Tử Mân không có lớp, đi làm ca sáng lúc chín giờ. Xin lỗi nhé, có nhất thời (hoàn toàn) nhớ nhầm (cố ý).

Hôm sau Ngôn Hành theo lời tìm được phòng học, mãi đến khi toàn bộ người trong lớp sắp đi hết cũng không phát hiện Kỷ Tử Mân, hẳn đành phải ngăn bừa một người hỏi.

-Kỷ Tử Mân? Cậu ấy không học môn này!

Ngôn Hành cuối cùng biết là bị trêu đùa, ngoài tức giận là bất lực, cả chiều có tiết hần căn bản không có thời gian đến quán cà phê bắt Kỷ Tử Mân ép hỏi, dù tan học chạy qua có lẽ người cũng đi rồi, chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Sau khi tan làm Kỷ Tử Mân vui vẻ ngâm nga một bài hát vừa kiểm tra điện thoại, phát hiện Ngôn Hành gửi một tin nhắn, cậu nở nụ cười đắc ý mở đọc tin nhắn.

[nếu cậu đang trêu chọc tôi, xin nói cho tôi biết lý do.]

Tầm quan trọng của ‘người khác’ cậu đây thua bởi một bài báo cáo, tâm linh tổn thương nghiêm trọng, như vậy có thể cấu thành lý do không? Lòng dạ hẹp hòi như Kỷ Tử Mân, vẫn sẽ không trả lời đúng sự thật.

[xin lỗi xin lỗi, đúng ra là hôm nay với ngày mai đều làm ca sáng, ngày mốt mới là ca tối, nhất thời nhớ lầm... Hôm nay tôi suýt nữa đã tới muộn, nguy hiểm thật!]

Ngày mai là thứ bảy, lịch của Kỷ Tử Mân thật ra là ca tối, ngày mốt thì được nghỉ không cần đi làm. Cậu đoán rất có thể Ngôn Hành giống lúc trước, tranh thủ lúc đi làm tiện đường rẽ vào quán tìm mình nên mới cố ý nói dối như vậy.

Lừa người quả thật rất ác, nhưng người bị lừa cũng là đáng đời.

Kỷ Tử Mân vô cùng chờ mong ngày mai nhanh đến.

Sáng thứ bảy, người được nghỉ bình thường sẽ dậy muộn, bởi vậy trong quán cà phê tương đối vắng. Đúng chín giờ Ngôn Hành đẩy cửa quán, đúng như Kỷ Tử Mân suy đoán, trước khi đi làm hẳn đặc biệt đến tìm người.

Quét mắt quanh quán một vòng, không tìm được người dường như là chuyện trong dự đoán. Trên mặt Ngôn Hành chứa sự thất vọng nhẹ, quay người muốn bỏ đi.

-Chờ chút! – Chủ quán Tề Bạch thấy thái độ Ngôn Hành khác thường, lên tiếng gọi người lại hỏi: -Cậu tới tìm Tử Mân à? Đầu giờ chiều cậu ta mới đến!

Ngôn Hành gật đầu tỏ vẻ đã biết, vốn muốn lập tức bỏ đi, nhưng hần đứng ở cửa do dự hơn mười giây cuối cùng vẫn đi đến trước quầy bar mặt đối mặt với Tề Bạch.

-Cậu ấy... Hôm qua suýt nữa đến muộn? – Ngôn Hành cảm thấy cần thiết phải làm rõ chuyện này.

Nội dung tin nhắn nhận được hôm qua dường như là chuyện rất bình thường, rồi lại khả nghi chông chênh. Nói thật ra, Ngôn Hành không hiểu lý do vì sao Kỷ Tử Mân phải trêu mình như vậy, chỉ có thể tìm người để hỏi thẳng.

-Không, trước giờ cậu ta chưa từng đi muộn, hôm qua còn đến sớm mười phút. – Tề Bạch có đôi mắt sắc bén đã nhìn trăm nghìn loại người đương nhiên nhìn ra Ngôn Hành buồn rầu vì tình, mà đối tượng hiển nhiên là trấn điểm chỉ báo nhà mình. Anh bưng một đĩa điểm tâm đặt trước mặt Ngôn Hành, nói: -Phiên

nào nên không ngủ ngon? Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của cậu kia. Nào, ăn một miếng bánh ngọt bổ sung nhiệt lượng, phải có tinh thần mới có thể tiếp tục đuổi người!

Huống chi đối tượng muốn đuổi là hoàng tử điện hạ treo cao trên mây, nhất định sẽ mệt chết! Đoán được chân tướng Tề Bạch tỏ vẻ đồng cảm tha thiết với Ngôn Hành.

Ngôn Hành khẽ cảm ơn, lại hỏi:

-Gần đây tâm tình cậu ấy tốt không?

-Rất tốt! Người khác chuẩn bị thi là mây đen ngập lối, cậu ta ngược lại nhẹ nhàng như không. Hôm qua tâm tình càng tốt đến mức ca hát, kỳ lạ muốn chết... – Tề Bạch nói xong đột nhiên cảm thấy không đúng, tại sao đôi chim câu này một người vui vẻ ca hát, người khác lại ưu sầu không ngủ được?

Y theo hiểu biết của anh với nhân viên nhà mình, Tề Bạch cho rằng có lẽ bệnh hoàng tử của Kỷ Tử Mân phát tác. Aizz, sinh vật trong cổ tích một khi bước vào đời thường sẽ trở nên rất khó chiều.

Ngôn Hành nhìn đồng hồ, phát hiện không thể ở lại bèn nói:

-Tôi còn có việc, cảm ơn anh.

-Đợi đã! – Tề Bạch lại gọi người lại, quyết định làm người tốt một lần. –Ngày mai Tử Mân được nghỉ, cậu ta rất hay ở nhà, cậu xông thẳng đến nhà cậu ta chặn người thì nhanh hơn.

Người phải hiểu thời điểm hàng bán chạy nhất phải đẩy mạnh tiêu thụ bản thân. Thân là ông chủ, suy nghĩ vì hạnh phúc tương lai của nhân viên, Tề Bạch lựa chọn bán đứng lịch trình chân chính của Kỷ Tử Mân.

-Đề nghị này tôi sẽ xem xét, tạm biệt. – Ngôn Hành vội đi làm nhanh chóng rời đi.

Ngôn Hành không ngờ tâm tư con trai còn khó nắm bắt hơn cả con gái. Con gái ít nhất còn có mấy phương pháp đối phó, nhưng một khi gặp phải con trai hoàn toàn khác với mình hoặc bạn bè xung quanh mình thì ngược lại khiến người ta càng không biết làm sao.

Nếu trò chơi còn có thể tham khảo mục hướng dẫn, đáng tiếc đây là cuộc sống thật.

Kỷ Tử Mân đúng là khắc tinh của mình, quả nhiên là một người thú vị. Ngôn Hành không có cách nào với kiểu người luôn đầy sự bất ngờ này, nhưng lại càng có kiên nhẫn đối mặt.

Ngôn Hành biết đột nhiên dùng cả đời để trói buộc một người, đổi lại là những người khác sẽ chần chừ không dám dễ dàng hứa hẹn. Huống chi là Kỷ Tử Mân tính cách không ổn định, rất có thể thoáng cái đã bỏ chạy mất bóng.

Sau khi xảy ra quan hệ lại đúng vào kỳ thi giữa kỳ, thi cử với báo cáo của Ngôn Hành cũng rất nhiều, vả lại hẳn cho rằng hai người tiến triển quá nhanh, muốn cho cả hai không gian giảm xóc nên không tích cực giữ liên lạc, thậm chí cho đối phương cơ hội đổi ý.

Nhưng Kỷ Tử Mân không hổ là người đầy bất ngờ, vốn tưởng là cậu ta sẽ hối hận, không ngờ còn chịu liên lạc với mình khiến Ngôn Hành có cảm giác vừa mừng vừa lo. Chỉ là trạng thái vốn ổn định chẳng biết tại sao lại nổi gợn sóng, mặt biển bình tĩnh ẩn giấu mạch nước ngầm.

Ngôn Hành trực giác Kỷ Tử Mân đang tức giận, bởi vì cậu ấy chính là người dễ sinh hờn dỗi như vậy. Quả nhiên đúng như lời Quan Mẫn Huyền, tính tình quả thực rất khó chiều.

Kỳ thật Ngôn Hành rất muốn sau khi tan ca trực tiếp đến quán cà phê bắt người, nhưng trong nhà có chuyện quan trọng phải về một chuyến nên đánh mất cơ hội hôm nay. Hắn nghĩ có lẽ nên chấp nhận đề nghị của Tề Bạch.

-Lại cho cậu một ngày để bình tĩnh đi. – Ngôn Hành cũng không để bụng chuyện mình bị trêu, hẳn chỉ muốn biết lý do Kỷ Tử Mân làm như vậy, nếu cần thiết sẽ từ từ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Con người hắn không thích mang thù, chỉ là trí nhớ quá tốt.

Chủ nhật, người bình thường làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật sẽ chọn ngủ đến lúc tự tỉnh, nếu không sẽ thức cả đêm đến sáng mới đi ngủ, mà Kỷ Tử Mân thân mang trọng trách chính là người sau.

Gần chín giờ sáng, Kỷ Tử Mân vừa sửa một đồng thiết kế cho Kiều Hải Tinh đuổi cái lưng mỗi cứng chuẩn bị chui vào chăn ngủ một giấc đến tối, đáng chết là chuông cửa lại chọn đúng lúc đó kêu lên khiến Kỷ Tử Mân vừa mới đắp kín chăm tức giận bật người dậy.

MD! Cậu không có khí rời giường, nhưng bây giờ tức muốn giết người đây!

Giấc ngủ không đủ làm đầu cứ giật giật cực kỳ khó chịu, Kỷ Tử Mân trông nằm trong chăn mấy phút không muốn ra mở cửa. Mà khách ngoài cửa có lẽ cũng hiểu bấm chuông điên cuồng sẽ ảnh hưởng đến hàng xóm, bởi vậy nhanh chóng dừng tay tha cho lỗi tai với đầu của Kỷ Tử Mân.

Kỷ Tử Mân thở phào, năng lực suy nghĩ hoàn toàn bị sâu ngủ chiếm cứ, cậu mơ mơ màng màng nghĩ đứt khoát vờ như không có ai ở nhà luôn đi, tiện thể nguyên rửa cái tên quấy nhiễu giấc ngủ của người ta mất ngủ một tháng.

Ai biết chuông cửa vừa im thì đổi sang chuông di động vang lên, Kỷ Tử Mân rên rỉ một tiếng với điện thoại trên tủ đầu giường nhìn, bốn chữ 'tài tử đại nhân' phóng đại cực hạn trước mắt cậu, giá trị oán hận vì không được ngủ cũng tăng vô hạn.

-Ồ, con, rùa! – Kỷ Tử Mân gần như điên cuồng gào lên thảm thiết, ngày cả dép cũng không đeo nhảy xuống giường lao thẳng ra khỏi phòng.

Ngôn Hành đứng ngoài cửa thấy điện thoại chuyển sang hộp thư thoại không ai nghe đành phải tắt, định tiếp tục nhấn chuông cửa. Tay hắn vừa mới giơ lên bên trong đã vang lên tiếng mở khóa, cửa nhà nhanh chóng mở ra.

Kỷ Tử Mân với khuôn mặt tái nhợt không chút máu xuất hiện, vẻ mặt viết rõ hiện giờ cậu vô cùng khó chịu!

-Chào buổi sáng. – Cuối cùng nhìn thấy người, Ngôn Hành mở miệng chào hỏi trước.

-Cút. – Kỷ Tử Mân lời ít ý nhiều, tặng Ngôn Hành một chữ xong lập tức đóng cửa.

Ngôn Hành vội giơ tay giữ cửa, nói:

-Tử Mân, chúng ta nói chuyện đi.

Nói cái đầu cậu ấy! Cả đầu đều đang giật giật khiến Kỷ Tử Mân nghĩ có lẽ mình đang bị trời phạt, ông trời trừng phạt cậu đã trêu Ngôn Hành nên mới rơi vào kết cục muốn ngủ mà không được ngủ!

Kỷ Tử Mân day day huyệt thái dương, lần nữa tìm về sức chịu đựng của mình, cố gắng bình tĩnh nói với Ngôn Hành:

-Anh trai à... Cả đêm tôi không ngủ đến sáng, bây giờ tôi cực kỳ mệt mỏi, cực kỳ muốn ngủ! Ngày mai tôi làm ca tối, lần này thật sự không lừa cậu đâu, nên có việc ngày mai lại nói, ok?

-Ngày mai tôi có thể nhìn thấy cậu thật? – Ngôn Hành dường như lo lắng, xác nhận lần nữa.

Hai mắt Kỷ Tử Mân đã nhắm lại, cậu mềm nhũn dựa vào khung cửa rên rỉ đau khổ.

-Thật, thật mà! Ngôn Hành, tôi xin cậu để tôi đi ngủ đi...

Ngôn Hành đương nhiên nhìn ra Kỷ Tử Mân rất mệt, quầng mắt đã phát xanh rồi, trong lòng cũng thấy hơi áy náy vì mình tùy tiện đến nhà lại quấy rầy cậu nghỉ ngơi.

-Xin lỗi, cậu mau đi ngủ đi. – Ngôn Hành nghiêng người hôn nhẹ lên môi Kỷ Tử Mân, bất ngờ phát hiện mình rất nhớ đôi môi mềm mại này. –Mai gặp.

Kỷ Tử Mân tùy tiện vẫy tay, vội vàng đóng cửa lại.

Khi yên tĩnh trong phòng lần nữa ôm lấy cậu, Kỷ Tử Mân mở to mắt che miệng, ánh mắt khiếp sợ ngây thơ như cô gái nhỏ bị trộm đi nụ hôn đầu tiên.

Mẹ, cậu mở cửa là để người ta trộm ăn đậu hủ hả!

Ngôn Hành đánh lén khiến sâu ngủ của Kỷ Tử Mân lập tức chết đi hơn nửa, cậu chạy về phòng bổ nhào vào chăn, ôm chăn bông lật qua lật lại, không biết là xấu hổ hay thẹn thùng, tóm lại là mắc cỡ toét cả miệng.

Sâu ngủ chết một nửa vẫn còn một nửa, chưa đến mười phút Kỷ Tử Mân đã cuộn lấy chăn nằm ngáy o o. Tuy sắc mặt không tốt nhưng khóe miệng nhếch lên tỏ vẻ tâm tình của cậu rất tốt.

Lần này quả thực Kỷ Tử Mân không nói láo.

Buổi chiều Ngôn Hành đặc biệt bớt thời gian đến quán cà phê xác nhận Kỷ Tử Mân có đi làm, còn hỏi thăm một nhân viên ra ngoài đổ rác thời gian tan làm chính xác của cậu, cuối cùng mới an tâm về trường đi học.

Kỷ Tử Mân cũng từ miệng đồng nghiệp biết mình bị điều tra, có chút kinh ngạc lại cảm thấy buồn cười.

Chủ quán Tề Bạch ở bên cạnh trêu ghẹo:

-Xong rồi, xong rồi, tôi thấy sau này cậu phải chuẩn bị tinh thần trung thực báo cáo hành tung của mình cho cậu ta, nếu không cậu ta có thể sẽ call liên hoàn đoạt mệnh.

-Cứ để cậu ta call đi, cùng lắm là tắt máy. – Kỷ Tử Mân nhún vai, không để lời nói đùa của Tề Bạch trong lòng.

Nói thực ra, hành vi cẩn thận của Ngôn Hành cũng không khiến Kỷ Tử Mân phản cảm, ngược lại cảm thấy rất mới lạ. Đối tượng trước đây cũng biết cậu là người không ổn định, không có yêu cầu gì với cậu, cũng không quản lý, bởi vậy tình cảm luôn tới nhanh đi cũng nhanh, hai bên đều hiểu nguyên tắc kịp thời rút lui.

Tình nhân không tìm được cảm giác an toàn trên người mình sẽ chủ động chia tay, chưa từng có ai giống Ngôn Hành, lại chạy tới xác nhận mình ở đâu, tích cực đến mức không giống khối băng mà Kỷ Tử Mân biết kia.

-Cậu không sợ lần này đùa quá mức khiến cậu ta thành tên cuồng không chế à? – Tề Bạch biết Kỷ Tử Mân tự do tự tại đã quen, chỉ sợ khó có thể chấp nhận tình nhân như vậy, hơi chút bận tâm việc hẹn hò của cậu và Ngôn Hành sẽ sinh biến. – Hôm trước cậu ta mới thám thính chỗ tôi về tình huống của cậu đấy!

-Hóa ra người nói với Ngôn Hành hôm qua em nghỉ là chủ quán à... – Kỷ Tử Mân nghiêng răng nghiêng lợi lườm Tề Bạch, nói: -Đầu sỏ hại em muốn ngủ mà không ngủ được anh cũng là một trong số đó! Để xem anh muốn tăng lương cho em chống qua, hay là cho em thêm một ngày nghỉ, nếu không em sẽ phát tán bí mật của anh khắp nơi!

-Hừ, nhân sinh của tôi bình thường chỉ sợ cậu không nói được! Chưa thấy nhân viên nào lên mặt như cậu, dám yêu cầu chủ quán như vậy, coi chừng tôi trực tiếp cho cậu ra đường. – Đương nhiên Tề Bạch sẽ không dễ dàng bị Kỷ Tử Mân uy hiếp, còn dùng thân phận chủ quán ăn cậu một quân.

-Vậy thì trao đổi điều kiện! – Kỷ Tử Mân chưa từ bỏ, tranh thủ trong quán không bận kéo Tề Bạch sang một bên trao đổi. –Đến lúc Ngôn Hành đến, anh thay em ra tiếp cậu ta, em tạm thời không muốn nói chuyện với hắn.

Bụng dạ hẹp hòi như Kỷ Tử Mân, dù bị ông trời trừng phạt cậu cũng không có ý định tha cho Ngôn Hành.

-Rất cuộc cậu ta trêu chọc cậu chỗ nào, đến thế rồi còn không làm hòa? – Tề Bạch không ngờ bệnh hoàng tử của Kỷ Tử Mân phát tác thời gian dài như vậy. –Cậu không sợ người chạy trốn?

-Em chỉ lo nghĩ sâu xa! Tên kia tình thương thấp không chịu nổi, làm như vậy là đang tôi luyện cậu ta. – Kỷ Tử Mân nói lý do cực đường hoàng, thực tế chỉ nhìn Ngôn Hành không vừa mắt. –Một câu, có đồng ý không?

Tề Bạch thích nhất xem náo nhiệt, dù sao giữa tình nhân giận dỗi là rất bình thường, hôm trước anh bán đứng Kỷ Tử Mân, hôm nay lại trợ lực làm loạn thôi.

-Aizz, khách nhiều như vậy, nhân viên bận quá nên chủ quán cũng đi tiếp khách, rất hợp lý! – Ngụ ý của Tề Bạch chính là chuyện này anh sẽ giúp.

Kỷ Tử Mân hí hửng vỗ vai ông chủ, tán thưởng nhìn anh, cảm ơn anh đã nghĩa khí tương trợ!

Nói cho cùng, Kỷ Tử Mân chỉ muốn hờn dỗi với Ngôn Hành, chung quy giữa hai người quá mức một chút mới có thể khiến cậu ta hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Thật ra Kỷ Tử Mân không quan tâm những lời buồn chuyện kia, trong lòng mắng lại vài câu rồi thôi chứ không so đo với mấy người nhàm chán. Cậu tức là tức thái độ của Ngôn Hành, rõ ràng từ đầu tới cuối đều không đếm xỉa không nói một lời, ai biết lại tát cho cậu một câu ‘người khác’. Điều này lão toét ngang ngửa nói không biết mẹ ruột hắn ta là ai vậy!

Mấy câu vớ vẩn gì mà ‘trời buộc’, ‘cả đời’ hoàn toàn mất giá trị.

Quán cà phê càng về chiều làm ăn càng tốt, Ngôn Hành đặc biệt chọn sau bảy giờ mới đến quán, chỉ sợ không có vị trí ngồi cả đêm.

-Hoan nghênh quý khách! – Tề Bạch ở quầy bar pha đồ uống, ngẩng đầu liền thấy Ngôn Hành hết nhìn đông nhìn tây, gọi: -Tìm đại chỗ ngồi đi.

Trong quán vẫn còn khá nhiều khách, Ngôn Hành đi về phía một chỗ khá vắng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Kỷ Tử Mân, nhìn cậu bận rộn qua lại bưng món và dọn bàn.

Tề Bạch đứng lúc đưa menu cất ngang ánh mắt chăm chú của Ngôn Hành.

-Có thể tham khảo món ăn chính của chúng tôi, phối hợp với set ăn giá cả tương đối ưu đãi!

Ngôn Hành nhận menu, nhìn lướt qua.

-Một set ăn C, đồ uống đổi thành nước trái cây, cảm ơn.

-Set ăn C, nước trái cây... Được. – Tề Bạch vừa ghi vừa vụng trộm quan sát Ngôn Hành, quả nhiên tầm mắt hắn lại dính về trên người Kỷ Tử Mân. Tề Bạch không nhận được nhắc nhở: -Nếu cậu nhìn người ta quá chăm chú sẽ dọa cậu ta chạy đấy.

Bạn đang ?

-Ừm, tôi biết. – Cuối cùng Ngôn Hành không nhìn chăm chăm vào Kỷ Tử Mân nữa, bắt buộc bản thân thả lỏng người, tựa vào salon mềm mại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tề Bạch thấy tâm tình Ngôn Hành dường như chịu ảnh hưởng, cười nói:

-Có một số người như con diều, thoát nhìn sống rất tự do, có được cả bầu trời xanh, trên thực tế bị một sợi dây rất mảnh giam giữ.

Ngôn Hành ngẩng đầu, trừng mắt nhìn nụ cười cao thâm của Tề Bạch, nghe ra được ẩn ý trong lời anh nói.

-Nhớ kỹ, con diều phải theo gió bay thẳng lên mới có ý nghĩa của nó, đợi nó bay đủ rồi lại thu về là xong. Bây giờ cậu nên nghĩ là, nếu cậu là người điều khiển vậy cái gì mới là sợi dây giữa các cậu? – Tề Bạch nói nhỏ xong liền cầm menu trên bàn, không quên thổi phồng mình: -Aizz, có thể nói ra những lời trí tuệ như vậy, tôi đúng là quá ưu tú! Xin đừng cảm ơn tôi, tôi bình thường rất khiêm tốn.

Ánh mắt giảo hoạt trước khi quay người của Tề Bạch khiến Ngôn Hành bật cười, hắn không ngờ khai sáng cho mình lại là ông chủ quán cà phê cà lơ phất phơ này. Trên đời có quá nhiều chuyện đều là duyên phận.

Tề Bạch khai đạo coi như có hiệu quả, tuy Ngôn Hành bị Kỷ Tử Mân ngó lơ triệt để nhưng thời gian chờ đợi không khó khăn như suy nghĩ. Sau khi dùng xong bữa tối, hắn gọi một ly sữa bò, tranh thủ thời gian rảnh làm bài tập, đáng vẻ thanh thoi tự tại nghiêm nhiên trở thành một cảnh đẹp trong quán, hấp dẫn không ít ánh mắt phái nữ.

Thế là sao, cậu ta đặc biệt đến đây đập bằng hiệu của mình đấy hả? Kỷ Tử Mân liếc mắt, tiếp tục lơ Ngôn Hành.

-Đây là điểm tâm của cô. – Kỷ Tử Mân bưng cà phê cùng món ăn lên cho một cô gái là dân đi làm.

Khách nữ nói cảm ơn, ánh mắt lại không ở trên điểm tâm mà nhìn chăm chăm vào Kỷ Tử Mân.

-Có lẽ có rất nhiều đã nói cậu lớn lên rất đẹp trai đúng không?

-Cảm ơn. – Kỷ Tử Mân khách sáo đáp lại.

Khách nữ rất chủ động, trực tiếp cầm tay Kỷ Tử Mân nhét cho cậu một tờ giấy, liếc mắt ra hiệu:

-Rảnh thì gọi điện cho tôi, chờ cậu đấy!

Kỷ Tử Mân không phải lần đầu gặp được khách hàng làm quen, đối đáp rất tự nhiên. Nhưng có người tiên phong kích thích đến những người khác, đêm nay cậu liên tục nhận được năm tờ giấy khi số điện thoại.

Tề Bạch huyết sáo, trêu chọc:

-Không hổ là hoàng tử của chúng ta, trúng mùa thu hoạch!

-Giá thị trường tốt, đừng quá hâm mộ. – Sắp chuẩn bị đóng cửa, Kỷ Tử Mân cùng Tề Bạch dọn dẹp quầy bar.

-Đừng kiêu ngạo, người có giá tốt cũng không chỉ mình cậu, anh chàng ở góc kia cũng luôn bị xin điện thoại, con gái bây giờ bạo dạn quá!

Nếu những cô gái kia biết hai anh đẹp trai này mới là một đôi, đại khái sẽ gào lên kiểu ‘trời muốn vong ta’. Đàn ông đều đi giả dối, là muốn phụ nữ sinh sản vô tính à?

Quán cà phê đứng mười giờ đóng cửa, Kỷ Tử Mân tan tầm ra khỏi quán lại không thấy Ngôn Hành. Cậu rút di động trong túi ra, không cẩn thận rút cả tờ giấy nhận được.

Kỷ Tử Mân đang muốn khom người xuống nhặt bỗng bị giật mạnh lại, kéo đến ngõ tối cách đây mấy mét.

Phản lực đập mạnh vào tường đất, Kỷ Tử Mân nhìn Ngôn Hành hằm hằm trước mặt, nhếch miệng hỏi:

-Sao thế, bây giờ cậu muốn đánh tôi à?

Một nắm đấm lướt qua mặt Kỷ Tử Mân nện lên vách tường phía sau cậu.

-... Tử Mân, vừa rồi cậu muốn gọi điện cho ai?

Vừa nghĩ tới việc Kỷ Tử Mân tìm phụ nữ sau lưng mình, tâm tình vừa trở nên tốt đẹp của Ngôn Hành lập tức vô cùng tồi tệ!

6. Chương 6: Tài Tử Đại Nhân Tấn Công

Bả vai Kỷ Tử Mân bị va đập đau âm ỉ, cậu bị nhốt trong vòng tay Ngôn Hành, phía sau dựa vào tường xi măng căn bản không có đường lui. Kỳ diệu chính là, khó chịu đè nén trong lòng cậu lúc trước khi nghe thấy chất vấn ngấm ngầm tức giận của đối phương thì lập tức tan thành mây khói.

-Tôi gọi cho ai rất quan trọng à? – Kỷ Tử Mân nghiêng đầu ra vẻ rất là hoang mang. –Cũng không có quan hệ gì với cậu mà?

Ngôn Hành nắm chặt tay, vẻ bình tĩnh thường ngày đã biến mất giờ chuyển thành nôn nóng bất an và phần nộ. Hắn nhìn kỹ dung mạo có vẻ mơ hồ trong bóng tối của Kỷ Tử Mân, đến khóe miệng đang nhếch lên kia, có rất nhiều điều kệt trong bụng muốn thổ lộ nhưng lúc đối mặt lại không thể xếp thành một câu nói nguyên vẹn.

Tuy trên lớp, trong văn phòng đều có thể chậm rãi nói năng lưu loát, nhưng không có nghĩa bất cứ thời điểm nào đều là người biết ăn nói. Ngôn Hành rất ảo não, hắn phát hiện trong một số thời điểm quan trọng mình cực kỳ vô dụng.

-Năm cô gái kia, cậu muốn tìm ai? – Ngôn Hành đứng thẳng người, rút đôi tay đang chống trên tường đối sang túm lấy cánh tay Kỷ Tử Mân. –Học sinh cấp 3, tóc ngắn... Hay là cái cô đi làm kia?

Kỷ Tử Mân cười nhạo, mặt mũi của những người đến bắt chuyện kia trong đầu cậu đều là một khoảng mờ hồ, dù sao công việc bận rộn, không ngờ Ngôn Hành lại nhớ rõ hơn cả cậu.

-Nhớ rõ ràng như vậy, không bằng cậu nói thẳng có hứng thú với ai tôi sẽ cho cậu điện thoại... A! – Cánh tay đau buốt thành công khiến Kỷ Tử Mân im miệng.

-Cậu không muốn, vì sao còn muốn giữ lại giấy? – Ngôn Hành tiếp tục ép hỏi, lực tay hoàn toàn không buông lỏng.

Mẹ! Tên này có biết bốn chữ thương hương tiếc ngọc viết thế nào không! Kỷ Tử Mân muốn rút tay về nhưng không độ không lại sức Ngôn Hành, chỉ đành mặc hấn bóp đau mình.

-Cậu có biết nét mặt cậu bây giờ rất giống đang giận dữ không? – Kỷ Tử Mân không sợ chết trên người Ngôn Hành, không coi tức giận của đối phương ra gì. –Chú ý những tờ giấy kia như vậy, chẳng lẽ cậu đang ghen?

Nhận đi nhận đi mai nhận cậu đang ghen đi... Trong lòng Kỷ Tử Mân đây chờ mong.

Bị hỏi như vậy làm Ngôn Hành sửng sốt, cảm xúc phức tạp khiến cơ mặt hấn có chút vặn vẹo.

Dù hơi xấu hổ nhưng Ngôn Hành không tránh ánh mắt Kỷ Tử Mân, nói:

-Quả thực tôi rất khó chịu, nếu như vậy là ghen, tôi thừa nhận.

Đơn giản thừa nhận như vậy à? Kỷ Tử Mân trợn tròn hai mắt khó giấu kinh ngạc.

Ngôn Hành nhú mày, dường như lại càng không vui.

-Chúng ta đang hẹn hò, ghen rất kỳ lạ à?

Kỷ Tử Mân thu về kinh ngạc trên mặt, vươn tay xoa lên khuôn mặt cương nghị của Ngôn Hành cười nói:

-Không, tôi rất vui mà.

Giam cầm trên cánh tay cuối cùng biến mất, Kỷ Tử Mân thầm thở phào nghĩ nhất định sẽ để lại dấu.

Tay Ngôn Hành phủ lên ngón tay đang mơn man trên má, giọng nói và vẻ mặt đều dịu đi rất nhiều.

-Tử Mân, cậu cố ý giữ lại giấy à?

Kỷ Tử Mân chặc lưỡi, bất đắc dĩ nói:

-Tôi nhận giấy thì thuận tay nhét vào túi, chẳng lẽ lại muốn vứt đi ngay trước mặt khách à?

-Cậu có thể từ chối.

Kỷ Tử Mân tặng cho Ngôn Hành cái trợn mắt ngay trước mặt hấn.

-Họ là khách! Từ chối ngay trước mặt nếu họ không đến nữa thì làm sao? Không đợi được điện thoại tự họ sẽ từ bỏ, phải giữ mặt mũi cho phái nữ!

Ngôn Hành mím môi, biết Kỷ Tử Mân đều có đạo lý của cậu, đây chính là chênh lệch kinh nghiệm giữa bọn họ. Tuy hấn có thể hiểu được, nhưng cảm xúc phiền muộn không thể tiêu tan trong chốc lát.

-... Vậy cậu lấy đi động ra làm gì?

Mẹ, đúng là muốn hỏi đến cùng có phải không! Không phải tài tử khoa luật à? Mặt mũi nhìn rất thông minh, sao mấy chuyện nhỏ nhặt này lại không nghĩ ra vậy?

-Tôi nói này, có người hẹn với cậu rồi lại không thấy bóng dáng, chẳng lẽ cậu sẽ không gọi điện hỏi à?

Ngôn Hành bật cười nhẹ, nắm chặt bàn tay hấn lên lòng bàn tay Kỷ Tử Mân một cái.

-Cậu cầm điện thoại để gọi cho tôi?

-Nói nhảm! – Lần này đổi Kỷ Tử Mân thấy hơi ngượng, cậu hắng giọng tức giận nói: -Tôi còn đang nghĩ có phải cậu bị những cô gái khác bắt cóc rồi không, tự tiện cho tôi leo cây, tiện thể báo thù lần trước.

Kỷ Tử Mân cho Ngôn Hành leo cây hai lần, lại mời hân ăn canh cửa một lần, ai biết Ngôn Hành có phải tên nhỏ nhen thâm so đo với cậu không.

Ngôn Hành cúi đầu nhìn sát vào Kỷ Tử Mân, bàn tay ấm áp đỡ sau đầu cậu, môi hai người sắp chạm vào nhau thì đột nhiên dừng lại.

-Khi tôi nhìn thấy cậu những những tờ giấy kia đã nghĩ... – Ngôn Hành mới nói một nửa, tiếp đó trực tiếp ra tay cởi quần lót của Kỷ Tử Mân.

Từ, từ từ đã! Không phải cậu ta muốn... Kỷ Tử Mân không kịp nghĩ nhiều phản xạ chống cự, nhưng Ngôn Hành đoạt được chủ động, trước khi cậu giơ tay cản đã để quần rơi xuống, mục tiêu kế tiếp là quần lót.

Cảm giác nửa người dưới lạnh lẽo khiến Kỷ Tử Mân càng luống cuống! Nếu là trong nhà đương nhiên không, cậu sẽ trăm phần trăm phối hợp với Ngôn Hành, nhưng vấn đề là vị trí hiện tại của bọn cậu là bên ngoài, còn là trong ngõ cách chỗ cậu làm thêm không xa. Nếu bị ai nhìn thấy như vậy thì làm sao!

Kỷ Tử Mân không sợ đánh dã chiến, nhưng điều kiện tiên quyết là không có nguy hiểm bị người khác phát hiện!

Dương vật cách quần lót bị một bàn tay kỹ xảo xoa bóp, khí thế của Kỷ Tử Mân lập tức yếu đi nửa.

-Đừng, a... Đừng nói với tôi bây giờ cậu muốn chọc vào! – Kỷ Tử Mân khẽ quát, nhưng thân thể cậu đã bắt đầu nóng lên, tình dục bị nhóm lên thành công.

Thân thể đàn ông thành thật đến bó tay.

Cởi quần lót Kỷ Tử Mân xong Ngôn Hành kéo khóa dừng quần, giải phóng cho dương vật sớm cứng rắn nóng rực của mình. Hân kéo tay phải Kỷ Tử Mân qua cùng nắm chặt thứ đứng thẳng của hai người cọt xát lên xuống.

-Ha ha... – Đứng trước dục vọng Kỷ Tử Mân cũng vút bỏ rụt rè, chôn mặt vào bả vai Ngôn Hành hưởng thụ khoái cảm không ngừng truyền đến từ dưới người, thoải mái thở dốc.

-Ừm... – Ngôn Hành ôm eo Kỷ Tử Mân, tăng nhanh động tác lên xuống, bản thân cũng phát ra tiếng rên rỉ kiềm chế.

Một người là nhịn cả buổi tối, một người là xấu hổ vì đánh dã chiến khiến độ mẫn cảm tăng gấp đôi. So với lần đầu, lần này thời gian kiên trì rút ngắn không ít, không lâu sau hai người đều lên đỉnh, gần như đồng thời bắn ra tinh hoa làm bắn quần áo của nhau, cũng không ít rớt xuống đất.

Kỷ Tử Mân tựa trên người Ngôn Hành thở dốc, thân thể cùng tinh thần đều bị kích thích cực điểm, cũng tương đối mệt mỏi hơn bình thường. Cậu hi vọng xúc động của Ngôn Hành dừng ở đây.

Đáng tiếc ông trời không nghe thấy khẩn cầu của Kỷ Tử Mân, hưng khí của tên còn lại vẫn tinh thần xán lán chọc vào bụng cậu, dường như chỉ mềm đi một tí còn nhiệt độ không hề giảm. Cảm giác tồn tại cực kỳ mãnh liệt.

Rõ ràng cùng phát tiết vì sao kết quả lại chênh lệch nhiều như vậy? Tại thời gian này địa điểm này muốn cương cho ai xem hả!

Kỷ Tử Mân cố gắng thôi miên mình bỏ qua ‘nó’, nhưng càng muốn ngược lại càng khiến dục vọng thân thể bị nhen nhóm, trong mũi ngập đầy mùi cơ thể của Ngôn Hành, trong không khí cùng loang đầy mùi xạ hương đặc thù nam tính. Không biết là ai có động tác trước, hai người như dã thú đối bụng lâu ngày, cùng nhào tới điên cuồng gặm cắn môi đối phương.

-Ừm... – Kỷ Tử Mân nuốt một ngụm nước miếng, nhưng khóe miệng vẫn chảy ra không ít. Hai người quấn lấy nhau hồi lâu cậu mới tìm được cơ hội ngửa đầu lùi lại, hỏi: -Chúng ta về nhà rồi tiếp tục?

Bàn tay Ngôn Hành quynh luyến nơi eo Kỷ Tử Mân, nghe cậu hỏi vậy tay lập tức chuyển qua bờ mông căng mẩy vỗ một cái. Kỷ Tử Mân từ nhỏ đến giờ chưa từng bị đánh mông suýt nữa nhẩy dựng lên, cậu trừng mắt nhìn Ngôn Hành khó tin, lời thô tục chưa văng ra đối phương bỗng nhìn cậu cười đều.

Mẹ kiếp, bình thường không thích cười thì thôi, bây giờ có cần thiết cười như vậy không... Kỷ Tử Mân cảm giác xoang mũi của mình nóng nóng, thứ vốn mềm xuống cũng bắt đầu hào hứng nữa cứng lên.

-Vừa rồi tôi đến cửa hàng bách hóa.

-... Cho nên? – Kỷ Tử Mân nhìn Ngôn Hành thò tay vào túi, không biết muốn lấy cái gì.

-Vốn muốn đưa cậu về nhà rồi nói sau, nhưng tôi đổi ý rồi.

Ngôn Hành lấy ra một chiếc hộp bằng giấy rồi mở ngay trước mặt Kỷ Tử Mân, người sáng suốt chỉ nhìn cũng biết đó là cái gì... Mẹ, thế mà cậu ta lại chạy đi mua bao cao su! Cần bản là có dự mưu!

Xé mở bao, Ngôn Hành thành thạo đeo mũ lên. Trong góc con hẻm là thùng rác, hắn thuận tay ném rác vào thùng.

Kỷ Tử Mân nhìn chòng chọc từng hành động của Ngôn Hành, hỏi:

-Cậu đây là muốn thương tôi?

-Đúng. – Ngôn Hành không cho Kỷ Tử Mân cơ hội xoay người mà trực tiếp co một chân cậu lên, thuận tiện đưa dương vật đến cửa mình phía sau, ngay cả mở đầu cũng lược bỏ. –Xin lỗi, có thể tôi sẽ rất thô lỗ.

-Này, chờ đã...

Ngôn Hành dùng ngón tay dính tinh dịch cắm vào cửa mình Kỷ Tử Mân trước, tùy tiện ra vào vài cái coi như mở rộng, sau đó liền vác súng ra trận, hùng dũng phá quan.

-A a — Kỷ Tử Mân thấp giọng gào lên, đau đớn khi bị xé toạc khiến cậu cùng lúc lưu lại dấu răng sâu hoắm trên vai Ngôn Hành. –Đau chết mất! Cậu thô lỗ chỗ nào, cần bản là cường bạo! Cường bạo!

-Người tôi tùy cậu cắn, dù sao tôi sẽ không tha cho cậu! – Ngôn Hành như đổi thành người khác, trước đây dịu dàng lại kiên nhẫn, lần này chỉ có thể hình dung là thô bạo. Hắn cũng không đợi Kỷ Tử Mân thích ứng, ôm căng chân thon dài thúc vào thật mạnh. –Hôm nay nếu không làm cậu đến khóc, tôi sẽ không phải người đàn ông của cậu!

Cậu bây giờ đã đau muốn khóc lên có biết không! Không phải mình đã giải thích rồi sao? Tại sao còn phải đối xử với cậu như vậy! Kỷ Tử Mân đẩy bụng uất ức rồi lại không phản kháng được, càng không thể hét lên cứu mạng.

Vách trong cửa mình rất thô ráp, dựa vào chút tinh dịch cùng dầu bôi trơn trên bao cao su muốn di chuyển trơn tru vẫn rất khó khăn. Cảm giác bị kẹp chặt không thể nói là thoải mái, nhưng Ngôn Hành kiên trì dùng cách ngang ngược này để Kỷ Tử Mân hiểu được điểm mấu chốt cùng quan tâm của mình.

-Ừ a... – Kỷ Tử Mân há miệng thở dốc nghĩ tất cả các cách để mình bớt đau, nhưng cảm giác lỗ nhỏ như muốn tê liệt quả thực khó mà chịu được. Mới ra vào được năm lần vành mắt cậu đã đong đầy nước.

-Ngôn Hành cậu nhẹ chút đi, đau lắm...

Nghe Kỷ Tử Mân ghen ngào yếu thế Ngôn Hành cắn răng, hạ thân lại càng thúc mạnh.

-Xin lỗi tôi không làm được, không đau thì không tính là trừng phạt.

Trừng phạt cái đầu cậu ấy! Chẳng lẽ nhận mấy tờ giấy mà lỗ đ*t của cậu sẽ bị chọc nát à! Mấy người muốn số điện thoại sao không đi cắt jj! Kỷ Tử Mân ôm lưng Ngôn Hành, quyết định thực hiện lời mình từng nói trước đây, muốn để lại trên người hắn mười dấu răng!

Ngôn Hành cũng không muốn Kỷ Tử Mân cứ phải đau đớn như vậy, bằng trí nhớ ưu tú hắn khéo léo khống chế góc độ cùng độ sâu cạ lúc tiến vào, chín cạ một sâu, cuối cùng như nguyện nghe được Kỷ Tử Mân từ nức nở ghen ngào chuyển thành tiếng rên ngọt ngào.

Có lẽ Kỷ Tử Mân đặc biệt có thiên phú trên phương diện ân ái với đàn ông, vả lại đối tượng là bạn trai chứ không phải tội phạm cường gian chân chính, vừa mới bắt đầu quả thực đau muốn giết người, nhưng dần dần thực ra cũng có thể tìm được sung sướng. Sau đó Ngôn Hành ra sức tung ra kỹ xảo, điểm mẫn cảm bị thúc vào không ngừng, khoái cảm cũng theo đó dâng lên.

-A, a... Nhanh lên... Chỗ đó, ưm a... – Tiếng rên rỉ của Kỷ Tử Mân càng lúc càng phóng dăng, rõ ràng đến mức Ngôn Hành không thể không bịt miệng cậu lại để tránh người trên đường nghe thấy.

Khư, xem ra vẫn biết sợ! Kỷ Tử Mân vươn đầu lưỡi dây dưa với Ngôn Hành, tiếng nước miếng ả ướt thay thế tiếng rên rỉ khoa trương.

-Cậu rên thành như vậy, thật sự thoải mái đến thế à? – Cái gọi là trừng phạt đã mất ý nghĩa, Ngôn Hành dừng lại, ánh mắt nhiệt tình dường như biến mất thay vào vẻ lãnh đạm.

Là rất thoải mái. Nhưng sau khi thiếu khoái cảm tình ái, cảm giác của những bộ phận khác cũng bị phóng đại, Kỷ Tử Mân phát hiện phần lưng cùng mông của mình đều rất đau, nhưng cậu không nói gì, nói cũng vô dụng.

Thở dài một tiếng, eo Ngôn Hành thúc mạnh vào đấm đến chỗ sâu nhất. Kỷ Tử Mân há to miệng lại không phát ra tiếng, lông mày nhíu chặt nhìn không ra là khó chịu hay quá thoải mái.

Ngôn Hành rút thứ to lớn của mình ra cọ xát lên bắp đùi Kỷ Tử Mân chứ không cắm vào, hần nói:

-Chúng ta đã hẹn hò thì tôi hi vọng cậu có thể một lòng, cắm treu hoa ghẹo nguyệt.

-Đã nói tôi sẽ không lăng nhăng! Nếu là người khác chủ động đến gần tôi cũng không có cách nào! – Lỗ nhỏ thiếu đi thứ ấy vô cùng trống trải, cả người Kỷ Tử Mân dán lên thân thể Ngôn Hành, dán vào lỗ tai hần ư ư hừ hừ làm nũng. -Tôi muốn, cậu mau vào đi...

-Cậu có thể từ chối. – Ngôn Hành không muốn làm một bạn trai rộng lượng, hần tự nhận mình không có sự rộng lượng này, nhất là có một tình nhân bất cứ lúc nào toát lên vẻ quyền rũ thì càng phải khống chế thật chặt. Trong đầu hần hiện ra cảnh Kỷ Tử Mân với Kiều Hải Tinh uống chung một chai nước, hừ một tiếng bổ sung: -Gặp dịp thì chơi với hành động mập mờ cũng không được.

Kỷ Tử Mân nghĩ đến cái mỏ quạ đen của chủ quán, đúng là bị anh ta nói trúng rồi, Ngôn Hành lại thật sự biến thành một khổng chế cuồng!

-Cậu không cho rằng tôi gặp ai cũng yêu chứ? Tôi cũng không đến mức người gặp người thích như vậy!

-Không phải tôi hoài nghi nhân phẩm của cậu, chỉ là lo lắng.

Như Tề Bạch đã nói, Kỷ Tử Mân là một con điều, nên bay lượn trên bầu trời của cậu ấy. Chỉ là Ngôn Hành trong chốc lát không nghĩ ra được sợi dây gắn bó họ lại là cái gì, trước khi nghĩ được hần chỉ có thể dùng yêu cầu vô lý cùng cách ngang ngược để Kỷ Tử Mân ngoan ngoãn ở bên cạnh.

Kỷ Tử Mân áp đến nhẹ nhàng mút lấy bờ môi Ngôn Hành, uốn éo mông ám chỉ hần.

-Có phải tôi đồng ý cậu sẽ thỏa mãn tôi không?

-Ừ. – Dường như Kỷ Tử Mân là vì tình dục mới thỏa hiệp, tuy Ngôn Hành sẽ thất vọng nhưng ít ra cũng đạt được mục đích.

Cái này là cái gọi là trói buộc à? Hóa ra cậu làm người ta không an tâm như vậy? Kỳ thật điều kiện của Ngôn Hành với Kỷ Tử Mân cũng không khó lắm, chỉ là phải để ý ngôn ngữ cử chỉ của mình một chút, không thể tùy tiện như trước đây được.

-Ngôn Hành, có phải cậu muốn độc chiếm tôi không? – Kỷ Tử Mân lưu lại một dấu hôn đỏ thắm trên cổ Ngôn Hành, ngáng đầu cười quyền rũ, nói: -Nhìn không ra, cậu lại thích tôi như vậy.

Có thích không? Nếu lực chú ý cũng bị người nào đó hút đi thì, có lẽ là đúng. Song Ngôn Hành tạm thời không muốn nói cho Kỷ Tử Mân tình cảm của mình.

-Đừng có lần sau nữa, cảm giác kiểu này rất khó chịu. – Ngôn Hành đặt nụ hôn lên mặt Kỷ Tử Mân, giọng nói cũng không còn cứng rắn như vừa rồi mà mang vẻ khẩn cầu.

-Ừ hừ. – Kỷ Tử Mân ậm ừ đồng ý, cậu cong chân kẹp lấy eo Ngôn Hành, nhắc nhở: -Không phải nói muốn làm tôi đến khóc lên sao? Tôi rất chờ mong đó...

Có lẽ Kỷ Tử Mân là yêu tinh chuyển thế, nữ chịu không nổi quyền rũ, nam ngăn không được hấp dẫn.

Chết tiệt! Ngôn Hành tức giận thúc mạnh dương vật to lớn vào trong cơ thể Kỷ Tử Mân, cố gắng thực hiện lời thề đã nói – không trừng trị tên thích quyến rũ người ta này thích đáng, tuyệt không bỏ qua!

-A đau đau đau đau đau...

Sáng sớm, Kỷ Tử Mân đỡ eo mình muốn ngồi dậy, nhưng cơ bắp toàn thân đều rú lên báo động cậu dừng hành động thiếu suy nghĩ. Quả nhiên chỉ hơi động một chút khắp thân thể đều đang kêu rên, kể cả miệng của cậu.

Tên khốn khiếp kia, cầm thú, biến thái, đồ hai mặt... Vậy mà đè cậu ra làm hai giờ ở ngoài! Về nhà cũng đã nửa đêm rồi!

Càng mất mặt là, bởi vì cả người hư thoát, đau đớn khó chịu, cuối cùng cậu để Ngôn Hành công về nhà, quản lý viên khu nhà còn quan tâm tình trạng thân thể cậu. Con mẹ nó, nếu biết cậu bị người ta chọc cho không đứng dậy nổi quản lý nhất định sẽ kinh ngạc không nói ra lời.

Tối qua Kỷ Tử Mân lên giường chỉ mặc mỗi quần lót, thăm trạng của cúc hoa nhỏ có thể nghỉ, vừa đỏ vừa sưng lại thêm bị rách, tuyệt đối cần thời gian dài tĩnh dưỡng. Nhưng bị thăm không chỉ có vậy, phần lưng của cậu vì ma xát mạnh lên tường xi măng, quần áo mùa hè mặc trên người lại mỏng, vải bị mài rách không nói, da cũng bị rách rướm máu, nhìn mà sợ hãi. Nhất là xương bả vai lòi ra bị thương nghiêm trọng nhất.

Mặc cho ai nhìn thấy Kỷ Tử Mân bây giờ, ấn tượng đầu tiên đều là nghĩ cậu bị người ta này nộ, như vậy đến như vậy đi. Đương nhiên sự thật cũng không kém bao nhiêu, chỉ khác nhau là tự nguyện cùng không tự nguyện. Nếu cứ phải phân tích quá trình một cách cẩn thận, vậy chính là ban đầu có tình nghi cường gian, sau đó là thành thông dâm.

Phản kháng không được thì hưởng thụ thôi! Danh ngôn kinh điển ai mà chưa từng nghe. Nhưng nghĩ thoáng như vậy không có nghĩa là Kỷ Tử Mân cũng không oán trách hung thủ hại cậu biến thành nhân sĩ tàn tật.

Ngay lúc Kỷ Tử Mân đang than trời trách phận, cửa phòng bị mở từ bên ngoài, một chân duỗi ra đỡ cánh cửa, tiếp theo chỉ thấy Ngôn Hành một tay bưng cháo nóng, một tay xách túi nhựa, cẩn thận dùng người từ từ đẩy cửa ra thuận lợi vào phòng.

-Chào buổi sáng, cậu có khỏe không? – Ngôn Hành đặt mọi thứ trong tay lên tủ đầu giường, ngồi xuống mép giường quan tâm tình trạng của Kỷ Tử Mân.

Mẹ, cái bộ dạng này của cậu có chỗ nào liên quan đến khỏe không? Mất mọc trên mặt để làm cảnh à!

Thấy Kỷ Tử Mân tức giận quay phắt mặt đi không nói gì, mặt Ngôn Hành lộ vẻ áy náy, vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu nói khẽ:

-Xin lỗi, là tôi quá trớn.

Bởi vì thái độ nhận sai của đối phương rất tốt, tí tẹo khó chịu trong bụng Kỷ Tử Mân thoáng cái biến mất.

-Dù sao tôi cũng là đồng phạm, lần này sẽ tha cho cậu. Nhưng, nếu lần sau cậu lại muốn thử ở ngoài, nhớ tìm địa điểm không có người đi qua, tôi không muốn bị tố cáo ảnh hưởng đến phong hóa!

-Ừ. – Ngôn Hành ngoan ngoãn trả lời.

... Ừ cái đầu cậu ấy! Đừng nói với cậu là có lần nữa thật! Kỷ Tử Mân không phản bác được.

Ngôn Hành xốc chăn mỏng trên người Kỷ Tử Mân ra, nhìn vết trầy màu đỏ trên lưng cậu, còn có dấu tay xanh tím trên cánh tay, cảm giác tội ác lại tăng thêm mấy phần. Bởi vì tất cả đều là kiệt tác của mình.

-Tôi đỡ cậu ngồi dậy, cậu ăn cháo trước, tôi bôi thuốc giúp cậu.

-À.

Kỷ Tử Mân không từ chối đề nghị của Ngôn Hành, dưới sự giúp đỡ của hắn thuận lợi ngồi dậy, khổ mỗi lưng bị thương dựa cũng không dựa được, mông vỗ ra ngồi cũng ngồi không xong. Cuối cùng hai người dùng một tư thế vừa thân mật lại vừa kỳ dị. Ngôn Hành ôm lấy Kỷ Tử Mân từ trước mặt, cúi đầu có thể nhìn

thấy tấm lưng cùng cặp mông ưỡn cong của cậu, chỉ là tư thế kiểu này tuy tiện bôi thuốc nhưng lại không uống được cháo.

-Không bằng ăn trước cái gì đó, có lẽ cậu đã đói bụng rồi?

-Không sao, cậu bôi thuốc cho tôi trước đi, cháo để nguội một chút rồi ăn cũng được. – Kỷ Tử Mân lười biếng dựa vào người Ngôn Hành, cảm thấy cái ôm không mang mục đích, không liên quan tình dục rất khó thấy.

Ngôn Hành nhẹ nhàng đỡ eo Kỷ Tử Mân, một tay cầm túi nhựa đặt bên cạnh đồ tất cả đồ trong đó ra, là đủ loại thuốc trị thương. Được nhân viên cửa hàng ra sức đề cử, hẳn đặc biệt mua thuốc mỡ làm liền sẹo để xử lý phần lưng bị trầy, còn có thuốc chuyên dùng cho chỗ riêng tư, nghe nói loại này rất được nam đồng chí khen ngợi.

Bóp vào tay đủ thuốc mỡ màu trắng xong, Ngôn Hành như che chở đồ quý nhẹ nhàng chạm vào vết thương của Kỷ Tử Mân, cố gắng không làm cậu đau, nghiêm túc bôi thuốc cho cậu. Mùi thuốc thoang thoang lan khắp phòng, sẽ không quá gay mũi, Kỷ Tử Mân chỉ sợ là loại có mùi lạ khiến người qua đường lộ vẻ chán ghét.

-... Cậu đưa tôi về, có phải còn giúp tôi tắm rửa với bôi thuốc không? – Kỷ Tử Mân sau khi về nhà không lâu liền mê man, hoàn toàn không có ấn tượng với chuyện sau đó, ngủ thẳng một giấc đến hừng đông mới phát hiện người mình rất sạch sẽ, đồ lót cũng thay mới, còn an ổn rúc trong chăn.

-Ừ, lúc ấy cậu đã bất tỉnh rồi.

Hóa ra là bất tỉnh, không phải ngủ. Kỷ Tử Mân không ngờ mình lại không chịu nổi tra tấn, cực kỳ khinh bỉ.

Nhìn quảng thâm nhật màu dưới mắt Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân hỏi:

-Cậu ra ngoài từ lúc nào?

-Tôi ngồi ở phòng khách một đêm, sau hừng đông mới về. – Ngôn Hành xác định vết thương đều được bôi thuốc xong bèn tiện tay rút tờ giấy lau sạch sẽ thuốc mỡ dính trên tay. – Tắm xong liền đi mua thuốc với cháo.

Sau đó trực tiếp đến tìm cậu? Trong lòng Kỷ Tử Mân chảy xuôi dòng nước ấm áp, biết Ngôn Hành chỉ chịu trách nhiệm vì hành vi của mình, nhưng vẫn vì thế mà thấy vui vẻ.

Nhưng Ngôn Hành không về nhà mà ngồi trong phòng khách nhà cậu là vì sao? Nghĩ mãi không ra Kỷ Tử Mân hỏi:

-Cả đêm không ngủ thì cậu làm cái gì?

-Nghĩ đến cậu. – Ngôn Hành chọc thủng đầu một tuýp thuốc, là chất gel trong suốt, không có mùi thơm gì đặc biệt. – Còn nghĩ bản thân rất cuộc từ lúc nào bắt đầu có cảm giác với cậu.

Khụ khụ, đúng là vấn đề sâu sắc... Sau đó thì sao? Nói một nửa kiểu ấy là muốn gấp chết ai hử! Kỷ Tử Mân tò mò rồi lại không muốn thừa nhận, bày ra vẻ 'không nói thì thôi, dù sao tôi cũng không có hứng thú' cho Ngôn Hành xem.

Ngôn Hành bóp vào ngón tay số thuốc vừa phải, cũng không thông báo liền trực tiếp luồn vào quần lót Kỷ Tử Mân tiến về lỗ nhỏ chịu ngược đãi, trước lúc cắm vào hẳn không quên nhắc nhở:

-Thả lỏng chút, tôi muốn vào.

-A! – Cửa mình sưng đỏ bị gel đặc lạnh buốt kích thích, phản xạ co rút lại kẹp lấy đầu ngón tay muốn bôi thuốc của Ngôn Hành. – Nay, động tác nhẹ chút, đau lắm!

-Tôi biết, cố chịu chút. – Về mặt Ngôn Hành chăm chú, ngón tay bắt đầu di chuyển, bụng ngón lần mò trong nội bích ấm áp, không tha bất cứ góc ngách nào, cẩn thận bôi thuốc vào cửa mình sưng đỏ.

Kỷ Tử Mân vuốt ve cổ Ngôn Hành, thỉnh thoảng vì đau đớn mà xuýt xoa hít vào, eo cùng hai chân hơi run lên, gương mặt xinh đẹp co rúm lại nhìn cực đáng thương.

-Được rồi. – Cuối cùng Ngôn Hành tha cho mông Kỷ Tử Mân, sẽ có một thời gian hẳn không thể thân cận với bộ vị này, cực kỳ đáng tiếc.

Kỷ Tử Mân thở phào, tiện tay rút một cái đệm đặt sau eo, cố tránh vết thương để phần eo bunn runn có thể thư giãn một lúc. Dù lúc ân ái người ra lực eo không phải mình, nhưng nhận chỗ sức kia vẫn là eo cậu đấy!

Đúng là eo chịu! Cho nên mới nói dù có thể nào eo đàn ông vẫn không thể tổn thương, suy nghĩ vì sinh hoạt tình dục trong tương lai nhất định phải cố gắng bảo vệ mới được.

Ngôn Hành đến wc rửa tay, sau khi về phòng tự động bưng bát cháo còn ấm chủ động bón cho Kỷ Tử Mân. Người được cho ăn cũng không hề khách sáo, trà đến vươn tay cơm đến há miệng, hai người ở chung bát đầu tương đối tự nhiên, hoàn toàn không giống tình nhân chỉ hẹn hò một lần, lên giường hai lần. Tuy bọn họ hẹn hò được một tháng, nhưng quan hệ chỉ có thể được coi là người xa lạ quen thuộc nhất (thân thể).

-Tôi nói cậu này... – Kỷ Tử Mân nuốt một ngụm cháo, tranh thủ lúc Ngôn Hành múc tiếp mới hỏi: -Ngày hôm qua biến tôi thành như vậy đã hài lòng chưa? Cậu cũng không hỏi tại sao tôi nghĩ trăm phương ngàn kế trốn cậu à?

-Không phải cậu đang tức giận à? – Thìa trong tay Ngôn Hành chờ bên cạnh, vẻ mặt hơi ngơ ngác như hẳn đã sớm quên chuyện này, cũng hoặc là so với chuyện Kỷ Tử Mân thông đồng với phụ nữ, tức giận gì đó đã sớm không quan trọng.

Biết rõ mình đang tức giận còn coi như không như vậy, khối băng không tan được này có phải muốn làm cậu tức chết không! Kỷ Tử Mân xoa trán, nghiêm túc cảm thấy logic suy nghĩ của hai người hoàn toàn không cùng một trình độ.

Ngôn Hành nhanh chóng phát hiện lời mình nói không cẩn thận đốt lửa giận của Kỷ Tử Mân, vội vàng giải thích:

-Tôi biết cậu đang tức giận, lúc đầu tôi rất buồn bực có phải mình làm sai gì không, sau đó phát hiện có thể là từ sau lần chạm mặt ở thư viện mới có chuyện... Tôi có nói sai không?

-Không, cậu đã đoán đúng. – Kỷ Tử Mân ăn thìa cháo để bên môi, giọng điệu cực tỉnh táo. -Ngày đó tôi rất khó chịu, cực kỳ khó chịu! Nhưng không phải vì mấy bạn học ngu ngốc kia của cậu, mà là vì cậu!

-Tôi... – Ngôn Hành cẩn thận nghĩ lại chuyện xảy ra lúc gặp ở thư viện, thoáng chốc không thể nghĩ ra mình làm sai ở đâu, dù sao bọn hắn căn bản không tiếp xúc. -Xin lỗi.

-Căn bản không biết mình sai ở đâu, lỗi cái gì mà lỗi! – Kỷ Tử Mân đoạt lấy bát trong tay Ngôn Hành, súp một cái uống nốt súp cháo thừa còn sót lại vào bụng. -Cậu lại nói tôi là 'người khác'! Cậu có thể cầm miệng không nói giúp tôi, nhưng câu 'người khác' kia khiến tôi hiểu mình không hề có địa vị gì trong lòng cậu.

Kỷ Tử Mân không cho Ngôn Hành có cơ hội mở miệng phản đối, nói tiếp:

-Tôi thắng bạn gái trước của cậu cũng chỉ có chuyện đã lên giường với cậu nhỉ? Sẽ thắng có lẽ chỉ vì tôi là nam, lại nổi tiếng lăng nhăng, chỉ chơi đùa không cần chịu trách nhiệm rất tiện nhỉ?

Ngôn Hành nhú mày dường như tức giận, hẳn nắm cổ tay Kỷ Tử Mân trầm giọng nói:

-Đừng nói những lời hạ thấp mình kiểu này, tôi biết rõ cậu không phải người tùy tiện, cậu cũng biết tôi rất nghiêm túc với cậu.

-Vậy sao? Hóa ra cậu rất nghiêm túc với tôi? – Kỷ Tử Mân nở nụ cười, cười rất vô sỉ.

-Đừng quên những yêu cầu cậu đã đồng ý với tôi.

Nếu không phải thật tâm, tại sao sẽ hi vọng trong mắt tình nhân chỉ có thể nhìn thấy mình chứ?

-Tôi đã đồng ý, cho nên? – Kỷ Tử Mân bắt đầu chơi xấu, nhưng mục đích của cậu không phải muốn nuốt lời.

Hai tay Ngôn Hành giữ chặt bả vai Kỷ Tử Mân, nhưng còn nhớ khổng chế sức, sợ động đến vết thương trên lưng cậu.

-Cho nên cậu không cần hoài nghi tâm ý của tôi, bởi vì từ lúc cậu —

Nói đi! Từ lúc cái gì? Chỉ thiếu một chút thôi là moi được lời thật lòng của Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân thất bại trong gang tấc.

Mẹ, nguyên nhân thích cậu có khó mở miệng như vậy à? Vòng một vòng lớn suýt nữa thì nghe được đáp án muốn nghe rồi, vậy mà lại phanh gáp!

Ngôn Hành cúi đầu im lặng buông Kỷ Tử Mân, lấy bát không trong tay cậu xoay người ra ngoài.

-Chờ chút... – Kỷ Tử Mân muốn gọi người quay lại.

Ngôn Hành đi đến cửa sổ quay đầu lại, cười nói:

-Dù tôi thích cậu từ lúc nào, so thế nào cũng không thắng được cậu, không phải sao?

-Có... Có ý gì? – Ngơ ngác nhìn Ngôn Hành ra khỏi phòng, Kỷ Tử Mân đỏ bừng cả mặt, dường như bí mật nào đó trong lòng bị nhìn trộm.

... Ý của tên kia là nói mình đã thích hắn từ trước rồi á? Cười chết người! Đúng là tự kỷ đến không còn thuốc chữa, việc này tuyệt đối không có khả năng xảy ra!

Tuy trạng thái thân thể không mấy lý tưởng, nhưng Kỷ Tử Mân thân là bé ngoan đi học đầy đủ vẫn kiên trì buổi chiều nhất định phải đến trường học. Ngôn Hành không lay chuyển được cậu nên cũng không khuyên can nữa, giữa trưa đánh thức Kỷ Tử Mân đang ngủ say xong hai người cùng đến trường.

-Muốn tôi đi cùng cậu đến lớp không? – Đứng ở ngã ba, Ngôn Hành lo lắng hỏi.

-Không cần, tôi chỉ đau lưng chứ không phải gãy chân, đừng coi tôi yếu ớt như vậy được không? –Dù mong đau không khác gì gãy chân, nhưng để Ngôn Hành hộ tống đến lớp học quả thật quá rêu rao, Kỷ Tử Mân không muốn gây ầm ĩ.

Ngôn Hành mím môi theo thói quen, mở miệng còn muốn nói gì đó thì bả vai bỗng bị vỗ một cái.

-Ê! Lão Ngôn cậu chưa đi học à? – Người đi ngang qua là bạn học của Ngôn Hành.

Người này Kỷ Tử Mân rất có ấn tượng, chính là người lảm chuyện nói xấu cậu ở thư viện, tạm thời gọi là người qua đường giáp. Cậu vừa nhìn thấy thằng cha đáng ghét này thì càng muốn nhanh nhanh chóng chóng bỏ đi, chỉ là trước khi bỏ đi không may gặp phải ánh mắt vừa nghi ngờ lại tò mò của đối phương.

-Đây không phải... – Hiển nhiên người qua đường giáp liếc mắt đã nhận ra Kỷ Tử Mân, vẻ mặt xấu hổ chứng tỏ nhớ ra mình đã từng trắng trợn bàn luận về cậu. –Lão Ngôn, hóa ra hai người biết nhau à?

-Ừ. – Ngôn Hành lãnh đạm trả lời, cũng không có ý định giải thích nhiều.

Kỷ Tử Mân nghĩ thầm nếu đã bị chú ý, không chào thì có vẻ không hay lắm, nhưng không quen đến mức cần nói chuyện nên chỉ cho đối phương một nụ cười chuyên nghiệp.

Hai má người qua đường giáp lập tức ửng hồng, lắp bắp nói:

-Chào, chào cậu...

Ngay lúc Kỷ Tử Mân đang do dự có nên đáp lại không, Ngôn Hành đã khéo léo bước lên một bước ngăn giữa cậu và người qua đường giáp, đúng lúc giải quyết khó xử của Kỷ Tử Mân.

-Tôi vào lớp muộn một chút, tôi với cậu ấy còn có việc.

Nói xong Ngôn Hành liền kéo cánh tay Kỷ Tử Mân đi thẳng về phía tòa nhà khu nghệ thuật, bỏ lại bạn học đang kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Cả người Kỷ Tử Mân đau nhức, bị người kéo mạnh đi đúng là cực hình, cậu không nhịn được kêu lên:

-Tự tôi sẽ đi, cậu mau buông tôi ra!

Ngôn Hành đẩy Kỷ Tử Mân vào chỗ vắng vẻ nhiều bóng cây, không quên trên người cậu bị thương, trước khi lưng cậu va vào cây đã kịp thời đỡ eo cậu nhưng đồng thời cũng giam người trong lồng ngực mình, nhìn chăm chăm vào cậu.

Giật mình vì ánh mắt đờ đờ sát khí của Ngôn Hành, thân thể Kỷ Tử Mân bất giác ngửa ra sau, từ ngoài nhìn vào thì tư thế của hai người rất lãng mạn, nhưng trong lòng cậu chỉ cảm thấy nhân sinh thật là máu chó. Tình huống như đã từng quen biết kiểu này khiến lưng và mông cậu đau âm ỉ.

-Cậu lại có dây thần kinh nào không đúng vậy? – Kỷ Tử Mân dùng sức đẩy Ngôn Hành ra, nhưng đối phương không buông chính là không buông.

Đại khái về mặt Kỷ Tử Mân quá bất mãn, đã có dấu hiệu tức giận nên cuối cùng Ngôn Hành vẫn buông lỏng tay để cậu đứng thẳng người rồi mới nói:

-Tôi đã nói cậu đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt rồi.

Mẹ, cậu đã đi hái đóa hoa nào hay là dính vào bụi cỏ nào hả! Trên đường đi ngoài cậu ta mình không hề tiếp xúc với người khác, tên này là mắt mù hay ám đầu?

-Này, cậu đừng tùy tiện oan uổng trong sạch của tôi được không? Từ đầu tới cuối tôi đều ở bên cạnh cậu, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi trêu hoa ghẹo nguyệt hả! – Kỷ Tử Mân chống nạnh lớn tiếng chất vấn, đáng vẻ hùng hổ đúng kiểu ‘nếu không nói được lý do làm tôi thỏa mãn, chắc chắn bóp chết cậu’.

Ngôn Hành dường như cũng phát hiện mình đuối lý, im lặng hồi lâu, mắt đảo ngược xuôi.

-... Cậu cười với cậu ta.

-Cái, cái gì? Chỉ vì vậy? – Kỷ Tử Mân hết siết nắm tay rồi lại thả ra, thả ra lại siết chặt, cổ nhin xóc động muốn vung tay đánh người.

-Rõ ràng không biết, không cần phải cười với cậu ta như vậy. – Còn là với một người từng nói xấu sau lưng cậu, Ngôn Hành cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Cười như vậy là cười kiểu gì? Kỷ Tử Mân không biết mình đã vì lời nói của Ngôn Hành mà trợn trắng mắt lần thứ mấy, tóm lại cậu cảm thấy giữa hai người là một hào rộng sâu như rãnh biển.

Hít sâu một hơi, Kỷ Tử Mân nói:

-Nếu cậu ta không phải bạn học của cậu, cậu cho rằng tôi muốn cười à? Còn nữa, đó là cười xã giao chẳng lẽ cậu không nhìn ra?

Quá chuyên nghiệp đến nỗi Ngôn Hành ít kết bạn ít xã giao không thể nhìn ra.

-Cậu ta đỏ mặt. Nếu cậu không cười quấy rầy như vậy, cậu ta cũng sẽ không có phản ứng này. – Ngôn Hành không vui nói, ánh mắt nhìn Kỷ Tử Mân đầy sự bất mãn.

Quấy rầy cái mông ấy! Tên kia tuần hoàn máu khó nên dễ đỏ mặt, có liên quan gì đến cậu! Nếu bạn trai cậu nhìn chăm chăm vào ngực một cô gái sexy, chẳng lẽ muốn xông lên mắng đối phương sao ngực lại to như vậy à?

-Cậu ta biết tôi với cậu biết nhau, lại từng ở trước mặt cậu nói xấu tôi, tám phần là chột dạ. – Kỷ Tử Mân cố tìm lý do hợp lý, đúng ra không cần phải giải thích, cậu cũng không làm gì trái lương tâm. –Xin cậu đừng nghĩ nhiều quá, chừa chút đầu óc học điều luật đi!

Ngôn Hành cũng hiểu là mình đang cố tình gây sự, nhưng hấn thật sự không có cách nào khống chế ham muốn chiếm giữ của bản thân, đặc biệt là sau khi biết được tâm ý của nhau. Trải qua cả đêm suy nghĩ, hấn càng thêm chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha Kỷ Tử Mân, hấn vốn không phải người có khí độ.

Là con nhỏ nhất trong nhà được chiều chuộng, sự tùy hứng trong tính cách Ngôn Hành hoàn toàn lộ ra.

Ngôn Hành ôm cổ Kỷ Tử Mân vùi mặt vào hõm vai cậu, nỉ non:

-Xin lỗi, lúc hẹn hò với học tỷ tôi cũng không như vậy.

-Cậu cảm thấy tôi quá tùy tiện, những hạn chế kia chỉ nhằm vào tôi à? – Nếu là vậy, Kỷ Tử Mân không biết nên vui vì được Ngôn Hành coi trọng, hay là lo lắng hẳn không tín nhiệm mình.

-Không phải. – Ngôn Hành lùi người lại đối mặt với Kỷ Tử Mân. –Tôi là em trai, chị ấy trưởng thành hơn tôi, tôi không dám yêu cầu chị ấy chỉ có thể nhân nhượng.

Nhưng cách ở chung bất bình đẳng này là một loại bệnh tuần hoàn, dần dần trở thành bệnh khó nói trong tình yêu của hai người, cũng bởi vậy mới dẫn đến kết quả chia tay cuối cùng.

-Với cậu, tôi có tự giác, không có tự ti. – Ngôn Hành ôm lấy mặt Kỷ Tử Mân, mỉm cười tự tin. –Cho nên tôi sẽ luôn luôn giữ chặt cậu, đối ý cũng không kịp nữa.

... Đáng ghét, rốt cuộc là ai câu người lung tung hả! Tim Kỷ Tử Mân đập thành thịch, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Ngôn Hành, cảm thấy rất xấu hổ với phản ứng thẹn thùng như con gái của mình.

Nghĩ cậu nằm trong bầy hồ điệp như cá gặp nước, vì sao một con sâu lông có thể làm cậu thất thường như vậy? Quả nhiên là đồ có độc, mình căn bản không cách nào miễn dịch.

Kỷ Tử Mân vuốt ve bàn tay trên mặt, không đồng ý nói:

-Hừ, cậu tự kỷ quá rồi đấy!

Ngôn Hành lại quay mặt Kỷ Tử Mân lại, cười nói:

-Có phải tự kỷ hay không, không bằng hỏi thử quyền phác họa của cậu. Sau này cậu chỉ cần cứ như vậy, luôn nhìn tôi là được rồi.

Dứt lời Ngôn Hành liền hôn lên môi Kỷ Tử Mân, sau một hồi quán quýt dây dưa lập tức thả cậu ra. Kỷ Tử Mân vốn muốn phản bác đã hoàn toàn quên lúc đầu muốn nói gì, choáng váng dùng mu bàn tay che đôi môi hơi sưng, cậu lờm Ngôn Hành, khóe mắt hơi đỏ quẩn rũ chết người.

Không ngờ chỉ một nụ hôn có thể kích ra mị lực của cậu ấy, giờ thì đổi thành Ngôn Hành hối hận vì xúc động của mình, bởi hẳn không thể để Kỷ Tử Mân như vậy ra ngoài gặp người.

-Khụ, khụ!

Bên cạnh vang lên tiếng ho khan, Kỷ Tử Mân cùng Ngôn Hành cảnh giác nhìn qua, thấy là Kiều Hải Tinh đang cười mờ ám thì cùng thở phào.

-Nơi đây là thánh địa học tập, ban ngày ban mặt đã mãnh liệt như vậy, nếu bị phát hiện không tốt đâu... – Kiều Hải Tinh đến cạnh Kỷ Tử Mân, lần đầu chứng kiến vẻ mặt không biết là ngại ngùng hay vắn vẹo của bạn tốt, thầm than quả nhiên yêu một cái là thay đổi cả người, đúng là đáng yêu!

-Tinh Tử, sao bà lại ở đây? – Kỷ Tử Mân như nhìn thấy cứu tinh, kích động nhìn Kiều Hải Tinh.

Nhưng vẻ mặt vui vẻ hơi quá kia lần nữa khiến Ngôn Hành đen mặt, trước mặt người thứ ba hẳn nghiêng người hôn lên mặt Kỷ Tử Mân một cái, nói:

-Tôi đi trước.

Kỷ Tử Mân nhìn bóng lưng xa dần của Ngôn Hành, trong lòng vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

-Hẹn hò với cậu ta rất mệt mỏi, trước đây không như vậy.

-Có lẽ đây mới là lần đầu tiên ông yêu đương cũng nên? – Kiều Hải Tinh dùng một cậu đánh tỉnh người trong mộng, dù sao cô chỉ chờ xem kịch vui. –Nhìn tư thế đi của ông... Cứ nên dùng một tách trà hoa cúc bồi bổ đi nhỉ?

-Không cần bà gà mệ! – Kỷ Tử Mân đỏ bừng mặt gào trả.

Ngay trên đường đến lớp, cuối cùng Kỷ Tử Mân nhớ ra câu muốn nói trước khi bị Ngôn Hành hôn – Mẹ, tên kia nhìn trộm tranh vẽ hẳn của mình lúc nào vậy!

Còn chưa kịp tức giận điện thoại Kỷ Tử Mân đã rung lên, cậu thấy là tin nhắn của Ngôn Hành lập tức mở xem.

[không được uống chung chai với người khác.]

Xong rồi, bệnh của tên này không nhẹ!

7. Chương 7: Hoàng Tử Điện Hạ Hắc Hóa

Kỷ Tử Mân đã tưởng rằng trong sinh hoạt có thêm một Ngôn Hành là thay đổi nội dung phim, không ngờ cao trào lại đến lớp này tới lớp khác. Câu chuyện tình yêu của bọn cậu nhất định càng kéo càng dài, không cách nào đi đến kết thúc hạnh phúc trọn đời.

Bởi vì liên quan đến Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân bất hạnh bị theo dõi. Cái gọi là ‘theo dõi’ cũng không phải chỉ là theo dõi, mà là cảnh cáo liên tiếp nhằm vào cậu.

-Sao vậy, lại tới nữa? – Tiết ba Kiều Hải Tinh vào lớp liền phát hiện sắc mặt Kỷ Tử Mân nghiêm trọng.

-Ừ, tờ thứ ba. – Kỷ Tử Mân phe phẩy tờ giấy trong tay, bất đắc dĩ cười nói.

Kiều Hải Tinh giật lấy tờ giấy, xem hết thì mở miệng mắng:

-Mẹ, người này căn bản có bệnh sao không tới gặp bác sĩ?

Kỷ Tử Mân mỉm cười, tiếp tục ôn tập nội dung học.

Chuyện xảy ra hôm thứ ba, đúng là ngày Kỷ Tử Mân cố gắng lết thân thể bị thương đi học.

Mỗi người đi học đều có thói quen chọn chỗ, mà Kỷ Tử Mân bình thường chọn vị trí gần cửa sổ hàng thứ hai. Dù cậu đến muộn, bạn học quen biết nhau cũng sẽ tự động không ngồi vị trí kia, xem như một loại ăn ý.

Giống như mọi ngày, Kỷ Tử Mân ngồi xuống chỗ cũ, Kiều Hải Tinh thì là ngồi ở phía sau. Cậu cúi đầu kiểm tra ngăn kéo có sạch sẽ không trước, bất ngờ phát hiện một tờ giấy gấp đôi, hiếu kỳ cầm lên xem xong thì lộ vẻ kinh ngạc.

[Kỷ Tử Mân cái đồ thôi nát buồn nôn nhà mày, cách xa Ngôn Hành ra!]

Chắc chắn, xem ra người ái mộ của ai đó thật không ít, không biết là fan nào tàn đơn thuần hay là fan hâm mộ cuồng bố có tính nguy hiểm... Kỷ Tử Mân bình thần ném tờ giấy ra bàn sau, vờ như không có việc gì cúi đầu lấy đồ dùng trong túi.

Kiều Hải Tinh lẳng lặng lần nữa nhặt lại tờ giấy, tiếp đó điện thoại Kỷ Tử Mân liền rung lên. Kẻ địch núp trong bóng tối, nói chuyện này thật sự quá mất cảm, không tiện thảo luận trực tiếp trong lớp, bởi vậy Kiều Hải Tinh lựa chọn dùng LINE bí mật nói chuyện với Kỷ Tử Mân.

[tình yêu của thần tượng bị lộ, chuyện này xử lý thế nào?]

[yên lặng theo dõi, xem nó muốn thế nào]

[muốn nói với Ngôn Hành không?]

[tạm thời thì chưa, tôi muốn bắt được người]

[:bd]

Chuông vào học vang lên, nhưng cả tiết học Kỷ Tử Mân đều không thể tập trung, vẫn nghĩ về chuyện tờ giấy.

Đầu tiên, người này đến lớp sớm hơn cậu, hơn nữa biết rõ cậu sẽ chọn chỗ ngồi nào, cho nên hẳn là sinh viên cùng lớp. Môn học này là môn tự chọn ghép từ năm hai đến năm bốn, có mấy sinh viên khoa khác, nhưng chủ yếu là sinh viên khoa nghệ thuật, ít nhất phạm vi nghi ngờ có thể thu nhỏ trong một lớp học.

Phạm nhân biết cậu và Ngôn Hành đang hẹn hò, nét chữ trên tờ giấy thanh tú nhưng nét bút hơi lộn xộn, lực tì cũng rất mạnh, hơn nữa từ ngữ kịch liệt, Kỷ Tử Mân đoán nhất định người này bị chuyện gì đó kích thích mới viết giấy đe dọa trong lúc vội vàng. Qua lại của cậu với Ngôn Hành ở trường gần như là không, chỉ có thể vừa rồi ở...

Mẹ kiếp, hóa ra bị người khác nhìn thấy! Cho nên chuyện này xảy ra ngàn sai vạn sai đều là Ngôn Hành sai!

[Mẹ! Hôn môi bị phát hiện!]

[vũ nhục điện thờ học tập thần thánh, quả nhiên bị trời phạt nha ~]

Rõ ràng Ngôn Hành cũng là đồng phạm, tại sao bị phiền toái chỉ có cậu? Ông trời không nên bắt công như vậy chứ! Hơn nữa dựa vào cái gì nhận định là cậu quẫn lấy Ngôn Hành, cậu chính là người bị cưỡng hôn có biết không!

Kỷ Tử Mân lại nhận được trả lời của Kiều Hải Tinh, nhìn xong suýt nữa học máu.

[hoàng hậu tà ác bắt hoàng tử anh tuấn, công chúa chuẩn bị đến cứu tình nhân trong mộng]

Muốn cũng là quốc vương, tại sao cậu là hoàng hậu hả! Kỷ Tử Mân tức giận bất bình ném di động vào túi.

Trong tiểu thuyết tình yêu có định luật bất biến, chính là bên thứ ba (bất luận nam nữ) đột nhiên xuất hiện vĩnh viễn chỉ có vận mệnh là pháo hôi. Kỷ Tử Mân cười tà ác, dù mày là ai, cứ đợi kết cục thất bại đi!

Lúc Kỷ Tử Mân đối mặt với sự vật có hứng thú luôn rất nghị lực và bền lòng, mà công kích của người giấu mặt đã thành công gợi lòng hiếu kỳ của cậu, sinh hoạt lập tức có thêm niềm vui và chờ mong mới. Kiều Hải Tinh gọi là biến thái.

Hai ngày sau, trên lớp học ghép của bọn họ Kỷ Tử Mân lại nhận được tờ giấy.

Tờ giấy thứ hai viết: ‘Rác rưởi không biết xấu hổ, tại sao không biến mất!’

Tuy trong lớp có mất dần anh đàn chị học lại, nhưng đều không học môn hôm thứ ba kia, có thể trực tiếp loại bỏ, người bị tình nghi còn lại rõ ràng là sinh viên lớp họ. Sau khi đối chiếu danh sách chọn môn học, phạm vi lại có thể thu nhỏ, tập trung trên một số người.

Phạm nhân không biết là thừa tự tin không sợ bị tìm ra, hay là căn bản không nghĩ tới việc xóa dấu vết, tóm lại chuyện này dễ dàng đến mức làm Kỷ Tử Mân thấy hơi nhàm chán.

Tờ giấy thứ ba nhận hôm thứ sáu giọng điệu ngược lại hòa hoãn hơn nhiều, nhưng thái độ hi vọng Kỷ Tử Mân rút lui không thay đổi, viết: ‘Cậu không hợp với cậu ấy, cậu ấy xứng đáng có người tốt hơn, cậu căn bản không thật lòng.’

-Mẹ, cái gì là thích hợp? Cái gì gọi thật lòng? Viết thư uy hiếp tình nhân của người ái mộ thì là thật lòng? Người làm ra việc này thì thích hợp hơn? – Kiều Hải Tinh xì mũi coi thường, cắn ống hút cho hả giận. –Tôi thấy ông nên đi báo cảnh sát đi, nếu đồ thần kinh này đột nhiên lao tới thọc ông một dao thì làm sao?

Kết thúc tiết buổi sáng, Kỷ Tử Mân với Kiều Hải Tinh cùng đến quán cơm gần trường ăn trưa, nhìn bốn phía đều là dân đi làm, cuối cùng hai người không cần kiêng dè lại lần nữa nói đến chuyện này.

-Đành phải phải hi sinh bà thôi. – Kỷ Tử Mân vô lương tâm trả lời, thuận tiện rút tờ giấy lau miệng. –Yên tâm, tôi sẽ báo thù cho bà, bà an tâm đi thôi.

-Có loại bạn như ông, Kiều Hải Tinh tôi đúng là may mắn! – Kiều Hải Tinh cầm tờ giấy mình đã lau miệng vo lại ném vào mặt Kỷ Tử Mân.

Kỷ Tử Mân nhẹ nhàng tránh thoát, vô liêm sỉ nói tiếp:

-Tôi cũng thấy bà rất may mắn, có thể có người bạn như tôi.

Kiều Hải Tinh lại văng một câu thô tục, hai người bắt đầu đấu võ mồm, chửi người không thấy mệt, cứ thế tạm thời ném chuyện phiền lòng sang một bên vượt qua thời gian cơm trưa vô lo.

Nhưng Kỷ Tử Mân hình như thật sự bị ông trời nguyên rủa, ban đầu tưởng chỉ là viết giấy đe dọa đơn thuần, không ngờ đối phương hoàn toàn không chịu được kích thích, thủ đoạn thăng cấp.

Hai người ăn cơm no quay lại trường phát hiện trong lớp có một đồng người vây xem, mọi người thảo luận rất náo nhiệt, thỉnh thoảng nghe thấy mấy chữ ‘đáng thương’, ‘buồn nôn’. Kỷ Tử Mân bỗng thấy không ổn, miễn cưỡng cho rằng nguyên nhân xảy ra khả năng từ mình, cậu kéo Kiều Hải Tinh chen vào đám người, cuối cùng nhìn thấy chuyện gì xảy ra.

Là chỗ cậu thường ngồi.

-Ôi mẹ ơi! – Cảnh tượng đầm máu khiến Kiều Hải Tinh che miệng hét lên.

Thi thể một con chim sẻ, hai cánh bị xé nát, một con dao trang trí cắm thẳng qua thân thể đóng nó trên bàn, máu tươi chảy đầy bàn, ghế cùng mặt đất cũng dính không ít.

Sắc mặt Kỷ Tử Mân tái nhợt, ánh mắt lạnh như băng, lửa giận bùng lên hừng hực, vốn tưởng là người nhất gan chỉ dám uy hiếp qua tờ giấy, vậy mà có đột phá làm người ta không tưởng được.

Xem ra bị cái mỏ quạ đen của Tinh Tử nói trúng rồi, con mẹ nó xui xẻo gặp phải đồ thần kinh thật... Đây là cảnh cáo của đối phương, gần như là đẳng cấp cao nhất, Kỷ Tử Mân quả thật nhận được.

Bởi là chuyện chưa từng xảy ra, giảng viên trong lớp cho nghỉ học đột xuất, thông báo với trường yêu cầu xử lý. Dù sao cách làm tàn nhẫn này không chỉ ngược đãi động vật, mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể xác và tinh thần cũng như an nguy của sinh viên.

Tất cả mọi người bị giảng viên xua khỏi lớp, phần lớn sinh viên đều bỏ đi, nhưng người ở lại xem náo nhiệt cũng không ít.

Kỷ Tử Mân lấy di động ra bấm số, bỏ qua ánh mắt khó hiểu của Kiều Hải Tinh, trong ống nghe vang lên tiếng tu tu, không lâu sau điện thoại thông.

[Alo?]

-Ở trên lớp à?

[Không có tiết, tôi đang muốn đến thư viện.] – Ngôn Hành dường như nghe ra giọng Kỷ Tử Mân không đúng, liền hỏi: [xảy ra chuyện gì à?]

-Đến M605, tôi ở đó chờ cậu. – Kỷ Tử Mân không đợi Ngôn Hành trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều Hải Tinh không đoán được tâm tình và suy nghĩ của Kỷ Tử Mân, chỉ có thể mơ hồ cảm giác có lẽ cậu rất khó chịu.

-Bây giờ ông muốn đi đâu?

Kỷ Tử Mân dứt tay vào túi, nở nụ cười rạng rỡ, nhìn qua tâm tình rất tốt. Cậu như sợ không ai nghe thấy, trả lời thật to:

-Đi đâu? Đương nhiên là đi hẹn hò.

Kiều Hải Tinh sững sờ, lập tức hiểu ý đồ của Kỷ Tử Mân.

Như người nào đó mong muốn cậu đã nhận được báo động, cũng không biết đối phương có nhận được khiêu khích của cậu không? Kỷ Tử Mân thản nhiên bỏ đi nở nụ cười tính toán.

Phòng học M605 là một phòng thảo luận loại nhỏ, trong đó một mặt là cửa chớp, hiệu quả cách âm không tệ lắm nhưng bình thường ít người sử dụng. Kỷ Tử Mân lựa chọn nơi này làm chỗ hẹn hò là có nguyên nhân.

Khi Ngôn Hành đến đúng hẹn Kỷ Tử Mân đang cúi đầu chơi CandyCrush, vì đang tức giận nên đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo, cậu liên tục quá quan trọng thuận lợi phá mười cửa.

Trong phòng thảo luận chỉ có một chiếc bàn hội nghị hình tròn và vài chiếc ghế làm việc, Kỷ Tử Mân ngồi dựa vào tường, đối mặt với cửa chớp. Ngôn Hành thấy cậu không việc gì, vẻ mặt cũng bình thường mới thở phào, đặt vừa balo sau lưng lên ghế rồi ngồi xuống cạnh cậu.

Tuy tâm tình Kỷ Tử Mân nhìn thì không tệ, nhưng Ngôn Hành biết cậu không bình tĩnh như bề ngoài. Thiếu sự tinh nghịch hoạt bát thường ngày, thêm vẻ áp lực cùng buồn bực hiềm thấy, cậu xem như là người không giấu được tâm sự, rất dễ bắt được sự thay đổi cảm xúc của cậu.

-Cậu vẫn tốt chứ? – Ngôn Hành lo lắng hỏi, lông mày nhíu chặt.

Kỷ Tử Mân cũng không ngẩng đầu, duỗi ngón trỏ đặt trên môi ra hiệu cho Ngôn Hành cứ im lặng đã, để cậu qua được cửa này rồi nói sau. Ngôn Hành rất biết điều, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh không quấy rầy hào hứng chơi game của Kỷ tình nhân. Hai phút sau, cuối cùng Kỷ Tử Mân để di động xuống, chia ánh mắt cho Ngôn Hành bị điện thoại triệu đến.

-Đi khóa cửa lại, sau đó quay về đây ngồi xuống. – Kỷ Tử Mân bỗng ra lệnh.

Ngôn Hành không chút do dự, một khẩu lệnh một động tác, theo lời Kỷ Tử Mân đứng dậy khóa trái cửa phòng thảo luận, sau đó ngồi lại đúng vị trí ban đầu đợi chỉ thị tiếp theo.

Kỷ Tử Mân ném đồ của mình sang bên, đứng dậy nhắc chân ngồi trên đùi Ngôn Hành, nhìn hằm từ trên cao.

-Tôi muốn yêu cậu ngay tại đây.

Câu nói giật gân quá mức khiến đầu óc Ngôn Hành thoáng cái trống rỗng, Kỷ Tử Mân tranh thủ cơ hội này trực tiếp lột áo sơ mi trên người Ngôn Hành, tiếp đó cởi thắt lưng cùng khóa quần của hắn.

-Tử Mân, cậu... – Ngôn Hành hiếm khi lộ vẻ hoảng hốt, bởi vì hắn không rõ ‘yêu’ của Kỷ Tử Mân có phải giống yêu của hắn không.

Kỷ Tử Mân muốn thương hắn tại đây? Tính cách Ngôn Hành ít nhiều có tư tưởng đàn ông, dù là thân thể hay tinh thần thì hắn chưa từng nghĩ mình là bên bị tiến vào. Tuy hắn có nghe nói giữa đồng chí cũng có lúc thay đổi vị trí, nhưng không có nghĩa mình có thể nhanh chóng chấp nhận quan hệ thay đổi, hắn còn chưa chuẩn bị tâm lý...

Đột nhiên Ngôn Hành nghĩ ra mình cũng chưa từng hỏi ý kiến Kỷ Tử Mân, trong lòng lập tức cảm thấy chút áy náy. Dù ban đầu Kỷ Tử Mân tự nguyện làm bên bị động, nhưng dù sao cậu ấy cũng là đàn ông, muốn chủ động một lần cũng dễ hiểu. Nghĩ như vậy thật ra cũng không mâu thuẫn như trong tưởng tượng.

Ngay lúc Ngôn Hành đang thiên nhân giao chiến Kỷ Tử Mân đã thay đổi tư thế, cậu quỳ trên đất chen vào giữa hai chân Ngôn Hành, còn hơi chuyển động hướng ghế, đưa lưng về phía cửa chính và cửa chớp.

Kỷ Tử Mân kéo quần lót Ngôn Hành xuống, hung khí mới hại cậu không xuống giường được vài ngày trước đã cứng lên, đang ngẩng đầu mặt đối mặt với cậu, mà càng lúc càng có sức sống.

-Tôi chỉ có hơi nhớ nó thôi. – Kỷ Tử Mân ngửa mặt cười nói với Ngôn Hành, nói xong còn duỗi đầu lưỡi hồng nhật chậm rãi liếm một cái lên đầu dương vật.

Động tác quá quyến rũ kích thích thần kinh thị giác của Ngôn Hành, xuyên qua thần kinh lao thẳng đến thứ đó dưới hạ thân, dương vật hắn lập tức cương cứng, đứng thẳng sừng sững, cực kỳ đồ sộ. Một tay Kỷ Tử Mân nắm chặt thứ to con kia, nuốt nước bọt, hai mắt trừng lớn nhìn như không thể đợi được muốn nếm thử mùi vị của nó.

Kỷ Tử Mân muốn đạt được thành tích trước giờ chưa từng có, há to mồm không hề do dự, muốn một lần ngậm vào toàn bộ của Ngôn Hành. Đáng tiếc cậu không có kinh nghiệm nên không nắm được bí quyết, cũng không quen, nuốt được phần đầu rồi thì không cách nào tiến lên được, ú ớ kêu lên, hai mắt long lanh nước thoát nhìn rất đáng thương.

-Thấy miễn cưỡng thì đừng làm, tôi cũng không muốn...

Ngôn Hành còn chưa nói xong Kỷ Tử Mân đã nhở thứ to lớn trong miệng ra, lập tức ngắt lời hắn:

-Lần này là tôi muốn miễn cưỡng, cậu ngồi đằng hoàng đừng nhúc nhích cho tôi.

Muốn cho cậu thoải mái lại còn xoắn xuýt, cẩn thận cho kê kê cậu xoắn luôn bây giờ!

Kỷ Tử Mân cũng không để ý Ngôn Hành nghĩ gì, lại ngậm dương vật nổi gân xanh vào miệng. Lần này có tiến bộ hơn, lúc ngậm gần một nửa cậu rất muốn thử xem có thể nuốt sâu được không, nhưng chuyện đó cũng không dễ dàng.

-A!

Thân là đàn ông ai không thích được chiều như vậy? Ngôn Hành thoải mái rên lên, nếu Kỷ Tử Mân đã hi vọng hẳn phối hợp vậy hẳn cứ từ từ hưởng thụ thôi.

Kỷ Tử Mân chậm rãi di chuyển đầu mình, thứ ấy xoay tròn trong miệng, hai má hóp lại nhưng không dám hút, sợ không cẩn thận hại người ta tiết sớm. Về mặt Ngôn Hành lúc này vừa khổ sở lại vừa sướng khoái, vàng trán toát mồ hôi, hẳn vươn tay đỡ lấy đầu Kỷ Tử Mân, hi vọng có thể đâm vào sâu hơn nữa.

Rầm! Cửa phòng thảo luận đột nhiên đập mạnh phát ra tiếng! Kỷ Tử Mân vội lùi về sau, nhưng trong tay vẫn cầm gốc dương vật của Ngôn Hành.

Kỷ Tử Mân úp mặt vào giữa hai chân Ngôn Hành vừa đúng bị bàn hội nghị cản tầm nhìn, cậu ló đầu ra nhú mày nhìn về phía cửa chớp khó hiểu. Nhưng ngoài cửa lại không có bất cứ động tĩnh gì, dường như tiếng đập vừa rồi chỉ là lỗi giác của họ.

Ngôn Hành cũng quay đầu lại nhìn thử, nhưng không lâu sau lại quay về. Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, bầu không khí trở nên mập mờ lại kỳ lạ, chuyện tốt bị cắt ngang không biết có nên tiếp tục không.

Đã làm đến mức này mà lại bỏ ngang thì quá tàn nhẫn, huống chi mục đích của cậu không phải muốn tra tấn Ngôn Hành, vậy thì để cậu ấy lên thiên đường là được! Kỷ Tử Mân suy nghĩ rất nhanh, quyết định rồi liền lập tức hành động, dưới cái nhìn nóng rực của Ngôn Hành lại hôn lên anh em tốt của hắn, lần này cũng không kiên trì chơi nuốt sâu nữa mà chăm chú dùng đầu lưỡi phục vụ thứ to lớn khiến cậu vừa yêu vừa hận kia.

Kỷ Tử Mân khép hờ đôi mắt, cảm thứ vừa thô vừa to, trong mũi là mùi hương tanh nồng quen thuộc, cậu rên đầu lưỡi lên xuống phần thân, về mặt có phần say mê. Kỷ Tử Mân khẽ hôn một cái lên âm nang căng phồng rồi há mồm ngậm trọn phần đỉnh, định nuốt hết chất lỏng quy đầu tiết ra.

Ngôn Hành thở gấp, bàn tay xoa đầu Kỷ Tử Mân như có ý cổ vũ.

-Rất cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Cậu hôm nay hình như rất hưng phấn.

Kỷ Tử Mân nhướn bên mày cực kỳ hấp dẫn, cậu nói:

-Khát nước thôi... Nói cho cậu biết, tôi thích uống nhất là sữa chuối.

Nói xong lập tức ngậm trọn dương vật Ngôn Hành vào miệng, cậu thả lỏng cơ mặt, nhịn cảm giác muốn ới nuốt gần như đến họng.

Lúc đỉnh chạm đến cổ họng, Ngôn Hành suýt nữa không giữ được, hắn cương quyết lôi Kỷ Tử Mân ra kéo lên bàn hội nghị, đè cậu dưới thân thể, giọng hung dữ nói:

-Khát nước? Tôi thấy là khát tình mới đúng...

Kỷ Tử Mân chậm chậm nhếch khóe môi, nhắc nhở:

-Đừng quên mông tôi vỡ ra còn chưa khỏi nhé?

Tuy mông người này đúng là có vỡ, nhưng Ngôn Hành là người gây họa sao lại không hiểu vỡ trong miệng Kỷ Tử Mân là có ý gì.

-... Lần này bỏ qua cho cậu. - Tay phải Ngôn Hành luôn xuống dưới bắt được đũng quần cương nóng của Kỷ Tử Mân, ngón tay thon dài miết đến giữa rãnh mông 'vỡ ra'. -Lần sau, tôi sẽ khiến phía dưới cậu há mồm uống đến nuốt không nổi, cho đến nhổ ra mới thôi.

Kỷ Tử Mân lẳng lặng quần chân trái lên đùi Ngôn Hành, nói:

-Tôi rất chờ mong, nhớ lần sau đừng mang áo mưa, nếu không tôi sẽ, không, uống, được.

Kỷ Tử Mân ở trước mặt Ngôn Hành luôn không chịu nghe lời, hậu quả của việc thích mạnh miệng là hai lần eo phế cục rạn cộng thêm cổ họng khàn khàn còn bị bạn thân cười nhạo.

Ngôn Hành cúi người xuống, Kỷ Tử Mân cho rằng hắn muốn hôn mình, không ngờ chỉ lướt qua khéo môi, tiếp đó nghe thấy hắn nói:

-Người bên ngoài đi rồi, cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì chưa?

... Quả là luật sư tinh anh trong tương lai, cảnh giác cùng nhạy bén lại mạnh như vậy. Kỷ Tử Mân nghiêng đầu nhìn cửa chớp, cậu sớm biết bên ngoài có người nhìn trộm, cũng muốn để người nọ nhìn thấy.

Đẩy Ngôn Hành ra, Kỷ Tử Mân liếc vị trí còn đứng nghiêm của hắn, Ngôn Hành cười nhạt, vẻ mặt tự nhiên mặc quần lại. Phần còn lại chỉ có thể dùng lý trí ép xuống thôi.

-Như cậu nhìn thấy, có người theo dõi đó!

-... Theo dõi cậu? – Mặt Ngôn Hành sầm xuống.

Kỷ Tử Mân cầm túi mình qua, lấy tờ giấy nhận được đưa cho Ngôn Hành.

-Đúng là theo dõi tôi, nhưng lại vì cậu mới gây phiền cho tôi, cậu nói chuyện này nên trách ai?

Ngôn Hành bắt giắc vò nát tờ giấy trong tay.

-Người đó còn làm cái gì?

-À, giết một con chim sẻ, hại lớp bọn tôi phải nghỉ học. – Kỷ Tử Mân vươn tay chọc chọc khuôn mặt nghiêm túc của Ngôn Hành, nói: -Aizz, người ái mộ cậu thật khủng bố, tính mạng của tôi đúng là đáng lo!

Ngôn Hành xoa má Kỷ Tử Mân, nói:

-Có tôi ở đây, cậu không sao đâu.

-Cậu đương nhiên phải chịu trách nhiệm! Nếu không phải cậu xằng bậy ở trường, tôi sẽ chọc phải phiền toái này à? – Kỷ Tử Mân tiến lên giúp Ngôn Hành cài lại cúc áo sơ mi.

Ngôn Hành cười cười, cúi đầu thưởng thức ngón tay xinh đẹp như cọng hành tây của Kỷ Tử Mân, hưởng thụ vuốt ve trong phút chốc. Dù chuyện xảy ra không tốt, nhưng hắn rất vui vì Kỷ Tử Mân chịu tự nói với mình chuyện này mà không phải chọn giấu giếm, một mình đối mặt.

Đội quần áo người ngợm đều gọn gàng xong, Ngôn Hành giữ chặt tay Kỷ Tử Mân hỏi:

-Kỳ thật cậu đã biết là ai?

-Nói nhảm! Chuyện nhỏ kiểu này không làm khó được tôi đâu. – Kết hợp so danh sách lớp học, lại thêm mưu kế dẫn sói xuất động hôm nay, Kỷ Tử Mân thành công lật mặt kẻ địch.

Đáp án khiến Kỷ Tử Mân tương đối kinh ngạc, nhưng khi nghĩ lại thì thấy đối tượng càng không có khả năng thì càng có khả năng là thủ phạm. Chỉ là cậu không ngờ người kia lại tàn bạo như vậy, nỡ tổn thương một sinh mệnh vô tội. Mấy tờ giấy cậu không để ý, nhưng thủ đoạn ngây thơ lại máu me khiến Kỷ Tử Mân quyết định bắt cho được người giấu mặt này!

-Tóm lại cậu đừng tự tiện hành động, cẩn thận an toàn. – Ngôn Hành không thấy Kỷ Tử Mân có bất cứ lúng túng hoặc lo lắng, không biết nên bồi phục cậu lạc quan hay lớn mật, nếu vì thái độ bất cần mà có hại thì đã muộn.

Kỷ Tử Mân mở khóa cửa, cười nói:

-Tôi không ngốc đến mức cứng đối cứng với một người điên, yên tâm đi!

Bởi vì cái gọi là người thất tình không nỡ tổn thương, Kỷ Tử Mân dù biết mình là bên thắng cũng sẽ không cầm cục gạch nện vào chỗ đau của người khác. Nhưng nếu là đối phương chủ động đập cửa phá nhà, một khi vượt qua điểm mấu chốt cậu tuyệt đối không khách khí. Dù sao cậu không phải tên ngụy thân sĩ như Ngôn Hành.

Ông trời dường như muốn đáp lại ý chí chiến đấu sục sôi trong lòng Kỷ Tử Mân, ngay một giây trước khi ra ngoài, chuông tin nhắn bỗng vang lên. Cậu khó hiểu mở ra xem, là từ một số điện thoại lạ.

[không hi vọng ảnh chụp dơ bẩn của các người bị truyền ra, lập tức đến sân thượng khu nhà nghệ thuật!]

Kỷ Tử Mân nhướn mi, cười nhạt khinh thường, trực tiếp đưa di động tới trước mắt Ngôn Hành để hắn nhìn rõ.

Ngôn Hành mím môi, sắc mặt nghiêm trọng. Cứ nghĩ tới mấy ngày nay Kỷ Tử Mân đều chịu những lời uy hiếp như vậy thì cảm thấy khó chịu và phẫn nộ, hắn muốn biết người làm việc này là ai.

-Không cần lo lắng, tôi đi với cậu.

Chỗ nào thấy cậu đang lo lắng? Cậu đang hưng phấn có biết không! Bức tranh tình dục sống động là đại tuyệt chiêu cậu phóng ra, bây giờ chỉ thiếu một kích cuối cùng, tình địch tương kiến nhất định máu chảy thành sông!

-Tôi chỉ là vai phụ, cậu mới là nhân vật chính hiểu không? – Kỷ Tử Mân căn bản không muốn một mình đến nơi hẹn, hẹn hò rõ ràng là chuyện hai người, sao lại làm như đều là lỗi của cậu, chỉ có cậu phải chịu trách nhiệm. Cậu phải chứng minh mình không phải tự biên tự diễn, Ngôn Hành chính là vũ khí bí mật của cậu. –Bây giờ có kẻ thù bên ngoài đột kích, tôi phải bảo vệ chủ quyền, cậu giám sát bản thân chặt chẽ hộ tôi cái!

Nghe thấy tuyên ngôn độc chiếm của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành sung sướng cười tít mắt, nói:

-Tuân mệnh.

Lúc trước Kỷ Tử Mân cũng không muốn để Ngôn Hành biết chuyện mình bị đe dọa. Chỉ là việc nhỏ, cậu nghĩ mình có thể xử lý được. Nhưng liên tiếp nhận được tờ giấy, thậm chí để bạn cùng lớp bị hoảng sợ, một mình phải chịu không sao, ảnh hưởng đến người bên ngoài thì Kỷ Tử Mân không thể chịu được.

Đến thứ sáu, thực ra thân phận của hung thủ gần như rõ ràng, người bị tình nghi cũng chỉ còn lại mấy người. Kỷ Tử Mân vốn định bỏ qua, nhưng đối phương liên tục xúc phạm đến điểm mấu chốt của cậu. Đã như vậy thì đối mặt thôi!

Ngôn Hành là quân cờ dự hung thủ ra mặt, đồng thời Kỷ Tử Mân cũng muốn nói cho hắn biết chuyện này. Mưu kế rất thành công, chân dung của hung thủ xuất hiện, là một bạn học nữ trong lớp.

Kỷ Tử Mân suy nghĩ rất lâu, cậu dù gì là thằng con trai lại nổi tiếng lẳng nhăng, cũng khó trách người khác sẽ dùng ánh mắt không tốt với cậu, thậm chí cảm thấy là cậu bám lấy Ngôn Hành. Một khi thành kiến sinh ra, mình có tổn nước miếng giải thích cũng vô dụng, không bằng để nhân vật chính tự bày tỏ suy nghĩ càng có thể làm người ta hết hy vọng.

Ngôn Hành xuất hiện là tất yếu, nhưng trình diễn cảnh xuân là sở thích quái ác của cá nhân Kỷ Tử Mân.

Mẹ kiếp, ám ức nhiều ngày như vậy đương nhiên phải trả thù một trận rồi, bằng không thì sẽ phụ lòng mình!

Kỷ Tử Mân nghĩ rất chu đáo, vì kích thích người nào đó làm đối phương phát điên, cậu lựa chọn phòng thảo luận có thể rình trộm qua khe cửa chớp làm địa điểm tác chiến. Lúc hấp dẫn Ngôn Hành cũng cố gắng để hắn đưa lưng về phía cửa sổ với cửa chính, còn mình thì trốn dưới gầm bàn.

Nói là nhìn thấy cũng chỉ có bóng lưng, phòng thảo luận lại có cách âm, người rình trộm chỉ có thể từ hình ảnh nhìn thấy tưởng tượng ra chuyện xảy ra bên trong. Tuy không nhìn rõ lắm nhưng cũng có thể đoán được tám chín phần. Điểm quan trọng nhất là, từ khe cửa nhỏ hẹp căn bản không thể chụp ảnh, đây cũng là nguyên nhân lúc Kỷ Tử Mân nhìn thấy tin nhắn thì phì cười khinh bỉ.

Dù chụp được ảnh thì sao, bóng lưng đẹp trai của một sinh viên nào đó? Phần cao trào nhất là lúc Ngôn Hành đặt cậu lên bàn, nếu muốn tung ảnh, người mất thanh danh cũng không phải cậu, mà là Ngôn Hành.

Kỷ Tử Mân tin ‘sự mạnh mẽ’ của Ngôn Hành có thể làm trái tim thủy tinh của người rình trộm vỡ nát, bởi vậy trên đường lên sân thượng cậu luôn giữ nụ cười tự tin thông dong. Nhìn không giống người bị gây phiền toái mà càng giống đi gây phiền toái cho người khác.

Cửa tầng thượng bị đóng, ngay một giây trước khi Kỷ Tử Mân mở cửa, Ngôn Hành đã xông lên ngăn động tác của cậu lại, đẩy người ra phía sau tự mình mở cửa.

Rào! Một thùng nước tạt qua.

-A! – Nữ sinh xách thùng nước thét lên kinh ngạc, cô vừa phát hiện người xuất hiện không phải Kỷ Tử Mân mà là Ngôn Hành thì đã thu tay lại, nhưng nước đã hắt ra.

Ngôn Hành phản ứng rất nhanh, dùng cửa ngăn lại phần lớn nước, nhưng chân bước lên vẫn không tránh khỏi kiếp nạn. Ống quần ướt hơn nữa, mà nước kia pha thêm thuốc màu khiến cái quần càng thêm bết bát.

-Tôi, tôi... – Hung thủ bối rối ném xô nước đi, muốn tiến lên quan tâm người ái mộ lại vì chột dạ mà dừng lại. –Tôi không cố ý...

Mẹ, giội phải Ngôn Hành thì không phải cố ý, nếu người trúng đạn là cậu nhất định không có vẻ mặt như vậy!

Kỷ Tử Mân đi ra từ phía sau Ngôn Hành, thỏa mãn nhìn thấy các loại cảm xúc biến hóa từ kinh ngạc, ghen ghét, bất an trên mặt đối phương, loại người này phải kích thích một trận đầu óc mới tỉnh được. Nói thật, tuy cậu có thể gọi ra tên của nữ sinh trước mặt, nhưng bọn cậu quả thật chưa nói với nhau nửa câu, bởi cô ta là sinh viên năm ba mới chuyển đến, không mấy quen thuộc với mọi người trong lớp.

-Cậu vẫn ổn chứ? – Vì Ngôn Hành mới ngăn một hồi tai nạn nên thực ra Kỷ Tử Mân cũng thấy rất ngại. –Thuốc màu này không dễ giặt đâu, nếu cậu không muốn tẩy thì chỉ có thể vứt đi.

-Không sao... – Ngôn Hành cúi đầu kiểm tra, xác nhận ngoài nửa ống quần bị ướt thì mọi thứ vẫn ổn liền nói với Kỷ Tử Mân: -Cậu không sao là tốt rồi.

Ha ha, người đàn ông tri kỷ biết bao. Kỷ Tử Mân mãnh liệt cảm thấy ánh mắt đầy thù hận của bạn nữ, cậu không kiêng nể đối mặt với cô, mỉm cười khiêu khích.

Bạn nữ trốn mắt lườm Kỷ Tử Mân, sau đó thiết tha nhìn Ngôn Hành bên cạnh, muốn nói lại thôi, hai gò má đỏ hồng chỉ thiếu không ghi ‘tôi rất xấu hổ xin dịu dàng với tôi’.

-Xin chào, tớ là Vi Vi, tớ vẫn luôn rất...

-Xin lỗi, tôi không biết cậu. – Ngôn Hành lạnh lùng ngắt lời cô.

Làm tốt lắm! Cậu rất muốn nói như thế, nhưng vẫn phải cho người ta cơ hội tự giới thiệu mới đúng, không thể thất lễ với con gái như thế được. Khóe miệng Kỷ Tử Mân cong lên, cảm thấy dẫn theo Ngôn Hành quả nhiên là quyết định chính xác.

Đôi mắt Vi Vi đỏ ửng vì tủi thân, vẻ mặt không cam lòng.

-Người này tốt chỗ nào? Cậu ta căn bản không biết thế nào là chuyên tình, chỉ biết đùa giỡn tình cảm của người khác, càng sẽ không quý trọng cậu!

Này, cậu không phủ nhận mình có rất nhiều bạn gái, có lẽ không tới chuyên tình nhưng ít ra có thể chuyên tâm; ngẫu nhiên ôm tư tưởng chơi đùa, nhưng tuyệt đối sẽ không đùa bỡn tình cảm của người khác!

Kỷ Tử Mân rất muốn phản bác, nhưng càng muốn xem Ngôn Hành sẽ xử lý tình huống này thế nào, bởi vậy tạm nhịn cơn tức này xuống.

Ngôn Hành vươn tay ôm eo Kỷ Tử Mân để cậu dựa vào ngực mình.

-Tôi sẽ cho cậu ấy biết, không cần cậu suy nghĩ hộ.

-Là cậu ta quyến rũ cậu trước đúng không? – Vi Vi vẫn không hết hi vọng, nước mắt lăn chã rơi. –Cậu chỉ nhất thời bị mê hoặc, dù sao cậu ta cũng là nam, hai người ở bên nhau không có tương lai!

-Đây là chuyện của chúng tôi, không cần cậu lo lắng. – Ngôn Hành vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

-Cậu ta căn bản không thích cậu! Cậu ta không thật tâm!

Nụ cười trên mặt Kỷ Tử Mân biến mất, cậu đang muốn mở miệng lại bị Ngôn Hành thoáng giữ chặt.

-Tình cảm của cậu ấy với tôi tôi rất rõ, không cần cậu quan tâm. – Ngôn Hành cầm tay Kỷ Tử Mân lên, cùng cậu đan chặt mười ngón trước mặt Vi Vi. –Kỳ thật chỉ cần tôi thích cậu ấy, tất cả điều cậu nói đều không là vấn đề.

Trái tim dường như đập chệch một nhịp, Kỷ Tử Mân không ngờ có thể nghe Ngôn Hành chính miệng nói từ ‘thích’, dòng nước ấm trong lòng hóa thành hơi nóng nhuộm đỏ da thịt cả người cậu.

Vậy mà tỏ tình trước mặt người khác, tên này đúng là không thể coi thường...

-Khục khục... – Kỷ Tử Mân gác tay lên vai Ngôn Hành, như cười như không nhìn Vi Vi. –Tiện đây nói cho cậu biết, chúng tôi bắt hẹn hò ở ngay chỗ này đây.

Chỉ là người yêu cầu trước là cậu, Ngôn Hành chỉ phụ trách suy nghĩ cùng đáp lại. Đương nhiên sự thật chỉ cần mình biết là được rồi, không cần phải nói rõ, đối phương có thể hiểu lầm càng tốt.

-Cậu thật sự thích cậu ta? – Vi Vi căn bản không nhìn Kỷ Tử Mân trong mắt, hoàn toàn không thấy sự hiện hữu của cậu, đau lòng muốn chết nhìn Ngôn Hành nói: -Trước đây rõ ràng cậu đều hẹn hò với con gái, sao giờ lại...

-Tình yêu và giới tính không liên quan, xin cậu tôn trọng quyết định của tôi. – Nếu không phải chuyện liên lụy đến Kỷ Tử Mân, không giải quyết chỉ sợ ngày sau lại xảy ra tình huống tương tự, bằng không Ngôn Hành đã sớm bỏ đi, chẳng muốn giải thích gì thêm với người không quen biết. –Đừng tùy tiện dùng thành kiến bình luận một người, Tử Mân là đối tượng tôi lựa chọn sau khi đã thận trọng suy nghĩ, hi vọng cậu đừng tới quấy rầy cuộc sống của cậu ấy nữa.

Aizz, cùng là bạn học lại biến thành xấu hổ như vậy, đúng là lam nhan họa thủy. Kỷ Tử Mân đứng cạnh vụng trộm bĩu môi, hi vọng Ngôn Hành có thể nhanh chóng giải quyết, mặc dù duyên khác phái của mình không kém, nhưng có một bạn trai được hoan nghênh cũng không ít phiền toái!

-Tôi chỉ là...

-Mặt khác, cậu không có tư cách nghi ngờ thật tâm của cậu ấy, bởi vì... – Ngôn Hành đột nhiên kéo túi xách của Kỷ Tử Mân, lôi bản phác họa trong đó ra.

-Này, sao cậu tự tiện... Nhanh trả cho tôi! – Kỷ Tử Mân thấy Ngôn Hành không nói cho xong đi lại nhằm vào bản phác họa của cậu, muốn vươn tay cướp về lại chậm một bước.

Ngôn Hành quay lưng ngăn động tác cướp đoạt của Kỷ Tử Mân, trực tiếp mở vỏ trước mặt Vi Vi, tùy ý lật vài trang cho cô xem, cũng nói:

-Từ trong quyển vở này, tôi tận mắt nhìn thấy thật tình của cậu ấy, cho nên tôi cũng không hoài nghi.

Mấy trang đầu quyển phác họa là vẽ nháp đơn giản cùng bức vũ luyện tập hàng ngày, nhưng khoảng từ trang thứ năm trở đi là mấy trang liên tục phác họa người, nhân vật chính đều là cùng một người – Ngôn Hành. Có tư thế oai hùng khi chơi bóng, uống nước, đơn giản là sườn mặt hoặc bắt được biểu cảm trong nháy mắt, nhìn như tùy ý vẽ lại thành công vẽ ra được thần vận của nhân vật, có thể đơn giản cảm nhận được sự nghiêm túc cùng chăm chú của người vẽ, cậu ta đã tập trung quan sát đối tượng muốn vẽ.

Vi Vi cũng là người học nghệ thuật, sao lại không nhìn ra phía sau bức vẽ truyền thần đơn giản cất giấu cái gọi là thật tình. Như câu cửa miệng của giáo sư bọn họ nói, tác phẩm có thể truyền đạt nội tâm cùng linh hồn của tác giả, tác phẩm không phải vật chết mà có sinh mệnh. Ngay một người thiếu thưởng thức nghệ thuật như Ngôn Hành cũng có thể lập tức nhìn ra tấm lòng của Kỷ Tử Mân, cô có cố chấp cũng không lừa được cảm nhận chân thật của mình.

-Tôi hiểu... – Vi Vi gượng cười, cô biết mình hoàn toàn thua, kỳ thật không dám bước ra bước đầu tiên cũng đã mất cơ hội thắng, những ngày qua cô làm tất cả chỉ là ghen ghét nhằm chán cùng giận chó đánh mèo, không có ý nghĩa gì. Cô đến trước mặt Kỷ Tử Mân, cúi đầu chín mươi độ nói: -Xin lỗi, tôi sẽ đi tự thú với trường.

-Ừ. – Kỷ Tử Mân không ra vẻ đại nhân không chấp tiểu nhân, cậu cho rằng đã làm sai chuyện nên có trừng phạt thích hợp, huống chi cậu cảm thấy khó chịu là thật, làm gì phải giả bộ rộng lượng làm thánh nhân.
-Lần sau nhớ trực tiếp hẹn tình địch ra đánh một trận, viết giấy phiến toái lại không có hiệu quả.

Không ngờ Kỷ Tử Mân lại phản ứng bình tĩnh và bất cần như vậy, cho rằng sẽ nghe được những lời mỉa mai Vi Vi kinh ngạc nhìn cậu.

-Đừng nhìn tôi như vậy, thân thể nhỏ bé của cậu không đánh lại được tôi. – Kỷ Tử Mân cố ý tựa vào người Ngôn Hành, cái mặt muốn ăn đập cười nói: -Tên này đã cong không cúi được nữa đâu, cậu từ bỏ đi!

JJ ngược lại thẳng tắp, Kỷ Tử Mân nghĩ rất đen tối.

Vi Vi dùng tay lau nước mắt trên mặt, hít mũi, quay đầu nói với Ngôn Hành:

-Tớ vẫn cảm thấy cậu ta không hợp với cậu, đàn ông cũng được, đổi người khác đi!

Ngôn Hành không trả lời, chỉ hơi gật đầu.

Mẹ, mình đã lùi đến chân tường rồi mà cái cô này còn muốn đối đầu với cậu như vậy, còn sâu lông thối này gật cái gì mà gật! Kỷ Tử Mân vụng trộm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, biểu hiện ra lại vờ như không nghe thấy gì hết.

Vi Vi thở hắt ra thật mạnh, dường như cảm thấy nhẹ nhõm không ít, vượt qua hai người đàn ông đi về phía trước, bóng lưng thẳng tắp nhìn ra bản chất trong cô là một người hiếu thắng. Tuy nhất thời xúc động làm chuyện ngốc nghếch, nhưng cũng không phải người xấu thật sự, cũng may cô còn nghe vào lời khuyên của bọn cậu.

Lập tức từ bỏ chẳng những cần sự phóng khoáng, cũng cần trí tuệ cùng dũng khí.

-Không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy, quả thật tôi sợ cô ấy sẽ cầm dao xông tới, may chỉ là hắt thuốc màu... – Kỷ Tử Mân vừa nói vừa liếc mắt qua từng nước màu trên đất cùng đồng màu rực rỡ dính đầy đất, kêu lên: -Có lắm không vậy, thế mà không dọn dẹp lại sạch sẽ hãy đi, thuốc màu trên đất này là muốn chúng ta lau à?

Ngôn Hành cũng lộ vẻ buồn rầu, cuối cùng quyết định:

-Trời mưa sẽ sạch, đi trước thôi.

Còn tưởng tên này đứng đắn lắm, hóa ra cũng là người trốn tránh phiền phức... Kỷ Tử Mân hoàn toàn không muốn ở lại quét dọn, không hề có gánh nặng tâm lý chấp nhận đề nghị của Ngôn Hành.

Nhưng trước khi đi bọn cậu còn một việc riêng phải giải quyết. Kỷ Tử Mân cười nhạt rút bản phác họa trong tay Ngôn Hành, cuối cùng đến lúc có thể tính sổ.

-Nói! Cậu nhìn lên vở của tôi từ lúc nào? – Kỷ Tử Mân vừa nghĩ tới những bức vẽ trong vở đều bị nhìn thấy, cảm giác đó nói xấu hổ bao nhiêu thì xấu hổ bấy nhiêu, như đột nhiên bị người ta nhìn thấy hết vậy.
-Không được tôi cho phép đã lấy vở của tôi cho người khác xem, cậu làm vậy có đúng không?

Dù da mặt cậu rất dày nhưng cũng không thích khỏa thân, hành động lấy bản phác họa để chứng minh của Ngôn Hành như đề cậu ra lột sạch rồi kéo đến phơi bày dưới ánh mắt trời vậy. Kỷ Tử Mân không phải tức giận với chuyện Ngôn Hành nhìn lên, mà không vui vì hấn tự ý, mặc dù có ích trong việc giải quyết phiền toái.

-Không hỏi trước khi làm quả thực là tôi không đúng, xin lỗi. – Ngôn Hành nhìn ra Kỷ Tử Mân thật sự mất hứng, vội vàng nhận sai.

Đây là lần xin lỗi thứ mấy rồi hả? Xin lỗi của hắn đúng là rẻ mạt, nói ra thật dễ dàng! Kỷ Tử Mân hừ lạnh.

Ngôn Hành kéo lấy Kỷ Tử Mân không cho cậu đi, khó được cơ hội ở cạnh nhau hắn muốn phải nói chuyện rõ ràng. Lúc vô tình phát hiện những thứ trong vở, trong lòng Ngôn Hành kinh ngạc không ít, dù sao hắn hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ cùng nhận xét thật sự của Kỷ Tử Mân với mình, luôn dùng dáng vẻ giáo hoạt bất cần đời để lừa cho qua.

-Tử Mân, thời gian cậu quan sát tôi đã bao lâu rồi?

Kỷ Tử Mân nhíu mày, nghĩ đến thói quen nhỏ lúc vẽ của mình, thích đánh dấu lên bức tranh ngày hoàn thành nên có thể biết tác phẩm đó vẽ ngày nào.

-Bắt đầu từ năm nhất, nhưng vậy thì sao? – Kỷ Tử Mân không tránh cái nhìn chăm chú của Ngôn Hành, nói tiếp: -Nhưng chỉ là nhìn thấy một người mẫu cả mặt mũi lẫn dáng người đều phù hợp với gout thẩm mỹ của tôi nên giữa tay thôi, cậu đừng thiếp vàng lên mặt mình!

Ngôn Hành mỉm cười, nói:

-Ừ.

... Nghe hiểu thì buông tay đi! Giữa ban ngày ban mặt mà lòi lòi kéo kéo thì còn thể thống gì! Kỷ Tử Mân nhìn về mặt Ngôn Hành không giống như đã hiểu, ngược lại càng lúc càng tự cho là đúng.

-Tôi nói này, tôi vẽ cậu không có nghĩa là tôi hứng thú với cậu, chỉ là thưởng thức đơn thuần thôi, hiểu chưa?

Cái gì gọi là càng tô càng đen chính là tình huống này của Kỷ Tử Mân. Khi cậu nhìn thấy nụ cười mập mờ trên mặt Ngôn Hành liền phát hiện dù có nói thế nào cũng vô dụng.

-Bây giờ không muốn thừa nhận cũng không sao, dù sao tôi có cả đời dây dưa với cậu. – Ngôn Hành cầm chặt tay Kỷ Tử Mân, nói: -Tử Mân, tôi thích cậu, nhớ kỹ điểm ấy.

Vừa rồi là tỏ tình trước mặt người khác, bây giờ là trực tiếp tỏ tình với cậu, trái tim Kỷ Tử Mân suýt nữa không chịu nổi, máu thoáng cái tập trung lên mặt, gần như muốn xuất huyết não!

Khụ, sao hôm nay nóng thế nhỉ? Kỷ Tử Mân không dám nhìn thẳng mặt Ngôn Hành.

-Tôi phải về rồi, tôi còn một đồng bài phải vẽ! – Kỷ Tử Mân mất tự nhiên quay đầu, vứt bỏ Ngôn Hành vội vàng rời khỏi tầng thượng.

Nếu đã còn cả đời, vậy bọn họ cứ chậm rãi dây dưa đi!

8. Chương 8: Phiền Não Của Hoàng Tử Điện Hạ

Gần đây Ngôn Hành có chút phiền não.

Không lớn không nhỏ, người khác nghe xong sẽ bảo hẳn nghĩ nhiều, nhưng như một con côn trùng cứ cố chui vào bụng khiến hẳn không thể không để ý, thậm chí vì vậy mà thấy bức bối.

Kỷ Tử Mân rất được hoan nghênh, mặt mũi tuần tú, cử chỉ dịu dàng quan tâm, rất giống một hoàng tử chân chính.

Trước đây Ngôn Hành từng vì chuyện này mà quá khích một lần, kết cục là cấm dục gần một tháng. Khoảng thời gian này hẳn cũng tỉnh táo tự kiểm điểm mình, canh chừng người thật tốt là tất yếu, nhưng cũng không thể mỗi lần đều nơm nớp lo sợ như vậy, hai người đều sẽ khó xử.

Sau khi vô tình phát hiện những bức vẽ trộm kia Ngôn Hành tự tin không ít. Cũng không phải tự tin thái quá mà hẳn tin tưởng trong bản vẽ che dấu thật lòng của Kỷ Tử Mân, tình cảm chân thật mà có lẽ ngay cả bản thân cũng không biết.

Ngôn Hành rất vui, bất an lúc trước cũng dần ổn định, với qua lại giữa Kỷ Tử Mân với khách nữ cũng có thể nhắm một mắt mở một mắt. Tuy đám hồ điệp bay xung quanh không còn là uy hiếp, nhưng khi từng con chó sói bắt đầu lượn lờ bên cạnh Kỷ Tử Mân, hẳn bắt đầu không thể bình tĩnh được nữa.

Kỷ Tử Mân không phải đồng tính luyến ái chân chính, căn bản không thể nào để ý tới những người đàn ông khác ngoài Ngôn Hành, bởi vậy hoàn toàn không phát hiện bất cứ khác thường nào. Nhưng Ngôn Hành lại khác, đồ của mình bị ngấp nghé, hẳn có thể lập tức cảm nhận được cảm giác chán ghét khi lãnh địa bị xâm phạm.

Đã từng chủ động nhắc Kỷ Tử Mân hi vọng cậu chú ý lại bị cười nhạo.

-Tôi biết mình quyền rũ không thể ngăn cản, nhưng cậu quá khoa trương rồi đấy! – Kỷ Tử Mân vươn tay véo hai má Ngôn Hành khiến vẻ mặt cứng nhắc của hắn có thể thả lỏng chút. –Vả lại tôi đã bị cậu ăn không chữa cả cặn, lại còn giám sát nghiêm ngặt, người khác nhìn được mà ăn không được, cậu có gì mà căng thẳng?

Nhìn Kỷ Tử Mân cười quyền rũ trước mắt, Ngôn Hành lao đến đè người xuống làm y như cậu nói ăn đến cặn cũng không còn. Để người đàn ông khác không có khả năng thực hiện được, cũng mượn cách này để xuống bực bội trong lòng.

Nhưng lần một lần hai còn có thể nhịn, số lần càng nhiều khiến Ngôn Hành thường không nói tục cũng muốn văng một câu.

-Gần đây hoàng tử của chúng ta gọi cảm quá đáng, có phải cậu bảo vệ quá mức rồi không? – Tề Bạch bưng một ly nước trái cây lạnh cho Ngôn Hành, nhìn sắc mặt đen sì của hắn mà không nhịn được trêu chọc. –Ngày hôm qua có một khách quen xin số điện thoại của cậu ta, lấy không được còn chạy tới chỗ tôi lôi kéo làm quen.

-... Đàn ông? – Ngôn Hành nắm chặt ly thủy tinh, trầm giọng hỏi.

Tề Bạch ừ một tiếng, ngồi xuống đối diện Ngôn Hành.

-Trước đây đàn ông có hứng với Kỷ Tử Mân không nhiều, nhưng gần đây không biết vì sao kích thích tổ tăng vọt, đã hấp dẫn không ít người!

Ngôn Hành không nói gì, bởi đây chính là phiền não gần đây của hắn.

-Tôi nghĩ nguyên nhân có lẽ ở trên người cậu. – Tề Bạch tới gần Ngôn Hành thì thầm: -Đàn ông giống phụ nữ, sau khi được ‘yêu thương’ khí chất sẽ thay đổi rất lạ, là cậu khiến cậu ta trở nên như vậy đấy.

Ngôn Hành chống cằm, nhìn bóng dáng quen thuộc suy tư. Kỳ thật hắn cũng phát hiện thay đổi trên người Kỷ Tử Mân, một ánh mắt, một động tác đều trở nên gợi cảm hơn, hấp dẫn hơn. Vốn nghĩ là vì mình quá để ý Kỷ Tử Mân, dù sao tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, lại không ngờ thay đổi này rõ ràng đến mức tất cả mọi người đều cảm nhận được.

-Chủ quán, anh lười biếng ở đây cẩn thận bọn em bãi công đấy! – Kỷ Tử Mân cầm menu đi về bàn Tề Bạch và Ngôn Hành, đầu tiên khinh bỉ liếc chủ quán nhà mình, sau đó nhìn về phía Ngôn Hành hỏi: -Cậu không phải có chuyện cần về nhà à? Bây giờ về kịp không?

Ngôn Hành nhìn đồng hồ, bốn giờ năm mươi phút, hắn và anh trai hẹn năm giờ gặp nhau.

-Anh tôi sẽ đến đón tôi, còn ngồi được một lúc nữa.

-Ồ. – Kỷ Tử Mân còn phải tiếp tục làm việc không thể nói chuyện nhiều, khi cậu dời mắt về phía cửa quán thì hơi sững sờ, lẩm bẩm một mình:

-Lại là anh ta à...

Ngôn Hành và Tề Bạch đương nhiên đều chú ý tới vẻ thay đổi của Kỷ Tử Mân, ánh mắt cũng nhìn về phía cửa, vừa nhìn Tề Bạch liền hiểu mà Ngôn Hành thì lại cảm thấy nghi ngờ.

-Cậu đi dọn bàn đi, tên này để anh đối phó. – Tề Bạch đứng dậy vỗ vai Kỷ Tử Mân, không quên nhắc nhở: -Dù sao cũng là khách, biểu hiện đừng rõ ràng quá!

Kỷ Tử Mân gật đầu, đang muốn đi dọn chỗ khác thì lại bị Ngôn Hành giữ chặt.

-Tên kia là ai? – Ngôn Hành vừa quan sát động tĩnh ngoài cửa vừa hỏi nhỏ.

Kỷ Tử Mân bĩu môi, không biết nên nói từ đâu mới tốt, nhưng vẫn giải thích với Ngôn Hành:

-Tên kia là một quái nhân, mỗi lần đều chỉ gọi một ly cà phê, sau đó thì cứ nhìn chăm chăm vào tôi, ngồi một lần đều là hai tiếng.

Kỳ thật chính cậu không phát hiện, là những người khác phát hiện rồi nói với cậu thì cậu mới chú ý tới người khách này. Tuy không ảnh hưởng công việc, nhưng Kỷ Tử Mân cũng bởi vậy mới chú ý tới người khác này.

Ánh mắt Ngôn Hành lập tức trở nên sắc lẹm, nhìn về phía nhân vật chính của cậu chuyện. Đó là một tên đàn ông bình thường, tuổi khoảng ba mươi, khuôn mặt tái nhợt, mặc áo sơ mi thoát nhìn rất nhã nhặn. Ngay sau khi chủ quán ghi món ăn xong quay người đi, ánh mắt của gã bắt đầu tìm kiếm trong quán, cuối cùng dừng ở chỗ bọn họ, chính xác thì là trên người Kỷ Tử Mân.

-Bây giờ gã đang nhìn cậu chăm chăm. – Tay Ngôn Hành còn cầm cổ tay Kỷ Tử Mân, hấn cổ tình giơ cao tay hai người lên để tên kia có thể nhìn rõ động tác của họ. –Sao không nói với tôi?

-Muốn nhìn thì để gã nhìn, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, không nói tôi cũng không chú ý. – Đúng là Kỷ Tử Mân nhớ người đàn ông quái dị kia, nhưng không để ý nhiều chuyện này, bình thường người nhìn cậu còn ít à?

Ánh mắt Ngôn Hành đối diện với người đàn ông, nháy mắt còi báo động trong lòng kêu inh ỏi, ánh mắt của đối phương quý dị một cách khó hiểu, giống như phủ kín một lớp vải, chẳng trách Kỷ Tử Mân không chú ý tới.

Điềm nhiên như không có gì dời mắt đi, Ngôn Hành nói với Kỷ Tử Mân:

-Cách người kia xa một chút.

Kỷ Tử Mân bỏ tay Ngôn Hành ra, cười nói:

-Khư, dù gì tôi cũng là đàn ông, cậu không thể có chút tin tưởng với tôi à? Hơn nữa hấn cũng không ảnh hưởng đến tôi, không phải ai cũng đều có ý xấu.

Chàng luật sư tương lai này nhạy cảm quá! Tuy Kỷ Tử Mân không ghét Ngôn Hành quan tâm và để ý mình, nhưng như vậy không có nghĩa là cậu cần bảo vệ, dù sao cậu cũng là đàn ông, không thích bị xem thường.

-Tôi chỉ lo lắng cho cậu, nên...

Cạch, cạch! Ngôn Hành còn chưa nói xong đã bị tiếng gõ ngoài cửa sổ thủy tinh ngắt lời.

Một người đàn ông âu phục trắng thớm, đeo kính không gọng đứng ngoài quán nhìn bọn họ, cả người tỏa ra khí thế mạnh mẽ, chỉ thiếu không xăm trên mặt hai chữ ‘tinh anh’.

-Người cậu quen à? – Kỷ Tử Mân thấy người bên ngoài nhìn Ngôn Hành, mà mặt mũi hai người cũng có vài phần giống nhau, đoán có lẽ là anh trai Ngôn Hành.

Chỉ là ánh mắt vô tình lướt qua quả thật rất khủng bố... Hóa ra Ngôn Hành chưa tính là núi băng, ông anh trước mắt kia mới là núi băng khí tràng cường đại, Kỷ Tử Mân lặng lẽ nuốt nước miếng.

-Là anh trai tôi. – Ngôn Hành thở dài, bởi vì có chuyện quan trọng nên hấn không thể ở lâu, thu dọn đồ đạc của mình rồi chuẩn bị đi. –Tử Mân, mấy ngày nay có thể tôi sẽ khá bận, có việc nhớ gọi điện cho tôi. Còn nữa, cách người kia xa một chút, đừng làm tôi lo lắng.

Coi cậu là trẻ con thật à? Kỷ Tử Mân gạt đầu qua loa, ngay câu tạm biệt cũng không nói liền tiếp tục công việc.

Ngôn Hành thấy vậy cũng không nhiều lời, lúc đến quầy trả tiền còn nhắc riêng Tề Bạch:

-Đừng để người kỳ quái vào quán.

-Bọn tôi mở quán kinh doanh, nếu đối phương không gây sự thì phải đối xử như nhau, không thể tùy tiện chọn khách hàng. – Tề Bạch thâm nghĩ một quán cà phê nhỏ bé của anh sao dám kiêu ngạo như vậy. –Yên tâm đi, bảo bối nhà cậu cũng là trấn điểm chỉ bảo của chúng tôi, sẽ chú ý cậu ta thật kỹ.

-Cảm ơn. – Ngôn Hành biết Tề Bạch là người có tầm nhìn rộng, tâm tư cẩn thận, trọng điểm là anh ta rất quan tâm nhân viên của mình, nghe anh nói vậy cũng an tâm không ít.

Đợi đến lúc Ngôn Hành rời khỏi quán cà phê, anh trai hấn đã ở trên xe chờ hấn.

-Lâu quá. – Em trai vừa lên xe, Ngôn Duệ đã lập tức chỉ trích.

-Có việc phải ở lại, chúng ta đi thôi.

Ngôn Duệ khởi động xe, tuy cùng có gen tốt nhưng đường nét quá lạnh nhạt, thoát nhìn càng khó thân cận.

-Anh vừa nhìn thấy chú với một nhân viên phục vụ lôi kéo, hai người có quan hệ gì? – Ngôn Duệ liếc mắt nhìn em trai, giọng điệu lãnh đạm hỏi.

-Cậu ấy là người rất quan trọng, có cơ hội sẽ nói với mọi người. – Ngôn Hành không thẳng thắn quan hệ của họ, bởi vì hắn không biết Kỷ Tử Mân có đồng ý gặp người nhà của mình không.

Trên mặt Ngôn Duệ không có biểu lộ gì, coi như vừa rồi chỉ thuận miệng hỏi chứ căn bản không quan tâm đáp án của Ngôn Hành.

Nhưng trên thực tế, Ngôn Duệ cảm thấy rất kinh ngạc với ‘người quan trọng’ trong miệng Ngôn Hành, dù sao đây chính là một người đàn ông...

Người quan trọng à? Thú vị.

Kỷ Tử Mân đối với tình trạng cứ dăm ba ngày lại bị vắng vẻ một lần đã tập mãi thành quen.

Văn phòng luật sư anh trai Ngôn Hành mở hình như nhận một vụ án khó giải quyết, vốn là cuối tuần mới đến làm giờ mỗi ngày hắn đều đến đó báo danh, giúp tìm tài liệu và sắp xếp các công việc phức tạp.

Một học kỳ sắp kết thúc, kỳ thi cuối kỳ thoáng cái đã tới. Kiểm tra với bài tập của Kỷ Tử Mân còn nhiều hơn giữa kỳ, mà Ngôn Hành đương nhiên cũng chìm trong bể khổ cuối kỳ, hai người đều bận rộn hai đầu giữa công việc với học hành, cơ hội gặp mặt lại về không.

Sinh hoạt Kỷ Tử Mân từ trước đến nay đơn giản, sau khi thoát khỏi áp lực thi cử cuối kỳ cũng không sắp xếp hoạt động nghỉ hè, trên cơ bản đều xếp đầy công việc, ngẫu nhiên giúp sự nghiệp online của Kiều Hải Tinh. Tính thời gian, cậu với Ngôn Hành đã gần nửa tháng chưa nói với nhau một câu, Kỷ Tử Mân cũng quen rồi, ngầm lại đúng là như Ngưu Lang Chức Nữ.

Vừa được nghỉ hè Kỷ Tử Mân liền nhận được tin nhắn hẹn ăn tối của Ngôn Hành, nhả lại thời gian nghỉ, hai người hẹn nhau gặp mặt trong một nhà hàng kiểu Nhật sang trọng.

Chỉ là có lẽ ông trời thấy ngày trôi qua quá nhàm chán mới có thể thay cậu thêm chút gia vị tăng niềm vui thú. Lúc Kỷ Tử Mân đến nơi hẹn nhìn thấy người đàn ông ngồi trong phòng, cậu không thể không tự mình kiểm điểm.

Hóa ra mình là một con cá đần bị mắc câu. Nhìn khuôn mặt lạnh băng vài phần tương tự Ngôn Hành kia, Kỷ Tử Mân tán thưởng biểu hiện bình tĩnh của mình.

-Chào anh. – Kỷ Tử Mân lễ phép chào hỏi.

-Ừ. – Ngôn Duệ liếc mắt sang chỗ ngồi đối diện ra hiệu Kỷ Tử Mân ngồi xuống. -Nhìn thấy người là tôi, cậu không kinh ngạc?

Ngoài mặt Kỷ Tử Mân nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại sôi sùng sục, cậu không phản kháng mà ngoan ngoãn ngồi xuống, đáp:

-Sao lại không kinh ngạc được, chỉ là chuyện này nghĩ một chút sẽ hiểu.

Nhất định là quan hệ của cậu với Ngôn Hành bị phát hiện mới có thể trộm dùng danh nghĩa của Ngôn Hành hẹn cậu ra ngoài nói chuyện. Nhưng lập trường là tán thành hay phản đối tạm thời không thể biết được.

-... Xem ra cậu là người thông minh. – Ngôn Duệ rút từ túi áo khoác một hộp danh thiếp, lấy một tấm đưa cho Kỷ Tử Mân. -Đã quên tự giới thiệu, tôi là anh trai Ngôn Hành, Ngôn Duệ.

Kỷ Tử Mân nhận danh thiếp, trả lời:

-Em gọi là Kỷ Tử Mân, là bạn Ngôn Hành.

-Bạn? Kỳ thật cậu nói thẳng cũng không sao.

Giọng điệu cùng vẻ mặt của Ngôn Duệ không có biến hóa rõ ràng, nhưng Kỷ Tử Mân có thể rõ ràng cảm giác đối phương xem nhẹ thậm chí là coi thường. Cuối cùng cậu có thể xác định anh trai Ngôn Hành đến để ra oai phủ đầu với mình.

Đã như vậy thì cũng không có gì phải giấu diếm.

Kỷ Tử Mân dứt khoát thuận theo ý Ngôn Duệ, đổi giọng:

-Em là bạn trai Ngôn Hành.

Ngôn Duệ kín đáo mím chặt môi, khoe miệng rỗ xuống, ánh mắt bình thản nhìn Kỷ Tử Mân không biết suy nghĩ gì.

Lúc này nhân viên phục vụ mở cửa phòng bước vào, đúng lúc phá tan xấu hổ giữa hai người.

-Xin lỗi, tôi bưng thức ăn mà ngài gọi.

Đồ ăn đưa lên là gỏi cá cùng đồ ăn đi kèm, tùy tiện bày đầy nửa bàn, vô cùng phong phú.

-Tự ý gọi món giúp cậu, hi vọng cậu không ngại. – Ngôn Duệ cầm ấm trà rót thêm vào chén Kỷ Tử Mân, lúc tỏ vẻ áy náy khí thế cũng rất mạnh mẽ khiến người ta khó mà từ chối.

-Em không kén ăn, không sao.

Kỷ Tử Mân cố gắng cư xử hiền hòa, dù với tính cách của Ngôn Duệ nịnh nọt căn bản vô dụng, nhưng cậu hi vọng đừng để lại ấn tượng xấu, coi như làm vì Ngôn Hành, cậu nghĩ rất thoáng.

Đội nhân viên phục vụ đi rồi, bầu không khí kỳ dị xung quanh hai người lại lần nữa ngưng tụ.

Ngôn Duệ đổ mù tạt vào hai đĩa khác nhau, rót thêm ít xì dầu.

-Hai cậu bắt đầu hẹn hò từ lúc nào?

Aizz, hỏi đáp của tiết mục chính đã bắt đầu, bữa tối này không khéo ăn vào sẽ đau bụng. Kỷ Tử Mân nhìn mù tạt màu xanh lá ngăn người, bởi vì cậu không thích ăn cay.

-Đại khái là đầu học kỳ. – Kỷ Tử Mân gấp một miếng cá hồi, chấm vào xì dầu tránh chỗ có mù tạt.

-Xem ra đã được một thời gian.

Trên thực tế chung đụng thì ít xa cách thì nhiều căn bản không hẹn hò được bao lâu, Kỷ Tử Mân vụng trộm ngọ tào trong bụng.

-Tôi nghĩ, hẹn hò là cậu nhắc đến trước?

Động tác ăn của Ngôn Duệ toát lên tu dưỡng rất tốt, trong đầu Kỷ Tử Mân hiện ra dáng vẻ dùng cơm của Ngôn Hành, thâm than quả nhiên là người một nhà.

-Đúng, là em nhắc đến.

Nếu để anh trai đại nhân biết mới đầu cậu chỉ nói đùa nhất định sẽ bị ghét bỏ với khinh bỉ, Kỷ Tử Mân càng lúc càng bất an.

-Em trai trở thành đồng tính luyện ái, làm anh trai sẽ không ngồi mặc kệ, bởi vậy tôi cho người nghe ngóng chuyện của cậu. Bạn học Kỷ, tình sử của cậu rất phong phú, nghe đồn cũng rất đặc sắc, cho nên... – Ngôn Duệ cũng không thích nói nhiều, trực tiếp nói thẳng: -Nói thực ra tôi rất hoài nghi, cậu nghiêm túc với em trai tôi sao?

-Em... – Kỷ Tử Mân đang muốn mở miệng, lại bị Ngôn Duệ giơ tay ngăn lại.

-Kỳ thật đáp án của cậu với tôi không hề quan trọng.

Mẹ kiếp, vậy anh hỏi cái rắm gì! Kỷ Tử Mân không dám mắng to, chỉ có thể như cô vợ nhỏ im lặng chờ Ngôn Duệ nói tiếp.

-Mục đích tôi gặp cậu hôm nay rất đơn giản, chính là hi vọng cậu có thể chia tay với em trai tôi. – Ngôn Duệ đặt đĩa xuống, ánh mắt không vì cách một lớp kính mà mất sự sắc bén, hần nhìn thẳng khuôn mặt kinh ngạc của Kỷ Tử Mân.

Tình tiết mà bất cứ bộ phim nào đều phải diễn đúng là vẫn xuất hiện, trời biết Kỷ Tử Mân muốn ngửa mặt lên trời gào thét đến thế nào. Tình cảm của cậu với Ngôn Hành đúng là cao trào thay nhau kéo đến, mọi việc không thuận.

-Anh... Ông Ngôn, đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định. – Vốn muốn gọi một tiếng anh, nhưng Kỷ Tử Mân cảm thấy với quan hệ cùng lập trường của bọn họ vẫn dừng tùy tiện ra vẻ quen thuộc thì tốt hơn. -Lại càng không phải chuyện ông có thể quyết định.

Mặt Ngôn Duệ không tỏ vẻ gì, không tức giận cũng không trào phúng nói:

-Hai cậu vốn đều là khác phái luyện, tôi tin quay lại đường cũ cũng không hẳn là việc khó. Đương nhiên, tôi không có ý kỳ thị đồng tính luyện ái, chỉ là không hi vọng xảy ra trên người em trai tôi, hơn nữa đối tượng là người như cậu.

Cái gì là người như cậu? Thái độ đầy vẻ coi thường của Ngôn Duệ làm Kỷ Tử Mân cũng không vờ vịt được nữa, Ngôn Hành còn không nói gì thì cái mặt băng sơn này rốt cuộc có tư cách gì mà ý kiến!

-Ông Ngôn, nếu muốn chúng tôi chia tay mời ông đến tìm Ngôn Hành nói chuyện trước. Tôi nghĩ là ông nhảy qua cậu ấy trực tiếp đến tìm tôi? Nếu tôi đồng ý với ông, lỡ đâu ngày nào đó Ngôn Hành biết sự thật, với hiểu biết của ông với cậu ấy, ông nghĩ phản ứng của cậu ấy sẽ như thế nào?

Kỳ thật Ngôn Hành sẽ thế nào Kỷ Tử Mân cũng không rõ lắm, chỉ là với tình trạng ở chung trước mắt của hai người lại thêm sự cố chấp của Ngôn Hành, nói không chừng sẽ không buông tay cậu. Nghĩ tới đây, trong tim Kỷ Tử Mân cảm thấy âm ập, kiên định quyết tâm không đồng ý của cậu.

Ngôn Duệ lâm vào im lặng, lời Kỷ Tử Mân vừa nói dường như đánh trúng tử huyệt của hắn, trong một thoáng không thể phản bác.

-Tôi thấy con người anh đúng là hoàn toàn không thay đổi, vẫn cứ thích làm khó người khác như vậy.

Ngoài phòng đột nhiên vang lên giọng bên thứ ba, cửa bị kéo ra, một người Kỷ Tử Mân không tưởng được, làm toàn thân Ngôn Duệ cứng đờ xuất hiện ở cửa.

-Chủ quán? – Kỷ Tử Mân đứng dậy, hoảng sợ nói. -Sao anh lại ở đây?

Tề Bạch kéo cửa ra nghênh ngang đi về phía hai người. Anh vỗ bả vai Kỷ Tử Mân, nói:

-Tôi đúng lúc ngồi trong phòng đối diện, thấy hai người cùng ăn cơm cảm thấy rất kỳ lạ nên đứng bên ngoài nghe lén!

Người nghe lén còn dám hào phóng thừa nhận như vậy cũng chỉ có Tề Bạch.

-Cậu cũng hoàn toàn không thay đổi, vẫn vô liêm sỉ như vậy. – Ngôn Duệ lạnh lùng nhìn Tề Bạch, vẻ mặt không bình thản như trước mà để lộ sự kích động cùng phức tạp, giọng nói cũng lạnh lùng hơn.

Kỷ Tử Mân khó hiểu nhìn Tề Bạch và Ngôn Duệ mấy lần, xác định hai người hẳn là người quen cũ, chỉ là quan hệ dường như không mấy hòa hợp.

-Ngôn Duệ, yêu đương là tự do, hai người họ mãi mới ổn định được anh cần gì phải thò chân vào, tự làm mình mất mặt chứ? – Dáng vẻ du côn của Tề Bạch không khác mấy ngày thường, nhưng giọng điệu nói chuyện với Ngôn Duệ lại hơn mấy phần cương quyết, là kiểu tự nhiên mà có.

-Đây là chuyện nhà tôi, còn cậu là ai? Tính cách thích tham gia náo nhiệt cũng vẫn không thay đổi. – Ngôn Duệ đứng dậy đối mặt với Tề Bạch, đầu hắn cao hơn một chút nhưng không biết vì sao khí thế lại yếu đi mấy phần, dường như đang cật lực.

Chắc chắn, giữa hai người có biến. Kỷ Tử Mân im lặng rời khỏi chiến trường, tự động ẩn nấp thành người qua đường.

Cử động nhỏ của Kỷ Tử Mân không chạy khỏi mắt Ngôn Duệ, hắn giữu cột nói với Tề Bạch:

-Cậu ta gọi cậu là chủ quán, quả nhiên là nguội tầm nguội mã tầm mã, thích đùa bỡn tình cảm người khác.

-Xin anh đừng dùng đôi mắt bị thế tục ô nhiễm kia đối xử với nhân viên của tôi, cậu ấy là một hoàng tử nhỏ rất đơn thuần, bằng không cái tên khôn khéo như em trai anh sao lại thích cậu ấy?

-Ai biết được... – Ngôn Duệ cong khóe môi, ánh mắt nhìn Tề Bạch thắm đầy đau đớn cùng chán ghét. – Sự vật nhìn như tốt đẹp không chừng lại toàn lừa gạt ác ý, đây mới là cuộc đời.

Tề Bạch sững sờ, Ngôn Duệ nhìn như không thấy đi ra cửa.

-Tôi không muốn ở chung một phòng với cậu, đi trước. Bữa này tôi mời khách, bạn học Kỷ cứ từ từ thưởng thức.

Người đàn ông như gió, vừa nói dứt liền bỏ đi.

Ngôn Duệ tồn tại khiến người ta cảm thấy áp lực, cuối cùng Kỷ Tử Mân có thể thả lỏng, nhưng Tề Bạch bất thường khiến cậu rất lo lắng, vội vàng kêu to:

-Chủ quán, anh không sao chứ?

Tề Bạch hoàn hồn cười ha ha mấy tiếng, nói:

-Không sao không sao, tên kia không biết là thích sạch sẽ hay là thích cổ quái, tóm lại chính là một quái nhân!

Một lớp đã phẳng lớp khác lại lên, Kỷ Tử Mân không ngờ anh trai Ngôn Hành vừa xuất hiện lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy, lần đầu tiên cậu thấy trên mặt Tề Bạch có cảm xúc buồn rầu.

Đáng ghét! Vào thời điểm quan trọng cố tình cái tên nào đó lại không ở, cứ tiếp tục như vậy nói không chừng cậu sẽ chấp nhận đề nghị của Ngôn Duệ!

-Tôi đi trước đây! – Kỷ Tử Mân chào các đồng nghiệp xong liền ra về đầu tiên.

Trời đã tối hoàn toàn, người đi trên đường không nhiều lắm, Kỷ Tử Mân đi trên đường về nhà, vì xung quanh quá yên tĩnh lại thêm gần đây gặp phải rắc rối lớn nhỏ khiến cậu bất giác nghĩ ngợi lung tung.

Từ tuần trước sau khi Kỷ Tử Mân với anh trai Ngôn Hành gặp nhau, đối phương không hề có động tĩnh, dường như cuộc sống của cậu lại trở nên bình thường. Nhưng như vậy ngược lại càng làm người ta bất an.

Trong khoảng thời gian này, Kỷ Tử Mân đã từng chủ động đến nhà Ngôn Hành tìm người. Không ngờ vừa vào cửa đã bị số tài liệu như núi cản lại không đi được nửa bước, thấy dáng vẻ Ngôn Hành mệt mỏi lại cố giữ vững tinh thần Kỷ Tử Mân pha cho hắn một bình cà phê xong liền về, không tiện quấy rầy công việc của hắn. Hai người ngoài hỏi thăm nhau mấy câu thì không nói chuyện gì nữa.

Cậu cực kỳ hoài nghi lượng công việc của Ngôn Hành nhiều như vậy căn bản là do anh trai cậu ta động tay trong tối, để bọn cậu hoàn toàn không có cơ hội gặp nhau! Đúng là luật sư nặng tâm cơ, Kỷ Tử Mân nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Bây giờ vẫn chỉ là chiêu nhỏ, nếu không cẩn thận làm Ngôn Duệ tức giận, nói không chừng ngày nào đó còn đưa cậu vào tù... Đúng là quá tà ác!

Nhưng lo lắng thì lo lắng, Kỷ Tử Mân cũng không muốn nói chuyện Ngôn Duệ lên hẹn gặp cậu với Ngôn Hành. Cũng không phải cậu muốn tự mình đối mặt với áp lực cố gắng tranh thủ sự chấp nhận của anh cả, mà là cậu cảm thấy dù thế nào cũng không nên vì tình yêu mà từ bỏ tình thân. Cậu tự nhận mình không vĩ đại như vậy, cũng không đáng.

Huống chi cái gọi là tương lai yếu đuối mờ mịt như vậy, vì để tránh đến lúc đó hối hận không kịp, Kỷ Tử Mân cảm thấy sớm cắt đứt mọi quan hệ cũng không phải chuyện xấu, xong sớm thoải mái sớm.

Chẳng qua khi Kỷ Tử Mân nhớ tới vẻ kinh ngạc cùng nụ cười của Ngôn Hành lúc mở cửa, nỗi nhớ cùng lưu luyến trong lòng lập tức cắn nuốt sạch sẽ lời kịch cậu vừa nghĩ ra. Cũng vào lúc này cậu mới giật mình tỉnh cảm của mình với Ngôn Hành đã vượt qua tưởng tượng.

Hoặc là nói, cuối cùng Kỷ Tử Mân cũng chấp nhận坦然 đối mặt với cảm xúc của mình.

Nhưng bức phác họa sinh ra sau mỗi lần quan sát kia, hảo cảm sinh sôi phát triển trong vô hình, nhưng Kỷ Tử Mân không ý thức được. Có lẽ bị Ngôn Hành nói trúng thật, là cậu thích trước cũng không chừng, thích đến mức muốn nói chia tay lại không nổi.

Lương lữ không rõ ràng như vậy không giống mình bình thường! Lúc trước cậu rõ ràng là người cầm được buồng được, dù bị đánh cũng chỉ kêu ca vài câu, bây giờ trở nên đa sầu đa cảm thế này, chẳng lẽ muốn từ Ngưu Lang Chúc Nữ biến thành Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài à?

Mẹ, người ta ít nhất còn được nhảy vào nắm mồ tình yêu song túc song phi, bọn cậu còn chưa có mộ để nhảy đâu!

-Đáng chết, Kỷ Tử Mân mày tỉnh lại cho tao! – Kỷ Tử Mân lắc đầu quây quây, dùng tay vỗ vỗ vào mặt mình.

Sau khi cố gắng dứt bỏ suy nghĩ làm mình bức bối trong đầu, Kỷ Tử Mân tâm huyết dâng trào chọn một ngõ nhỏ bình thường rất ít đi mà chui vào. Trong ẩn tượng đường này có thể thông trực tiếp đến ngõ hẻm nhà cậu, nhưng cách nhà Ngôn Hành gần hơn chút.

Cậu chỉ đi ngang qua chứ không phải muốn nhìn người để giải nỗi tương tư, cậu không nhàm chán như vậy đâu.

Kỷ Tử Mân bước nhanh qua con hẻm nhỏ, bốn phía chỉ có đèn đường vì điện yếu mà mãi lập lờ, trước mắt gần như đen kịt không thấy rõ lắm. Nhưng cậu một lòng chỉ nghĩ đến việc nhìn một cái rồi đi, hoàn toàn không để ý đến nguy hiểm trong đường nhỏ, cố ý muốn đi đường tắt này.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...

Kỷ Tử Mân sững sốt, thoáng dừng bước quay đầu lại nhìn quanh.

Không có ai, chỉ có một mình cậu.

Kỷ Tử Mân nuốt nước bọt tự cười bản thân, có lẽ là ảo giác của mình mới cho rằng phía sau có tiếng bước chân, nhất định là cậu quá nhạy cảm.

Đừng tự mình dọa mình, đừng tự mình dọa mình... Kỷ Tử Mân vừa tự thôi miên vừa bước nhanh chân đi tiếp. Tuy lá gan cậu không nhỏ, nhưng thời điểm này trong lòng ai mà chẳng sợ hãi!

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp...

Kỷ Tử Mân bước nhanh chân, tiếng bước chân phía sau cũng càng lúc càng nhanh, dường như vì bị phát hiện nên không có ý định che giấu nữa. Tiếng càng lúc càng gần, Kỷ Tử Mân không thể không sử dụng tốc độ chạy trăm mét lao về trước, chỉ muốn mau mau chóng chóng thoát khỏi người cứ đuổi mãi không tha phía sau.

Hẻm nhỏ quanh co khúc khuỷu rất dễ lợi dụng, Kỷ Tử Mân không thường đi đường này, cậu chỉ cần có thể cắt đuôi người là được nên cũng không lo lắng nhiều, bắt đầu đi loạn xạ trong ngõ, dựa vào trực giác lựa chọn quẹo trái hoặc quẹo phải. Đã lâu rồi cậu không gặp cảm giác bối rối lúng túng kiểu này, bởi vì sợ hãi làm adrenalin tăng vọt, nếu bây giờ thì chạy trăm mét nhất định có thể phá kỷ lục cá nhân.

MD! Cậu nhất định đã làm chuyện gì xấu chọc giận ông trời, chứ không sao đợt này vận khí lại kém như vậy! Trời biết từ sau khi hẹn hò với Ngôn Hành cậu đã tu thân dưỡng tính chỉ kém không trở thành hiền thể lương mẫu, chẳng lẽ bây giờ là muốn quay lại đòi món nợ phong lưu ư!

Trên đường đi Kỷ Tử Mân đều thầm gào thét trong lòng, cũng không cố gắng quay đầu nhìn rốt cuộc là tên biến thái nào. Chờ lúc cậu lấy lại tinh thần, người đã đứng thở dốc trên con đường vô cùng quen thuộc, thỉnh thoảng có người qua đường nhìn cậu khó hiểu.

-Ha, ha, ha... – Miệng thở hồng hộc, Kỷ Tử Mân không nhìn được quay người nhìn vào trong ngõ, nhưng không nhìn thấy gì, chỉ có một màu hắc ám nuốt hết tất cả ánh sáng.

Mẹ, số lần cậu bị người ‘đuổi’ nhiều không đếm hết, nhưng là lần đầu tiên bị đuổi đến nóng rực cả người lại đổ mồ hôi lạnh. Kỷ Tử Mân dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, trái tim dần đập trở lại bình thường.

Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, kết quả vẫn quay lại đường cái. Kỷ Tử Mân tạm thời không dám đi hẻm nhỏ, chỉ có thể đi theo đường bình thường.

-Hô... – Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người theo dõi mình, Kỷ Tử Mân thở phào, giặt nhẹ quần áo vì chạy mà hỗn loạn trên người, chậm rãi đi về nhà.

Kỷ Tử Mân lấy di động ra gọi cho Kiều Hải Tinh, cậu muốn tìm người làm dịu cảm xúc căng thẳng trong lòng, mà bạn thân là lựa chọn tốt nhất.

[ai to gan dám phá ngang giấc ngủ dưỡng nhan của bốn tiểu thư? Nếu trên mặt tôi có một cái mụn tôi sẽ tìm ông tính sổ!] – Kiều Hải Tinh vừa nghe liền xả ra một tràng.

Kỷ Tử Mân bật cười, quả nhiên nghe thấy giọng Kiều Hải Tinh rồi liền thả lỏng không ít.

-Người không thấy mặt trời mọc thì không ngủ, trên mặt không mọc mười cái mụn đã nên cảm ơn trời đất rồi.

[khur!] – Kiều Hải Tinh lấy lại giọng bình thường, hỏi: [ông rất ít gọi cho tôi vào giờ này, xảy ra chuyện lớn gì à?]

-Không biết gặp theo dõi cuồng có tính chuyện lớn không? – Kỷ Tử Mân nói nửa đùa nửa thật, như thật sự vừa gặp phải thảm sự.

[Mẹ! Hấn cường ông hay là ông cường hấn?]

-Kiều Hải Tinh! – Kỷ Tử Mân rất ít gọi cả họ lẫn tên bạn thân, cậu nói: -Tôi nói thật đấy, không phải trêu bà đâu.

[xin lỗi, xin lỗi...] – Kiều Hải Tinh nghe trong điện thoại quả thực cảm xúc của Kỷ Tử Mân không ổn định, vội vàng xin lỗi. [bây giờ ông có thể nói điện thoại với tôi chứng tỏ rất bình an mà! Nhưng ông vẫn luôn rất được hoan nghênh, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện ông bị theo dõi!]

-Tôi cũng lần đầu tiên gặp phải... – Kỷ Tử Mân nhanh chóng kể sơ lược chuyện mình vào ngõ nhỏ cho Kiều Hải Tinh nghe, cuối cùng bị mắng cho một chập.

[nói cho ông biết, đầu năm nay đang tăng cường bảo vệ an toàn buổi tối cho phụ nữ, nên cúc hoa của đàn ông lại càng khó giữ! Trọng điểm là địa phương tối như mực quỷ quái này dù không có sát thủ hoa cúc cũng sẽ còn đồ cướp giật đấy! Lần sau ông cứ đi lung tung cho tôi thử xem!] – Kiều Hải Tinh chửi ầm vào điện thoại, giọng lớn đến mức cầm điện thoại xa hai mươi phân cũng vẫn nghe rõ.

-Tôi biết, không có lần sau nữa... Hả?

Kỷ Tử Mân đã sắp đi đến đầu ngõ nhà mình, cậu phát hiện ngã tư đổ một chiếc xe màu trắng, cửa ghế phụ đúng lúc mở ra, người xuống xe là người cậu cực kỳ quen thuộc.

Còn muốn mượn cơ đến thăm người, thế này trực tiếp nhìn thấy người rồi, nhưng gặp kiểu này cũng không tốt.

[alo? Hello? Ông còn sống thì kêu một tiếng!] – Kiều Hải Tinh ở đầu kia gào lên.

Một giây sau lúc nhận ra Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân liền nhanh chóng trốn sau một biển quảng cáo, vùng trộm quan sát chuyện xảy ra trước mắt.

-Tĩnh Tử... – Kỷ Tử Mân cuối cùng cầm điện thoại trả lời, nhưng hai mắt lại nhìn thẳng chằm chằm Ngôn Hành và chiếc xe màu trắng kia.

[vừa rồi ông mới gặp quỷ à? Gọi ông này giờ không nói gì!]

Kỷ Tử Mân cũng không biết là nhìn thấy ma khủng bố, hay là sự thật trước mắt khủng bố hơn.

-Tĩnh Tử, làm sao bây giờ...

Nghe giọng Kỷ Tử Mân run nhè nhẹ, Kiều Hải Tinh lúc này cũng căng thẳng, vội vàng hỏi:

[không, không phải chứ? Ông gặp quỷ thật?]

-... Không phải gặp quỷ. – Kỷ Tử Mân bất giác nắm chặt điện thoại, nói: -Tôi chỉ không cẩn thận nhìn thấy Ngôn Hành ăn vụng thôi.

[cái gì!] – Kiều Hải Tinh hét lên quăng tám.

Chủ xe màu trắng là bạn gái trước trước trước của Ngôn Hành, học tỷ hẳn thủy chung nhớ mãi không quên.

Được rồi, có phải ăn vụng không vẫn không thể kết luận, nhưng nghĩ trong lúc bận rộn mà Ngôn Hành còn rút thời gian gặp bạn gái cũ, quan tâm mấy ngày nay của mình có phải quá dư thừa rồi không? Một khi nghiêm túc vào tình yêu sẽ trở nên lo được lo mất, Kỷ Tử Mân khinh bỉ nghĩ ngờ tiêu cực của mình.

-Tiểu P! Tiểu P!

Kỷ Tử Mân nhớ ra Kiều Hải Tinh vẫn còn trên mạng, vội vàng đáp lại:

-Tôi đây.

[Đây cái đầu ông ấy! Nhanh đuổi theo bắt quả tang nhanh! Thằng nào có gan ăn vụng phải cắt jj để trừng phạt] – Kiều Hải Tinh phát cờ hò reo trong điện thoại, không ngừng giật dây Kỷ Tử Mân bước lên phân thắng thua. [đừng tha cho tiểu tam kia! Nam cắt jj, nữ giao cho tôi!]

Tuy không rõ vì sao nữ thì phải giao cho cô giải quyết, nhưng tám lòng này của Kiều Hải Tinh khiến Kỷ Tử Mân rất cảm động. Ít nhất không thấy lạnh lẽo hoặc cô đơn, còn có lý trí suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.

-Đợi lát nữa tôi lại gọi cho bà.

Kỷ Tử Mân cúp điện thoại, phát hiện xe trắng đã lái đi, cậu bước nhanh đến đầu ngõ, nhanh chóng tìm được tên Ngôn Hành trong danh bạ sau đó bấm gọi. Nhìn bóng lưng quen thuộc phía trước, ông nghe lại không vang lên tiếng đô đô mà là trực tiếp chuyển vào thư thoại.

Không thử gọi lại nữa, Kỷ Tử Mân lẳng lặng nhìn bóng dáng Ngôn Hành đi xa, suy nghĩ trong lòng hóa thành một tiếng thở dài bay đi theo gió, yên lặng trở lại nhà mình.

Tin tưởng hoặc hoài nghi, cứ thế nát trong bụng.

Kỷ Tử Mân cả đêm không ngủ, chỉ có thể mang khuôn mặt gấu trúc tiêu tụy đi làm.

-Hôm qua không phải còn khá tốt à, hôm nay sao vậy... – Tề Bạch pha một tách cà phê cho Kỷ Tử Mân, hi vọng cậu có thể tỉnh táo, đừng cùng lúc đập vỡ bản thân cùng băng hiệu trong quán. –Có phiền não thì nói, chủ quán ngẫu nhiên cũng muốn đóng nhân vật anh trai tri kỷ!

Kỷ Tử Mân thở dài, ỉu xìu gục xuống quầy bar, nói:

-... Chủ quán, nếu anh tận mắt thấy tình nhân ngoại tình, sẽ làm gì?

Tề Bạch khê đặt cà phê pha xong xuống trước mặt Kỷ Tử Mân, mặt lộ vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ Kỷ Tử Mân... Không, là không nghĩ tới Ngôn Hành nhìn như chuyên tình lại có ngày hôm nay.

-Còn có thể làm gì, hỏi lý do sau đó thì chia tay thôi! – Tề Bạch cúi mặt dọn dẹp lại dụng cụ trong quầy bar, ánh mắt hơi ảm đạm, không lười nhác lại có chút khôn khéo bình thường.

-Anh sẽ hỏi? – Kỷ Tử Mân giơ tay chống cằm, vẻ mặt cô đơn thoát nhìn cực kỳ uất ức, như động vật nhỏ bị vứt bỏ. –Anh không sợ lại gặp được tình cảnh tương tự à?

Tề Bạch vỗ đầu Kỷ Tử Mân, cười nói:

-Phạm nhân dù có tội hay vô tội, lúc thẩm vấn đều có quyền lợi giải thích, trước khi có phán quyết hẳn vô tội, cho nên cậu không thể tự tiện định tội cho đối phương được.

Kỳ thật Kỷ Tử Mân cũng hiểu đạo lý này, cậu biết Ngôn Hành có lẽ có lý do của mình, sau khi biết chuyện sẽ phát hiện đó hoàn toàn là hiểu lầm, trước khi nói rõ ràng tất cả cũng chỉ là suy đoán. Quan trọng nhất là, từ tối qua đến giờ, cậu đã gọi gần mười cuộc điện thoại vẫn luôn trực tiếp vào thư thoại, căn bản không gọi được.

-Cậu chứng kiến Ngôn Hành ở cùng người khác à? – Tề Bạch thấy trong quán chưa có khách, tiếp tục hỏi.

Kỷ Tử Mân gật đầu.

-Vâng, gặp cậu ấy xuống xe của bạn gái cũ ... Chính là mỹ nữ đầu tiên chia tay với cậu ấy, có lẽ anh có ấn tượng?

Kỳ thật ấn tượng của anh với phụ nữ đều không sâu, Tề Bạch cúi đầu cười khổ.

-Đúng là một màn khiến người ta căng thẳng, nhưng không chừng Ngôn Hành chỉ vô tình gặp người cũ, đi nhờ xe một đoạn thôi.

-Em cũng nghĩ như vậy... Nhưng điện thoại cậu ta vẫn tắt máy không liên lạc được, muốn cho cậu ấy cơ hội nói rõ cũng không được. – Kỷ Tử Mân cào tóc, hoàn toàn không hiểu gì. – Nghĩ ngợi lung tung như đàn bà, rất buồn cười đúng không?

-Chuyện yêu đương vốn không phân biệt giới tính, biết nhớ mới là bình thường. – Tề Bạch lại đưa bánh ngọt vừa cắt cho Kỷ Tử Mân, anh cho rằng lúc tâm tình không tốt ăn chút ngọt không còn gì tốt hơn. – Tử Mân, cậu động tâm rồi.

Lúc đầu Tề Bạch cũng nhìn ra Kỷ Tử Mân chỉ nửa đùa nửa thật hẹn hò với Ngôn Hành, ai biết dưới biểu hiện lỗ mãng lại giấu một đóa xuân tình rực rộ. Trẻ con mới yêu đương đều là đồ ngốc, như Ngôn Hành cùng Kỷ Tử Mân trong mắt anh đều rất đáng yêu.

Đại khái là bị tâm tình ảnh hưởng, nghe Tề Bạch kết luận hiếm khi Kỷ Tử Mân không chơi trò mất tự nhiên, thoải mái thừa nhận:

-Đúng vậy, em động tâm.

Mới quyết định thần nhiên đối mặt với tâm tình của mình lại gặp khảo nghiệm kiểu này, chuyện của cậu và Ngôn Hành như một bộ phim kinh phí thấp làm ẩu, thỉnh thoảng lại quay ngoắt chuyển hướng làm nội dung có thể tiếp tục.

-Vất vả nghiêm túc lại bị cho một bạt tai, có cảm giác bị người ta sắp đặt...

Tề Bạch không nghe rõ Kỷ Tử Mân lẩm bẩm, mở miệng an ủi:

-Tình cảm trải qua sóng to gió lớn mới có thể càng ổn định, trước khi chân tướng rõ ràng cậu cứ nhìn lạc quan đi!

Nói xong trong đầu Tề Bạch bỗng hiện ra một gương mặt lạnh như băng, ký ức vốn đã đóng băng vì trùng hợp mà tan ra, khiến sinh hoạt thành thói của anh trở nên lộn xộn.

-Aizz, em sẽ cố gắng! – Kỷ Tử Mân đứng dậy, cuối cùng vẫn phải chăm chỉ làm việc, kỳ thật đời sự chú ý cũng là một trong những phương pháp quên phiền não hiệu quả.

Người một khi bận rộn thời gian dường như trôi qua rất nhanh, nên khi phiền toái tìm đến cửa Kỷ Tử Mân mới giật mình đã bốn giờ chiều rồi.

Nhìn khuôn mặt băng giá gặp lần thứ ba của Ngôn Duệ, trong lòng Kỷ Tử Mân thấp thỏm không yên, hoặc nói cậu hơi sợ người đàn ông này. Dù sao trên mặt đối phương viết rõ bốn chữ to ‘tôi chán ghét cậu’.

Đương nhiên Kỷ Tử Mân cũng hoài nghi chán ghét của Ngôn Duệ kỳ thật không chỉ nhằm vào mình cậu, khả năng một phần nào đó là phóng ra nhằm vào chủ quán trong quầy bar. Tóm lại, Ngôn Duệ đến khiến ngày hè nóng bức nổi lên gió lạnh, trời đổ tuyết lớn, mà ngay cả âm thanh âm ỉ lúc đầu cũng vì hấn mà dừng lại.

Một người rất có quyết đoán, Kỷ Tử Mân bình luận khách quan. Nhưng suy nghĩ chủ quan lại khiến cậu theo bản năng bài xích tiếp cận Ngôn Duệ, đáng tiếc không làm gì được đối phương.

-Về sớm, tôi có lời nói với cậu. – Ngôn Duệ ngay cả thời gian thảo luận cũng không cho Kỷ Tử Mân, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

-Xin lỗi, nhân viên của tôi năm giờ mới tan làm. – Tề Bạch bước ra khỏi quầy bar, đẩy Kỷ Tử Mân sang một bên, tự mình mặt đối mặt với Ngôn Duệ. Nhưng đối phương vừa nhìn thấy anh liền dời mắt, keo kiệt chia ánh mắt cho anh.

Nói đơn giản, chính là hoàn toàn coi Tề Bạch là không khí.

Rất tốt... Tề Bạch nghiêng rằng lờm Ngôn Duệ. Tuy anh cảm thấy rất tức giận, nhưng đồng thời cũng rất bất đắc dĩ, đã qua nhiều năm như vậy, tâm kết của bọn anh đã trở thành nút chết. Nói thật, Tề Bạch không có ý định gặp lại Ngôn Duệ, tin tưởng đối phương cũng vậy.

-Người của tôi, cậu không thể nói mang đi là mang đi được. – Tề Bạch cũng không vờ khách sao với Ngôn Duệ, giọng điệu cương quyết nói.

-Ồ? – Ánh mắt sắc lẹm của Ngôn Duệ dừng trên người Kỷ Tử Mân, nói: -Sao không nói sớm, cậu đã là người của hắn, vậy tôi không cần quan tâm chuyện giữa cậu với A Hành rồi.

Tề Bạch đột nhiên vươn tay kéo mạnh mặt Ngôn Duệ lại để tầm mắt của hắn nhìn thẳng vào mình.

-Luật sư đều ác ý xuyên tạc ý người khác thế này sao? Không ngờ cậu lại trở thành người xấu xa như vậy, đúng là làm tôi thất vọng.

Ngôn Duệ túm cổ tay Tề Bạch, hất tay anh ra như tránh né virus, nói tiếp:

-Ít nhất tốt hơn người tính tình tồi tệ luôn giấu giếm nhỉ? Đó không chỉ là thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Ông chủ nhỏ quán cà phê cùng luật sư lớn tương đối giàu có nổi tiếng trùu nhau chằm chằm, ai cũng không chịu thua ai, thái độ cùng giọng điệu đều rất ác liệt, ở trước mặt tất cả khách hàng cùng nhân viên bắt đầu tranh chấp.

-Cậu là luật sư không phải bận rộn nhiều việc à? Đừng như một ông già tùy tiện nhúng tay vào chuyện yêu đương của người trẻ tuổi!

-Đó là chuyện nhà tôi, mà anh chẳng qua là người ngoài không một dính quan hệ, càng không có tư cách lên tiếng.

-Thằng nhóc thôi nhà cậu nói chuyện với học trưởng thì nên tôn trọng một chút!

-Tôn trọng? Nếu anh là người đáng cho tôi tôn trọng, tôi tự nhiên sẽ tôn trọng anh, đáng tiếc anh không phải.

Hai người không nể tình bắt đầu ồn ào, mà lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Kỷ Tử Mân tay trái chống eo, tay phải xoa trán, vẻ mặt tương đối phức tạp, hai người đàn ông trưởng thành tiến hành tranh luận ngậy thơ ngay trước mắt, nhưng cậu hoàn toàn không chen lời được chứ đừng nói là ngăn cản bọn họ.

Cứ tiếp tục như vậy, khách hàng nhất định sẽ bị sợ chạy.

-Ngôn Duệ! Con mẹ nó cậu có gan thì nghe tôi giải thích, đừng có ngậm máu phun người! – Tề Bạch tức đến đỏ bừng cả mặt, khóe mắt cũng hơi ửng đỏ, dường như sắp bị tức khóc.

-Thời gian của tôi rất quý giá, không thể nghe anh nói nhảm. – Ngôn Duệ vẫn giữ khuôn mặt vô cảm, núi băng vạn năm chân chính. Hắn đột nhiên kéo tay Kỷ Tử Mân, nói: -Bây giờ thì đi theo tôi, lương theo giờ bao nhiêu tôi sẽ trả cho cậu.

-Đợi... – Kỷ Tử Mân không kịp phản ứng, bị Ngôn Duệ ép buộc kéo đi.

Bạn đang ?

Tề Bạch nhìn hai người vội vàng bỏ đi, vài phút sau mới chú ý đến cái nhìn kinh ngạc bốn phía, anh đành phải xấu hổ cười ha ha vài tiếng, trốn vào quầy bar tiếp tục công việc.

9. Chương 9: Ai Nạn Của Hoàng Tử Điện Hạ

Trong cái nhìn chăm chú kinh ngạc của mọi người, Kỷ Tử Mân bị Ngôn Duệ ép đẩy mạnh vào xe, hành vi bắt buộc khiến không ít người do dự có nên gọi điện báo cảnh sát, đó căn bản là bắt cóc mà!

Ngồi ở trong xe Kỷ Tử Mân còn có tâm tư nghĩ, chiếc xe màu bạc bốn vòng này lúc trước cậu may mắn được ngồi một lần, không ngờ sẽ ngồi lần thứ hai trong tình huống này, nhưng cậu không hề muốn có cơ hội này.

Trước khi lên xe Kỷ Tử Mân chỉ kịp kéo tạp dề trên người, cậu thấy may vì quần áo đi làm của mình chính là áo sơ mi trắng quần đen, cách ăn mặc coi như bình thường. Nếu không cậu không thể chịu được bị người ta soi mói.

Ngôn Duệ sầm mặt im lặng lái xe, Kỷ Tử Mân thì nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng.

-... Xin hỏi bây giờ chúng ta muốn đi đâu? – Sau khi đi được khoảng năm phút, Kỷ Tử Mân không nhịn được hỏi.

Ặc, cậu có thể cứ thế bị bắt đi chôn sống không? Kỷ Tử Mân cảm giác từ khi gặp anh trai Ngôn Hành, vận thế của cậu chẳng những bắt đầu xuống dốc mà còn là loại lao thẳng xuống đáy cốc nữa.

-Sắp đến rồi.

Ngôn Duệ cũng không phải trả lời lấy lệ với Kỷ Tử Mân, rẽ qua một ngã tư liền tới nơi. Là một nhà hàng khá danh tiếng, nổi danh nhất chính là trà chiều khéo léo lại đắt đỏ của họ.

Đây là đang trá hình tổ vẽ xem thường quán cà phê theo hướng bình dân của bọn cậu à? Cần phải lái xe đến một nhà hàng cao cấp không quá xa uống cà phê đàm chuyện thị phi? Cho dù gia cảnh Kỷ Tử Mân không tệ, nhưng không có việc gì cũng sẽ không đến nhà hàng ăn bầu không khí này để dùng cơm, cậu thà trạch ở nhà còn hơn.

Xe dừng trong bãi đỗ xe bên cạnh, Kỷ Tử Mân theo Ngôn Duệ xuống xe đi vào nhà hàng, cậu vẫn không biết tại sao Ngôn Duệ lại cứ bắt mình phải đi cùng.

Ba mặt nhà hàng không bắt sáng, một mặt cửa ra vào lấp đặt cửa sổ sát đất, có thể nhìn rõ ràng cảnh dùng cơm bên trong. Kỷ Tử Mân tùy ý quét mắt, lập tức hiểu mục đích Ngôn Duệ dẫn cậu tới nhà hàng này.

Kỷ Tử Mân vì thoáng nhìn vội vàng kia mà cả người mất hồn mất vía đi theo Ngôn Duệ, mãi tới khi ngồi vào chỗ mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Cậu nhìn về phía Ngôn Duệ đang xem menu, nói:

-Đây là mục đích anh dẫn tôi tới đây.

Ngôn Duệ không thừa nhận cũng không phủ nhận, chọn một ly cà phê đá với nhân viên phục vụ sau đó hỏi Kỷ Tử Mân:

-Trời nóng thế này, cậu muốn uống gì không?

Kỷ Tử Mân lắc đầu từ chối, không hề vì đối phương là anh trai Ngôn Hành mà tiếp tục khách khí, cậu xem như nhìn rõ tính tình của mặt bằng trước mặt này, khó mà chấp nhận được ác ý của Ngôn Duệ, cảm thấy cực kỳ phản cảm.

Chếch một khoảng phía trước Kỷ Tử Mân ngồi một đôi bích nhân, là bạn trai cậu với một mỹ nhân tỷ lệ người qua đường ngoài đầu lại lên tới trăm phần trăm, cũng là người hôm qua cậu mới nhìn thấy. Học tỷ kiêm bạn gái cũ của Ngôn Hành.

Liên tục hai ngày đều gặp mặt, hay là đã tiếp tục hẹn hò được một thời gian rồi? Kỷ Tử Mân không thể không hoài nghi quan hệ của hai người, tuy nghĩ như vậy là đúng ý người đàn ông trước mặt.

-Đó là cô gái A Hành yêu duy nhất ngoài người nhà. – Ngôn Duệ đã sớm biết hành trình hôm nay của Ngôn Hành, mà hẳn dường như ra sức muốn kích thích Kỷ Tử Mân, bắt đầu kể lại chuyện cũ không ai biết. –Ngữ

Tương chẳng những xinh đẹp mà cũng rất thông minh, là học muội tôi rất tán thưởng, bởi vậy mới mời cô ấy làm gia sư cho A Hành. Không ngờ thúc đẩy tình cảm của hai đứa.

Từ góc độ của Kỷ Tử Mân chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của hai người Ngôn Hành, chỉ cần Ngôn Hành không quay đầu lại sẽ không phát hiện có người quen cùng ở đây.

Bên gái cười rất vui vẻ, không mấy phù hợp với ấn tượng ưu nhã lại mang chút cao ngạo mấy năm trước; Ngôn Hành đang chăm chú lắng nghe đối phương nói chuyện, khóe miệng hơi nhếch, ánh mắt nhu hòa, là dáng vẻ thoải mái Kỷ Tử Mân chưa từng nhìn thấy. Bao bọc xung quanh bọn họ là bầu không khí hạnh phúc, dù là ai nhìn cũng sẽ cảm giác họ là tình nhân.

Ngược lại với hình thức ở chung của mình với Ngôn Hành, làm cả buổi ngoài không cẩn thận gặp phải bạn học thì căn bản không có ai phát hiện, nói cũng không ai tin tưởng.

Kỷ Tử Mân không phải đồ ngốc, rất rõ ràng Ngôn Duệ hi vọng thông qua cảnh này khiến cậu cảm thấy khó chịu, phần nộ, tốt nhất là ồn ào đòi chia tay với Ngôn Hành, như vậy có thể đúng ý anh ta rồi.

Tuy chịu kích thích không nhỏ, nhưng cậu vẫn chịu được. Sao có thể làm đại ma vương tà ác giành được thắng lợi đơn giản chứ? Con mẹ nó định luật nhân vật chính càng bị chèn ép lại càng anh dũng không chết là quy tắc thép!

-Ừm, tôi biết chị ấy, là bạn gái cũ của Ngôn Hành mà! – Kỷ Tử Mân rất tự nhiên cười với Ngôn Duệ, nói: -Trước khi tốt nghiệp vì muốn ra nước ngoài mà đá Ngôn Hành, bởi vì là một người đẹp nên tôi ấn tượng rất sâu. Nói thật ra, nếu không phải chị ấy đá Ngôn Hành thì tôi sẽ không có cơ hội này đâu... Anh cảm thấy tôi có nên gửi lời cảm ơn tới chị ấy không?

Ngôn Duệ không lập tức trả lời, hai người lâm vào im lặng quỷ dị, nói là giằng co cũng không quá.

Vài phút sau, nhân viên phục vụ bưng cà phê lên bàn, Ngôn Duệ cho thêm ít sữa rồi dùng thìa khuấy đều, trong quá trình chẳng những không nói chuyện mà còn không thèm nhìn Kỷ Tử Mân.

Không gian nơi bọn họ ngồi rõ ràng vừa ấm ỉ vừa náo nhiệt, nhưng hai người Ngôn Duệ cùng Kỷ Tử Mân lại yên tĩnh như ngăn cách bản thân với thế giới, tương ứng với vẻ hòa hợp của bàn Ngôn Hành.

-Kỷ Tử Mân, biểu hiện của cậu lý trí như vậy, là vì cậu rất tin tưởng A Hành? – Cuối cùng Ngôn Duệ mở miệng, nghe giọng nói không rõ cảm xúc hiện giờ của hắn.

Kỷ Tử Mân hừ lạnh, nói:

-Tôi tin tưởng cậu ấy không tốt à? Anh là anh trai cậu ấy, không phải còn nên cường điệu tính cách cậu ấy không phải loại người sẽ ăn vụng, tích cực nói chuyện giúp Ngôn Hành mới đúng sao?

Ngôn Duệ uống cà phê, thói quen liên tục khuấy thìa.

-Lý do của tôi cậu còn không biết? Nếu các cậu có thể chia tay, đối với tôi không thể tốt hơn.

-Vậy tôi đây càng nên tin tưởng Ngôn Hành không phải ư? – Giọng nói chuyện của Kỷ Tử Mân nhẹ nhàng hơn nhiều, cứ như đang trên ngưi tính tình của Ngôn Duệ. -‘Vô tình gặp gỡ’ hôm nay căn bản là anh đã sắp xếp trước, độ tin cậy trong đó có thể có bao nhiêu? Ông Ngôn, thời gian của ông quý giá như vậy, việc gì phải chơi trò xiếc nhảm chán kiểu này với tôi, lãng phí thời gian cả hai.

Ngôn Duệ nhìn thái độ tự tin thông dong của Kỷ Tử Mân, nghĩ thầm còn tưởng cậu ta là người xúc động dễ hành động theo cảm tính, không ngờ ngay lúc này lại đặc biệt tỉnh táo, suy nghĩ cũng rất rõ ràng, thậm chí còn nhìn thấy trên người cậu ta thấp thoáng bóng dáng em trai Ngôn Hành. Thế mới có người nói ‘Hai người yêu nhau sẽ ảnh hưởng lẫn nhau’.

Nghĩ đến nguyên nhân Ngôn Hành chăm chỉ làm việc đợt này, Ngôn Duệ đột nhiên cảm giác mình đúng là tự làm mất mặt. Nhưng trong đầu hắn lại hiện ra một gương mặt khiến người ta chán ghét, nếu ở đây mình lại thành toàn cho Kỷ Tử Mân cùng Ngôn Hành, như vậy chẳng phải sẽ bị thằng cha đáng chết đó cười nhạo ư?

Xin lỗi, tự ái của hắn không cho phép chuyện này xảy ra.

-Nói nhiều như vậy, không bằng gọi điện thoại xác nhận xem thế nào? – Ngôn Duệ ra vẻ không cam lòng khi âm mưu bị lộ tẩy, giả vờ đề nghị: -Nếu A Hành chân thành với cậu, như vậy chuyện của hai đứa tôi sẽ không xen vào nữa.

Kỷ Tử Mân nhìn Ngôn Duệ nghi ngờ, nhưng vẫn cầm di động của mình ra gọi thử.

Nói thật, cậu không có chút lòng tin nào, tối hôm qua mới gọi vài cuộc cho Ngôn Hành đều là chuyển sang hộp thư thoại, bây giờ không biết kết quả sẽ như thế nào.

Duỗi đầu co đầu đều là một dao, Kỷ Tử Mân cố lấy dũng khí ấn nút gọi. Khi ông nghe lần nữa vang lên âm điện tử không tình cảm không nhịp điệu, cậu uể oải để di động xuống không dám nhìn phản ứng của Ngôn Duệ.

-... Không nghe? Có phải không khởi động máy không? – Giọng Ngôn Duệ chưa sự cười nhạo châm chọc.

Kỷ Tử Mân ngẩng mặt muốn phản bác vài câu lại nhìn thấy học tử mỹ nhân hôn lên má Ngôn Hành, còn vui tươi nhào vào ngực hắn. Hai người ôm nhau trước mặt mọi người, động tác lớn gan thu hút không ít ánh mắt soi mói trong nhà hàng.

Ngôn Duệ phát hiện Kỷ Tử Mân không đứng, xoay người nhìn theo, khóe miệng khẽ nhếch lên.

-Xem ra em trai tôi không đáng tin nhiệm như trong tưởng tượng của cậu.

Ngày cả ông trời cũng giúp hắn, Ngôn Duệ nghĩ thầm. Đối với việc bán đứng danh dự của em trai đổi lấy thành công, anh trai hắn đây không hề chột dạ.

Kỷ Tử Mân đứng bật dậy, trên khuôn mặt là nụ cười không chịu thua, cực kỳ kiêu ngạo nhìn Ngôn Duệ nói:

-Đừng vội vàng cười em trai mình như vậy, chờ tôi biết rõ mọi chuyện rồi quyết định cũng không muộn.

Hiển nhiên Ngôn Duệ không ngờ Kỷ Tử Mân lại khó chơi như vậy, rõ ràng bị đả kích lại không toàn không chịu lùi bước, tử thủ phòng tuyến cuối cùng, nếu không lấy được đáp án từ miệng Ngôn Hành thì không chịu.

[Cậu con mẹ nó có gan thì nghe tôi giải thích!]

Trước khi dẫn Kỷ Tử Mân đi, lời Tề Bạch đã nói tái hiện rõ ràng trước mắt Ngôn Duệ. Hắn không khỏi nghĩ, nếu năm đó mình có cố chấp như vậy, kiên trì nghe được đáp án trong miệng Tề Bạch, như vậy có phải bây giờ sẽ khác không?

Ban đầu hạ quyết tâm đời này không bao giờ gặp lại người đã xâm nhập vào cuộc sống của hắn nữa, vậy mà lại đơn giản khiến oán hận bao nhiêu năm dao động, đây chẳng phải tỏ vẻ hắn không thể bỏ được Tề Bạch sao? Sắc mặt Ngôn Duệ lạnh tanh, ánh mắt nhìn Kỷ Tử Mân càng khó chịu.

-Xin lỗi, tôi còn phải làm việc, không tiếp tục uống cà phê với ông Ngôn nữa.

Kỷ Tử Mân liếc mắt về phía bàn của Ngôn Hành, phát hiện người đã đi từ lâu, bởi vậy cũng không có ý định ở lại mà mở cửa vội vã bỏ đi, để lại một mình Ngôn Duệ đối mặt với nửa tách cà phê đá.

Sau khi ra nhà hàng, Kỷ Tử Mân đứng lúc nhìn thấy một chiếc xe màu trắng khá quen mắt chạy qua, hai chân không chạy được bốn bánh xe, dù đuổi theo cũng không kịp.

Thực ra trong lòng Kỷ Tử Mân không tỉnh táo như biểu hiện trước mặt Ngôn Duệ, dưới cơn giận dữ đạp vào chiếc xe bên cạnh làm còi báo động kêu ré lên. Cậu hoảng sợ vội vàng vờ như không có việc gì nhanh chóng rời khỏi hiện trường vụ án.

Vừa nghĩ tới đầu sỏ hại mình chặt vật thể này, Kỷ Tử Mân nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

-Đáng chết!

... Nếu dám ngoại tình thật, cậu nhất định sẽ làm Ngôn Hành đứt j!

Tuy lúc đang làm bị ép kéo đi nhưng cuối cùng Kỷ Tử Mân vẫn quay lại quán cà phê làm nốt công việc, không vì tâm tình không tốt mà lười biếng.

Đối mặt với quan tâm của Tề Bạch và những đồng nghiệp khác Kỷ Tử Mân đều dùng nụ cười qua loa xong chuyện, không nói cho mọi người biết đã xảy ra chuyện gì. Dù sao cũng không phải chuyện gì vẻ vang, mà sự thật còn chưa rõ ràng, trước hết cứ tích trữ trong bụng làm táo bón đi.

Kỷ Tử Mân vốn tan làm lúc năm giờ, nhưng vì Ngôn Duệ xuất hiện chiếm mất một giờ nên cậu kéo dài giờ làm, bổ sung thời gian chưa đủ.

Ra khỏi phòng nghỉ nhân viên, Kỷ Tử Mân vòng ra bếp lớn tiếng chào Tề Bạch:

-Chủ quán, em về nhé!

Tề Bạch giao việc xới thức ăn cho những người khác, lau tay đi đến trước mặt Kỷ Tử Mân, lo lắng nhìn cậu hỏi:

-Tử Mân, sau khi cậu trở về vẫn luôn bất an, có phải Ngôn Duệ nói cái gì với cậu không?

-Yên tâm đi, trình độ châm ngòi kia nhiều lắm chỉ lừa được trẻ con, em sẽ không coi là thật đâu. – Kỷ Tử Mân nhún vai ra vẻ không quan tâm.

-Ừ... Có một số việc vẫn phải dựa vào chính mình tìm hiểu, đừng tự đưa ra quyết định.

Yêu đương là chuyện của hai người, người chịu khổ cũng không phải chỉ có mình. Tề Bạch đã có trải nghiệm sâu sắc với cảm giác này.

-Em biết. – Kỷ Tử Mân nhìn ra được vì mình với anh trai Ngôn Hành mà gần đây chủ quán không còn vẻ hoạt bát sáng sủa như trước, cũng bị ảnh hưởng không ít. Cậu vỗ mạnh lên cánh tay Tề Bạch, nói: -Nhanh đi chuẩn bị bữa tối cho khách đi, có một số khách hàng trộm nói với em là món chủ quán tự mình nấu vẫn ngon nhất.

-Khư, những người đó muốn ăn là cậu đấy!

Hai người cười đùa một lúc, Kỷ Tử Mân rời khỏi quán cà phê trong cái nhìn chăm chăm lo lắng của Tề Bạch.

Kỷ Tử Mân trong lúc đi về nhà có lấy di động ra xem, Ngôn Hành vẫn không hề có động tĩnh gì, tin nhắn duy nhất là từ Kiều Hải Tinh, hỏi thăm muốn cùng ăn tối không.

Ấn nút gọi, điện thoại kêu chưa đến mấy tiếng đã thông.

[cảm ơn trời đất cuối cùng ông cũng tan làm, tôi sắp chết đói rồi!] – Kiều Hải Tinh vừa mở miệng là kêu gọi vãi đất.

-Có chút việc làm tôi phải tăng ca, gặp mặt thì nói cho bà. – Kỷ Tử Mân mở miệng giải thích, lại hỏi: -Bà muốn ra ngoài ăn hay tự nấu?

Nhìn từ bên ngoài thì không thấy, nhưng thật ra Kiều Hải Tinh nấu ăn rất ngon, chỉ vì sự nghiệp với việc học quá bận nên mỗi tháng cô có thể tổ chức một bữa ăn chung đã rất hiếm có.

[Chắc chắc, biết ông lại tính toán cái gì rồi!] – Bên Kiều Hải Tinh vang lên tiếng túi nhựa lạo xạo, cô cười nói: [Tôi mua thức ăn rồi, đến nhà ông nấu.]

Xem ra có lộc ăn rồi! Quyết định của Kiều Hải Tinh quét sạch phiền muộn cả ngày của Kỷ Tử Mân.

-Lát nữa gặp. – Kỷ Tử Mân vui vẻ cúp điện thoại, tốc độ đi nhanh hơn gấp đôi.

Về đến chung cư, Kỷ Tử Mân lấy thư trong hộp thư trước rồi mới ngậm nga đi thang máy đến tầng nhà của mình. Cậu lấy chìa khóa mở cửa, tiếng mở khóa giòn tan vang vọng trong hành lang, cửa mở nhưng tiếng hát lại ngừng. Kỷ Tử Mân cất chìa khóa, bần thần nhìn chăm chăm vào cửa nhà mình.

Khóa cửa có bốn giai đoạn, Kỷ Tử Mân có thói quen sẽ khóa đến cùng, nhưng vừa rồi chìa khóa mới xoay một vòng đã mở, sự khác thường quá rõ ràng khiến lòng cảnh giác của cậu thoáng cái tăng lên cao nhất.

Mở cửa, trong nhà tối om, im lặng không có gì bất thường. Kỷ Tử Mân sờ công tắc cạnh cửa, tách một tiếng đèn phòng khách sáng lên, cậu cẩn thận nhìn bốn phía đồng thời ngón cái dè vào nút mở điện thoại để điện thoại thoát khỏi hình thức tạm nghỉ, cũng để ngừa vạ nhất.

Kỷ Tử Mân cẩn thận bước vào phòng khách, còn chưa xem hết mọi góc một cơn gió thổi tới từ phía sau. Cậu kinh ngạc quay đầu nhưng một chiếc khăn tay lập tức bịt vào mũi cậu, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Một thân thể cường tráng áp sát, dè ngược Kỷ Tử Mân xuống sàn nhà.

Tuy nhanh chóng ngừng thở nhưng Kỷ Tử Mân vẫn không cẩn thận hít vào một ít thành phần hóa học trên khăn tay, đầu óc cảm thấy choáng váng. Cậu mở to mắt nhìn người xâm nhập đag giăng chân trên người mình, hóa ra không phải ai xa lạ mà là khách quen trong quán, người đàn ông thường xuyên nhìn chằm chằm mình!

-Em thật nhạy cảm, thế mà có thể phát hiện trong nhà có người, đúng là người tôi thường thức... – Người đàn ông thoạt nhìn rất nhã nhặn, không ngờ lúc cười lên lại có cảm giác tục tĩu.

Hắn thấy Kỷ Tử Mân đã không còn bao nhiêu sức mới bỏ khăn tay ra, bàn tay lớn mật sờ lên da thịt cùng thân thể đã ngấp nghé rất lâu.

-Quả nhiên rất đẹp... Lần đầu tiên nhìn thấy em đã cảm thấy em là thứ bị chơi, thao em nhất định rất thoải mái. Thân thể em có lẽ bị không ít người thao rồi nhỉ?

Người đàn ông nói lời thô tục khiến Kỷ Tử Mân rất buồn nôn, khổ nỗi sức lực ở chân tay đều dần biến mất không thể chống cự được đối phương. Cậu lại nghe hắn nói:

-Lần trước người cầm tay em là ai? Không phải là người yêu của em chứ? Nói! Có phải nó đã thao lỗ đ*t của em không!

Kỷ Tử Mân rất muốn mắng liên quan chớ gì đến mày, nhưng nghĩ đến trước đây có nghe một câu nói, không thể tùy tiện chọc giận phạm nhân, cậu đành để dành tha thứ động chạm buồn nôn, còn có từ ngữ khó nghe kia.

-Không nói gì à... – Người đàn ông si mê nhìn ánh mắt không khuất phục của Kỷ Tử Mân, cảm xúc càng hưng phấn. –Không sao, chờ chút nữa em sẽ thoải mái đến mức chỉ có thể kêu a a!

Hắn vén áo sơ mi trên người Kỷ Tử Mân, mặt chôn vào cổ cậu liếm láp điên cuồng, một tay sờ lung tung trên ngực cậu, tay kia thì cởi dây lưng.

Đúng là buồn nôn bỏ mẹ... Kỷ Tử Mân nhìn điện thoại rơi cách đó không xa, vừa rồi trong lúc bối rối cậu đã bấm điện thoại, chỉ không biết có gọi được không.

Cứ thế bị đàn ông cưỡng hiếp thì không khỏi quá uất ức! Kỷ Tử Mân nắm chặt tay, còn chút sức, cậu nghĩ thà bị đánh chết cũng không cho biến thái thành công! Mông bị đâm thì không có gì, nhưng bị biến thái đâm chỉ nghĩ cũng muốn nôn!

Tranh thủ lúc hắn ta đang vui đầu vào cổ, Kỷ Tử Mân cong gối thúc lên trên, hạ thân bị đánh khiến hắn ta đau lẫn sang một bên. Cậu vừa thấy vậy vội vàng vùng đấm đánh lên mặt đối phương, nhưng hắn phản ứng rất nhanh chật vật tránh khỏi, vòng ra phía sau Kỷ Tử Mân túm chặt tóc cậu, vùng đấm đánh vào bụng cậu.

Mẹ... Đau muốn chết... Kỷ Tử Mân vì đau đón mà cong người lại, sức lực toàn thân không còn mấy.

-Đ*t! – Người đàn ông không nể tình đập ngã Kỷ Tử Mân xuống đất, tiếp đó nhổ nước miếng. –Xem ra mày thích chơi mạnh một chút, kích thích một chút đúng không... Được, ông đây sẽ chơi với mày! Thao chết đồ dè tiện nhà mày!

Kỷ Tử Mân choáng váng, cậu cảm giác thân dưới mát lạnh, quần bị lột xuống, hai chân bị tách ra, đến mức này cậu chỉ cảm thấy trước mắt tối tăm, tuyệt vọng cùng cực.

Tại sao gần đây vận khí của cậu lại tồi tệ như vậy? Mắt thấy tình nhân mập mờ với bạn gái cũ, bị anh trai tình nhân chán ghét bài xích, bây giờ còn bị biến thái đánh lén rồi sẽ bị cưỡng gian, vậy bước tiếp theo cậu có phải nên xem xét một tòa cao ốc rồi nhảy xuống không?

Người đàn ông điên cuồng liếm đùi Kỷ Tử Mân, một tay móc ra dương vật của mình xoa bóp, miệng thở hồng hộc, nhưng như vậy chưa đủ. Hắn dùng sức kéo Kỷ Tử Mân lên để cậu quỳ trước bụng dưới của mình, định đưa dương vật của mình vào miệng Kỷ Tử Mân.

-Đừng nóng vội, chờ chút sẽ cho cưng ngậm... – Hắn khàn giọng nói.

Bộ phận dữ tợn ma xát trên mặt Kỷ Tử Mân, lướt qua mắt, mũi cùng bờ môi cậu, tinh dịch dính đầy cả khuôn mặt. Kỷ Tử Mân bật cười lạnh lùng, há to miệng cắn lên thứ buồn nôn kia.

-A — Người đàn ông gào lên thảm thiết, đẩy Kỷ Tử Mân ra, đau đớn lăn qua lăn lại trên đất.

-Ha ha... – Kỷ Tử Mân lau máu tươi bên khóe miệng, đỡ vách tường cổ đứng người lên, khinh thường nói: -Đồ ngu... Tùy tiện đưa nhược điểm đến trước mắt kẻ địch, không cần hình như rất xin lỗi mày.

Người đàn ông căn bản không nghe được Kỷ Tử Mân nói gì, sắc mặt trắng bệch kẹp chặt hai chân, đau như một giây sau sẽ tắt thở, thân thể còn có hiện tượng co giật nhẹ.

Kỷ Tử Mân lung lay thân thể, đầu tiên nhặt điện thoại rơi trên đất, phát hiện số điện thoại gọi đi là của ngôn hành mà đối phương lại không nghe, chắc lại chuyển vào thư thoại. Lòng cậu nghĩ, có khi chuyện vừa xảy ra cũng được lưu vào... có chứng cứ trực tiếp cũng không tệ.

-Bây giờ nên xử lý thế nào đây? – Kỷ Tử Mân mềm giọng hỏi, ánh mắt cậu chuyển qua bình hoa dùng để trang trí trên tủ giày, nở nụ cười. -Đồ cổ mẹ tao mua, coi như mày kiếm được...

Tuy sức lực cả người sắp dùng hết, nhưng Kỷ Tử Mân bằng ý chí mãnh liệt thành công cầm bình hoa, lại đi đến bên gã đàn ông gần như bất tỉnh, chậm rãi giơ hai tay lên —

-Tiểu P! Nhanh dừng tay!

Nghe thấy giọng Kiều Hải Tinh, Kỷ Tử Mân đỡ đầu quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, bình hoa trong tay rơi thẳng xuống vỡ tan. Tinh thần vừa thả lỏng cậu liền an tâm nhắm mắt lại, thân thể cuối cùng không nhận được ngã nhào về phía trước, đúng lúc ngã lên đồng mảnh sứ trên đất.

-Tiểu P! – Quảng đồng thức ăn trên tay, Kiều Hải Tinh hét lên.

Một người đàn ông xa lạ nằm trên đất, cùng Kỷ Tử Mân quần áo lộn xộn gần như điên cuồng – Kiều Hải Tinh hoàn toàn không dám nghĩ trên người Kỷ Tử Mân rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Buổi tối này với Kiều Hải Tinh có lẽ là ký ức cả đời khó quên.

Đầu tiên là gọi xe cấp cứu cùng báo cảnh sát, đứng ngoài phòng cấp cứu lo lắng chờ đợi, còn phải phối hợp với cảnh sát lấy lời khai... Tóm lại, cuối cùng khi cô bình tĩnh lại người đã ngồi trước giường bệnh của Kỷ Tử Mân chờ cậu, cả người vẫn mơ mơ màng màng, có cảm giác mơ hồ giữa hư ảo và sự thật.

-Sao lại gặp phải chuyện này chứ? – Kiều Hải Tinh cầm chặt tay Kỷ Tử Mân, hốc mắt trào nước mắt. -Nếu tôi đến nhanh hơn một chút thì tốt rồi...

Giờ đã là mười một giờ đêm, cái bụng vốn đói sôi ục ục của Kiều Hải Tinh đã không còn cảm giác, cả trái tim đều đặt trên người Kỷ Tử Mân đang ngủ.

Nhìn từ hiện trường, rất dễ đoán ra Kỷ Tử Mân đã xảy ra chuyện gì. Thu được trên người cậu các loại nước bọt, tinh dịch còn có lông tóc đã là chứng minh tốt nhất.

Kiều Hải Tinh chỉ nói với cảnh sát cô với Kỷ Tử Mân hẹn nhau, cùng với tất cả chuyện sau khi mình đến hiện trường gặp phải, nhưng cô che giấu chuyện Kỷ Tử Mân từng có ý định cầm bình hoa nện người đàn ông kia. Ai biết nói ra sẽ thế nào, dù sao thân phận người hại cùng người bị hại đã xác định, bình hoa bị vỡ cũng chỉ thành kết quả khi tranh chấp giằng co.

Bởi vì Kỷ Tử Mân vừa đứng ngã lên mảnh vỡ, cánh tay trái bị một vết thương rất sâu, may hơn mười mũi, phần bụng cũng có vết bầm xanh bị đánh, tổng thể tinh thần bị đả kích có thể lớn hơn thân thể. Còn tên xâm nhập kia cũng vì vết thương ở hạ thể mà được đưa vào bệnh viện, Kiều Hải Tinh không quan tâm kết quả.

-Ừ... – Trên giường bệnh Kỷ Tử Mân nhú chặt mày phát ra tiếng, có dấu hiệu tỉnh lại.

-Tiểu P, ông đã tỉnh chưa? – Kiều Hải Tinh lắc bàn tay Kỷ Tử Mân, lo lắng nhìn cậu.

Kỷ Tử Mân dần dần mở mắt dưới cái nhìn chăm chăm của Kiều Hải Tinh, cậu nhìn trần nhà trắng tinh đầu tiên, dường như không rõ mình đang ở đâu. Sau đó mới quay đầu nhìn bạn thân bên giường.

-... Tôi ở bệnh viện? – Giọng Kỷ Tử Mân rất khàn, trên mặt đầy mỏi mệt.

-Ừ, tôi rót nước cho ông uống. – Cuối cùng Kiều Hải Tinh cũng thấy an tâm, cô chỉnh giường cao lên để Kỷ Tử Mân có thể ngồi dậy trước, sau đó mới rót một cốc nước đặt vào tay cậu, nói: -Mẹ, lần này tôi suýt nữa bị ông hù chết! Hại tôi còn chưa ăn tối.

Kỷ Tử Mân uống nửa chén nước, bất đắc dĩ cười nói:

-Bà cho là tôi muốn à, tuy tôi phát hiện không đúng, nhưng biến thái nếu có thể đối phó đơn giản vậy còn gọi là biến thái à?

Kiều Hải Tinh trợn mắt liếc Kỷ Tử Mân, đoạt lấy cốc nước không trong tay cậu.

-Xem ra ông không việc gì, nói nhiều như vậy, còn tưởng ông sẽ phải chịu tổn thương tinh thần đến mức không nói được một câu.

Ai biết được... Kỷ Tử Mân hít sâu, chỗ bụng bị đánh âm ỉ đau. Cậu cúi đầu kiểm tra người mình, ngoài cánh tay trái bị băng bó thì dường như không có gì khác thường.

-Tôi đây là... – Giơ lên xuống tay trái, Kỷ Tử Mân không hiểu sao tay mình lại bị thương.

-Ông muốn cầm bình hoa nện người nhưng không thành công, ngược lại còn bị mảnh vỡ cắt vào người!

Kỷ Tử Mân cố gắng nghĩ lại, hình như quả thực có chuyện như vậy... Không làm gì được người ta ngược lại còn làm mình bị thương, cảm giác rất ngu xuẩn.

Kiều Hải Tinh ngồi lại ghế, vẻ mặt đứng đắn bắt đầu thẩm vấn:

-Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Giờ mà ông không nói rõ ràng, ngày mai vẫn phải khai báo với cảnh sát.

Kỷ Tử Mân biết Kiều Hải Tinh rất lo lắng, cũng quả thật bị dọa không nhẹ, bởi vậy cũng không có ý định giấu diếm.

-Tên kia là khách quen trong quán, dường như nhắm vào tôi lâu rồi. Buổi tối lúc tối về nhà mở cửa phát hiện cửa chỉ khóa một lần đã cảm thấy không đúng, không ngờ khi vào cửa vẫn bị đánh lén... Sau đó thì như vậy, muốn thương tôi nhưng không thành công, đáng tiếc không cản đứt được jj của hắn!

-Mẹ! Phát hiện không đúng còn vào làm gì! Không biết chờ tôi đến à! – Kiều Hải Tinh nghe xong giận điên người, nếu không phải vì Kỷ Tử Mân là người bệnh đã sớm tung chưởng lên đầu cậu rồi.

-Ai mà biết! Hôm qua tôi mất ngủ căn bản không ngủ ngon, có khi là tự mình không khóa kỹ cửa! – Kỷ Tử Mân biết rõ mình sơ ý chủ quan, nhưng vẫn hờn dỗi phản bác.

-Mất ngủ? – Kiều Hải Tinh bắt được mấu chốt, đầu óc xoay tròn lập tức nghĩ ra nguyên nhân vì sao, cười trào phúng. –Lại nói, trước lúc đến bệnh viện tôi tiện tay nhặt di động của ông...

Dáng cười của Kiều Hải Tinh làm Kỷ Tử Mân rất bất an, xem khí thế của bạn thân nếu không hỏi đến gốc đến ngọn sẽ không bỏ qua. Nhìn cô lấy di động của cậu trong túi ra, ngón tay ần ần vài cái, dường như đang xem gì đó.

-Quả nhiên là vậy. – Kiều Hải Tinh nhếch miệng, sắc mặt khó coi. –Trước lúc ra ngoài tôi có liếc qua, phát hiện màn hình điện thoại đang dừng ở nhật ký cuộc gọi, hóa ra khi đó ông có gọi cho Ngân Hành?

Kỷ Tử Mân không trả lời, Kiều Hải Tinh tiếp tục hỏi:

-Sau đó hắn không nghe?

-... Trực tiếp chuyển vào hộp thoại.

Kiều Hải Tinh nhắc một chân, hỏi:

-Ngày hôm qua lúc ông gọi cho tôi, hình như nói Ngôn Hành với bạn gái cũ ở cùng nhau đúng không?

-Ừ... – Kỷ Tử Mân ngửa đầu dựa vào gối, ngủ mấy giờ nhưng chỉ thấy thân thể càng mệt mỏi hơn.

Kiều Hải Tinh thấy Kỷ Tử Mân không có tinh thần, và lại giờ cũng đã muộn liền chỉnh giường bệnh thẳng lại cho cậu, để cậu nằm thoải mái hơn.

-Kỳ thật, hôm nay tôi lại nhìn thấy họ ở cùng nhau.

-Cái gì! – Kiều Hải Tinh mới đắp chăn cho Kỷ Tử Mân xong, nghe thấy cậu nói vậy lập tức hét lên.

May trong phòng bệnh không có bệnh nhân khác, nếu không nhất định sẽ bị mắng vì quá ồn ào.

Kỷ Tử Mân đem chuyện Ngôn Duệ đến tìm bắt cậu đi cùng, ở trong nhà hàng nhìn thấy Ngôn Hành với học tỷ ôm nhau thân mật... kể hết với Kiều Hải Tinh.

-Gần đây vận khí đúng là không phải xấu bình thường, ngày hôm qua còn bị tên cuồng theo dõi đuổi theo...
– Nghĩ đến chuyện gặp phải tối qua, Kỷ Tử Mân lập tức sững sờ, kích động nói: -Mẹ, nhất định là cùng một biến thái!

-Rất có thể, ngày mai ông nhớ nói với cảnh sát. – Kiều Hải Tinh nhẹ nhàng đáp lại, khoanh tay chìm vào suy nghĩ của mình.

Bởi vì Kỷ Tử Mân bình an vô sự mà biến thái lại bị bắt tại trận, Kiều Hải Tinh không còn để bụng chuyện này nữa, tất cả giao cho cảnh sát xử lý là được rồi. Bây giờ chú ý của cô đều tập trung vào chuyện của Ngôn Hành với bạn gái cũ. Dù sao việc này liên quan đến hạnh phúc và danh dự của bạn thân, sao cô có thể ngồi nhìn, nếu Ngôn Hành dám xằng bậy sau lưng Kỷ Tử Mân, cô chắc chắn sẽ không để yên!

Nếu hôm nay mình không hẹn với Kỷ Tử Mân, cô cũng không đến nhà cậu ấy, càng không thể kịp thời ngăn cản cậu, như vậy Kỷ Tử Mân có thể tạo ra sai lầm lớn không? Nếu Kỷ Tử Mân không kiên trì đến cuối cùng, cản ngược lại một cái, có phải thật sự đã bị biến thái cường hiếp rồi không?

Một người bạn trai vào lúc quan trọng lại không sử dụng được, còn liên tục hai lần bị bắt quả tang hẹn hò với bạn gái cũ, loại đàn ông này còn đáng tin không? Không tìm người tính sổ nhất định sẽ tức không chịu nổi!

Kiều Hải Tinh cực kỳ tức giận, từ lúc hai người họ hẹn hò đến giờ, tuy Kỷ Tử Mân không chia sẻ mọi chuyện với cô, nhưng từ mấy lần nói chuyện cô cảm giác được cậu càng lúc càng nghiêm túc với Ngôn Hành, dù trên miệng không thừa nhận. Bởi vậy Kiều Hải Tinh càng không thể dễ dàng tha thứ Ngôn Hành đối xử với Kỷ Tử Mân như vậy, dù là hiểu lầm cũng phải giải thích cho rõ ràng!

Khi Kiều Hải Tinh nổi giận đùng đùng muốn thảo luận với Kỷ Tử Mân, lại phát hiện người đã ngủ rồi. Cô lập tức im bật, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi.

Nắm chặt điện thoại của Kỷ Tử Mân, Kiều Hải Tinh thử gọi cho Ngôn Hành, vẫn chuyển sang thư thoại. Cầm giận tắt điện thoại, cô bật dậy, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

-Thằng chết tiệt, bốn tiểu thư phải thay ánh trăng tiêu diệt mi!

Ngủ trông một đêm ở bệnh viện, hiếm khi Kiều Hải Tinh dậy sớm, nhưng đến trưa Kỷ Tử Mân vẫn không tỉnh lại. Cô đi hỏi bác sĩ, sau khi nhận được câu trả lời người bị kích thích tinh thần sẽ tương đối mệt mỏi mới yên tâm rời đi.

Kiều Hải Tinh không quên gọi điện thoại đến quán cà phê xin nghỉ cho Kỷ Tử Mân, sau đó mới về nhà trọ của cậu lấy chút quần áo tắm rửa cùng đồ dùng sinh hoạt. Cũng muốn tiện thể quét dọn căn phòng hỗn loạn cho cậu, làm xong thì về nhà ngủ bù.

Không ngờ thang máy vừa mở cửa, Kiều Hải Tinh liền nhìn thấy Ngôn Hành đứng trước cửa chuẩn bị nhấn chuông, bên cạnh còn có một cô gái dịu dàng mặc váy.

Tốt... Cô còn chưa tìm tới cửa ngược lại người đã tự động xông tới! Giờ là thế nào? Dẫn tiểu tam đến ra oai với chính cung à? Đúng một đôi cầu nam nữ cực phẩm trong cực phẩm! Đã thấy không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp không biết xấu hổ thế này!

Kiều Hải Tinh giẫm gót giày cạch cạch bước nhanh đến sau Ngôn Hành, lạnh lùng nói:

-Kỷ Tử Mân đã chết không ở đây, có việc mời hóa vàng mã.

Ngôn Hành nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy là Kiều Hải Tinh mày hơi nhíu lại, hỏi:

-Nếu cậu ấy không ở, sao cậu lại tới đây?

-Dọn dẹp lại di vật. – Kiều Hải Tinh lấy trong túi ra chìa khóa dự phòng, ngay cả cái liếc mắt cũng lười bỏ thí cho Ngôn Hành. –Tránh ra, cậu cản đường rồi!

Thái độ ác liệt của Kiều Hải Tinh khiến Hà Ngữ Tương đứng bên cạnh cũng không nhìn được, đứng ra nói:

-Bạn gái này, bạn nói chuyện có nhất thiết phải khó nghe như thế không?

-Đương nhiên là mỗi người mỗi khác... – Kiều Hải Tinh mở khóa cửa xong, nhưng không lập tức mở cửa ra mà là xoay người dựa vào ván cửa, cuối cùng mới chịu nhìn thẳng vào hai người đứng xung quanh. –Nhưng tôi có thể thẳng thắn nói cho chị biết, với hai người tôi không khách sáo nổi!

Hà Ngữ Tương rất ít khi gặp phải người vô lễ như Kiều Hải Tinh, lửa giận suýt nữa bùng lên nhưng được Ngôn Hành kịp thời ngăn lại. Cô tuy rất bất mãn, nhưng ngại người tới thăm không phải mình, cô chỉ có thể im lặng lui sang một bên, quay đầu không để ý.

Kiều Hải Tinh nhìn động tác như đang bảo vệ kia của Ngôn Hành, khinh bỉ cười xì một tiếng.

Dù không rõ đích ý của Kiều Hải Tinh đến từ đâu, nhưng Ngôn Hành vẫn giữ kiên nhẫn cùng phong độ, hỏi:

-Tôi chỉ muốn tìm Tử Mân, xin cậu nói cho tôi biết cậu ấy ở đâu.

-Người cũ quay về liền quăng người mới, hóa ra cậu còn nhớ có người tên Kỷ Tử Mân? – Kiều Hải Tinh chỉ gả mắng chớ liếc Hà Ngữ Tương phía sau Ngôn Hành, sắc mặt càng không vui, dứt khoát cho một mũi thuốc mạnh nữa, vắn vẹo sự thật đến hết cỡ. –Nó sắp chết giờ đang nằm ở bệnh viện, bây giờ đến đúng lúc có thể thấp hương.

Hà Ngữ Tương nghe mà thở hắt vì kinh ngạc, cực kỳ khiếp sợ, mà sắc mặt Ngôn Hành thì tái nhợt, không thể nào tin.

Kiều Hải Tinh còn lâu mới để ý bọn họ đoán thế nào nghĩ thế nào, quay người muốn mở cửa vào nhà. Nhưng phía sau bỗng xẹt qua cơn gió, nắm tay nện mạnh lên ván cửa phát ra tiếng vang cực lớn.

Mẹ! Bổng tiểu thư còn chưa động dao thẳng này cũng dám vùng vằng! Lửa giận của Kiều Hải Tinh bùng lên quay phắt lại trừng Ngôn Hành, lại bị nét mặt của hắn dọa, ngăn người không cách nào nhúc nhích.

Đau đớn, dữ tợn, căng thẳng, lo lắng, bất an... Nói có bao nhiêu phức tạp thì có bấy nhiêu. Từ trước đến giờ Ngôn Hành luôn nổi tiếng lãnh đạm trước mặt mọi người gần như không có cảm xúc gì, nhưng vì mấy câu của Kiều Hải Tinh, vì một người tên Kỷ Tử Mân này, hắn lộ ra vẻ mặt luôn che giấu.

-Kiều Hải Tinh, nói cho tôi biết cậu ấy ở đâu! – Ngôn Hành không thể không chế gài nhẹ lên.

Kiều Hải Tinh bị âm lượng quá lớn dọa cho rụt vai, vì bỗng dưng bị phun mưa xuân đầy mặt khiến cô càng thêm tức giận, hai tay chống trước ngực Ngôn Hành dùng sức đẩy, cộng thêm cú đá trượt, hoàn toàn kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

-Cậu con mẹ nó có tư cách gì để biết! Cậu với cô ta ra ngoài hẹn hò đúng lúc bị Tiểu P nhìn thấy, cậu có biết lúc ấy nó bị biến thái cuồng đuổi theo sợ đến nửa sống nửa chết không! Hôm qua cậu vẫn cùng cô ta đi hẹn hò, trước công chúng ôm ấp áp áp, rất tình cờ lại bị Tiểu P nhìn thấy, cậu muốn tức chết nó cứ nói thẳng là được!

Ngôn Hành cùng Hà Ngữ Tương nhìn nhau, muốn mở miệng giải thích rồi lại không biết nói từ đâu.

-Không phải cậu muốn biết nó xảy ra chuyện gì sao? – Lửa giận của Kiều Hải Tinh đang cháy mạnh, thở không ra hơi, cầm túi xách ném thật mạnh vào Ngôn Hành, túm tay cầm mở tung cửa chính, chỉ vào phòng khách cùng huyền quan hỗn loạn nói: -Ngày hôm qua, ngay tại chỗ này, nó suýt nữa bị biến thái cưỡng gian! Như vậy cậu đã hài lòng chưa!

Sắc mặt Ngôn Hành trắng bệch, không giấu được kinh ngạc, hai tay nắm chặt nổi gân xanh, toàn thân run rẩy; Hà Ngữ Tương đứng bên cạnh che miệng, không ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện này.

-Nếu không phải hôm qua tôi hẹn với nó phát hiện ra thì Tiểu P sẽ thế nào cậu có tưởng tượng được không? – Về mặt đau khổ của Ngôn Hành khiến Kiều Hải Tinh thấy chút thoải mái trong lòng thì không còn từ nào hình dung, nhưng cô còn ngại không đủ, tiếp tục đổ dầu vào lửa: -Cậu khẳng định không biết, lúc đó nó có gọi điện cho cậu cầu cứu, nhưng cậu lại tắt máy! Con mẹ nó nếu tôi có dao nhắt định sẽ chém cậu!

-Không thể nào! – Hà Ngữ Tương xem như tỉnh táo nhất trong ba người, cô lập tức phản bác: -Điện thoại của Ngôn Hành vẫn luôn mở, lúc ăn cơm còn nhận mấy cuộc điện thoại...

Mẹ, ở đây có chỗ cho người ngoài xen vào à? Kiều Hải Tinh lườm Hà Ngữ Tương một cái, lập tức ngắt lời cô nói:

-Cười chết người! Đừng nói với tôi chỉ cần là Tiểu P gọi cho hần sẽ tự động không liên lạc được!

Kiều Hải Tinh nói vậy khiến Ngôn Hành thầm phát hiện không đúng, hần vội vàng cầm điện thoại của mình kiểm tra, dãy số của Kỷ Tử Mân vẫn trong máy, hần không tắt máy, điện thoại cũng không hỏng, nguyên nhân không thể gọi được hần chỉ nghĩ ra một – Ngôn Hành lập tức mở sổ đen trong điện thoại, quả nhiên có số điện thoại của Kỷ Tử Mân.

-Tôi không biết là ai kéo đen số điện thoại của Tử Mân... Đáng chết! – Phát hiện chỗ không đúng, lực tay Ngôn Hành gần như có thể bóp nát điện thoại, lúc này đối thành lý trí của hần bị tức giận lấn át.

Di động của hần từ trước đến nay một tắc không rời, Ngôn Hành cẩn thận nghĩ lại mấy ngày không gặp Kỷ Tử Mân, đều là qua lại giữa công việc với trong nhà, người có thể tiếp xúc với di động của mình đại khái chỉ có đồng nghiệp.

Dường như nghĩ ra cái gì, cả người Ngôn Hành cứng đờ, môi hơi nhếch, vẻ mặt tương đối nghiêm túc lại khó coi.

-Mặc kệ cậu có nguyên nhân gì, tóm lại Tiểu P do tôi chăm sóc, cậu mang theo người phụ nữ của cậu cút xa một chút! – Kiều Hải Tinh nhặt lại túi xách lấy làm vũ khí tấn công, vào nhà Kỷ Tử Mân xong liền lập tức đóng cửa.

Ngôn Hành giật mình, nhưng đã muộn, chỉ có thể nhìn thấy cánh cửa đóng lại ngay trước mắt. Hần đập mạnh lên ván cửa, liên tục gọi to:

-Nói với cậu ấy, tôi sẽ đến giải thích với cậu ấy, bảo cậu ấy chờ tôi!

-Cậu đi chết đi! – Giọng Kiều Hải Tinh loáng thoáng vang ra từ bên trong, dừng lại vài giây lại nghe thấy cô nói: -Nếu để tôi lại nhìn thấy cậu, tôi sẽ băm jj của cậu cho heo ăn!

Động tác đập cửa của Ngôn Hành chậm lại, hần bắt lực dựa vào cửa, một câu cũng không nói nên lời.

Hà Ngữ Tương chưa bao giờ nhìn thấy Ngôn Hành suy sụp như vậy. Năm đó ở trước mặt mình hần luôn cố tỏ ra trưởng thành, lý trí, hiểu chuyện, căn bản không phù hợp với tuổi, lại càng không kích động mất không chế như bây giờ.

Xem ra nam sinh tên Kỷ Tử Mân kia có sức ảnh hưởng rất lớn với Ngôn Hành.

-A Hành, cậu muốn về nghỉ ngơi trước không? – Hà Ngữ Tương xoa bả vai Ngôn Hành an ủi, hỏi.

Ngôn Hành gục đầu, bỏ tay Hà Ngữ Tương ra.

-Không cần, em còn muốn đến một chỗ.

-Hả? Thế nhưng cậu...

-Học tử, chị gọi xe về trước đi, xin lỗi hôm nay không thể đi với chị. – Ngôn Hành nhỏ giọng xin lỗi, đi thẳng về phía cầu thang không hề quay đầu, cả thang máy cũng không muốn đợi.

Hà Ngữ Tương đứng tại chỗ thở dài bất đắc dĩ, nhưng cô có thể thông cảm với tâm tình sốt ruột của Ngôn Hành lúc này, cũng không để ý việc bị bỏ rơi.

Mà Ngôn Hành đang bước vội xuống tầng gọi một cú điện thoại, trong miệng nỉ non ‘nghe đi, nghe đi’. Đợi mãi đối phương mới nghe máy, hần lập tức nói:

-Chị, em muốn nhờ chị giúp em một việc...

10. Chương 10: Lửa Giận Của Tài Tử Đại Nhân

Ngôn Hành đứng ven đường nhìn di động của mình. Muốn tra được tung tích của Kỷ Tử Mân thực ra không khó, chị gái hẳn là cảnh sát đây là con đường có thể nhờ vả. Tuy hẳn không cách nào lấy được đáp án từ miệng Kiều Hải Tinh nhưng cũng không lo lắng, bây giờ hẳn đang chờ chuông vang lên, đáp án cũng theo đó mà đến.

Điện thoại đột nhiên rung lên, chuông vừa kêu tiếng đầu tiên Ngôn Hành đã bấm máy nghe.

-A Hành, người em muốn tìm tối qua được đưa đến —

Bình thường Ngôn Hành rất ít nhờ người nhà giúp đỡ, lại còn trong tình trạng lo lắng thế này, bởi vậy chị gái hẳn không hỏi nguyên nhân mà dùng tốc độ nhanh nhất nói với hẳn bệnh viện Kỷ Tử Mân được đưa đến.

-Em biết, cảm ơn chị!

Tắt điện thoại, Ngôn Hành duỗi tay cản một chiếc taxi trên đường, vội vàng lên xe xong nói địa chỉ cho tài xế, yêu cầu y chạy nhanh. Lòng bàn tay đầy mồ hôi, hẳn thở dài dãi mắt ra ngoài cửa sổ, nhưng tâm tư đã sớm bay đến Kỷ Tử Mân ở nơi xa xôi không rõ tình trạng.

Cảm giác tự trách cùng tội lỗi chưa từng có ủa đến, nhưng nhiều hơn là lo lắng và khổ sở. Ngôn Hành không thể tưởng tượng được sau khi Kỷ Tử Mân liên tiếp hiểu lầm mình với học tử còn gặp phải uy hiếp, tâm tình cậu ấy sẽ khủng hoảng bất lực đến nhường nào. Dù có là người lạc quan cũng có thể bối rối mà gục ngã.

Ngôn Hành rất tức giận, nhưng dù điện thoại bị động vào hại hẳn bỏ lỡ nhiều cuộc điện thoại của Kỷ Tử Mân, thì cũng vì bản thân sơ xuất mà hoàn toàn không phát hiện. Người hẳn không tha thứ được nhất chính là mình.

-Đáng chết! – Đấm thật mạnh lên đùi mình, hốc mắt Ngôn Hành hơi ửng đỏ, cả người nhuốm vẻ mờ mịt và hối hận.

Lái xe phía trước liếc trộm vị khách đẹp trai qua gương chiếu hậu, phát hiện cảm xúc đối phương suy sụp, rất sợ sẽ làm chuyện gì ngớ ngẩn vội mở miệng an ủi:

-Cậu trai trẻ, cậu đừng kích động như vậy, dù xảy ra chuyện gì cũng phải dùng cảm đối mặt. Tĩnh lại đi, như vậy thời gian mới trôi nhanh, cậu mới có thể nhìn thấy tương lai tốt đẹp hơn!

Ngôn Hành không trả lời, vẫn nhìn cảnh phố xá ngoài cửa sổ. Lái xe thấy hẳn không có ý mở miệng, lắc đầu thở dài chuyển tâm lái xe của mình, kích lệ nhiều hơn mà người ta không nghe thì cũng bó tay.

Không đến mười phút taxi đã rẽ vào cổng bệnh viện, cuối cùng dừng trước cửa lớn.

-Cảm ơn, không cần thối lại. – Ngôn Hành rút hai tờ tiền đưa cho lái xe, mở cửa vội vàng xuống xe.

-Này, này, tôi kinh doanh lương tâm đấy, cậu trai trẻ! Này! – Lái xe hạ kính xe gọi lại nhưng Ngôn Hành đã chạy vào bệnh viện, chỉ còn người bệnh cùng người nhà đi ngang qua đang nhìn ông chằm chằm. Lái xe nhe hàm răng vừa đen vừa vàng cười xấu hổ, nói: -Không có gì, không có gì...

Taxi chậm chậm rời khỏi bệnh viện, lái xe quyết định dùng số tiền dư ra đi làm từ thiện.

Ngôn Hành nhìn xung quanh đại sảnh bệnh viện, tìm được quầy phục vụ lập tức chạy tới lo lắng hỏi:

-Xin lỗi, tôi muốn hỏi người được đưa vào bệnh viện tối qua ở phòng nào, tên Kỷ Tử Mân.

-Xin chờ một lát. – Y tá ở quầy chọn ghi chép trong máy tính, nhanh chóng tra được kết quả. –Ngài Kỷ ở phòng 516, nhưng –

-Cảm ơn. – Ngôn Hành vội vàng nói cảm ơn, quay người chạy về phía thang máy.

Tay y tá quầy giờ giữa không trung, miệng há ra mới nói được một nửa nhưng không kịp ngăn người lại. Đồng nghiệp bên cạnh xán tới trêu ghẹo:

-Wow, anh đẹp trai kia gấp gấp như vậy nhất định là chạy đến gặp tình nhân!

-Ai biết, dù sao cũng không gặp được.

-Sao lại thế? – Đồng nghiệp khó hiểu.

Y tá quầy nhún vai, thở dài.

-Người cậu ta muốn tìm vừa làm thủ tục xuất viện, tìm được mới là lạ! Ai bảo cậu ta không nghe tôi nói hết!

Ngôn Hành nhất định về tay không đi thang máy lên tầng năm, nhanh chóng tìm được phòng 516, nhưng ngoài cửa không đề tên người bệnh, cửa phòng cũng mở rộng, dường như không có ai ở. Hắn thở hồng hộc đi vào, hai chiếc giường bệnh trong phòng vắng tanh, gối cùng chăn đều được gấp lại chỉnh tề, quả thực không có ai ở.

Ngôn Hành rời khỏi phòng bệnh, tùy tiện giữ một y tá chỉ vào phòng 516 hỏi:

-Người bệnh ở đây đâu rồi? Kỷ Tử Mân được đưa vào viện tối qua, người đâu?

-À, cậu ta đã xuất viện tầm một tiếng trước.

Một tiếng... Khoảng vào lúc hắn với Kiều Hải Tinh gặp nhau ở nhà Kỷ Tử Mân, vậy mà xuất hiện vào lúc ấy? Ngôn Hành mãi mới chạy tới bệnh viện, không ngờ lại là công dã tràng.

Y tá thấy Ngôn Hành sững sốt không nói gì, đang muốn quan tâm xem có phải thân thể hắn không khỏe không thì một cô gái đột nhiên xông lên chen vào giữa họ, còn đẩy mạnh Ngôn Hành ra. Lần này đối y tá đứng hình.

-Sao cậu lại xuất hiện ở đây! Cậu còn mặt mũi tới gặp nó à! – Kiều Hải Tinh coi như lý trí, hiểu nơi mình đang ở là bệnh viện nên không lớn tiếng ồn ào, nhưng cô cũng gây động tĩnh không nhỏ, dẫn tới chú ý của không ít người.

Ngôn Hành ngược lại không để ý ánh mắt khác thường của người khác, tiến lên tóm chặt tay Kiều Hải Tinh, sắc mặt đen sì.

-Cậu tóm lấy tôi làm gì... Mau buông tay ra! – Kiều Hải Tinh ra sức vặn vẹo giãy giụa, nhưng sức một cô gái như cô sao so được với con trai, chỉ có thể bị ép xuống thức gần khuôn mặt tuần tú của Ngôn Hành.

Ngôn Hành tăng lực tay, không quan tâm đối phương là con gái, lạnh lùng hỏi:

-Cậu ấy ở đâu?

-Cái gì? – Mặt Kiều Hải Tinh lộ vẻ hoang mang, lúc này mới phát hiện cửa phòng bệnh mở toang, nhìn vào thấy chiếc giường vốn của Kỷ Tử Mân sạch sẽ ngăn nắp không giống có người từng nằm, cô hoảng hốt:

-Hả! Cậu ta đi đâu rồi?

-Đừng giả ngu. – Tay Ngôn Hành giật mạnh kéo lại sự chú ý của Kiều Hải Tinh. –Một giờ trước cậu ta vừa xuất viện, cậu không biết?

Kiều Hải Tinh bị giọng điệu nghi vấn của Ngôn Hành chọc giận, tay không giầy được thì dùng gót giày cao tám phân giậm mạnh. Ngôn Hành vì chân đau mà thả lỏng lực tay, cô thừa cơ đoạt lại tự do rồi lùi về sau ba bước, không muốn đứng gần hắn.

-Làm sao tôi biết được! Lúc tôi đi cậu ta rõ ràng còn nằm ngủ trên giường! – Kiều Hải Tinh kêu lên oan uổng, mặt khác lại tức Kỷ Tử Mân muốn chết, thế mà dám chạy sau khi cô mới đi không lâu, rõ ràng là đã tính trước rồi! –Tôi mới từ nhà cậu ta tới, cũng không gặp cậu ta!

Ngôn Hành nhú mày, lấy điện thoại ra muốn gọi tìm người lại nghe Kiều Hải Tinh nói:

-Đừng phí công nữa, điện thoại của cậu ta ở chỗ tôi, vì xin nghỉ giúp cậu ấy nên cầm. Với tình huống này, tôi đoán cậu ta cũng không muốn mang...

Kiều Hải Tinh đã không còn kinh ngạc như vừa rồi, sau khi tỉnh táo đầu óc cũng trở nên sáng suốt, không còn quá lo lắng cho an nguy của Kỷ Tử Mân. Trộm tất cả mọi người mất tích, cố gắng không liên lạc với ai, cô nghĩ hẳn là cậu ấy muốn tìm một chỗ không người mới dùng chiêu này.

Hoặc là thuần túy không muốn thấy Ngôn Hành, Kiều Hải Tinh xấu xa phỏng đoán.

Ngôn Hành lảng lảng dựa trên tường, uể oải muốn chết. Trong thời gian ngắn tâm tình thay đổi chóng mặt khiến hắn thoát nhìn khá mệt mỏi, lo lắng cùng phiền muộn giữa chân mày càng lúc càng dày. Nhưng hắn không thể nghĩ ra bất cứ cách nào tìm được tung tích Kỷ Tử Mân, trừ khi lại vận dụng quan hệ của chị gái, nhưng làm vậy cũng không thích hợp.

Loại trừ mọi cách, cũng chỉ có thể đợi. Thậm chí Ngôn Hành có cảm giác, nói không chừng Kỷ Tử Mân muốn cho hắn nếm thử tư vị chờ đợi gian nan thế nào mới ra hạ sách này.

-Kỳ thật... – Y tá đứng bên cạnh gần như trở thành bối cảnh đột nhiên lên tiếng: -Ngài Kỷ hẹn với bác sĩ mười ngày sau về cắt chỉ, đến lúc đó hai người có thể thấy người... Đi?

Nghe thấy ‘cắt chỉ’ Ngôn Hành đã biết Kỷ Tử Mân bị thương, tự trách trong lòng cắn hắn thật mạnh, ngực xoắn thành một cục, vừa đau vừa tức. Dùng tay lau mặt, Ngôn Hành buộc mình phải tỉnh táo.

-Tôi sẽ tìm cậu sau. – Ngôn Hành nói với Kiều Hải Tinh xong liền vội vàng bỏ đi, bỏ lại một mình Kiều Hải Tinh đang kinh ngạc.

Giờ là thế nào đây? Tất cả phiền toái đều đến tìm cô đúng không! Kiều Hải Tinh tức giận không nhịn được đập thùng rác trong góc một phát, chiếc thùng bằng thép phát ra tiếng va đập không nhỏ.

-Cô ơi, đây là bệnh viện! Xin đừng tạo ra tạp âm cùng phá hỏng phương tiện công cộng!

... Mẹ!

Sau khi nghỉ hè không lâu, điện thoại Ngôn Hành từng bất cẩn đánh mất một lần. Tìm hết mấy giờ, gọi điện gọi đến hết pin tự động tắt máy, cuối cùng là Ngôn Duệ nhặt được trên xe mới đưa cho hắn.

Bởi vì quá bận, Ngôn Hành chỉ ngẫu nhiên kiểm tra cuộc gọi nhớ với tin nhắn, hắn biết Kỷ Tử Mân cũng bận rộn nhiều việc, không liên lạc với hai người kỳ thật rất bình thường. Bởi vậy cũng bỏ qua cơ hội phát hiện khác thường, tạo nên hối tiếc lần này.

Người chạm vào điện thoại chỉ có mình cùng anh hai, mà hắn tuyệt đối không bỏ Kỷ Tử Mân vào sổ đen, như vậy người có thể làm trò này lại là ai.

Ngôn Hành không ngờ anh trai lại làm việc này. Ngoài kinh ngạc, càng cảm thấy tức giận cùng thất vọng.

Văn phòng luật của Ngôn Duệ tan giờ lúc sáu giờ tối, Ngôn Hành đứng trong hẻm nhỏ cạnh cao ốc chờ. Không vì xúc động nhất thời chạy đến văn phòng lý luận với anh trai, mà là đợi đến lúc tất cả nhân viên về hết hắn mới hiện thân từ chỗ tối, chậm rãi đi vào văn phòng trong tòa nhà.

Đèn trong văn phòng đã tắt một nửa, chỉ còn lại phòng của ông chủ còn sáng. Ngôn Hành không gõ cửa, mà là trực tiếp mở cửa vào.

Ngôn Duệ đang nhìn chăm chú vào máy tính nghe thấy tiếng mới quay đầu nhìn ra cửa, nhú mày nói:

-Ngôn Duệ, lễ phép của em đâu rồi?

-Em đang muốn hỏi anh đây. – Hai tay Ngôn Hành đút trong túi quần, đi đến trước bàn làm việc lạnh lùng trừng anh trai mình, hỏi: -Tự tiện thay đổi thiết lập điện thoại của người khác, không chỉ không lễ phép, mà còn thiếu tôn trọng.

Ngôn Duệ đóng notebook, thân thể ngửa ra tựa vào lưng ghế làm việc, hai tay đan lại đặt trước người, mặt bình thản nhìn thẳng Ngôn Hành.

-Sao vậy, bây giờ em đang hoài nghi anh sao? – Đối mặt với lên án của Ngôn Hành, mặt Ngôn Duệ không đổi sắc, vô cùng tỉnh táo trả lời. –A Hành, em nên nắm được ít chứng cứ thì hãy nói, thái độ của em khiến anh rất không vui.

Ngôn Hành không hề nhượng bộ trước khí thế mạnh mẽ của anh trai, biết nếu muốn cãi lại thì không thể thắng được Ngôn Duệ, quyết định chỉ nói những gì mình muốn nói mà không phải chỉ trích.

-Chính anh làm gì trong lòng anh biết, em chỉ muốn nói cho anh biết, bởi vì ích kỷ cùng giấu giếm của anh đã tạo nên tổn thương thế nào với em và Tử Mân.

Nghe thấy tên Kỷ Tử Mân, mắt Ngôn Duệ hơi nheo lại.

-Nghe nói hôm qua anh đến quán cà phê Tử Mân đang làm mang cậu ấy đi? – Sau khi Ngôn Hành rời bệnh viện, vì tìm Kỷ Tử Mân từng chạy đến quán cà phê hỏi thăm, người không tìm được nhưng từ miệng Tề Bạch biết được chuyện này. –Là dẫn cậu ấy đến nhà hàng em hẹn với học tỷ? Em cũng biết cậu ấy đúng lúc nhìn thấy cảnh em với học tỷ ôm nhau, lúc này dù nói tình cờ cũng không tình cờ, anh là công thần.

Giọng điệu trào phúng của Ngôn Hành khiến đường cong khóe môi Ngôn Duệ càng lúc càng thẳng.

-Tối hôm qua, cậu ấy vừa về đến nhà đã bị tấn công, suýt chút nữa đã bị cưỡng hiếp, nếu không phải cậu ấy liều mạng phản kháng rất có thể phạm nhân đã thực hiện được! Ngay từ đầu cậu ấy đã gọi điện cho em cầu cứu, nhưng anh cũng biết, số điện thoại trong sổ đen sẽ trực tiếp chuyển sang thư thoại, em bỏ lỡ cuộc điện thoại này.

Trên mặt Ngôn Duệ cuối cùng xuất hiện vết rách, nghe thấy Kỷ Tử Mân gặp chuyện không may mặt hẩn lộ vẻ kinh ngạc.

Ngôn Hành chống hai tay lên bàn, thân thể nghiêng về trước, nhìn thẳng vào đôi mắt ngạc nhiên của Ngôn Duệ nói:

-Nhờ ơn anh đấy, anh trai.

-Anh... – lời Ngôn Duệ muốn nói dưới cái lắc đầu của Ngôn Hành mà im bật.

-Chuyện này không thể hoàn toàn trách anh, không phát hiện ra em cũng có sai, em rất tự trách, lại rất mơ hồ, không biết mình nên làm cái gì. – Ngôn Hành đau đớn nhìn Ngôn Duệ, cười thâm: -Tử Mân bị thương được đưa vào bệnh viện, vết thương trên thân thể có thể khâu lại, nhưng trong lòng thì sao?

Lần đầu Ngôn Duệ nhìn thấy Ngôn Hành có vẻ mặt như vậy, đau khổ, dữ tợn, bị thương đến tột cùng. Mấy năm trước lúc chia tay với Hà Ngữ Tương chỉ trở nên càng im lặng, nhưng chưa từng để lộ cảm xúc trong lòng ra ngoài.

Hóa ra tình cảm của Ngôn Hành với Kỷ Tử Mân trong thời gian ngắn này đã thâm căn cố đế vậy sao?

Khi Ngôn Duệ đang chìm vào suy tư, Ngôn Hành lấy di động ra gọi vào dãy số thư thoại, chỉ có một tin nhắn.

[Cưng thật nhạy cảm, vậy mà có thể phát hiện trong nhà có người, không hổ là người tôi thường thức...]

Giọng một người đàn ông xa lạ vang lên từ loa, tiếp theo là tiếng quần áo ma sát, cũng với tiếng ô ô yếu ớt, nghe được là quá trình giãy giụa cùng áp chế. Tiếp đó là mấy câu khó nghe liên tiếp, nghe xong cực kỳ không thoải mái, sau đó chính là tiếng mút cùng thở dốc, bắt đầu hai phút hạn chế, quá trình này kết thúc rất đột nhiên, nhưng chuyện xảy ra sau đó khó chịu thế nào là có thể nghĩ.

Loại chuyện ai cũng không muốn đụng phải này, Kỷ Tử Mân đã tự mình cảm nhận được rồi.

Ngôn Duệ cụp mắt, bờ môi mím thành một đường thẳng tắp, sắc mặt tương đối khó coi.

-Nghe cái này, tâm tình của anh thế nào? – Ngôn Hành cất điện thoại, hốc mắt đỏ lên không biết là vì phần nộ hay là vì khổ sở. –Em cảm thấy rất khó chịu, tự trách đến muốn chết.

Ngôn Duệ thở dài, nói:

-... A Hành, nếu cậu ấy cần, trên pháp luật anh sẽ cố hết mọi khả năng giúp đỡ.

-Ngôn Duệ! – Nghe câu nói không khác gì trốn tránh của Ngôn Duệ, Ngôn Hành kích động đập bàn gọi tên anh trai, suýt nữa muốn tung nắm đấm. Hắn cố đè nén cơn giận của mình, quát: -Chuyện này anh chột dạ cũng được, giả hồ đồ cũng thế! Hôm nay Tử Mân một mình ra viện sau đó không rõ tung tích, không về nhà, không đi làm cũng không đến trường, nơi có thể tìm em đã tìm khắp rồi! Nếu —

Ngôn Hành dừng lại, nhìn trừng trừng vào anh trai mình, cắn răng nói tiếp:

-Nếu cậu ấy không trở lại, nếu cậu ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh coi như không có người em trai là em này.

Lời này vừa thốt ra Ngôn Duệ sững sờ đứng thẳng người, hoàn toàn không ngờ Ngôn Hành lại làm đến mức này. Mà hắn biết rõ em trai từ trước đến nay là tính cách nói được làm được, thực chất bên trong là cố chấp không ai lay chuyển được.

Cốc, cốc. Ngay lúc quan hệ hai anh em căng thẳng tới cực điểm, cửa phòng vang lên tiếng gõ, cũng không đợi đáp lại người bên ngoài đã tự tiện mở cửa vào.

Là một cô gái làn da trắng nõn, dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần, khí chất xuất chúng, mặt mũi có vài phần tương tự với hai người kia, đều có một đôi mắt mạnh mẽ. Tóc đen thẳng dài buộc kiểu đuôi ngựa thấp, trên người mặc áo sơ mi trắng phối với quần âu đen, đeo giày da thấp, chính thể thoát nhìn gọn gàng thoải mái.

-... Chị. – Ngôn Hành thở sâu để cảm xúc quá khích trong lòng dịu đi, mới gọi nhỏ.

-Tiểu Hâm, sao em lại đến? – Ngôn Duệ nhìn thấy em gái mình xuất hiện thì có hơi kinh ngạc.

-Vốn đang nghỉ, bị gọi đi làm việc. – Ngôn Hâm đến bên Ngôn Hành vỗ nhẹ lên vai hắn, ám chỉ hắn tỉnh táo lại chút đã. Cô nói với Ngôn Duệ: -Ban đầu định khoe với anh là A Hành lại tìm em giúp, không ngờ hai người lại đang cãi nhau, xem ra em đến không đúng lúc.

Hai anh em liếc nhìn nhau, lại đồng thời mỗi người lia mắt sang hai bên.

Ngôn Hâm thấy thế cười nói:

-Em ở bên ngoài nghe thấy hết rồi, xem ra em trai của tôi ở ngoài giấu một tình nhân bé bỏng không cho người nhà biết, cho nên anh trai liền ghen tị đúng không?

-Tiểu Hâm, đừng nói linh tinh! – Ngôn Duệ có thể nghiêm khắc với em trai, nhưng căn bản không là gì với em gái mình, dù có trưng cái mặt lạnh thì cũng thường xuyên bị phá công. -... Chỉ là hiểu lầm.

-Anh, anh bây giờ không khác gì mấy tên tội phạm nguy hiểm, quá là không giống anh.

Ngôn Hâm nói chuyện đồng thời giữ chặt cổ tay Ngôn Hành, từ vẻ mặt khó tả của hắn xem ra lực tay của cô không nhỏ, cũng là để cảnh cáo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Ngôn Duệ không thừa nhận cũng không phản bác, Ngôn Hâm biết vì mặt mũi hắn mới cáu kỉnh với em trai. Nhưng sau khi đứng ngoài nghe tất cả cuộc đối thoại cô cảm thấy quả thực nên cho anh trai một bài học, nếu không Ngôn Hành với bé tình nhân kia quá đáng thương.

-Anh, trước khi A Hành tìm được người, em sẽ không nói với anh nữa câu, bắt đầu áp dụng từ sau khi lần nói chuyện này chấm dứt.

Ngôn Hành cảm ơn nhìn chị gái, mà Ngôn Hâm vụng trộm trừng mắt nhìn hắn.

Đầu tiên là tuyên ngôn đoạn tuyệt của em trai, sau đó là quyết định chiến tranh lạnh của em gái, tuy cá tính Ngôn Duệ có phần nghiêm cần nhưng từ nhỏ đối xử với em trai em gái trước giờ đều là bao dung cùng

yêu thương, tất cả là vì tốt cho bọn họ. Lần này vì mình khư khư cố chấp mà khiến Ngôn Hành trở mặt với hẳn, bây giờ em gái lại đứng về phía em trai, đến nước này Ngôn Duệ không thể không thỏa hiệp.

Kỳ thật hẳn biết mình sai, cũng rất muốn đền bù, liền làm như không tình nguyện xuống thang.

-Anh biết rồi. – Ngôn Duệ giương cờ trắng đầu hàng.

Ngôn Hâm ôm cánh tay Ngôn Hành, ngửa mặt cười dịu dàng với hẳn.

Cảm ơn. Ngôn Hành im lặng nói với chị gái. Cảm xúc bối rối bế tắc cuối cùng lắng xuống, hẳn tin tưởng có anh chị giúp đỡ nhất định có thể thuận lợi tìm được Kỷ Tử Mân.

Chỉ là mình có người nhà dựa vào, mà Kỷ Tử Mân cả người nhà cùng bạn bè đều không bên cạnh thì đang nghĩ gì.

Thật sự không thấy Kỷ Tử Mân nữa.

Ở nhà, nơi làm thêm, trường học hoặc nơi thường đi dạo... Kiều Hải Tinh tìm hết một lượt nhưng hoàn toàn không phát hiện bóng người, trong lòng vô cùng sợ hãi. Sau khi thời gian mất tích tròn 24 giờ, cô đang do dự có nên gọi điện cho cảnh sát không thì Ngôn Hành lại gọi cho cô trước. Kiều Hải Tinh cũng mặc kệ lúc trước còn nhìn đối phương không vừa mắt, vội vàng thương lượng với hẳn nên giải quyết thế nào.

[Không cần báo cảnh sát, tôi đã tìm người giúp đỡ, tin rằng sẽ có tin tức nhanh thôi.] Ngôn Hành nói đương nhiên là anh chị của mình. [Cậu không nghĩ tới manh mối nào khác sao?]

-Tạm thời không có đầu mối... – Kiều Hải Tinh chán nản nói. Thời gian ở chung của cô với Kỷ Tử Mân phần lớn là ở trường, cá nhân mỗi người đều bận rộn, số lần cùng ra ngoài không nhiều, nơi có thể tìm cũng đã tìm hết, mất tầm mắt tích. –Bây giờ tôi đang ở nhà Tiểu P, hy vọng có thể có thu hoạch.

[Ừ, tôi bên này sẽ xin kiểm tra camera giám sát, tra ra cậu ấy đi hướng nào.]

... Đúng là quyền lực lớn, không hổ là có gia đình làm tư pháp hậu thuẫn. Kiều Hải Tinh im lặng thì im lặng, nhưng Ngôn Hành có thể xuất nhiều lực với cô cũng là chuyện tốt.

Rõ ràng hôm qua vẫn còn đánh nhau, hôm nay lại đứng cùng một trận tuyến, đúng là thế sự khó lường.

-Có tin tức sẽ thông báo cậu, bye.

Nói chuyện xong Kiều Hải Tinh cất di động, đứng trong phòng khách rộng thênh thang nhìn xung quanh nhà Kỷ Tử Mân, nhất thời không biết nên ra tay từ đâu.

Điện thoại Kỷ Tử Mân không mang, quần áo trên người cũng là bộ đồ hôm qua, trong túi áo có lẽ có ví hoặc tiền mặt, nếu không người không tiền có thể chạy đi đâu.

-Thật là, muốn trốn thì ít nhất cũng phải thông báo với tôi một tiếng chứ...

Kiều Hải Tinh tức giận ngồi xuống ghế salon, nhìn tủ TV suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt cô bị một khung ảnh đặt trên kệ hấp dẫn.

Trong tấm ảnh một nhà ba người nhìn ống kính cười cực kỳ hạnh phúc, phía sau khung ảnh đặt hai cái mũ thân sĩ thiết kế đặc biệt, một cái là kích cỡ của người lớn, một cái khác là của trẻ con. Kiều Hải Tinh nhớ Kỷ Tử Mân từng nhắc tới, đó là mũ cha con bố cậu đặc biệt mời người thiết kế, là quà sinh nhật năm tuổi của cậu. Chỉ là từ sau khi bố cậu mất, hai cái mũ lưỡi trai cũng chỉ còn giá trị trang trí cùng kỷ niệm.

Kiều Hải Tinh đứng dậy nhìn kỹ lại, trên mũ hầu như không có bụi, có thể thấy Kỷ Tử Mân luôn lau chùi mỗi ngày, vô cùng quý trọng bảo vệ. Cô cười cười, quay người muốn quay lại ghế salon, lại không cẩn thận đánh rơi quyển lịch đặt trên kệ.

-A, hỏng rồi! – Kiều Hải Tinh vội vàng khom người nhặt quyển lịch lên, nhìn kỹ mới chú ý trong tháng bảy có một ngày bị khoanh tròn thật to, nhưng không ghi chú rõ là ngày gì.

-Ngày hai mươi lăm? Chẳng phải cuối tuần này sao? – Kiều Hải Tinh cong môi, cảm giác hình như sắp nhớ tới cái gì. –Ý... Năm trước hình như cũng đi nghỉ phép thời điểm này...

Đúng vào nghỉ hè lúc từ năm nhất lên năm hai, Kiều Hải Tinh đã thành bạn thân của Kỷ Tử Mân theo cậu ra ngoài chơi, bởi vì mẹ cậu có chuyện quan trọng không thể về được nên mới tìm cô làm bạn. Nghe Kỷ Tử Mân nói nhà họ hàng năm đều đến chỗ đó nghỉ phép, năm trước mẹ cậu về nước cũng có mời cô đi cùng, nhưng lúc ấy Kiều Hải Tinh bận rộn công việc bán hàng trên mạng nên đã từ chối.

Trong ấn tượng của Kiều Hải Tinh đi đến đó cũng không phải chỉ đơn giản là nghỉ phép, có lẽ còn chuyện gì quan trọng nữa, nhưng cô càng nghĩ lại càng không ra.

-Mẹ nó, thời điểm này có phải Diana cũng đã trở về rồi không? – Thông qua Kỷ Tử Mân, Kiều Hải Tinh cũng quen biết mẹ cậu, đối phương thích người khác gọi thẳng tên mình mà không phải dùng nhân xưng. –Nếu, nếu Diana biết Tiểu P gặp phải nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ giết người! Thế này thì chết chắc rồi!

Ngay lúc Kiều Hải Tinh sút đầu mở trán chuông điện thoại liên vang lên, cô vội vàng lấy điện thoại ra, thấy là số Ngôn Hành mới ấn nút nghe.

-Alo, alo? – Kiều Hải Tinh không cẩn thận bị nước miếng của mình làm sặc.

[Tra được rồi.] Giọng Ngôn Hành vang lên từ ống nghe, âm lượng quá lớn thể hiện hẳn rất kích động. [Từ Mân rời khỏi bệnh viện thì ngồi xe bus đi về phía đông, nhưng còn chưa xác định cậu ấy xuống xe ở đâu, cậu có biết cậu ấy có thể đến chỗ nào không?]

Phía đông? Kiều Hải Tinh nhớ rõ biệt thự Kỷ Tử Mân từng đưa cô đi nghỉ phép chính là ở phía đông, quả nhiên cậu ấy ở đó!

-Biệt thự, là khu biệt thự nhà cậu ấy! – Kiều Hải Tinh nắm chặt điện thoại, không biết là vì hưng phấn hay bối rối, bắt đầu đi đi lại lại xung quanh phòng khách. Cô không chờ đợi được muốn chia sẻ phát hiện của mình với Ngôn Hành, nói: -Tôi vừa nhìn thấy Tiểu P khoan tròn ngày 25 tháng 7 trong lịch, chính là cuối tuần này, tôi đột nhiên nhớ ra nghỉ hè hàng năm cậu ấy đều tới biệt thự nghỉ phép thời điểm này, năm trước tôi cũng từng đi một lần, hơn nữa biệt thự ngay ở phía đông, cho nên bây giờ cậu ấy nhất định ở đó!

Đầu kia điện thoại hình như Ngôn Hành đang quay đầu đi nói gì đó, giọng nói tương đối nhỏ, sau đó mới hỏi Kiều Hải Tinh:

[Ngày hai mươi lăm có ý nghĩa đặc biệt gì không?]

-Cái này... – Kiều Hải Tinh hơi do dự, bởi vì đến giờ cô vẫn chưa nghĩ ra. Chẳng qua khi ánh mắt của cô lại lần nữa quay về khung ảnh cùng chiếc mũ trên kệ, bỗng nhiên nghĩ ra. Miệng cô há ra a a cả buổi khiến Ngôn Hành đợi mà lo lắng muốn chết, cuối cùng mới bật ra một câu: -Tảo, là tảo mộ! Ngày 25 là sinh nhật bố cậu ấy!

[Sinh nhật bố cậu ấy...] Ngôn Hành thì thầm.

-Ấc... – Cảm xúc vốn dâng trào của Kiều Hải Tinh lập tức lại tụt về mặt đất, bởi vì đáp án không chỉ như vậy, đúng là hơi khó mở miệng. –Cũng là ngày giỗ của bố cậu ấy.

Bên Ngôn Hành khẽ ừ một tiếng, hai người im lặng với điện thoại một lúc lâu hẳn mới nói:

[Cậu đang ở nhà Tử Mân đúng không, cậu xuống cửa lớn chờ, tôi đi đón cậu.]

-Đợi, đợi đã, bây giờ? – Kiều Hải Tinh biết Ngôn Hành rất nghiêm túc, bởi vì cô nghe thấy tiếng khởi động xe, chỉ là cô không ngờ hành động của Ngôn Hành lại nhanh như vậy.

[Đúng, chúng ta đi đón cậu ấy về.]

Đón cậu ấy về. Kiều Hải Tinh nghe câu này, không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ cùng ảm áp.

-Được, đi đón Tiểu P về.

Chiếc xe màu bạc chạy băng băng trên đường cao tốc, Ngôn Hành một tay chuyển động tay lái, chân đứng lúc giãm phanh hoặc chân ga, dưới tình huống phối hợp không chê vào đâu thuận lợi vượt qua lại vượt qua.

Rốt cuộc là tính năng xe tốt, hay là công lực điều khiển tốt? Kiều Hải Tinh không còn tinh thần so sánh điều này. Cô bấu chặt tay cầm trên cửa sổ, thân thể kề sát cửa xe, chỉ thiếu chưa hét lên.

Mẹ! Đây là xe chạy trên đất bằng chứ không phải phi xe trên trời! Sao khủng bố vậy!

-Thả lỏng, kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt. – Ngôn Hành nói chuyện đồng thời lại lượn theo chữ Z, tặng chiếc xe chặn đường một đôi đèn xe. – Cậu không cần căng thẳng như vậy.

Nếu không phải ngồi trên xe cô cũng cảm thấy kỹ thuật lái xe của Ngôn Hành rất tốt, nhưng cố tình cô là hành khách đó hành khách! Hành khách suýt nữa bị dọa đá ra quần đấy!

Biểu hiện của Kiều Hải Tinh thoát nhìn rất can đảm, to còi như không sợ trời không sợ đất, ai ngờ cô đến công viên trò chơi chỉ có thể chơi ngựa gỗ xoay tròn, đu quay chọc trời hoặc nhà mà. Những trò nghìn người xếp hàng tất cả xin miễn.

-Cẩn, cẩn thận! Sắp đâm vào rồi! – Kiều Hải Tinh nhìn đuôi xe sắp bị đâm phía trước, tuyệt vọng nhắm mắt đợi tử vong đến. Nhưng thân thể chỉ nghiêng nhoáng một cái, bọn họ bình yên vô sự.

Ngôn Hành liếc Kiều Hải Tinh ở ghế phụ, giọng điệu lạnh nhạt nhấn mạnh:

-Đã nói kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, nếu sợ thì ngủ đi.

-Ngôn Hành cậu lái chậm một chút sẽ chết à? Muốn chết chính cậu chết đi! Tôi không muốn chết cùng chỗ với cậu! – Kiều Hải Tinh vứt hình tượng chữ ằm lên với Ngôn Hành, trong lòng dễ chịu xong liền núp giữa ghế và cửa xe nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt, xem ra bị dọa không nhẹ.

Thấy Kiều Hải Tinh dùng giấc ngủ trốn tránh sự thật Ngôn Hành càng không kiên nhẫn, tiếp tục làm lái xe nguy hiểm.

Chưa đến hai tiếng xe đã đi đến đường rẽ vào nội thành. Biệt thự được xây dựng ở vùng ngoại ô xa xôi, Ngôn Hành nhìn bảng hướng dẫn bên đường, không trông cậu vào Kiều Hải Tinh đang ngủ như chết, hẳn chỉ thấy may vì mình đã lấy được địa chỉ chính xác của biệt thự Kỷ gia ở chỗ chị gái.

Biệt thự vốn đăng ký trên danh nghĩa của bố Kỷ Tử Mân, sau khi mất liền chuyển sang tên con trai.

Hệ thống hướng dẫn GPS phát huy tác dụng, Ngôn Hành rời khỏi dòng xe đông đúc ở nội thành dần dần đi vào núi. Đường đi lên núi khá vòng vèo, thân thể vì quán tính mà ngã trái ngã phải, Kiều Hải Tinh càng ngủ càng không yên cuối cùng phải tỉnh dậy.

-Chóng mặt chết tôi rồi... – Kiều Hải Tinh day thái dương ngồi thẳng người dậy, cô nhìn thấy màu xanh mướt xung quanh mới giật mình họ đã tới rất gần đích. – Tôi nhớ ra đoạn đường này, có lẽ sắp đến rồi.

Khi đến lối rẽ hệ thống định vị GPS chỉ thị phải rẽ trái, xe quành vào một con đường nhỏ hẹp, đường đi cũng không tốt, nhiều ổ gà xóc nảy lên xuống.

-Mẹ, hai năm rồi mà con đường này vẫn nát như thế! – Cũng bởi vì đoạn đường làm cô khắc sâu ấn tượng này, Kiều Hải Tinh cuối cùng cũng nhớ ra ký ức liên quan đến biệt thự.

Khi đường cái lại đi êm, xuyên qua bóng cây trùng trùng điệp điệp có thể nhìn thấy cách đó không xa có một hồ nước sóng gợn lăn tăn, Kiều Hải Tinh sướng rơn hết lên:

-Ồ ngay phía trước, đó! Chính là ngôi nhà có nóc màu xanh đấy!

Xe từ từ dừng lại, Ngôn Hành tắt máy, cửa xe mở ra, Kiều Hải Tinh vội vàng cởi dây an toàn sau đó lao xuống xe, chạy đến trước cổng chính điên cuồng bấm chuông.

Tiếng leng keng phá nát không gian vốn yên tĩnh êm đềm, cuối cùng Kiều Hải Tinh dứt khoát gõ cửa gào lên:

-Tiểu P! Kỷ Tử Mân! Ông rút ra đây cho tôi!

Ngôn Hành đi theo sau thấy trong nhà im ắng dường như không có người thì hơi nhú mào, thầm nghĩ không phải là tìm sai chỗ đi tay không một chuyến đấy chứ?

Một làn gió nhẹ thổi qua, một phiến lá rơi lên mặt Ngôn Hành rồi sau đó chao nghiêng là rơi xuống đất. Hần bắt giác nhìn theo chiếc lá, bất ngờ phát hiện trên lớp đất mềm có mấy giầy giày mờ mờ, tuy gần như đã bị cát che đi nhưng vẫn có thể phân biệt được.

Ngôn Hành quay đầu đang định nói cho Kiều Hải Tinh, không ngờ cô đã chạy sang chỗ khác, ngó nghiêng như đang nhìn xem trong nhà có người không.

Không muốn lãng phí thời gian, Ngôn Hành bỏ Kiều Hải Tinh lại một mình men theo dấu giày. Sau khi vào rừng cây, dấu giày lấm bùn trên đường đá mòn tương đối rõ ràng, Ngôn Hành bước nhanh chân, trực giác mãnh liệt nói cho hắn biết đây là dấu vết của Kỷ Tử Mân.

Họ đã bao lâu chưa gặp nhau, nửa tháng hay một tháng, Ngôn Hành thấy hoảng hốt. Hắn si ngốc nhìn dáng người quen thuộc bên hồ, không dám tiến lên, rất sợ dọa người vất vả lắm mới tìm được chạy mất.

Kỳ thật Ngôn Hành tương đối kinh ngạc với tình cảm ngày càng đầy tràn của mình. Hắn và Kỷ Tử Mân mới quen chưa bao lâu, lại hẹn hò chưa bao lâu, nói họ là bạn bè thì không hiểu rõ về nhau, nói là bạn tình nhưng số lần trao đổi thân thể cũng không nhiều, hai bên thừa nhận quan hệ nhưng chỉ giới hạn ở miệng, phần lớn người xung quanh vẫn không biết họ là một đôi tình nhân.

Cho nên tình cảm của hắn với Kỷ Tử Mân đến từ đâu, dường như từ khi chú ý đến cậu ấy, lại có khi là sau khi có quan hệ. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác, hoặc là duy chỉ vài câu trêu chọc, hắn đã chôn xuống không ít rễ tình, cho tới bây giờ bắt đầu nở hoa.

Đã đủ rồi, thật sự đủ rồi. Ngôn Hành cắn chặt răng, thầm mắng mình đang làm cái quái gì vậy! Hết lần này đến lần khác bỏ rơi người mình thích, thế này tính gì là đàn ông!

Ngôn Hành bỗng chốc xông lên trước, ôm chặt Kỷ Tử Mân vào lòng từ phía sau.

-Ai vậy, bỏ — Kỷ Tử Mân bị đánh lén bất ngờ dọa cho nhảy dựng, quay đầu phát hiện là Ngôn Hành lại bị dọa lần nữa, run rẩy hỏi: -Sao, sao cậu lại ở đây?

Cánh tay Ngôn Hành lại siết chặt thêm, nói:

-Kỷ Tử Mân, đây là lần thứ hai cậu trốn khỏi tôi. Nếu lại có lần nữa, tôi sẽ giam cậu lại!

Mẹ, thằng này hung dữ cái khỉ gì! Đáng tiếc Kỷ Tử Mân không thể phản kháng, đành phải há họng gào lại.

-Ai chạy! Tôi hàng năm đều đến đây, không tin cậu đi hỏi Tinh Tử đi! — Kỷ Tử Mân muốn giãy giụa, nửa người trên không thể động đậy vậy dùng gót chân điên cuồng giẫm lên mu bàn chân Ngôn Hành, nhưng người phía sau nói không thả là không thả. —Di động của tôi bị lấy mất không thể liên lạc với ai, đây không phải lỗi của tôi! Dựa vào cái gì nói tôi trốn!

-Tự tiện ra viện, có nhà không về, lại không liên lạc với bọn tôi, cậu nói đây không phải trốn thì là gì?

Ngôn Hành cuối cùng thả lỏng tay, giật Kỷ Tử Mân quay lại rồi ôm eo cậu, để cậu dựa vào trước người mình, thân thể hai người kề sát vào nhau.

-Tôi không nhớ số điện thoại, đương nhiên không liên lạc được với ai! Vả lại tôi cũng không nhất thiết phải về nhà, trong biệt thự có đủ mọi thứ, có người cố định dọn dẹp, đến là ở được vậy về nhà làm gì? — Kỷ Tử Mân ngoài miệng nghiêm túc giải thích nhưng trong mắt lại chột dạ, may mà tư thế của hai người là ôm mặt đối mặt, không cần phải nhìn thấy đôi mắt sắc bén của Ngôn Hành.

-Đừng nghĩ tôi đang đùa, Kỷ Tử Mân. — Ngôn Hành lúc nói tên Kỷ Tử Mân còn nhấn mạnh, rất có ý cảnh cáo. Hắn tiếp tục nói: -Chuyện lần này khiến tôi cảm thấy có lẽ phải giam cậu lại, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy cậu, phát hiện sự hiện hữu của cậu... Tôi đang rất nghiêm túc.

Kỷ Tử Mân cũng không hoài nghi nghiêm túc trong lời Ngôn Hành, rõ ràng là một tuyên ngôn khủng bố nhưng không biết tại sao cậu lại cảm thấy hơi cảm động, thậm chí còn chút ít chờ mong. Vừa nghĩ tới thế giới của mình chỉ có một mình Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân đã rùng mình, bởi vì hưng phấn.

Ngôn Hành chú ý tới khác thường của Kỷ Tử Mân, giọng điệu không vui hỏi:

-Cậu sợ à?

Kỷ Tử Mân lắc đầu, mặt vùi vào hõm vai Ngôn Hành, hai tay chủ động vòng quanh eo hắn, tay phải nắm chặt cổ tay trái siết mạnh, mãi đến khi Ngôn Hành rên ra tiếng mới thả mẫn.

-Đáng tiếc cậu không có tư cách này, họ Ngôn kia. – Giọng Kỷ Tử Mân không lớn nhưng lại rõ ràng vọng vào tai Ngôn Hành. –Dám vụng trộm với bạn gái cũ sau lưng tôi, dù cô ta rất hợp với sở thích của tôi thì tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu!

-Cô ấy là kiểu cậu thích? – Ngôn Hành rõ ràng bắt sai trọng điểm. –Cậu từ bỏ đi, học tử sắp kết hôn.

Kỷ Tử Mân ngẩng phắt đầu nhìn Ngôn Hành, vẻ mặt sững sờ hỏi:

-Kết hôn?

Ngôn Hành coi vẻ kinh ngạc của Kỷ Tử Mân là biểu hiện thất vọng, sắc mặt sầm xuống, giữ chặt cằm cậu cắn mạnh lên môi, lập tức thấy máu.

-Shhh! – Kỷ Tử Mân vươn tay chạm vào vết thương, ngón tay dính máu.

-Cậu là của tôi. – Trước khi Kỷ Tử Mân mở miệng mắng người, Ngôn Hành đã đoạt nói trước.

Là mẹ cậu ấy! Kỷ Tử Mân hung hăng lườm Ngôn Hành, dùng mu bàn tay khê lau đi vết máu trên môi.

-Học tử gặp một họa sĩ lang thang ở nước ngoài, hai người sinh tình cảm, nhưng đối phương vì tự ti mà không chịu lấy chị ấy, học tử đành phải nghĩ cách mang thai làm anh ta vào khuôn khổ. – Ngôn Hành giải thích với Kỷ Tử Mân nguyên nhân vì sao hắn và Hà Ngữ Tương gặp nhau, tiết lộ kinh nghiệm những năm qua của cô. –Chị ấy về nước thú nhận với người nhà, lại bị kịch liệt phản đối. Học tử trốn khỏi nhà, bị cắt viện trợ nên chị ấy tới tìm tôi giúp đỡ, cậu nhìn thấy bọn tôi ôm nhau trong nhà hàng là vì tôi đồng ý cho chị ấy mượn một số tiền, hơn nữa còn tham dự hôn lễ.

Kỷ Tử Mân nghe vậy sững sờ, nhưng cuối cùng cũng biết rõ sự thật.

-... Hóa ra là vậy, chúc mừng chị ấy. – Kỷ Tử Mân muốn cười lại tác động đến vết thương trên môi, vẻ mặt trở nên rất hài hước. –Ngay từ đầu tôi cũng không hoài nghi cậu, tôi cũng muốn gọi điện xác nhận, nhưng cổ tình cậu luôn tắt máy.

-Tôi không tắt máy, chỉ là... – Ngôn Hành do dự có nên nói ra sự thật không, dù sao hắn không hi vọng Kỷ Tử Mân phản cảm với người nhà mình. Nghĩ một hồi, nếu không nói ra tình hình thực tế chỉ sợ lại có hiểu lầm, nói ra vẫn tốt hơn. –Anh trai tôi lên cái số của cậu vào mục từ chối cuộc gọi, tôi không phát hiện, xin lỗi.

Anh trai... Trong đầu Kỷ Tử Mân lập tức trôi lên khuôn mặt lạnh như băng, biết hung thủ thật sự là Ngôn Duệ cậu cũng không thấy bất ngờ.

-Anh cậu thật sự rất ghét tôi à! Liên tục tìm tôi gây chuyện, không thể tha cho tôi à?

Ngôn Hành xoa đầu Kỷ Tử Mân, vỗ về cậu như đang an ủi trẻ con, nói:

-Anh ấy đang tự kiểm điểm rồi.

Tên kia có thể tự kiểm điểm à? Nhìn qua lại giữa anh ta với Tề Bạch thì biết Ngôn Duệ cực hay mang thù! Kỷ Tử Mân không dám hi vọng xa vời Ngôn Duệ sẽ hòa nhã với mình.

Chuyện nếu nói hết bầu không khí cũng dẹt đi không ít, hai người đứng lẳng lẳng ôm nhau bên hồ, đều có cảm giác quý trọng.

Sao có mỗi chuyện yêu đương mà cũng khó khăn như vậy? Kỷ Tử Mân cho rằng chỉ có Ngôn Hành là yêu đương ngu ngốc, lại không biết đụng phải sâu lông chỉ số tình thương mức âm này, cậu cũng thành đồ ngốc.

11. Chương 11: Ngày Nghỉ Của Hoàng Tử And Tài Tử

Chiều hoàng hôn, Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành sóng vai ngồi trên ghế đá ven hồ, cùng nhìn mặt hồ gợn sóng từng cơn.

-Qua hai ngày nữa tôi sẽ về, cậu có thể về trước. – Gió chiều tối khá mát, Kỷ Tử Mân đút hai tay vào túi áo khoác. –À, nhớ dẫn theo Tinh Tử nữa, cậu ấy ở lại đây tôi sẽ bị phiền chết mất!

-Tôi ở cùng cậu.

Ngôn Hành trả lời không do dự khiến Kỷ Tử Mân kinh ngạc.

-Cậu ở lại làm gì?

-Nghe nói ngày hai mươi lăm là sinh nhật của bố cậu, tôi muốn cùng cậu đi gặp ông.

Cảm giác hẹn gặp cha mẹ khó tả này là chuyện quái gì vậy... Mặt hơi nóng nóng, nhất định là vì mặt trời rọi vào chứ không phải thẹn thùng. Kỷ Tử Mân im lặng quay mặt đi né tránh ánh mắt chờ đợi của Ngôn Hành.

Sau khi điều chỉnh xong cảm xúc, Kỷ Tử Mân mới nhìn Ngôn Hành cười nói:

-Kỳ thật hai người đã gặp rồi, bởi vì bố tôi... Ở trong hồ này.

Ngôn Hành không hiểu, suy nghĩ một chút liền hiểu Kỷ Tử Mân nói vậy là ý gì.

Tro cốt của bố cậu ấy được rải vào hồ, hồ nước này chính là ngôi mộ.

Ngôn Hành đứng dậy, sửa sang lại quần áo mặt mũi của mình xong mới đi đến cạnh hồ, cúi người thật thấp về phía mặt hồ nói lớn:

-Xin chào chú Kỷ, cháu là Ngôn Hành.

-Cậu, cậu đang làm gì thế! – Kỷ Tử Mân bị hành động của Ngôn Hành làm hoảng sợ, vội vàng xông lên ngăn hãm lại. –Cậu hết linh tính cái gì vậy, như thế rất mất mặt đấy!

-Sao lại mất mặt? Đây là lễ phép. – Ngôn Hành mỉm cười nắm lấy tay Kỷ Tử Mân kéo cậu đến bên cạnh, tiếp tục nói với mặt hồ: -Cháu với Tử Mân đang hẹn hò, hi vọng chú có thể yên tâm giao con trai chú cho cháu!

Giao cái đầu cậu ấy! Nói cứ như cậu muốn lập gia đình vậy... Kỷ Tử Mân bối rối nhìn Ngôn Hành lại cúi đầu lần nữa, thái độ tương đối chân thành mà nghiêm túc, trong lòng thấy buồn cười lại cảm động, dần dần cũng không còn lúng túng nữa.

-Được rồi! Dù bố tôi có nhìn thấy cũng không thể đáp lại cậu được! – Kỷ Tử Mân khẽ giạt tay Ngôn Hành, cười nói: -Hay là cậu chỉ muốn làm cho tôi xem?

-Tôi thật sự muốn được bố cậu đồng ý, không phải đùa đâu. – Ngôn Hành vươn tay vuốt ve mặt Kỷ Tử Mân, bàn tay ngăm đen cùng da thịt cậu tạo thành đối lập thị giác. –Tử Mân, có lẽ cậu sẽ hoài nghi tình cảm của tôi, dù sao quan hệ của chúng ta rất không ổn định. Nhưng tôi muốn nói, cậu rất tốt, tôi không tìm thấy lý do để không tiếp tục với cậu, hi vọng cậu có thể cho tôi một cơ hội.

Đây, đây là phát triển thần kỳ gì vậy? Tên này có phải uống lộn thuốc rồi không? Đối mặt với tỏ tình bất ngờ của Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân thấy khó mà tiêu hóa nổi.

-Cậu cũng rất chân thành với học tỷ, không phải cũng nói với chị ấy những lời giống vậy chứ? – Kỷ Tử Mân biết Ngôn Hành là người có chuyện nói thẳng, nhưng điều này không có nghĩa có thể dễ dàng tin lời cậu ta nói.

-Học tỷ với tôi là một giấc mơ, chỉ là tự ti của tôi ảnh hưởng tới tình cảm tôi dành cho chị ấy. Huống chi tôi cũng đã nói... – Ngôn Hành nhìn Kỷ Tử Mân cúi mặt, thậm chí có cảm giác uất ức đáng thương. –Với cậu tôi có tự giác, còn rất tự tin.

Kỷ Tử Mân nhớ Ngôn Hành từng nói những lời này, chính là lần ở góc trường không cẩn thận bị nhìn thấy.

-Một đôi mắt nhìn tôi lâu như vậy, đã bị tôi phát hiện thì sao có thể tùy tiện buông tay?

Mặt Kỷ Tử Mân đỏ lên, biết Ngôn Hành lại ám chỉ chuyện mình trộm về cậu ta liền phản bác theo thói quen:

-Đã nói đây chỉ là thưởng thức thuần túy, không phải —

Tất cả lời muốn nói đã biến thành một tiếng ‘a’, biến mất trong đôi môi kề sát của hai người.

Rất lâu, rất lâu... Đường như kéo dài cả đời, hai trái tim đã có khoảng cách cuối cùng lại đập cùng một nhịp. Kích động như nhau, tần suất như nhau, tiếng tim đập rộn ràng vì yêu.

-Ha...

Hai môi tách rời, hai người nhìn vào mắt nhau.

Ngôn Hành mím môi lại ôm Kỷ Tử Mân, nỉ non:

-Tôi sẽ không bỏ quên cậu nữa, xin lỗi... Tử Mân, hãy tin lời hứa của tôi.

-Khư, là tôi tự chạy đi cậu tự trách cái gì? – Kỷ Tử Mân vỗ nhẹ lưng Ngôn Hành, an ủi đứa trẻ lớn xác trước mặt, lại nói: -Hơn nữa ở nơi này tôi không thể từ chối cậu, cậu cố ý đúng không!

-Có ý gì? – Ngôn Hành khó hiểu hỏi lại.

-Cậu không biết? Tinh Tử không nói với cậu? – Kỷ Tử Mân đẩy Ngôn Hành ra, nhìn vẻ mặt hẩn buồn bực mới xác định hẳn không biết thật.

Kỷ Tử Mân quay người nhìn mặt hồ phẳng lặng, vẻ mặt chứa đầy hoài niệm. Lâu sau cậu mới nói:

-Đây là nơi bố mẹ tôi gặp nhau, cũng là nơi họ đính ước bên nhau cả đời, bởi vậy nơi đây rất quan trọng với tôi và bố mẹ tôi, tượng trưng cho ‘hạnh phúc’.

Hơn hai mươi năm trước, bên cạnh hồ này là một làng du lịch cỡ nhỏ. Kỷ Lễ Dương, bố Kỷ Tử Mân đã là một người mẫu khá có danh tiếng, cùng đoàn công tác đến đây làm việc kiêm nghỉ phép.

Kỷ Lễ Dương sau khi làm việc xong đều thích đến bên hồ hóng mát. Một hôm vì thời tiết nóng bức anh mới ngâm chân vào nước, đột nhiên anh cảm thấy trên đùi có cảm giác khác thường, dường như có thứ gì đó đang vuốt ve anh. Mà Kỷ Lễ Dương gần đây lá gan rất lớn trực tiếp nhảy vào nước, tóm thứ tác quái trong nước lên bờ.

Bị bắt là một cô gái, khuôn mặt không chút son phấn chỉ có thể coi là thanh tú nhưng toàn thân lại tỏa ra vẻ phong tình mê người. Có lẽ chưa từng gặp người đàn ông nào thô lỗ như vậy, cô tức giận trừng mắt nhìn Kỷ Lễ Dương.

-Mỹ nhân ngư?

Nghe thấy câu hỏi ngốc nghếch của Kỷ Lễ Dương, cô gái phì cười. Cô đúng là mẹ của Kỷ Tử Mân, Lữ Diêu, lúc ấy chỉ là người mẫu mới vào nghề, đúng lúc cùng bạn đi chơi mà gặp được Kỷ Lễ Dương.

Lữ Diêu là một cô gái dũng cảm lại thẳng thắn, cô nhất kiến chung tình với Kỷ Lễ Dương, bởi vậy mới lặn vào nước trêu chọc anh. Kỷ Lễ Dương cũng rất có hảo cảm với Lữ Diêu, tính cách hai người đều không ra vẻ, nhanh chóng chìm vào tình yêu cuồng nhiệt.

Một người mẫu nhỏ cùng một người mẫu danh tiếng vừa xâm nhập sàn thời trang quốc tế, địa vị kém xa khiến tình cảm phải chịu thử thách. Nhưng Lữ Diêu chịu khổ như uống thuốc bổ, vì đuổi theo bước chân của bạn trai mà cô thể hiện ra thực lực kinh người, bỏ thời gian bảy năm trèo lên vị trí đủ để xứng đôi cũng như có thể công khai quan hệ với Kỷ Lễ Dương. Đồng thời tuyên bố rời khỏi giới người mẫu, tập trung phát triển sự nghiệp thiết kế.

Sau đó hai người kết hôn, nửa năm sau con trai Kỷ Tử Mân ra đời.

Kỷ Lễ Dương là ông bố gốc nổi tiếng, vô cùng yêu con trai, ngẫu nhiên còn dẫn theo con trai chụp quảng cáo. Có gia đình mỹ mãn anh dần rời khỏi ánh đèn sân khấu, làm bạn cùng con trai lớn dần.

Đúng vào nghỉ hè năm Kỷ Tử Mân sáu tuổi, theo lệ cũ cả nhà tới hồ này nghỉ phép. Lúc ấy làng du lịch đã sớm đóng cửa, mà Kỷ Lễ Dương liền thừa cơ mua lại xây một khu biệt thự tư nhân, có thời gian sẽ đến một chuyến.

Không ngờ thói quen nghỉ phép lại dẫn tới fan hâm mộ điên cuồng của Kỷ Lễ Dương, một người phụ nữ cầm dao muốn tấn công Lữ Diêu và Kỷ Tử Mân, mà Kỷ Lễ Dương không chần chừ xông lên đoạt dao. Trong quá trình tranh chấp bị dao đâm vào bụng, xe cứu thương vì địa điểm quá xa mà không tới kịp, cuối cùng vì mất máu quá nhiều mà qua đời.

Ngày đó đúng là sinh nhật của Kỷ Lễ Dương, đồng thời cũng là ngày giỗ.

-Trước khi chết bố còn dặn kỹ nhất định phải rải tro cốt vào hồ, bố muốn ở trong hồ này chờ đợi mỹ nhân ngư của bố... Thật là, cho rằng làm như vậy rất lãng mạn ư? – Kỷ Tử Mân ngồi xổm bên hồ kể về quá khứ của cha mẹ, mà Ngôn Hành đứng bên cạnh lắng im lắng nghe. – Mẹ tôi vì quá thương tâm mà mượn công việc chạy ra nước ngoài không chịu trở về, chỉ có khoảng thời gian này mới về thăm bố tôi... Còn đứa con trai mặt mũi giống chồng, bà ta căn bản không muốn nhìn thấy, nhìn chỉ thấy đau khổ.

Cuối cùng Ngôn Hành hiểu vì sao lúc nhắc đến mẹ mình Kỷ Tử Mân sẽ lộ vẻ lãnh đạm như vậy, bởi mẹ cậu ấy đã dùng thái độ này đối xử với cậu.

Kỷ Tử Mân vỗ mông đứng dậy, chủ động cầm tay Ngôn Hành nói:

-Kỷ thật cậu không cần hỏi thăm ý kiến bố tôi, nếu ông còn sống, nhiều lắm là cảm gậy bóng chày đánh cậu một trận, nhưng chỉ cần tôi thích hay muốn ông sẽ không bao giờ từ chối.

-Chú rất yêu cậu. – Ngôn Hành khẽ cười nói.

Kỷ Tử Mân gật đầu, cậu cũng không hoài nghi tình yêu cha dành cho mình.

-Khụ, khụ... Bố, đây là Ngôn Hành, bạn trai của con bố. – Kỷ Tử Mân bắt chước Ngôn Hành, hét lên với mặt hồ. –Ngôn Hành, đã gặp bố tôi rồi, ông sẽ là người đàn ông tôi yêu nhất đời này, cậu đừng có mà ghen ghét.

-Chỉ cần không uy hiếp địa vị của tôi, tôi có thể chấp nhận.

-Xì! – Kỷ Tử Mân huých khuỷu tay vào Ngôn Hành, sau đó duỗi cái lưng mỗi cứng rời khỏi hồ. –Muộn thế rồi à, tôi phải về làm thứ gì ăn, cậu thì sao?

-Cùng cậu.

Vẫn còn sợ cậu chạy trốn à... Kỷ Tử Mân liếc Ngôn Hành đi theo sát bên cạnh, cười trộm không nói gì.

Hai người cùng nhau quay lại biệt thự. Lúc hai người nhìn thấy Kiều Hải Tinh ngồi trước cửa đau khổ chờ đợi thì đồng thời sững sờ.

Kiều Hải Tinh nhìn thấy Kỷ Tử Mân với Ngôn Hành thân mật dựa sát vào nhau, tròng mắt híp lại xông về trước tách hai người ra, sau đó ôm chặt Kỷ Tử Mân không buông.

-Đồ khốn khiếp! Ông chạy đi đâu thế hả! Nếu tôi không nghĩ tới có phải ông sẽ ở đây tự sinh tự diệt không! Đáng giận, đáng giận, đáng giận... – Mỗi một tiếng ‘đáng giận’ Kiều Hải Tinh liền dấm lên người Kỷ Tử Mân một cái, dấm liền một lúc hơn mười cái.

-Được, được rồi... Đừng đánh nữa... – Kỷ Tử Mân cố mãi mới giữ được hai tay Kiều Hải Tinh, sau đó mới toét miệng cười nịnh nọt: -Dù sao cũng đã tìm được, đại tiểu thư nàng xin bớt giận!

-Đi chết đi! – Kiều Hải Tinh thở phì phì đập vào ống đồng của Kỷ Tử Mân.

Tuy sức không lớn nhưng Kỷ Tử Mân vẫn đau nhe răng trợn mắt rên rỉ thành tiếng. Song có hơn nửa là hành động khoa trương để tâm tình Kiều Hải Tinh sáng khoái, trên thực tế cũng không quá đau.

Kiều Hải Tinh dựng thẳng Kỷ Tử Mân dậy, kiểm tra một lượt từ đầu đến chân, xác định người bình an vô sự mới yên tâm.

Chỉ là vết máu khô trên môi cậu dễ làm người khác chú ý, Kiều Hải Tinh nghi hoặc hỏi:

-Miệng ông bị sao thế?

-Bị chó cắn.

Chớ...? Ánh mắt Kiều Hải Tinh chuyển qua người nào đó phía sau Kỷ Tử Mân, về mặt đối phương như đang nói 'Là tôi thì sao', cái kiểu rất là tự đắc.

Kỷ Tử Mân thấy nộ khí của Kiều Hải Tinh đã tan mới vươn tay ôm vai cô, thân thể hai người kề sát cùng đi vào nhà.

-Tinh Tử, bà còn nợ tôi một bữa tối, nếu không hôm nay bà vào bếp đi?

-Ăn rằm đi! Bồn tiểu thư vì lo lắng ông mà bị sợ hãi, vội vàng chạy đến còn phải làm gái già hầu hạ, ông cho mình là hoàng tử thật à! – Ngoài miệng dù nói khó nghe nhưng Kiều Hải Tinh vẫn tự giác đi vào bếp.

-Muốn ăn cơm thì rút ra ngoài cho tôi, đừng ở đây vướng bận!

Kỷ Tử Mân đứng trước cửa bếp nhìn Kiều Hải Tinh mở tủ lạnh tìm thức ăn, trong miệng thỉnh thoảng lầm bầm, chắc chắn đang ghét bỏ không có đồ ngon để nấu. Lúc này, cậu cảm giác trên lưng có một cánh tay, tiếp đó một cơ thể ấm áp cũng dán lên, không cần nghĩ cũng biết là ai.

-Coi như cậu có lộc ăn, tay nghề của Tinh Tử không phải để trưng cho đẹp!

-Nhìn không ra. – Ngôn Hành cương chế kéo Kỷ Tử Mân vào phòng khách, không cho cậu tiếp tục nhìn chăm chăm vào Kiều Hải Tinh.

Sức ghen đúng là lớn thật... Kỷ Tử Mân không phản kháng, mặc Ngôn Hành đặt mình lên ghế salon, sau đó cùng nhau xem tin tức trên TV.

Từ lúc Kỷ Tử Mân đến biệt thự đã thông báo người quản lý chuẩn bị không ít thức ăn, bởi vậy Kiều Hải Tinh rất có không gian phát huy thực lực. Không đến 20 phút, ba món mặn một món canh nóng hổi được bưng lên bàn, tất cả đều là đồ ăn bình thường, nhưng hương vị hoàn toàn không thua nhà hàng.

Ba người ngồi quanh bàn ăn bát đũa vung đưa càn quét. Trong đó hai người là vì lo lắng không nuốt trôi cơm, đói bụng đã rất lâu; một người là khả năng bình thường nên nhìn thấy mỹ thực liền không nhịn được. Bàn ăn như có cơn bão vừa quét qua, mấy đôi đũa luôn giao nhau trên không trung, không ai mở miệng nói chuyện đều vui đùa ăn ngấu nghiến. Không lâu sau, trên bàn chỉ còn lại nước canh cùng vụn thức ăn, súp cũng uống sạch sẽ, ba người đều lộ vẻ thỏa mãn.

-Không được, không được, tôi muốn nghỉ ngơi. – Kiều Hải Tinh đẩy bát đũa ra, nói rõ không có ý định dọn dẹp, chống ghế đứng dậy. –Giao cho các cậu dọn dẹp, nghỉ ngơi xong tôi muốn đi tắm.

Kỷ Tử Mân xếp gọn bát đũa của ba người, không quên nhắc nhở Kiều Hải Tinh:

-Không có quần áo thay thì mặc của mẹ tôi, tự mình đi lấy.

Kiều Hải Tinh phát tay, ôm bụng đi lên phòng tầng hai, để lại hai người Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành.

Khi Kỷ Tử Mân cầm chồng bát đũa bỏ vào bồn rửa, Ngôn Hành liền nhận công việc rửa bát, phân công hợp tác coi như có ăn ý.

Kỷ Tử Mân kéo ghế qua dạng chân ngồi lên, chống cằm lên lưng ghế nhìn Ngôn Hành rửa bát cùng sườn mặt nghiêm túc như đang học bài, bỗng nhiên nói:

-Này, anh cậu muốn tôi với cậu chia tay.

Tay Ngôn Hành hơi khựng lại, hỏi:

-Cậu đồng ý à?

-Không, tôi nói tùy cậu quyết định.

-Ừ, đừng để ý đến anh ý. – Ngôn Hành úp bát đã rửa xong lên kệ hong khô, đóng vòi nước xong đi đến bên Kỷ Tử Mân ngồi xuống. –Lúc anh trai tôi học đại học từng có hồi ức không tốt, rất phản cảm với đồng tính luyến ái, không tính là bài xích, chỉ là không đồng ý tôi đi lên con đường này.

-À... – Kỷ Tử Mân dựa vào lưng ghế, vừa ăn no cũng hơi buồn ngủ. –Đôi tượng hình như là chủ quán của tôi, quan hệ của họ rất xấu, vừa thấy mặt đã châm chọc khiêu khích.

Mặt Ngôn Hành lộ vẻ kinh ngạc, dường như không cách nào liên hệ hai người Ngôn Duệ cùng Tề Bạch cùng một chỗ.

-Điều đó đúng là làm người ta bất ngờ...

Kỷ Tử Mân hình hích, cậu nhắc tới chuyện này chẳng qua là muốn chia sẻ sinh hoạt thú sự. Lặng lẽ vươn tay ra nắm chặt bàn tay Ngôn Hành, hỏi:

-Phòng ngủ cho khách bị Tinh Tử chiếm mất rồi, hôm nay cậu muốn ngủ ở đâu?

Ngôn Hành không trực tiếp trả lời, mà là nhìn chằm chằm vào Kỷ Tử Mân, đáp án không cần nói cũng biết.

-Được rồi... – Kỷ Tử Mân nghiêng người phả hơi lên má Ngôn Hành, khẽ lẩm bẩm: -Phòng tôi đúng lúc có một cái giường lớn, có thể lăn qua lăn lại thỏa thích.

Còn vì sao muốn lăn, chỉ cần chính họ hiểu là được rồi.

Ngôn Hành đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngay trước mắt, hạ xuống những nụ hôn nhẹ hẫng, nói:

-Ăn cơm xong vận động kịch liệt không tốt với thân thể, cố nhịn trước đã.

Cậu nói là lăn qua lăn lại trên giường, không phải loại ‘lăn giường’ này! Vẻ trêu chọc của Ngôn Hành cùng nụ cười nhạt đầy sự quyến rũ trên mặt hân khiến Kỷ Tử Mân có dự cảm muốn vùng tay.

-Tôi không có ý gì khác, cậu nghĩ, quá, nhiều, rồi! – Kỷ Tử Mân vỗ vài cái lên má Ngôn Hành, đứng dậy lướt qua hân lên tầng hai.

Ngôn Hành đương nhiên lập tức theo sau.

Phòng Kỷ Tử Mân ở cuối hành lang, bên cạnh là phòng vẽ tranh của cậu, sẽ đi qua phòng cha mẹ cùng phòng sách. Cậu không đưa Ngôn Hành đi thăm mà là dẫn người vào phòng.

-Ngồi đi, tôi đi tắm trước. – Kỷ Tử Mân cũng không quan tâm ánh mắt nóng rực phía sau, ở trước mặt Ngôn Hành trực tiếp cởi áo, sau khi lấy áo ngủ trong tủ quần áo liền muốn vào phòng tắm. Chỉ là vừa mở cửa phòng tắm cậu lại xoay người cười hỏi: -Tay tôi bị thương không được chạm nước, cậu muốn giúp tôi không?

Mắt Ngôn Hành rơi xuống tay trái bị thương của Kỷ Tử Mân, băng vải màu trắng trên đó rất chướng mắt.

-Được. – Trả lời ngắn gọn mà mạnh mẽ, không hề do dự.

Ngôn Hành bước về phía Kỷ Tử Mân, dắt người vào phòng tắm xong liền khóa trái cửa, không cho cậu cơ hội đổi ý.

Chắc, như vậy không tính gấp thì cái gì mới là gấp? Nhận thức của Kỷ Tử Mân với Ngôn Hành lại xoát mới điểm mấu chốt.

Kỷ Tử Mân chậm rì rì cởi quần áo nửa người dưới, mà Ngôn Hành cũng bỏ từng cái quần áo của mình. Cơ bắp cường tráng hoàn toàn lộ ra khiến người nào đó đói bụng đã lâu mắt phát xanh, nhưng ngại năng lực chiến đấu chênh lệch lại thêm người có vết thương, tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ là tắm rửa, chỉ là tắm rửa... Kỷ Tử Mân thừa nhận từ khi mình nhìn thấy Ngôn Hành xúc động giống đực đầu đá lung tung trong người, ghen lâu sẽ sinh bệnh. Huống chi trong khoảng thời gian này cậu bắt rút muốn chết!

-Ngày hôm qua xử lý thế nào? – Ngôn Hành xả nước ấm vào bồn, đưa lưng về Kỷ Tử Mân hỏi.

Cặp móng rất vênh rất khêu gợi, thật muốn sờ một cái.

-Màng bảo quản. – Kỷ Tử Mân vừa thưởng thức mỹ nam vừa không quên trả lời vấn đề của Ngôn Hành để che giấu nhìn trộm của mình, cuối cùng bổ sung một câu: -Siêu không thấm nước.

-Rất sáng tạo. – Ngồi xổm xuống cạnh bồn tắm thử độ ấm, mãi đến khi điều đến độ ấm thích hợp mới ngoắc Kỷ Tử Mân. –Tối nằm vào đây, tôi gội đầu cho cậu.

Kỷ Tử Mân hí hửng nhảy vào bồn, có người phụ vụ thì không cần khách sáo.

Ngôn Hành cầm khăn mặt trùm chỗ bị thương của Kỷ Tử Mân, tiếp đó mới dùng vòi sen làm ướt tóc cậu, bắt đầu nghiệp lớn gội đầu.

-Vết thương đau không? – Ngôn Hành hết sức cẩn thận không cho nước chảy vào mặt, tắt vòi nước xong bóp đầu gội bôi lên tóc Kỷ Tử Mân.

-Bình thường... – Kỷ Tử Mân lười biếng hưởng thụ Ngôn Hành mát xa, tiếp tục nói: -Vết thương kia là tự mình không cẩn thận. Khi đó muốn cầm bình hoa đập chết biến thái kia, may mà Tinh Tử ngăn kịp, nếu không bây giờ có lẽ tôi đang bị tạm giam rồi.

Tim Ngôn Hành co thắt lại, kéo theo lực tay không khống chế tốt, không cẩn thận giật tóc Kỷ Tử Mân.

-Này, cậu chuyên nghiệp chút được không! – Kỷ Tử Mân ngứa mặt hằm hằm nhìn Ngôn Hành, lại bị nét mặt của hắn làm sững lại. –Cậu...

Chàng trai bình thường tỉnh táo khiến người lẫn thần phần nộ vậy mà cũng có mặt yếu ớt như vậy? Hai mắt vì áy náy mà lộ vẻ thống khổ, ánh mắt sâu thẳm cùng đôi môi run rẩy... Kỷ Tử Mân nên vui vẻ có thể nhìn thấy mặt không muốn ai biết của Ngôn Hành, nhưng lại không nỡ.

Vốn tưởng rằng chỉ có mình khó chịu, kỳ thật còn có người đau cùng mình.

Kỷ Tử Mân gối lên thành bồn tắm, nâng tay phải ôm đầu Ngôn Hành xuống dịu dàng hôn lên môi hắn, cười nói:

-Đều đã qua rồi, tôi lại không để trong lòng, cậu cũng nghĩ thoáng chút đi!

Ngôn Hành im lặng không nói, cầm vòi sen giúp Kỷ Tử Mân gội sạch bọt xà phòng trên tóc.

Sau khi tắm rửa được tương đối, Kỷ Tử Mân ngồi thẳng người chậm rãi nhích vào trong bồn tắm, mặt đối mặt với Ngôn Hành, hai tay khoác lên thành bồn tắm ngoắc ngón tay với hắn, hỏi:

-Bồn tắm này là bố tôi đặt riêng để tắm uyên ương với mẹ tôi đấy, không gian rộng rãi, cậu muốn cùng tắm với tôi không?

Mắt Ngôn Hành lướt qua xương quai xanh cùng bả vai lộ ra mặt nước của Kỷ Tử Mân, vội vàng quay mặt đi, treo vòi sen lên tường đứng chếch với bồn tắm.

-... Tôi tắm vòi sen là được rồi.

Dùng câu cũ để nói: thân thể luôn thành thật hơn miệng. Kỷ Tử Mân nhướn mi, nhìn chằm chằm nửa người dưới rõ ràng phản bội ý chí chủ nhân của Ngôn Hành, cậu rất muốn tiến lên bắt lấy thứ kia hỏi: Hừ hừ, đây là cái gì?

Nhưng mặt mũi đàn ông không bỏ được, Kỷ Tử Mân rất hiểu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

-Không phải nói tắm giúp tôi à? Tôi nói cho cậu biết, tên biến thái kia ôm cổ tôi liếm rất lâu, còn có ngực của tôi, đùi, ác nhất chính là —

Rào! Một đôi chân dài nhanh chóng bước vào bồn tắm, Ngôn Hành chống hai tay lên thành bồn tắm giam Kỷ Tử Mân vào giữa hai cánh tay của mình, nhìn từ trên xuống hai mắt vui vẻ vì đạt được của cậu.

-Tên kia còn làm gì với cậu? – Giọng Ngôn Hành như chứa thuốc nổ đang đếm ngược thời gian, dường như chỉ cần Kỷ Tử Mân nói tiếp sẽ lập tức phát nổ.

-Tử Mân, nói cho tôi biết... Hắn còn làm cái gì?

Ặc, hình như trêu quá mức rồi... Biết chuyện mình bị tập kích đã trở thành vết đau của Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân vẫn không sợ chết đâm thẳng vào chỗ hiểm. Hoàng tử điện hạ vui vẻ khiêu chiến với điểm máu chốt của tài tử đại nhân lại lần nữa quang vinh đá vào ván sắt.

-Chính là thè lưỡi liếm, kiểm tra... – Dưới cái nhìn áp bức của Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân đành phải bổ sung: -Dùng... Cọ xát trên mặt tôi... Tôi liền há miệng cắn lên chỗ hiểm của hân... Thế thôi.

-Cậu lại khẩu giao cho thằng khác? – Nếu nội khí của Ngôn Hành có thể cụ thể hóa, có lẽ chính là dày đặc khói đen.

-Giúp... Đó là cái khó ló cái khôn hiểu không? Tôi bị ép đấy! Trọng điểm không ở khẩu giao được không!

Mẹ, muốn ghen cũng không nên ghen kiểu này chứ! Kỷ Tử Mân suýt nữa tức đến phun máu.

Ngôn Hành biết phản ứng của mình không lý trí, nhưng lửa giận trong lòng hoàn toàn không dập tắt được. Tặc lưỡi một cái, hai tay hần luôn qua nách Kỷ Tử Mân ôm lấy cậu, để hai người thay đổi một tư thế khác.

Kỷ Tử Mân giạng chân trên người Ngôn Hành, cặp mông vừa lúc đè lên bộ vị nóng hừng hực.

-Tôi nói này, ở đây cậu có tinh thần như vậy là muốn làm cái gì? – Hai tay Kỷ Tử Mân vòng qua cổ Ngôn Hành, đã biết còn cổ hủ, cười tương đối mập mờ. Lúc nói đến 'ở đây' không chỉ nhấn mạnh mà còn cố ý vắn vẹo eo, khiêu khích rõ ràng.

Lòng ngực mẹ người ngay trước mặt Ngôn Hành, hân há miệng ngậm vú trái, cắn mạnh không hề nể tình kỷ niệm một vòng dấu răng, rướ lấy tiếng kêu rên của Kỷ Tử Mân.

-Cậu là chó à! Cắn rách miệng tôi còn chưa đủ, ngay cả núm vú cũng không buông tha hả? – Kỷ Tử Mân đánh mạnh lên lưng Ngôn Hành bày tỏ bất mãn.

-Cậu hỏi tôi muốn làm gì ư? – Ngôn Hành tùy Kỷ Tử Mân nổi máu bạo lực, dùng bộ vị đã ngóc lên huých huých, vừa đúng kẹp vào giữa đùi Kỷ Tử Mân, mặt mày bình thản nói: -Tôi muốn yêu chết cậu!

Kỷ Tử Mân bị sự hung ác bất ngờ của Ngôn Hành làm hoảng sợ, cúc hoa nhỏ mẩn cảm co rút như hiểu được đêm nay sẽ không yên bình.

Kỳ thật phát triển theo chiều hướng này đúng là hi vọng của Kỷ Tử Mân, công lao của cậu không thể bỏ qua, nhưng vẫn còn chút nơm nớp lo sợ, nghĩ ngày mai tỷ lệ có thể xuống giường cao bao nhiêu.

Môi Ngôn Hành lại dán lên da thịt Kỷ Tử Mân, thì thào nói:

-Đồ của mình quả nhiên vẫn phải làm ký hiệu mới an toàn... Chó là đi tiểu, cậu nói tôi nên lưu lại cái gì mới được?

... Đáp án này có thể tùy tiện trả lời sao? Dù cậu đoán được cũng tuyệt đối không nói ra miệng! Má Kỷ Tử Mân hây hây đỏ, không biết là vì e lệ hay là vì hơi nóng trong phòng tắm.

-Không phải nói muốn yêu chết tôi à? Lẽ mà làm cái gì!

Nghe thúc giục lẫn xấu hổ của Kỷ Tử Mân, thêm hai gò má đỏ phơn phớt, lại kết hợp với hơi nước mông lung, tất cả đều cấu thành điều kiện cho Ngôn Hành hóa thân thành sói. Chỉ thiếu không ngửa mặt lên trời hú dài, hân dùng sức đè xuống phần cổ Kỷ Tử Mân, bắt đầu điên cuồng gặm cắn, mút, dự định dùng hương vị của mình che dấu đi bộ vị bị người đàn ông khác nhúng chàm.

Ngón tay Ngôn Hành cũng không nhàn rỗi, lần này có vẻ muốn tiến công nhanh, trực tiếp lặn vào giữa hai đùi theo dòng nước ấm áp cắm vào lỗ nhỏ đã rất nhiều kinh nghiệm. Cùng là nóng rực, cùng là chặt khít, cảm giác được hút chặt vào in sâu trong đầu Ngôn Hành, hân không thể lập tức vui vào trong cơ thể Kỷ Tử Mân.

-Lần này cậu kiềm chế chút chút cho tôi, nếu lại làm tôi bị thương, lần sau cậu cứ rửa sạch mông chờ tôi thượng đi! – Da Kỷ Tử Mân bị Ngôn Hành mút vừa tê vừa đau, phía sau lại không khó chịu như mấy lần trước, nhưng vì bảo vệ cúc hoa cậu đành phải đe dọa trước.

Ngôn Hành không biết là quá tập trung hay là cố ý mất điếc tai ngơ, mút hai đầu vú của Kỷ Tử Mân đến sưng đỏ khiến cậu rên ư ư liên tục.

-Ừm... – Trước ngực tê, trên người ngứa, cùng đưa đẩy nhanh mạnh phía sau, thứ đó của Kỷ Tử Mân nhanh chóng thức tỉnh ngẩng cao đầu, nôn nóng muốn được an ủi. –Ngôn Hành, sờ tôi đi... Nhanh lên...

Ngôn Hành bỏ qua cầu khẩn của Kỷ Tử Mân, một tay cố gắng mở rộng lỗ nhỏ, tay kia vuốt ve bấp đùi cùng mông của cậu, chỉ là không chạm vào phía trước. Kỷ Tử Mân ôm sát cổ Ngôn Hành, bám lên người hắn, thứ đó cọ xát lên cơ bụng rắn chắc, vòng eo lắc lư lên xuống.

-Đừng xoay mạnh như vậy. – Ngôn Hành vỗ lên mông Kỷ Tử Mân, lực cản của nước làm giảm sức mạnh cần bản không đau không ngứa, nhưng vẫn tạo thành chút kích thích. –Ba ngón rồi, cậu chuẩn bị xong chưa?

-Lần trước một cây trực tiếp đến đáy, lần này cậu còn khách sáo cái gì nữa? – Kỷ Tử Mân thở dốc, chầm chọc.

Ngôn Hành rút ngón tay mình ra, nâng eo Kỷ Tử Mân chống đỉnh dương vật lên cửa huyết.

-Tôi không thể để cậu có cơ hội...

Vừa nói xong, Ngôn Hành thả lỏng tay để Kỷ Tử Mân nương theo trọng lực rơi xuống, một hơi nuốt vào cả cây dương vật nóng rực, thọc thẳng vào tận cùng.

-Ừm a! – Kỷ Tử Mân thoải mái bật ra tiếng rên rỉ, eo lập tức mềm nhũn.

-Có đau không? – Ngôn Hành tạm thời còn không dám động, trước tiên quan tâm tình trạng của Kỷ Tử Mân.

Kỷ Tử Mân lắc đầu, từ đầu đến cuối chỉ nhận ‘một cây’ như vậy, lần này cậu lại nhanh chóng thích ứng, thậm chí còn xấu tính co rút lại miệng huyết, Ngôn Hành hít mạnh, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười tình nghịch của người nào đó.

-Xem ra cậu đã chuẩn bị xong?

Kỷ Tử Mân hừ hừ, nâng cằm Ngôn Hành lên cao ngạo nói:

-Muốn động thì động đi, đừng giả vờ giả vịt nữa! Đã cắm vào rồi còn tưởng mình là thánh nhân à?

Ngôn Hành dường như nghe thấy tiếng lý trí mình đứt phụt, hai tay giữ chặt eo Kỷ Tử Mân, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Kỷ Tử Mân... Cậu thật là...

Căn bản là phạm quy. Người dưới giường cùng trên giường hoàn toàn là hai dạng khiến Ngôn Hành vừa yêu vừa hận, không hiểu chàng trai mị lực vô hạn này rốt cuộc là hoàng tử hay là yêu tinh, đúng là thiếu – hẳn không nói được chữ thô tục kia.

Ngôn Hành sau khi bị Kỷ Tử Mân châm ngòi liền như con ngựa hoang thoát cương, như cậu hi vọng mạnh mẽ xông lên.

-A, a... – Kỷ Tử Mân kêu rất vui vẻ, nghiêm túc hưởng thụ cuộc hoan ái này, dúi lâu như vậy đương nhiên phải nghĩ cách ăn no nê.

Mà Kỷ Tử Mân vốn là muốn mượn cuộc làm tình mê li để triệt để quên cảm giác chán ghét khi bị xâm phạm. Tuy cậu tự nhận không có bị tổn thương tinh thần gì, nhưng luôn có bóng ma lưu lại.

Ngôn Hành, chính là thuốc đặc trị của cậu.

Khi tiếng rên rỉ cùng tiếng nước trong phòng tắm biến mất, đã hai giờ trôi qua.

Lúc ‘vận động trong nước’ tiến hành được một nửa Kỷ Tử Mân đã bất tỉnh, nhưng lại bị dòng nước mát lạnh làm tỉnh, tiếp tục chiến hiệp thứ n.

Tuy là mùa hè nhưng nhiệt độ trên núi ban đêm khá lạnh. Ngôn Hành nghĩ đến sức khỏe của hai người cần thật đối một bồn nước ấm sạch, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ cho hai người, mặc xong áo ngủ mới bế Kỷ Tử Mân ra khỏi phòng tắm.

Thể trọng đàn ông không nhẹ, nhưng Ngôn Hành lại nâng cả sức nặng của Kỷ Tử Mân, vững vàng thả người đang mơ màng xuống giường, còn dằn dờ:

-Tóc vẫn chưa khô, đừng nằm xuống vội.

Kỷ Tử Mân suýt nữa dính xuống gối nghe vậy lập tức quay đầu, úp mặt xuống chăn gấp dưới cuối giường. Một chiếc khăn mặt từ trên trời giáng xuống phủ lên mặt cậu, cả người bủn rủn cậu cái có không lau tóc, đáng vẻ lười nhác khiến Ngôn Hành tìm được máy sấy quay lại giường không thể nhìn được.

Đoạt lấy khăn, Ngôn Hành chà thật mạnh lên tóc Kỷ Tử Mân, nhưng Kỷ Tử Mân đang buồn ngủ díp mắt không hề có ý cảm ơn, thản nhiên hưởng thụ phục vụ của Ngôn Hành.

Máy sấy kêu ong ong, sợi tóc màu nâu bị hơi nóng cùng bàn tay đảo tung lên chọc vào mắt ngứa ngứa, Kỷ Tử Mân dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi. Mới chưa được vài giây cậu đã ngủ mất.

Đợi tóc khô xong Ngôn Hành mới ôm lấy Kỷ Tử Mân xoay người cậu nằm trên gối, thuận tiện cởi áo ngủ trên người cậu, mặc đồ ngủ đã chuẩn bị sẵn cho cậu.

Trên thân thể màu mặt ong để trần đầy vết rằn và dấu hôn, nhất là cổ và đùi trong dày đặc dấu vết. Tất cả đều là minh chứng chủ quyền của Ngôn Hành.

Ngôn Hành đắp kín chăn cho Kỷ Tử Mân, sau đó tìm được trong tủ một bộ đồ thể thao rộng thùng thình cùng đồ lót hoàn toàn mới, tuy cỡ hơi nhỏ nhưng ít ra vẫn nhét vào được. Thay quần áo xong hắn mới nằm xuống bên Kỷ Tử Mân, ôm người vào lòng che chở như bảo bối, động tác rất cẩn thận, vẻ mặt rất trân trọng.

Hôm nay mới có thể ngủ một giấc đến sáng... Hai ngày nay tinh thần căng thẳng lại thêm hao tổn thể lực tối nay, cả người Ngôn Hành mỏi mệt, không lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Đồng hồ sinh học của Ngôn Hành gần đây đúng kinh người.

Đúng bảy giờ sáng hắn mở mắt, trong mắt tỉnh táo như chưa từng ngủ. Nhìn Kỷ Tử Mân co người trong lòng mình hắn khẽ cười, vén chân lên định chuẩn bị một bữa sáng phong phú trước khi tỉnh nhân tỉnh lại.

Ai biết vừa xuống tầng, trên bàn ăn đã dọn xong điểm tâm ngon miệng, Ngôn Hành thấy Kiều Hải Tinh nằm trên salon xem tivi, hai chân thay phiên nâng lên như đang làm vận động chân nào đó.

Nghe thấy tiếng ở cầu thang Kiều Hải Tinh ngồi dậy nhìn, phát hiện chỉ có Ngôn Hành mà không thấy Kỷ Tử Mân bèn hỏi:

-Tiểu P đâu? Vẫn còn ngủ?

Ngôn Hành duỗi tay lấy một miếng bánh mì nướng kiểu Pháp trên bàn, thật lòng cảm thấy tay nghề của Kiều Hải Tinh rất tốt, trả lời:

-Ừ, cậu ấy mệt.

-Hung thủ hại cậu ấy mệt không dậy được là cậu đúng không...

Ngôn Hành cười không nói gì trước khinh bỉ lẫn trêu chọc của Kiều Hải Tinh, mặc kệ cho cô đoán.

-Tôi nói này... – Kiều Hải Tinh rời ghế chạy đến bàn ăn ngồi xuống vị trí đối diện Ngôn Hành. –Cậu ở đây không sao chứ? Ý tôi là, ông anh ghê gớm kia của cậu không để ý?

-Anh ấy sẽ không can thiệp nữa. – Ngôn Hành nghĩ đến kinh ngạc và nhượng bộ của Ngôn Duệ hai ngày trước, thấy hơi băn khoăn. –Tôi sẽ nói với anh ấy.

-Vậy à... – Kiều Hải Tinh đảo mắt, ấp úng không biết mở miệng thế nào với Ngôn Hành. –Kỳ thật, Tiểu P có hoàn cảnh khó khăn phải giải quyết của Tiểu P, cậu cũng có cửa ải khó phải qua của cậu.

Ngôn Hành uống nửa cốc nước trái cây, nhìn vẻ mặt Kiều Hải Tinh rõ ràng là chột dạ, tuy thấy nghi ngờ nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

-Có ý gì?

-Có ý gì à... Chính là tối qua, tôi nhận được điện thoại của Diana... – Vì điện thoại Kỷ Tử Mân hết pin lại cũng không gần người, bởi vậy mới tìm Kiều Hải Tinh.

Ngôn Hành cũng không xa lạ với cái tên này, đã nghe qua nhiều lần, là mẹ của Kỷ Tử Mân.

-Dì ấy hỏi thăm sức khỏe tôi với Tiểu P, sau đó tôi không cẩn thận... Nói ra chuyện của các cậu! – Kiều Hải Tinh cố lấy dũng khí nói thẳng một lời.

-... Dì ấy phản đối đồng tính luyến ái? – Ngôn Hành nhìn từ thái độ của Kiều Hải Tinh có thể đoán được chắc chắn đối phương không thích quan hệ của hắn với Kỷ Tử Mân.

-Đương nhiên không phải! Trong giới thời trang còn ít đồng tính luyến ái à? Diana sẽ không để ý điều này! – Kiều Hải Tinh ra sức phản bác, nói tiếp: -Dì ấy chỉ... Ác, không đồng ý lắm. Cậu cũng biết trước đây Tiểu P có không ít bạn gái, cậu ấy là độc đinh, bố cậu ấy cũng vậy, nên với cậu khó tránh khỏi... Có ý kiến.

Ngôn Hành cuối cùng hiểu ra. Đối phương hi vọng con trai có thể ‘quay lại con đường của người bình thường’, cũng có thể kéo dài huyết mạch Kỷ gia. Mặc dù là tư tưởng truyền thống, nhưng Ngôn Hành có thể hiểu được suy nghĩ này.

-Cậu đừng thất vọng quá, Diana nói muốn nói chuyện với cậu, cho nên, ừ, biểu hiện cho tốt! – Kiều Hải Tinh cười xấu hổ, nhưng cái gọi là gừng càng già càng cay, ai biết tài tử đại nhân đứng trước mặt mẹ Kỷ Tử Mân còn có thể tỉnh táo đối đáp không.

Ngôn Hành chậm rãi ăn xong bữa sáng, không hề hoảng hốt, dường như căng thẳng của Kiều Hải Tinh chỉ là tự phiền não.

-Cậu thì sao? Cậu cũng không đồng ý tôi với Kỷ Tử Mân bên nhau à?

-Mẹ! Nếu phản đối tôi còn tốt bụng nhắc cậu chuyện này à? – Kiều Hải Tinh điên cuồng đập bàn, kích động làm rõ lập trường của mình. -Cậu cảm thấy tôi bình thường nhút nhát thế à? Đó là vì người phải đối mặt là Diana! Là Diana dùng một đôi giày cao gót mạnh mẽ đạp lên giới thời trang kia đó! Da cậu tốt nhất kéo căng chút!

Ngôn Hành không có khái niệm gì với cái gọi là lưu hành, thời thượng, bởi vậy hoàn toàn không biết ‘Diana dùng một đôi giày cao gót mạnh mẽ đạp lên giới thời trang’, càng không biết sự tích hoặc cá tính của dì ấy như thế nào.

-Dì ấy sẽ tới đây? – Ngôn Hành nhớ lúc Kỷ Tử Mân kể chuyện quá khứ có nhắc đến mỗi năm đều cùng mẹ đến thăm bố. -Có nói bao giờ đến không?

-Chuyến bay ngày mai, nhưng ngày mốt mới đến đây được. – Kiều Hải Tinh nhếch miệng, dù Ngôn Hành thoát nhìn bình tĩnh, nhưng cổ vẫn không cách nào yên tâm.

Lập trường của cô thực ra rất đơn giản, chính là Kỷ Tử Mân thích ai, cô xem xét thấy nhân phẩm đạt tiêu chuẩn sẽ toàn lực ủng hộ cậu. Tuy Diana là thần tượng của cô, còn là bề trên cô rất tôn kính, nhưng hạnh phúc của bạn với quyền lực chuyên chế của thần tượng, cái trước vẫn tương đối quan trọng!

-Ngôn Hành này, không bằng cậu về nhà đi, như vậy sẽ không cần giao phong chính diện. – Kiều Hải Tinh tốt bụng bàn lùi, quả thật không có mấy tin tưởng với cái mặt như băng chất phác này của Ngôn Hành.

Ngoài Kỷ lão cha đã qua đời, dù là ai chống lại Kỷ lão mẹ đều thảm bại; dù đối thủ là Kỷ tiểu tử cũng chỉ có thể đầu tay ngang.

Bề ngoài của Kỷ Tử Mân giống bố, nhưng tính cách lại hai trăm phần trăm di truyền từ mẹ.

-Nếu muốn tranh thủ chấp nhận của dì ấy, tôi cũng chỉ có thể nghênh chiến chính diện. – Ngôn Hành lần đầu nở nụ cười với Kiều Hải Tinh, hắn nói: -Huống chi người muốn nghênh chiến không chỉ có tôi, còn có Tử Mân với cậu, nói không chừng còn lẫn cả người nhà tôi, không phải ư?

-Ác... Vậy sao... – Kiều Hải Tinh cười khổ, muốn cô phản bội thần tượng đúng là lựa chọn đau đớn.

Ngôn Hành đem bát dưa bầu vào bồn rửa, vừa rửa vừa nói:

-Dì ấy có thể có một trăm lý do không chấp nhận tôi, nhưng lý do tôi thuyết phục dì ấy chỉ cần một là đủ.

-Ồ — Kỷ Tử Mân không biết đứng trên cầu thang nghe trộm từ lúc nào, lười biếng dựa vào lan can cười hỏi: -Lý do là gì vậy?

Ngôn Hành lau khô tay, nhìn về Kỷ Tử Mân đáp lại một nụ cười, nói:

-Bởi vì cậu rất yêu tôi.

Độ thân mật của bọn cậu căn bản không đủ để đạt tới đẳng cấp ‘yêu’ có biết không? Nhưng Ngôn Hành thành công xoát mới độ vô sỉ, khiến Kỷ Tử Mân không thể phản bác.

12. Chương 12: Nữ Vương Bộ Hạ Giá Lâm

Quan hệ của Kỷ Tử Mân với mẹ mình là Lữ Diêu rất khó diễn tả.

Lúc gặp nhau tuy không đến nỗi nóng nảy tranh chấp nhưng cũng sẽ không nhiệt tình ôm ấp, càng không có xưng hô ‘mẹ yêu’, ‘con ngoan’ gắn thêm mấy gợn sóng buồn nôn phía sau.

Kỷ Tử Mân sinh ra với Kỷ Lễ Dương chính là bảo vật trời ban, nhưng với Lữ Diêu lại là ngoài ý muốn, cũng là bóng đèn công suất lớn làm người ta đau đầu giữa chị và chồng.

Trong mắt người ngoài, Kỷ Tử Mân và Lữ Diêu có thể là đồng nghiệp giúp đỡ nhau trong công việc, bạn bè tôn trọng nhau trong sinh hoạt, nhưng tuyệt đối không phải đôi mẹ con tình cảm. Nếu không nói ra quan hệ ruột thịt của hai người sẽ không ai nghĩ đến điều này.

Trước kia có Kỷ Lễ Dương ở giữa hòa giải, bây giờ đã ngăn cách cả một đại dương, không thấy mặt sẽ không việc gì.

Kỷ Tử Mân bất ngờ nghe thấy ‘tin tức cơ mật’ của Kiều Hải Tinh thì cười lạnh trong lòng. Trở về tảo mộ thì không sao, đây là ăn ý hàng năm của cậu với mẹ, nhưng nếu quay về gây phiền toái... Xin lỗi, cậu sẽ không ngồi nhìn đâu.

Ngôn Hành là người của cậu, cũng dám bắt nạt trên đầu cậu? Kỷ Tử Mân có thể tôn trọng mẹ mình, nhưng không có nghĩa sẽ chịu để bà dùng thân phận này chèn ép suy nghĩ của cậu.

Chiều hai ngày sau, Kiều Hải Tinh bỗng xông xộc chạy vào phòng, gào lên thảm thiết:

-Tiểu P! Có chiếc xe màu vàng đang chạy đến đây, Diana đến rồi!

Ý cô là: tìm lá chắn mau tìm lá chắn, cầm vũ khí mau cầm vũ khí, kẻ địch tập kích rồi!

-Rất tốt, thần tượng của bà cuối cùng đến rồi. – Kỷ Tử Mân ngồi xếp bằng trên ghế salon chơi notebook, đầu cũng không thèm ngẩng lên, hoàn toàn không coi căng thẳng của Kiều Hải Tinh vào mắt.

Lời nói của Kỷ Tử Mân chắc chắn là hất một chậu nước lạnh, Kiều Hải Tinh phiền muộn rúc mình vào ghế salon đơn, cảm thấy mấy ngày nay mình nên làm người tàng hình thì tốt hơn... Đáng lẽ sau khi tìm được Kỷ Tử Mân cô nên lập tức về nhà mới đúng! Hai ngày trước làm bóng đèn đã đủ xấu hổ rồi, bây giờ còn bị ép làm bia đỡ đạn!

-Tử Mân, cậu không đi đón bác gái à? – Ngôn Hành ngồi bên cạnh đọc báo hỏi khó hiểu. Nói thật, không lo lắng tuyệt đối là nói dối, hẳn vẫn hy vọng có thể biểu hiện tốt một chút.

-Quy tắc giao chiến điều thứ nhất, nhất quyết đừng gọi bà ta là ‘bác gái’. Có thể gọi là Diana, cô Lữ Diêu, miễn là đừng dùng xưng hô tạo cảm giác nhiều tuổi. – Kỷ Tử Mân tạm dừng trò chơi, đóng máy tính lại.

-Điều thứ hai, quá xem trọng ngược lại sẽ cổ vũ sự kiêu ngạo của bà ấy, bỏ qua là biện pháp tốt nhất. Huống chi bà ấy có chân, cửa lại không khóa, tự mình biết vào.

Thấy Ngôn Hành nhú mày, dường như không hiểu thái độ lãnh đạm của Kỷ Tử Mân, Kiều Hải Tinh vội vàng giải thích:

-Ý Tiểu P là, Diana thích mọi người đối xử bình đẳng, không thích cảm giác cao cao tại thượng.

Lữ Diêu tuy là một nữ vương uy danh lan xa, nhưng là nữ vương bề hạ vui vẻ với thần dân.

-E hèm, nhưng chỉ giới hạn trong công việc cùng xã giao. – Kỷ Tử Mân lại bồi thêm một câu, chỉ có thể nói hiểu rõ mẹ nhất vẫn là con. – Tóm lại, đừng làm bà ấy có cảm giác được đối xử đặc biệt là tốt nhất. Giữ lễ phép cùng tôn trọng nên có, duy trì khoảng cách không nóng không lạnh, giống như tôi vậy.

Nếu là người xa lạ thì thôi, nhưng giữa mẹ con lại lạnh nhạt như vậy có bình thường không? Toàn bộ lo lắng của Ngôn Hành chuyển hết lên người Kỷ Tử Mân.

Kính koong. Chuông cửa vang lên, thứ nên đến sẽ đến.

Ba người chấm dứt thảo luận tác chiến khẩn trương, Kiều Hải Tinh rất tự giác thực hiện trách nhiệm làm bia đỡ đạn đứng dậy đi mở cửa, nghênh đón thần tượng của mình.

Cửa vừa mở ra, một người phụ nữ dáng người cao gầy, âu phục không tay màu vàng nhạt, đeo kính mắt kiểu phục cổ đứng ở cửa ra vào, môi cong một góc 450 tiêu chuẩn.

Kiều Hải Tinh hưng phấn ôm lấy Lữ Diêu, hét lên:

-Diana đã lâu không gặp! Cháu rất nhớ cô!

Lữ Diêu vỗ lưng Kiều Hải Tinh, nói:

-Ôm đủ rồi thì để cô đi vào.

Kiều Hải Tinh thâm lẻ lười, buông tay ra rồi nhanh chóng bám theo sau Lữ Diêu nói:

-Cháu cảm hành lý giúp cô.

Lữ Diêu tháo kính râm, cởi giày xăng đan đổi sang dép đi trong nhà. Tầm mắt chị nhìn về phía sân pha, Kỷ Tử Mân đưa lưng về chị, mà Ngôn Hành bên cạnh đứng lúc quay đầu lại đối mắt với chị.

Kiều Hải Tinh kéo vali hành lý vào cửa, thấy Lữ Diêu với Ngôn Hành mắt to trừng mắt nhỏ, tương đối im lặng, lại phát huy công năng bia đỡ đạn, nhận mệnh giới thiệu họ với nhau:

-Diana, đây chính là Ngôn Hành, bạn Tiểu P. Ắc, Ngôn Hành, đây là mẹ Tiểu P...

-Gọi tôi Diana là được. – Lữ Diêu mở miệng nói tiếp.

-Xin chào, cháu là Ngôn Hành.

Lữ Diêu bước đến ngồi xuống sân pha đơn, vắt chéo đôi chân thon dài đoán cũng phải hơn 150cm, tùy tiện một tư thế ngồi cũng toát lên phong độ cùng khí thế của một người mẫu quốc tế.

-Tiểu Mân, con không giải thích gì à? – Lữ Diêu rút máy tính trên đùi Kỷ Tử Mân ra, câu hỏi nghe như bình thường kỳ thật lại có dấu hiệu mưa to gió lớn. – Giải thích quan hệ của con với cậu ta.

-Cậu ấy là bạn trai tôi, đơn giản thế thôi. – Mất đồ chơi giết thời gian, Kỷ Tử Mân thuận thế nghiêng sang bên cạnh thân mật tựa vào vai Ngôn Hành, gần như khiêu khích quyền uy của mẹ mình. – Còn là tôi theo đuổi đấy, mặt khác không có gì mà giải thích.

Lữ Diêu tuyệt đối không hài lòng với câu trả lời của Kỷ Tử Mân, nhưng chị cũng sớm đoán được nó sẽ trả lời qua loa như vậy, dứt khoát chuyển hướng sang Ngôn Hành.

-Cậu tên là Ngôn Hành? Tôi thấy chiều cao cân nặng của cậu rất không tồi, mặt mũi cũng đẹp, khí chất coi như đặc biệt, có ý định phát triển nghề người mẫu không?

-Xin lỗi, mục tiêu của cháu là làm luật sư, cũng không có kế hoạch thay đổi chí hướng. – Dù thấy khó hiểu vì Lữ Diêu không trách cứ mà lại tìm nhân tài, nhưng Ngôn Hành vẫn quyết đoán từ chối.

-Đáng tiếc, cậu là giá áo trời sinh đấy. – Lữ Diêu tiếc nuối, sau đó lại cười nói: -Kỳ thật Tiểu Mân cũng rất hợp đi catwalk, khi còn bé từng nổi tiếng một thời gian. Tuy nó không mấy hứng thú với lĩnh vực này, nhưng vẽ tranh với thiết kế cũng rất có thiên phú, khiến tôi rất vui mừng.

-Đúng vậy. – Ngôn Hành bình tĩnh đáp lại.

Kỷ Tử Mân im lặng không nói gì, mà Kiều Hải Tinh thì vào bếp chuẩn bị đồ uống.

-Hai đứa hẹn hò bao lâu rồi?

-Khoảng nửa năm.

Lúc này Kiều Hải Tinh bưng bốn ly nước trái cây lạnh đi ra, đặt từng cốc trước mặt mọi người, cuối cùng cầm cốc của mình trốn ra ngồi ở bàn ăn, coi như tị nạn.

Lữ Diêu gạt đầu, uống một ngụm nước trái cây.

-Sắp lên năm bốn rồi, tương lai hai đứa có kế hoạch gì rồi?

-Tôi nghĩ bà không cần quan tâm những điều này. – Kỷ Tử Mân mở miệng, đầy ý châm chọc.

-Tôi đang nói chuyện với Ngôn Hành. – Lữ Diêu lạnh lùng trả lời lại.

Kỷ Tử Mân lại im lặng, Ngôn Hành lạnh lẽo cầm chặt tay cậu, đáp:

-Cháu với Tử Mân vẫn chưa thảo luận, nhưng cháu đang chuẩn bị thi lấy giấy chứng nhận.

-Vậy à... – Về ngoài thanh tú của Lữ Diêu hoàn toàn không nhìn ra chị đã là người hơn bốn mươi, không cười thì lạnh lùng, nhưng khi cười lộ lên lại ôn hòa thân thiết bất ngờ. – Tiểu Mân nó chỉ có hai con đường là tiếp tục học lên với đi làm, nhưng ngành thiết kế này muốn có danh tiếng, ngoài thực lực còn cần có cơ hội. Cậu thấy thế nào?

-Cô Diana đã là nhân vật vô cùng quan trọng trong nghề, lời nói đương nhiên có đạo lý.

-Không hổ là luật sư tương lai, rất biết nói chuyện.

Lữ Diêu dùng ống hút khuấy đá vụn trong cốc, tiếng leng keng dường như có thể đánh tan hơi nóng ngày hè.

-Nếu cậu cho rằng lời tôi nói rất có đạo lý, tôi nghĩ quyết định này chắc cậu sẽ không có ý kiến. – Lữ Diêu mở miệng nói tiếp: -Tiểu Mân sẽ đi theo tôi, ra nước ngoài nó mới có không gian thành công.

Ngôn Hành bất ngờ nhìn về phía Kỷ Tử Mân, Kỷ Tử Mân thì khiếp sợ trừng Lữ Diêu.

-Tôi không nhớ mình đã có quyết định này. – Kỷ Tử Mân tức giận với việc mẹ mình tự tiện quyết định, tức tối nói: -Dựa vào danh tiếng của bà cùng đi cửa sau không có gì khác nhau, xin lỗi, tôi không muốn uất ức như vậy.

Lữ Diêu nhướn chặt đôi mày thanh mảnh, không hài lòng với giọng điệu nói chuyện của con trai. Ý tốt của mình lại bị nói thành đi cửa sau, chị lại tính toán cho mơ ước cùng tương lai của Kỷ Tử Mân, cố làm hết trách nhiệm của người mẹ.

-Bối cảnh cùng quan hệ coi như là điều kiện cạnh tranh, hướng chỉ tôi nói cho con dựa vào lúc nào? Chỉ cho con có cơ hội được nhìn nhiều hơn, đừng hạn chế trong thế giới nhỏ bé của bản thân!

-Như vậy còn không tính à? Dù không nói rõ quan hệ của chúng ta, nhưng khuôn mặt này của tôi có thể không làm người ta hoài nghi ư? – Kỷ Tử Mân đứng dậy, nhìn xuống ánh mắt cũng không chịu yếu thế của Lữ Diêu, lại nói: -Năm đó bà rời xa bố một mình phẫn đấu, chẳng phải là muốn chứng minh bản thân? Bố tôn trọng bà, hoàn toàn không nhúng tay, đây không phải là điều bà muốn à? Bà đã có thể hiểu tâm tình của tôi, tại sao còn nói những lời ấy?

Lữ Diêu một lòng muốn có đủ thanh danh cùng địa vị xứng đôi với Kỷ Lễ Dương, không hi vọng người khác chỉ biết chị là ‘bạn gái của người mẫu Leon’. Lại thêm lòng tự trọng cao không muốn bạn trai giúp đỡ, bởi vậy tốn nhiều năm mới đạt được mục tiêu.

Tương tự, Kỷ Tử Mân không hi vọng người ngoài chỉ nhìn cậu là ‘con trai của nhà thiết kế Diana và người mẫu đã qua đời Leon’. Cậu thích vẽ tranh, có nhiệt tình với thiết kế, nhưng cậu hi vọng mọi người chấp nhận tác phẩm cùng tên của mình mà không phải thân phận cùng danh hiệu của cậu.

Chỉ cần có Lữ Diêu tham gia, dù chỉ là giới thiệu thôi, nhưng đối phương sẽ có ấn tượng ban đầu, cũng sẽ có điều kiêng dè cùng tính toán, trọng điểm hoàn toàn không ở trên người cậu.

-Bà chỉ muốn tôi với Ngôn Hành chia tay đi? Người rõ ràng ngay cả tôi học trường cấp ba nào, thi khoa nào ngành nào cũng không quan tâm, nhưng bây giờ lại đi quan tâm con đường tương lai của tôi, có phải quá cố sức không?

Lời của Kỷ Tử Mân khiến phòng khách chìm trong im lặng. Sắc mặt Lữ Diêu trắng bệch, nhẫn nhịn tức giận chưa bộc phát, Kiều Hải Tinh rất bối rối nhưng lại không dám bước lên ngăn cản; Ngôn Hành là người tỉnh táo nhất, hần đứng dậy cương quyết đẩy Kỷ Tử Mân ngồi xuống ghế salon.

Lữ Diêu hít sâu nhẫn nại, nói:

-Đúng, tôi quả thực không đồng ý hai đứa hẹn hò. Nếu bố con biết sẽ rất khổ sở, anh ấy là người hi vọng nhìn thấy con thành gia nhất.

-Đừng lấy bố ra làm lý do! – Kỷ Tử Mân đang nổi nóng giơ chân đạp vào bàn, ly thủy tinh trên bàn suýt nữa rơi vỡ. –Bố chỉ hi vọng tôi vui vẻ, điểm ấy tôi rất rõ ràng. Mà bà, căn bản bạn đến mức quên những lời bố đã từng nói, lớn lên là đáng về nào.

-Tử Mân!

-Tiểu P!

Lời nói và hành vi của Kỷ Tử Mân đã quá đà, khiến Ngôn Hành cùng Kiều Hải Tinh hoảng hốt quát ngừng. Mà Lữ Diêu lung lay ngồi phịch xuống ghế, hiển nhiên không ngờ mình trong lòng con trai lại xấu xa như vậy.

-Tiểu P! – Kiều Hải Tinh cuối cùng không nhịn được nhảy ra nói chuyện, cô nhanh chóng đến bên cạnh Kỷ Tử Mân nói: -Ông biết rất rõ người Diana coi trọng nhất là ai, ông còn nói như vậy!

Ngôn Hành tuy không được Lữ Diêu chào đón, nhưng lời Kỷ Tử Mân nói không đúng mực, bởi vậy hần cũng lên tiếng thay Lữ Diêu.

-Tử Mân, cậu nói phải giữ lễ phép cùng tôn trọng, cho nên đừng nói tiếp những lời này.

Kỷ Tử Mân bỏ tay Ngôn Hành ra, đứng dậy lạnh lùng nhìn tất cả mọi người, cuối cùng nhìn chăm chú vào người Lữ Diêu, hỏi:

-... Đã bao lâu bà không nghe thấy tôi gọi bà là mẹ rồi?

Bao lâu... Lữ Diêu sững sốt, không trả lời được. Bởi vì chị nghĩ một lúc, tất cả đều là đáng về khi Kỷ Tử Mân còn bé, lúc ấy Kỷ Lễ Dương còn sống; sau khi lớn lên Kỷ Tử Mân trong đầu chị ít đến đáng thương.

Còn tiếng ‘mẹ’ kia đã bao lâu chưa nghe thấy, Lữ Diêu hoàn toàn không có khái niệm, chỉ giật mình hình như đúng là một thời gian rất dài không nghe thấy xưng hô này.

-Không nghĩ ra? – Kỷ Tử Mân đã sớm đoán được phản ứng im lặng của Lữ Diêu, nói tiếp: -Không sao, bởi vì tôi cũng không nhớ được. Tôi có suy nghĩ cùng quyết định của mình, bà có thể hỏi thăm cũng như cho ý kiến, còn muốn nhận hay không là chuyện của tôi, tôi chỉ hi vọng bà đừng tự quyết định, tùy tiện can thiệp.

Kỷ Tử Mân nói xong cũng bỏ lên lầu, để lại mấy người đang kinh ngạc.

-Tôi nói Tiểu P... Chờ một chút! – Kiều Hải Tinh làm việc tương đối thiếu suy nghĩ lập tức đuổi theo, cứng rắn theo Kỷ Tử Mân quay về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại Ngôn Hành cùng Lữ Diêu.

-Sao cậu không đuổi theo? – Lữ Diêu nhắm mắt dựa vào thành ghế, bàn tay day trán, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

-Cháu không có lập trường nói gì, dù sao cháu cũng chưa quen thuộc với quan hệ của cô và Tử Mân, không thể xen vào.

-Vậy sao... – Lữ Diêu cười khổ. –Đối với nó, tôi cũng là người không có lập trường để nói chuyện.

Ngôn Hành điều chỉnh tư thế ngồi, giọng điệu lạnh nhạt nói:

-Có lần cùng Tử Mân gặp cô Quan. Cô ấy nói tính cách của hai người rất giống, nhưng theo ý cháu vẫn có chỗ khác.

-... Sao lại nói vậy? – Lữ Diêu cảm thấy hiếu kỳ với lời Ngôn Hành, dù sao có khá nhiều người đều nói tính tình của chị với Kỷ Tử Mân rất giống mới đồng tính tương xích, từ trường bất hòa.

-Cô Diana với người lần đầu gặp như cháu vẫn hiền hòa hay nói, nhưng nói chuyện với bạn Kiều và Tử Mân rất trực tiếp, nhưng cảm giác tương đối lạnh đậm; mà Tử Mân lại có cảm giác xa cách với người xa lạ, với người thân thiết thì tương đối hoạt bát, rất biết suy nghĩ cho người khác. – Lúc Ngôn Hành nói trên mặt có nét cười rất nhẹ, lúc nói đến Kỷ Tử Mân giọng điệu nguội lạnh bất giác nhẹ nhàng rất nhiều. –Cháu nghĩ, cô Diana thân thiện với người ngoài là giao tiếp xã giao, người gần gũi mới thể hiện tính cách đích thực. Thật lòng cùng dịu dàng cả đời này cô đều cho một người, chính là bố Tử Mân đi?

Lữ Diêu mở to đôi mắt đẹp, bất ngờ vì Ngôn Hành có phỏng đoán cùng kết luận như vậy, nhưng quả thực nói trúng tầng sâu nhất trong lòng chị.

-Cô Diana với Tử Mân tương tự ở chỗ dốc hết nhiệt tình với sự vật yêu thích, cùng lòng tự trọng cao, không chịu thua, nhưng trong chuyện đối xử với mọi người vẫn khác biệt. Có lẽ đây là chênh lệch tuổi và kinh nghiệm, điều này cũng dẫn đến lập trường cùng quan điểm trong suy nghĩ của hai người khác nhau. – Ngôn Hành rất chân thành phân tích điểm mấu chốt nhất trong quan hệ mẹ con của chị và Kỷ Tử Mân. –Quan trọng nhất là, hai người khuyết thiếu sự thấu hiểu cùng chung sống. Theo thôn tin cháu nghe được, nhìn thấy, cháu phải nói, cô Diana rất không công bằng với Tử Mân.

Lữ Diêu xiết chặt gấu áo, không tìm thấy lời phản bác. Phải nói, những điều này đều là vấn đề chị tập trung vào công việc mà xem nhẹ chưa từng nhìn thẳng, bởi vậy lời Ngôn Hành vừa nói đã tạo thành đả kích không nhỏ với chị.

-Tử Mân đã kể cho cháu câu chuyện liên quan đến cha mẹ ở bên hồ, còn nói chỗ này có ý nghĩa ‘hạnh phúc’ với cậu ấy. Cậu ấy cho rằng cô Diana ra nước ngoài là muốn rời khỏi nơi thương tâm, mà bản thân cũng là người khiến cô đau lòng, nhưng đây đúng là ý của cô ư?

-Đó là sự nghiệp của tôi, cũng là trách nhiệm cùng trọng tâm của tôi. Tôi đã mất chồng, mất đi một nửa trọng tâm sinh hoạt, cũng chỉ có thể nghiêng về phía công việc... – Lữ Diêu bất đắc dĩ giải thích.

-Tử Mân có thể trở thành một trọng tâm khác. Cô mua nhà cho cậu ấy đã chứng minh cậu vẫn quan tâm, để ý cậu ấy, cháu nghĩ cậu ấy cũng hiểu, nhưng như vậy không đủ để đền bù chỗ trống giữa hai người. Hồi hạn đơn giản có thể hữu hiệu hơn mạnh mẽ can thiệp vào sinh hoạt, điều này gọi là thay đổi từ từ.

Lữ Diêu cười nhạt, nói:

-Sao tôi có cảm giác cậu đang cố vũ tôi chấp nhận chuyện của các cậu?

Ngôn Hành cũng cười.

-Cô Diana, cháu với Tử Mân hiểu nhau không sâu, cũng chưa có nhận thức chung với tương lai, nhưng điều này chỉ là quá trình phát triển tình cảm của chúng cháu. Về tương lai, cháu đề nghị cô với Tử Mân hãy trò chuyện với nhau, nói với cậu ấy thật sự không phải vì muốn ngăn cản mà tự tiện quyết định. Còn về cháu, cũng hi vọng cô có thể quan sát kỹ càng, cháu sẽ dùng thời gian để cô chấp nhận cháu.

Hắn cũng không rõ vì sao Lữ Diêu muốn ngăn cản, có lẽ như lời Kiều Hải Tinh nói, như chính lời cô ấy đã nói, nhưng suy nghĩ thực sự trong lòng thế nào Ngôn Hành không thể xác định. Hắn không cảm nhận được ác ý cùng chán ghét trên người Lữ Diêu, nếu không phải lỗi giác có lẽ còn thương thức, bởi vậy Ngôn Hành càng không muốn rút lui.

-Cô Diana, nếu Tử Mân có ý định xuất ngoại với cô, cháu sẽ ủng hộ hết lòng. – Ngôn Hành cho Lữ Diêu thấy suy nghĩ của mình, nói: -Giữa người và người đều là vòng tròn độc lập, chỉ là chúng ta đã giao nhau. Trái tim của cháu và Tử Mân có thể đến rất gần, rất thân mật, nhưng không cách nào được ‘đồng tâm’ chân chính, chúng cháu vẫn có bầu trời của riêng mình, đây là phần dù ai cũng không thể cướp đoạt.

Lữ Diêu lặng lẽ nhìn Ngôn Hành, chàng trai bằng tuổi con trai chị trước mắt này lại biểu hiện mặt trưởng thành lý trí. Nhưng chị nhìn ra được giầy giụa cùng không nở trong lòng cậu ta, bởi chị cũng từng nhìn thấy vẻ mặt tương tự trên mặt chồng, đó là tôn trọng xuất phát từ tình yêu.

Một người mới quen biết nửa năm mà có thể làm đến mức này, người làm mẹ như chị sao lại không làm được?

-Tôi biết rồi. – Lữ Diêu uống cạn đồ uống Kiều Hải Tinh chuẩn bị, mới nói: -Tôi sẽ thảo luận rõ ràng với Tiểu Mân, cảm ơn cậu.

-Không có gì.

Nói thật, Lữ Diêu rất vừa ý Ngôn Hành. Đầu tiên là điều kiện bên ngoài, tiếp đó là bằng cấp, cuối cùng là tính cách cùng cách nói chuyện, ngoài biểu lộ không mấy phong phú cảm giác hơi chất phác thì là một đối tượng rất không tệ.

-Ngôn Hành, cậu không có hứng thú làm người mẫu thật à? Nghiệp dư cũng được.

-Không, cháu không hứng thú về mặt này, cũng không có thiên phú gì, hướng chi — Ngôn Hành dường như nghĩ đến điều gì, nheo mắt cong khóe miệng tương đối mê người. –Cháu đã quyết định chỉ làm người mẫu của một người, xin lỗi.

Người này, chỉ có thể là Kỷ Tử Mân.

Tối, Lữ Diêu mặc váy ngủ mỏng manh ngồi bên hồ, hai mắt nhìn mặt hồ thất thần, ánh trăng lạnh buốt như hình thể cô đơn ngăn cách chị với bên ngoài.

Kỷ Tử Mân cầm áo khoác đứng đằng sau, nhiều lần do dự mới đi qua phủ áo khoác lên người Lữ Diêu, ngồi xuống bên chị.

Lữ Diêu thở dài, nói:

-... Nói chuyện đi.

-Ừm.

Kỷ Tử Mân là bị Kiều Hải Tinh với Ngôn Hành khích lệ đến tìm Lữ Diêu, bởi vậy cũng muốn bình tĩnh trò chuyện với chị. Bọn họ không thân, nhưng cũng không đến mức như kẻ thù tránh không gặp mặt.

-Ngôn Hành không tệ, nhưng con thật sự nhận định cậu ta à?

-Là cậu ấy nhận định tôi, tôi cố chấp nhận thôi. – Kỷ Tử Mân không muốn cường điệu quan hệ của cậu và Ngôn Hành. –Nói thật ra, đến giờ tôi vẫn còn rất mơ hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt tình cảm với cậu ấy, rồi lại như không nở.

Lữ Diêu biết tình sử phong lưu của con trai rất phong phú, không ngờ lại vì một người con trai mà lo được lo mất, không rõ được tâm ý của mình.

-Sao hai đứa lại ở bên nhau? – Lữ Diêu xoay mặt qua, hỏi như trêu chọc.

-Tôi đề nghị, cậu ấy đồng ý. – Kỷ Tử Mân nghĩ ban đầu mình chỉ nói đùa, cố tình Ngôn Hành lại nghiêm túc đã thấy buồn cười. –Hừ hừ... Tôi căn bản không ngờ cậu ta sẽ đồng ý.

Lữ Diêu nghe vậy, suy nghĩ bất giác bay về nhiều năm trước. chính ở chỗ này chị làm ra chuyện tương tự Kỷ Tử Mân, tỏ tình với người đàn ông từng cho rằng xa không với tới kia.

-Nếu con không có hảo cảm với cậu ta thì cũng không có hứng thú, càng sẽ không đề nghị hẹn hò. – Lữ Diêu với kinh nghiệm của người từng trải phân tích cách nghĩ của Kỷ Tử Mân. –Thất bại rồi mượn cớ chỉ là lời nói thôi, thành công coi như kinh hỉ bất ngờ, hết sức quý trọng với suy nghĩ may mắn.

-Tình Tử cũng nói như vậy. – Thực ra trong lòng Kỷ Tử Mân đã chấp nhận khả năng này từ lâu. –Chỉ là điều này rất kỳ lạ, tôi căn bản không biết thích tên kia từ lúc nào...

-Sau khi con biết cậu ta, hiểu rõ khuyết điểm của cậu ta cũng không nghĩ chia tay, cố gắng đến tận giờ không phải sao? Giống như bố con, chỉ hoàn mỹ dưới ánh đèn sân khấu, còn đâu thì tay chân vụng về, không quả

quyết, nhưng đến giờ mẹ vẫn còn yêu bố. – Lữ Diêu vỗ vai Kỷ Tử Mân, lại nói: -Biết tại sao mẹ muốn phản đối không? Bởi Tiểu Tinh nói hai đứa rất nghiêm túc. Về mặt tình cảm con giống bố con, xúc động, không biết suy nghĩ kỳ càng, lại khiến tính hướng một người thay đổi, điều này ảnh hưởng quá lớn! Nếu cuối cùng phát hiện con hoặc Ngôn Hành chỉ vui đùa thì đâu chỉ chịu tổn thương tình cảm, có lẽ nửa đời sau cũng thay đổi, còn có thể khiến người nhà khổ sở!

Lời Lữ Diêu nói khiến Kỷ Tử Mân suy nghĩ nghiêm túc. Quả thực từ đầu tới cuối đều quyết định theo suy nghĩ của mình, tất cả đều như rất tự nhiên, không thấy ‘đồng tính luyến ái’ quá nghiêm trọng. Lúc đối mặt với nghi vấn cùng cản trở của Ngôn Duệ cậu cũng chưa từng đứng trên lập trường của đối phương suy nghĩ, tin tưởng Ngôn Hành không sai, nhưng thái độ lại quá tự kỷ.

-Nếu hai đứa là đồng chí từ đầu mẹ sẽ không có ý kiến, bởi họ giống khác phái luyến bình thường hẹn hò, chia tay. Thế nhưng hai đứa lại từ khác phái luyến thành đồng tính luyến, thay đổi không chỉ bản thân hai đứa mà còn cả tương lai cùng sinh hoạt của các con. – Lữ Diêu thấy vẻ mặt trầm trọng của Kỷ Tử Mân thì hiểu cậu chưa kịp nghĩ nhiều như vậy, nói tiếp: -Nếu hai đứa chia tay có thể quay lại sinh hoạt như lúc đầu thì thôi, nếu không thể thì sao? Thay đổi nhân sinh người khác, trách nhiệm này còn gánh nổi không?

Thay đổi nhân sinh người khác, trách nhiệm này... Cậu gánh nổi không? Đầu Kỷ Tử Mân nổ tung, có một số vấn đề cậu nghĩ tới nhưng không nhìn thấu tính nghiêm trọng bên trong.

Cậu có thể chịu trách nhiệm với nhân sinh của mình, nhưng nếu phải gánh nhân sinh của một người khác, thậm chí là gia đình phía sau người đó... Cậu có thể không?

-Vấn đề này không chỉ con phải suy nghĩ, Ngôn Hành cũng vậy. Nếu hai đứa chỉ chơi đùa nhất thời thì còn dễ nói, cố tình hai đứa đều nhận định mình rất nghiêm túc thì nên suy nghĩ xa hơn chứ đừng chỉ nhìn trước mắt. – Lữ Diêu không sợ dả kích sự tự tin cùng lòng tự trọng của con trai, bởi không đánh không nghe, không nói không hiểu. Người mẹ thất trách chị đây không có gì cở thể làm, chỉ vào thời điểm này nhắc nhở vài câu. –Tiểu Mân, sang năm hai đứa đã tốt nghiệp, đàn ông các con đều rất để ý sự nghiệp và tự tôn, chẳng lẽ con muốn dựa vào Ngôn Hành cả đời? Có thể không bắt đầu suy nghĩ đến con đường tương lai ư?

-... Tôi biết. – Kỷ Tử Mân bực bội vò rối tóc, nói: -Kỳ thật tôi đã sớm nghĩ đến hướng đi sau tốt nghiệp, cũng chuẩn bị đã lâu rồi chỉ không nghĩ tới thảo luận với Ngôn Hành, cảm thấy vẫn chưa đến lúc.

Hai người hẹn hò vội vàng, các chuyện lại xảy ra liên tiếp, trụ cột còn chưa vững đã gặp phải một đồng thử thách, bây giờ còn chưa làm được chứ nói gì là ‘nói chuyện tương lai’.

-Con nghĩ kỹ đi, chuyện kia...

-Tinh Tử chuyên tâm thiết kế thời trang, mẹ yêu giày cùng túi xách, bố là người mẫu. Tôi thì sao, chỉ thuần túy yêu nghệ thuật, dường như chuyện gì cũng có thể, rất nghiêm túc học tập nhưng chung quy không tìm thấy phương hướng duy nhất, nên tôi muốn làm phong phú tác phẩm của mình, dự định sang Mỹ tu MFA (Master of Fine Arts) thạc sĩ nghệ thuật. – Từ năm nhất Kỷ Tử Mân đã có suy nghĩ này, chỉ là không đề cập với bất cứ ai, kể cả Kiều Hải Tinh thân thiết với cậu nhất.

-Đã muốn xuất ngoại sao không ở cùng mẹ? – Lữ Diêu cứ nghĩ tới ban ngày bị Kỷ Tử Mân từ chối thì không nhận được phản nài.

Chị sống nhiều năm ở nước F, nước Mỹ phải có công việc mới có thể đến. Không ngờ con trai đã có quyết định thì thôi, lại còn chọn đi đến nơi cách mình rất xa.

-Đã nói muốn dựa vào chính mình mà. – Kỷ Tử Mân cười, trước khi dùng thực lực tạo nên một khoảng trời cậu sẽ không mượn bất cứ lực lượng nào của Lữ Diêu, thôi thì tránh xa một chút.

Quan trọng nhất là khi đó ở bên Ngôn Hành, nếu nói ra cách nghĩ thực sự của mình cậu sợ nghe thấy câu trả lời không muốn nghe từ miệng Ngôn Hành.

Năm đó học tỷ Ngôn Hành yêu nhất cũng vì muốn ra nước ngoài học mà hai người mới quyết định chia tay. Hôm nay cậu cũng gặp phải lỗi rẽ tương tự, yêu xa ai dám đảm bảo có thể duy trì đến cùng, chia tay quả thực là phương thức đau đớn nhất thời, nhẹ nhõm cả đời, chỉ là Kỷ Tử Mân sợ.

Chia tay, cậu không nói nên lời.

-Tiểu Mân, cũng như con không hi vọng mẹ tự quyết định, con cũng đừng tự tiện quyết định tương lai của hai đứa thay Ngôn Hành. – Lữ Diêu từng có kinh nghiệm xa cách người yêu, càng là mẹ Kỷ Tử Mân đương nhiên đoán được con trai lộ vẻ khó xử đang suy nghĩ điều gì. – Cậu ấy nói với mẹ, nếu con muốn xuất ngoại cậu ta sẽ ủng hộ con. Con không thể cô phụ ủng hộ của cậu ấy, khiến cậu ấy khổ sở và thất vọng, nếu con thật sự nghiêm túc với tình cảm này.

-Ừm, tôi hiểu. – Kỷ Tử Mân ngửa mặt nhìn trời thở dài, kêu rên: -Rõ ràng còn một năm nữa mới tốt nghiệp, lo lắng gì mà nhiều vậy! Phiền chết người!

-Ha ha... – Lữ Diêu cười rạng rỡ, có lẽ là đã lâu không cảm nhận được sự qua lại ầm áp giữa hai mẹ con, cuối cùng trở nên tương đối thoải mái. –Được rồi, theo mẹ đi tản bộ thôi, không được từ chối.

-Vâng, nữ vương bề hạ...

Sáng sớm, mặt trời vừa nhô lên, Kỷ Tử Mân tinh thần sáng láng lục tung tủ quần áo, sau đó nhảy lên giường ngả nhào lên người Ngôn Hành cố ý đánh thức người.

-Dậy dậy dậy! Chúng ta đi lặn sáng, nhanh lên!

-A... – Ngôn Hành xoay người, bắt đắc dĩ mở mắt hỏi: -Cậu nói cái gì?

-Tôi nói – chúng ta đi bơi lội! – Kỷ Tử Mân ném chiếc quần bơi bơi mãi mới tìm ra lên mặt Ngôn Hành, nói: -Mau ngồi dậy, nếu không tôi không đợi cậu nữa.

Kỷ Tử Mân trượt xuống giường, cởi sạch áo ngủ trên người sau đó mặc lên quần bơi tứ giác, mà Ngôn Hành đã ngồi dậy liền nhìn bờ mông tròn lẳn ưỡn lên ngạo nghễ của cậu mà sững sờ, như còn chưa tỉnh ngủ.

Rõ ràng là người tối qua làm được một nửa liền bất tỉnh, sao bây giờ lại có tinh thần vậy? Chẳng lẽ là vì ‘ngủ tương đối sớm’? Ngôn Hành buồn bực khó hiểu.

Nhặt lên quần bơi rơi bên cạnh, Ngôn Hành kéo ra nhìn vẻ mặt có chút vận vẹo, nhíu mày hỏi:

-Tại sao... Của tôi là tam giác?

Kỷ Tử Mân đối xong quần bơi tìm ra kính ếch đeo lên, trên người khoác chiếc áo vận động, đứng trước gương thưởng thức thân hình của mình xong mới nói:

-Như vậy mới lãng lợ, phù hợp với hình tượng cậu biết bao!

Nam muện tao thì phải mặc quần bơi lãng lợ mới hợp!

Kỷ Tử Mân nhìn dấu hôn trái rộng trên người, còn lâu mới nói là xuất phát từ tư tưởng ác liệt muốn báo thù. Đã khiến cậu phải mặc áo khoác ‘che đậy’, vậy thì đừng trách cậu để Ngôn Hành mặc quần bơi tam giác có hiệu quả kích lờ, còn không dám dùng tay che, bởi vì như vậy càng dễ làm người khác chú ý.

Hai người ở trong phòng làm nóng người xong, lại lè mề thêm mấy phút nữa mới xuống lầu, lúc đi qua bếp Kiều Hải Tinh cùng Lữ Diêu đang ăn sáng, thuận tiện thảo luận thiết kế của mỗi người.

-Wow... – Bánh mì trong miệng Kiều Hải Tinh rớt xuống, hai mắt phát sáng.

Lữ Diêu tán thưởng nhìn Ngôn Hành, cười hỏi:

-Thật sự không cần nhắc làm người mẫu?

Kỷ Tử Mân khề cười trộm, thưởng thức vẻ xấu hổ lúng túng của Ngôn Hành. Cả người chỉ có một chiếc quần bơi tam giác, trên tay xách kính ếch, trên chân đeo dép xỏ ngón, không hơn. Không giống Kỷ Tử Mân trên người còn có một chiếc áo khoác, mà khăn mặt dùng để lau người cũng nằm trong tay cậu.

Kỳ thật chỉ mặc quần bơi tam giác cũng không có gì, nguyên nhân chân chính làm Ngôn Hành đỏ mặt là chiếc quần bơi này nhỏ hơn đúng một số, cực kỳ bó sát người, tôn lên nguyên vẹn hình dáng hạ thân. May mắn duy nhất chính là không ai nhìn thấy, Ngôn Hành cũng tùy ý Kỷ Tử Mân quấy rối cười nhạo.

-Bữa sáng bọn con về lại ăn. – Kỷ Tử Mân dặt tay Ngôn Hành, ghé vào lỗ tai hắn nói khẽ: -Nếu cảm thấy quá chật, không thoải mái thì xuống nước rồi cởi?

Ngôn Hành lườm Kỷ Tử Mân, quyết định bỏ qua đề nghị này.

Hai người đến bên hồ, Kỷ Tử Mân nhanh chóng cởi áo khoác xong liền nhảy xuống nước, ở phía sau Ngôn Hành nhặt quần áo rơi vãi trên mặt đất đặt lên ghế đá rồi mới theo xuống nước.

-Ồ hô! Sảng khoái! – Kỷ Tử Mân ở trong nước sung sướng hô lớn, hồ nước lạnh buốt nhưng cực kỳ thoải mái dễ chịu, cậu ngửa đầu giang tay giang chân, trôi một khoảng ngắn xong lại bơi tới trước mặt Ngôn Hành nói: -Thế nào, cảm giác cũng không tệ lắm phải không?

-Ừ. – Ngôn Hành thờ ơ trả lời, hào hứng rõ ràng không cao.

Ngôn Hành thích vận động, nhưng so với bơi lội hẳn càng thích chơi bóng dưới ánh mặt trời toát mồ hôi.

Kỷ Tử Mân tiến lên ôm cổ Ngôn Hành, cười hỏi:

-Sao lại bày ra cái mặt này?

-Quần quá nhỏ, kẹp không thoải mái.

-Vậy sao...? – Kỷ Tử Mân nhướn mi cười xấu xa, bàn tay dưới nước lặng lẽ chụp lên vị trí riêng tư của Ngôn Hành. –Chỗ này của cậu lúc cầm vào mông tôi rõ ràng được kẹp rất thoải mái mà?

Thỉnh thoảng bị Kỷ Tử Mân sờ sảng châm lửa lung tung, Ngôn Hành cũng quen với vẻ cợt nhả của cậu, mấy ngày nay da mặt lại dày không ít, đã đạt tới trình độ có thể bình thản đùa giỡn thả dè lại. Bởi vậy hẳn cũng đưa tay lần đến mông Kỷ Tử Mân – sau đó mới ngáy ngẩn cả người.

-Cậu...

-Tôi thế nào? – Tay phải Kỷ Tử Mân xoa nhẹ lên chỗ nào đó của Ngôn Hành một cái, tay trái thò lên mặt nước, một chiếc quần bơi quen thuộc xuất hiện trước mặt Ngôn Hành. –Chính như đã nói với cậu, xuống nước liền cởi quần bơi ra, cậu không dám cởi tôi chỉ đành làm mẫu trước!

-Kỷ Tử Mân... – Về mặt Ngôn Hành bắt đắc dĩ không biết nên làm gì với Kỷ Tử Mân nhìn cậu, nói: -Đây là phần mộ của bố cậu, cậu xác định muốn lặn khóa thân?

-Cậu đi chết đi! – Kỷ Tử Mân đập Ngôn Hành một cái, nhưng lực đá bị nước cản lại yếu đến đáng thương. –Cùng tôi bơi hai vòng thì về.

-Đợi đã. – Ngôn Hành kịp thời giữ lại Kỷ Tử Mân muốn bơi về trước, sau đó áp người lên lưng cậu nói:

-Cảm thấy chưa?

Cảm thấy cái gì...? Kỷ Tử Mân trợn trừng mặt đột nhiên quay đầu lại.

Mẹ nó! Không biết tên này cũng cởi quần bơi từ lúc nào, mà vị trí bị cậu vuốt ve vài cái đã cương lên đâm vào mông cậu!

Kỷ Tử Mân vận vẹo người muốn tránh thoát Ngôn Hành, nổi giận:

-Tôi cảnh cáo cậu, không được xằng bậy trong phần mộ của bố tôi!

-Chính cậu xằng bậy trước, bây giờ lại không cho tôi xằng bậy? – Ngôn Hành dùng hai tay ôm chặt eo Kỷ Tử Mân không buông, hạ lưu dùng thứ đứng thẳng huých huých, cố ý kích thích cậu.

-Này!

Kỷ Tử Mân từ trước đến giờ chỉ cho mình bắt nạt người, không cho người khác bắt nạt cậu, song trọng tiêu chuẩn, nhưng cậu luôn thả lỏng tiêu chuẩn với người đàn ông nào đó. Sau khi cảm nhận rõ ràng ‘ý đồ nào đó’ của Ngôn Hành, giấy giữa của Kỷ Tử Mân cũng chẳng khác gì tình thú, chuyển hướng bơi kéo theo Ngôn Hành quay lại cạnh bờ.

Ngôn Hành bật cười, hôn lên cằm cổ xinh đẹp của Kỷ Tử Mân, thì thầm:

-Ở chỗ này, cậu đồng ý?

-Đương nhiên không đồng ý! – Kỷ Tử Mân gào lên phản bác, sau lại bắt lấy tay Ngôn Hành kéo xuống nói:

-Chỉ có thể dùng tay, không được chọc vào.

Đều do Ngôn Hành! Mấy hành động mập mờ làm cậu có phản ứng, không giải quyết lại khó chịu, đành phải chơi dã chiến một lần. Mà lúc này chính là dã chiến thật sự, chỉ là Kỷ Tử Mân nghĩ đến trong hồ này đổ tro cốt của bố mình thì chợt dạ không dám làm quá, chỉ có thể trung hòa làm chút vận động tay là được.

Được cho phép cùng phối hợp Ngôn Hành sẽ không kiêng nể, cầm chặt dương vật Kỷ Tử Mân bắt đầu xoa bóp, của mình thì lại nhét vào giữa hai cánh mông căng tròn ma xát.

-Ừm...

Ban ngày ban mặt lại không có nhiều thứ che đây, hai người lớn mật thì lớn mật nhưng nghĩ trong biệt thự còn hai người phụ nữ, trong hồ lại có một ông bố, Ngôn Hành cùng Kỷ Tử Mân có ăn ý mà quyết định tốc chiến tốc thắng, mục tiêu là phát tiết.

Vài phút sau, Kỷ Tử Mân thoải mái rên lên, tiết trong tay Ngôn Hành, mà vật cứng kẹp giữa mông cùng theo đó bắn ra dịch nóng. Cuối cùng hòa tan trong nước.

Thế này có tính là cho bố ăn... Ác, không có gì. Kỷ Tử Mân ngăn cản liên tưởng của mình, dựa vào bên bờ nghỉ ngơi.

-Còn bơi không? – Ngôn Hành cười hỏi.

-Đói rồi, không bơi, đi về! – Kỷ Tử Mân hờn dỗi trả lời, hai tay chống một cái nhảy lên bờ.

13. Chương 13: Con Đường Làm Dâu Của Hoàng Tử

Một tuần trôi qua, nghĩ đến công việc, còn phải đến bệnh viện cắt chỉ, Kỷ Tử Mân quyết định mang theo hai vali hình người rời khỏi biệt thự trước. Mà chuyện cậu bị biến thái tấn công, ba người bọn cậu thống nhất chọn giấu Lữ Diêu, may mà hằng năm Kỷ Tử Mân đều chỉ ở khoảng một tuần, lúc nói sẽ đi Lữ Diêu không phát hiện bất cứ khác thường gì.

Ngôn Hành lái xe tới đây nên hần quay xe chạy ra đầu ngõ trước, Kỷ Tử Mân bị Lữ Diêu giữ lại nói chuyện, Kiều Hải Tinh đành phải lên xe trước để chờ.

-Mấy hôm nữa mẹ sẽ đi chuyến bay tối về, có việc liên lạc với mẹ. – Lịch làm việc của Lữ Diêu rất chặt chẽ, có thể dành thời gian về nước đã không dễ dàng, không thể ở lại quá lâu.

-Biết rồi. – Dù trả lời như vậy nhưng Kỷ Tử Mân ít chủ động liên lạc với Lữ Diêu.

Lữ Diêu cũng quen giữ cách ở chung kiểu này với Kỷ Tử Mân, so với sự thân mật khăng khít như mẹ con, giống bạn bè ngẫu nhiên gặp mặt, nói mấy câu chuyện thích hợp với họ hơn.

-Tiểu Mân, mẹ chọn ở lại nước ngoài không phải muốn trốn tránh ở đây, mà vì ở nước ngoài có rất nhiều ký ức của mẹ với bố con. Có thể nhìn thấy những người cùng quen biết, cùng nhau trò chuyện về bố con, dù sẽ khiến mẹ càng nhớ bố, nhưng vĩnh viễn không cách nào quên bố. – Lữ Diêu ngửa đầu nhìn con trai cao hơn mình nửa cái đầu, lần đầu giải thích nguyên nhân thực sự mình ở lại nước ngoài. –Điểm này hi vọng con có thể hiểu.

-... Ừm, con hiểu.

Sau khi thả lỏng tinh thần, Kỷ Tử Mân phát hiện chuyện để ý trước đây thực ra đều không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Cậu đã từng oán mẹ vì công việc mà bỏ rơi mình, nhưng Lữ Diêu vui đầu vào sự nghiệp thật ra là vì hoài niệm người đàn ông yêu nhất. Đi một vòng, Kỷ Tử Mân phát hiện cậu thích nhất vẫn là người mẹ yêu bố kia, hiểu được điểm ấy là đủ rồi.

Lữ Diêu cười vui mừng, lại nói:

-Liên quan đến tương lai của con, quyết định xong nhớ nói cho mẹ biết, ít nhất để mẹ chia sẻ một số việc nhỏ trong sinh hoạt của con, được không?

-Được. – Kỷ Tử Mân biểu hiện như một đứa bé siêu nghe lời, gì cũng đồng ý.

-Cuối cùng, dù Ngôn Hành nghĩ thế nào với quyết định của con... Tiểu Mân, hãy là chính con! – Lữ Diêu vỗ mạnh vào ngực con trai, cổ vũ cậu.

Kỷ Tử Mân mỉm cười gật đầu, sau đó trong ánh mắt đưa tiễn của Lữ Diêu ngồi vào xe.

Xe con màu bạc chậm rãi chạy ra biệt thự, khoảng cách của nữ vương và hoàng tử nhìn như trở nên xa xôi, trên thực tế tìm hai người trong mấy ngày ở chung này đều gần nhau thêm một bước.

Tuy là ngày nghỉ nhưng gặp đúng lúc cao điểm tan tầm, xe kẹt trên đường cao tốc hơn hai tiếng, lúc bọn họ quay về thành phố đã bảy giờ tối.

Mới xa có một tuần lại có cảm giác lạ lẫm vật đổi sao dời với hoàn cảnh quanh mình.

Tâm tình thay đổi, tầm mắt cũng thay đổi theo.

Ngôn Hành và Kỷ Tử Mân đưa Kiều Hải Tinh về nhà trước, sau đó mới đi về hướng nhà bọn họ. Chỉ là xe đi qua đầu ngõ, trường học, quán cà phê quen thuộc, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại Kỷ Tử Mân mới phát hiện Ngôn Hành không có ý định thả cậu về nhà.

-Bây giờ cậu muốn đi đâu?

-Về nhà.

Trợn mắt nói dối.

Kỷ Tử Mân nhìn cột mốc chỉ dẫn trên đường, nói:

-Sao tôi không nhớ nhà của tôi là hướng này?

Ngôn Hành chú ý đường, cười đáp

-Bởi vì muốn về nhà tôi.

-Nhà cậu? – Kỷ Tử Mân chấn động, không ngờ Ngôn Hành lại định bắt cậu về nhà, đột nhiên như vậy!

-Đợi, đợi chút, tôi không nói là muốn về nhà với cậu!

Sớm biết Kỷ Tử Mân sẽ không chịu về nhà cùng mình Ngôn Hành mới ra hạ sách này, không thông báo trước mà đưa thẳng người về nhà.

-Tôi đã gặp cha mẹ cậu, như vậy cũng nên để cậu thăm bố mẹ tôi. – Ngôn Hành cầm chặt bàn tay vì căng thẳng mà hơi lạnh của Kỷ Tử Mân, trấn an: -Ngoài anh tôi không để ở chung, bố mẹ tôi cùng chị gái đều rất tốt, sẽ không có ý kiến với cậu.

A ha ha... Nếu hôm nay cậu lấy thân phận bạn bình thường đến thăm có lẽ sẽ được chiêu đãi nhiệt tình... Nhưng đây là cậu lấy thân phận bạn trai đi gặp phụ huynh đấy! Là đầu sỏ hại con của họ đoạn tử tuyệt tôn đấy! Như vậy không có vấn đề thật chứ?

Kỷ Tử Mân rất không đồng ý với thái độ lạc quan của Ngôn Hành, chỉ cảm thấy trái tim cũng sắp vỡ ra rồi.

Nhà Ngôn Hành cũng không xa, nằm kế Lâm thị, trong một tiểu khu loại nhỏ khá khí phái. Với địa vị và thu nhập của nhà họ, quả thật có thể mua được một ngôi nhà trong khu vực giá đất đắt đỏ này.

Ngôn Hành đánh xe vào gara, lúc chuẩn bị xuống xe lại phát hiện Kỷ Tử Mân ngồi không nhúc nhích trên ghế ngăn người (giả chết), ngay đây an toàn cũng không cởi thì biết cậu không muốn xuống xe.

-Tử Mân, cậu đang sợ hãi à? – Ngôn Hành vặn bung ngón tay bấu chặt của Kỷ Tử Mân, giúp cậu cởi dây an toàn.

-Không phải sợ, chỉ là... – Kỷ Tử Mân giữ chặt bàn tay ấm áp của Ngôn Hành, nhìn hấn trên mặt đầy vẻ mê mang do dự. –Chỉ là còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

-Cậu cũng không để tôi chuẩn bị tâm lý. – Ngôn Hành chỉ việc Lữ Diêu về nước.

-Ai bảo cậu tới tìm tôi, đó là cậu tự tìm phiền toái biết không! Huống chi tôi cũng không xác định mẹ tôi trở về lúc nào!

-Đúng, đúng, như vậy ông Kỷ Tử Mân có thể xuống xe với tôi không? – Mặt Ngôn Hành gần sát Kỷ Tử Mân, tốt bụng hỏi thăm.

-Nếu anh cậu nhìn thấy tôi liền ném giày, ném dao thì làm sao? – Kỷ Tử Mân vẫn rất bất an.

Tuy cậu càng muốn làm người ném giày ném dao kia, mục tiêu đương nhiên là ông anh ghê gớm kia của Ngôn Hành.

-Nếu có giày, có dao ném tới, tôi cam đoan sẽ đứng trước cản thay cậu, như vậy cậu chịu xuống xe chưa? – Ngôn Hành kiên nhẫn dỗ dành.

Kỷ Tử Mân bĩu môi, tuy vẫn không muốn lắm nhưng Ngôn Hành đã lùi đến bước này rồi, cậu lại tránh né thì có vẻ trẻ con quá. Gì thì gì cậu cũng là đàn ông mà! Nhút nhát như thế còn làm bạn trai cái gì!

-Đi thôi! – Kỷ Tử Mân mở cửa xuống xe, cố lấy dũng khí lên pháp trường.

Ngôn Hành dẫn Kỷ Tử Mân cùng vào nhà, có lẽ là vì vừa ăn tối xong cả nhà đều tập trung trong phòng khách xem tivi, ăn trái cây. Mà nghe thấy tiếng mở cửa người phản ứng đầu tiên là mẹ Ngôn Hành.

-Ôi, Tiểu Hành con về sao không nói một tiếng, mẹ dọn hết thức ăn đi rồi... – Mẹ Ngôn nhìn thấy con út đã lâu không gặp tương đối vui vẻ, ra đón mới phát hiện phía sau còn một người khác thì hơi kinh ngạc. -Ồ? Con còn dẫn bạn về à?

Ngôn Hành dắt tay Kỷ Tử Mân vào phòng khách, chào mọi người:

-Con về rồi.

Kỷ Tử Mân yên lặng co người bên cạnh cảm thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình thì rất xấu hổ, rất lúng túng, nhưng cậu vẫn cười gượng nói:

-Chào mọi người, cháu là —

-Cậu ấy là đối tượng con đang hẹn hò, Kỷ Tử Mân. – Ngôn Hành nhanh chóng tiếp lời Kỷ Tử Mân, trực tiếp thừa nhận quan hệ của họ với người nhà.

Cái tên tự coi mình là trung tâm này! Kỷ Tử Mân cố nhịn dục vọng tát Ngôn Hành một cái.

-Cuối cùng nhìn thấy người thật rồi! – Ngôn Hâm là người biểu hiện bình tĩnh nhất, hoặc là nói cô chờ mong giờ phút này rất lâu rồi. Cô đi đến trước mặt Kỷ Tử Mân, xòe tay ra: -Xin chào, chị là chị gái A Hành, tên Ngôn Hâm.

Đúng là một chị gái siêu xinh... Hoàn toàn không thua học tỷ mỹ nữ! Bên người luôn có mỹ nhân vờn quanh, chả trách ánh mắt Ngôn Hành cao như vậy!

Kỷ Tử Mân nghĩ vậy rất có ý tự tán thưởng mình.

Bắt tay xã giao với Ngôn Hâm, cuối cùng Kỷ Tử Mân cũng bình thường lại, cười rạng rỡ:

-Chào chị ạ.

Hai người chào nhau xong, Ngôn Hâm quay đầu nhìn về phía Ngôn Duệ trên ghế, ra lệnh:

-Anh, có phải anh nên nói gì đó với Tiểu Mân không?

Mới nói được hai câu đã được gọi bằng tên thân mật làm Kỷ Tử Mân vừa mừng vừa lo, bất giác nhìn về phía Ngôn Hành, tâm tình lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều.

[tôi đã nói mà.] – Ngôn Hành truyền đạt ý mình qua ánh mắt cùng nụ cười.

[hừ!] – Đây mới là người thứ nhất, ai biết sau đó sẽ thế nào, Kỷ Tử Mân không dám thả lỏng quá.

Lúc này Ngôn Duệ đã bị em gái nửa lời nửa kéo đến trước mặt Kỷ Tử Mân, hai người từng có ‘ân oán’ chỉ có thể trốn mắt nhìn nhau.

-Khụ khụ! – Cha Ngôn ngồi chủ vị đọc báo lại là người lên tiếng trước: -Đứng ở đó làm gì? Để khách ngồi xuống trước đi.

-Đúng đúng đúng! – Mẹ Ngôn phụ họa ba tiếng ‘đúng’ liên tục, bà thân thiện cầm tay Kỷ Tử Mân hỏi: -Tiểu Mân đúng không? Con với Tiểu Hành đã ăn gì chưa? Nếu chưa để đi đi hâm nóng đồ ăn.

-Bọn con vẫn chưa ăn tối, xin lỗi vì đã phiền dì. – Từ lúc kẹt xe bụng Kỷ Tử Mân đã sôi ùng ục không khách sáo với mẹ Ngôn, đương nhiên làm con trai yêu dấu của người ta đói cũng không tốt lắm, coi như cậu tiện thể đi.

-Sao lại phiền! Thức ăn nấu là để ăn mà! Hai đứa ngồi đi, chuẩn bị xong dì sẽ gọi hai đứa! – Mẹ Ngôn nói xong thì hí ha hí hửng vào bếp.

So với khí chất tinh anh của ba đứa trẻ nhà Ngôn gia, thì mẹ Ngôn là một bà chủ gia đình chất phác, rất bình thường. Dáng người nhỏ xinh, mặt mũi thanh tú lại không có mùi son phấn, có lẽ là xinh đẹp trời sinh, nhìn bề ngoài không ra tuổi thật, rất khó tưởng tượng bà lại là mẹ của ba đứa con.

Cha Ngôn nhìn qua đẹp trai không khác gì hồi trẻ, ngoài mái tóc trắng làm lộ tuổi thật, khí chất bình tĩnh tôn lên sự quyền rũ chỉ đàn ông trung niên mới có. Mà tính cách của Ngôn Duệ và Ngôn Hành rõ ràng chịu ảnh hưởng khá nhiều từ cha, Ngôn Hâm hiền hòa thì lại tương tự mẹ.

Đây là một gia đình thoát nhìn đầm ấm hạnh phúc, giáo dục rất tốt.

-Kỷ Tử Mân. – Lúc Kỷ Tử Mân đang muốn tìm ghế ngồi với Ngôn Hành, Ngôn Duệ lại khê gọi cậu.

Kỷ Tử Mân buồn bực nhìn Ngôn Duệ, không lên tiếng.

Hiển nhiên Ngôn Duệ cũng trải qua giây giũa nội tâm, tuy thái độ không thể nói là hòa ái nhưng so với việc gây khó dễ mấy lần trước, thế này đã tính là thân mật rồi. Có thể là vì đã bị em trai em gái cùng nhau trách cứ và xa lánh, Ngôn Duệ tự kiểm điểm, dịch ý với Kỷ Tử Mân cũng giảm bớt rất nhiều, dần dần thay bằng cảm giác tội lỗi.

-Cậu không sao là tốt rồi. – Giọng điệu Ngôn Duệ lạnh tanh, nhưng muốn hấn xin lỗi vẫn còn khó khăn, dù sao hấn cũng không cho là mình sai chỉ là rất tình cờ trở thành một nhân tố. –Tôi sẽ không can thiệp vào hai đứa nữa, cậu với A Hành tự mình xử lý đi.

-... Cảm ơn. – Kỷ Tử Mân vốn chỉ muốn trả lời ‘ờ’, nhưng nghĩ lại cậu vẫn cảm ơn Ngôn Duệ cho cậu một con đường sống, không tiếp tục túm lấy cậu đánh nữa.

Ngôn Duệ nhướn mày, hừ một tiếng nói:

-Tốt nhất là không tốt, đỡ khiến chúng tôi lo lắng.

Kỷ Tử Mân mỉm cười, không hiểu sao thấy anh trai đại nhân giận dữ thật đáng yêu, quả nhiên giống lời Ngôn Hành, thật ra người nhà cậu ta đều rất dễ thân cận.

-Yên tâm, bọn em sẽ rất tốt.

Khi Kỷ Tử Mân dính mông vào ghế sofa mới phát hiện vị trí của mình vừa đúng đối mặt với cha Ngôn Hành. Cậu vừa dời mắt qua đối phương lập tức nhìn khiến cậu muốn trốn cũng không trốn được.

-... A Hành nói hai đứa đang hẹn hò, có thật không? – Cha Ngôn gấp báo để lên bàn, cũng tháo kính viễn trên sống mũi.

-Vâng, bọn cháu đã hẹn hò nửa năm rồi. – Chẳng biết vì sao bị cha Ngôn nhìn thẳng liền không dám có bất cứ suy nghĩ gì thái quá, Kỷ Tử Mân ngoan ngoãn trả lời.

Cha Ngôn gật đầu, lại hỏi:

-Hai đứa quen nhau thế nào? Bạn cùng trường?

-Dạ... Biết ở chỗ làm thêm ạ, cháu làm ở quán cà phê gần trường. – Kỷ Tử Mân hỏi một câu trả lời một câu, đối mặt với ánh mắt sắc bén của cha Ngôn cậu nào dám giấu diếm gì. –Cháu học khoa nghệ thuật thiết kế, ở trường không có gì liên quan với Ngôn Hành, cũng không thể nói là bạn học.

-Làm thêm là vì kiếm tiền học phí à? Cuộc sống của cậu khó khăn về kinh tế?

-Không, không phải vậy. – Kỷ Tử Mân phủ nhận, nếu điều kiện sinh hoạt của cậu gọi là khó khăn kinh tế, vậy nhưng hộ nghèo thật sự tính là cái gì! –Kỳ thật cháu không có áp lực kinh tế, làm thêm chỉ để tích lũy kinh nghiệm xã hội. Hơn nữa mẹ cháu nhiều năm ở nước ngoài, bình thường cháu không có hoạt động giải trí gì, tốt nhất đi làm thêm tiết kiệm tiền, sinh hoạt cũng tương đối phong phú.

-Ừ, không tồi. – Cha Ngôn rất thưởng thức cách nói chuyện thẳng thắn của Kỷ Tử Mân, không nói nhiều hay che giấu, tuy bề ngoài thoát nhìn không thận trọng, nhưng khi nói chuyện không ngắc ngứ, không xấu hổ, biểu hiện thoải mái vừa đủ. –Bố mẹ cháu làm gì?

-Mẹ cháu là nhà thiết kế, bố cháu khi cháu còn bé đã qua đời rồi. – Kỷ Tử Mân không trốn tránh chuyện gì, nói hết chi tiết.

Nghe thấy Kỷ Tử Mân từ nhỏ không có bố, Ngôn Duệ cùng Ngôn Hàm đều kinh ngạc, nhưng cha Ngôn không lúng túng, rất bình tĩnh gạt đầu tỏ vẻ ông đã biết.

-Cháu là đối tượng đầu tiên A Hành dẫn về nhà, chú không có ý kiến với lựa chọn của nó, chỉ cần hai đứa sống tốt là được.

Người đầu tiên...? Kỷ Tử Mân giật mình liếm trộm Ngôn Hành, nhìn thấy đáp án khẳng định trong nụ cười của hắn.

-Được rồi được rồi, hai đứa nhanh vào bếp ăn gì đi, đừng để đói quá! – Mẹ Ngôn trách móc cả đường từ bếp đến phòng khách gọi người, kéo tay Kỷ Tử Mân với Ngôn Hành đứng dậy rồi đẩy hai người vào bếp, chỉ sợ con trẻ đói bụng. –Có chuyện gì để sau lại nói tiếp, hôm nay Tiểu Mân muốn ở lại không?

-Dạ? Cháu không...

Tạm thời bị đưa đến gặp cha mẹ thì thôi, nếu ở lại qua đêm có thể phát triển quá nhanh không?

-Dạ, hôm nay bọn con ngủ ở nhà. – Ngôn Hành giành trước quyết định việc đi ở đêm nay.

-Vậy à! Thế để mẹ đi chuẩn bị khăn mặt với bàn chải mới. – Mẹ Ngôn nghe thấy con trai sẽ ở lại thì cực kỳ vui vẻ, bà thích nhất có người đến nhà làm khách, nhiều người náo nhiệt.

Trên bàn đã bày đầy thức ăn đủ cho hai người ăn no, cơm cùng bát dưa cũng đều chuẩn bị ổn thỏa, mẹ Ngôn nhìn hai người ngồi xuống liền nói:

-Hai đứa ăn no đi, hiếm khi tất cả mọi người ở nhà, còn thêm Tiểu Mân, trưa mai mẹ sẽ nấu phong phú một chút để hoan nghênh Tiểu Mân đến nhà chúng ta!

Tuy không biết ‘nhà chúng ta’ trong lời mẹ Ngôn rốt cuộc là về nhà làm khách hay là trở thành một phần tử trong Ngôn gia. Nhưng điều này không cấu thành vấn đề, bởi Kỷ Tử Mân từ trên người bà cảm nhận được sự ấm áp, bảo vệ cùng quan tâm chưa từng có.

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, rõ ràng cậu là một thằng con trai, rõ ràng họ đều không biết mình, nhưng Kỷ Tử Mân không hề thấy mình là người ngoài, thoáng cái đã thân cận với mọi người.

Khi trong bếp chỉ còn cậu và Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân cầm dưa thử phào cười nói:

-Chị cậu rất hiền hòa, mẹ cậu rất đáng yêu, bố cậu rất dịu dàng, anh trai cậu rất ngạo kiều.

-Tất cả mọi người nói bố tôi nghiêm túc, chỉ có cậu hình dung ông dịu dàng... Ừm, còn mẹ tôi nữa.

Mặc khác, nói anh hãnh ngạo kiều... Ngôn Hành hiểu nghĩa của từ này, nếu bị Ngôn Duệ biết lời bình của Kỷ Tử Mân nhất định sẽ tức giận.

-Các cậu rất giống, thoải nhin ít nói ít cười, trên thực tế có một mặt tinh tế tỉ mỉ. – Kỷ Tử Mân cầm một miếng sườn bỏ vào miệng, mắt tròn tròn tán thưởng: -Cái này ăn ngon!

Cậu đánh giá những món ăn khác, cứ ném một ngụm đều kêu lên hoảng hốt, tương đối kinh ngạc.

-Tay nghề của mẹ cậu chỉ hơn chứ không kém Tinh Tử, bố Tinh Tử chính là đầu bếp của nhà hàng, được huấn luyện chuyên nghiệp đấy. Mẹ cậu thật lợi hại! – Kỷ Tử Mân dúi muốn chết, cũng không để ý Ngôn Hành còn chưa cầm đũa, tự mình gấp lia lia.

-Mẹ nghe thấy sẽ rất vui. – Thấy Kỷ Tử Mân có thể tự nhiên trong nhà mình như vậy, cuối cùng Ngôn Hành cũng bỏ được lo lắng trong lòng, muốn thoải mái hưởng thụ bữa tối. –Ăn chậm chút đi, ít nhất cũng để chờ cho tôi...

-Kệ cậu! Tôi đói lắm!

Mẹ Ngôn cầm hai bộ đồ vệ sinh khác màu đứng ở cửa bếp nhìn trộm, khi bà thấy trên mặt con trai nở nụ cười hiếm thấy cũng cười rộ lên theo.

Mặc kệ đứa bé này là người như thế nào, ít nhất vào giây phút này để bà nhìn thấy nụ cười trên mặt con trai, tán thành hay phản đối không hề quan trọng.

Đêm nay, Kỷ Tử Mân ở lại nhà Ngôn Hành.

Mẹ Ngôn vô cùng hiếu kỳ với Kỷ Tử Mân, dù sao người có thể lọt vào mắt con trai có hạn, nhiều năm qua cũng chỉ có một mình Hà Ngữ Tương. Hôm nay lại dẫn theo một nam sinh về nhà, bà có thể không tò mò sao?

Vẻ ngoài đẹp trai, mặt mũi xinh đẹp, tuyệt đối không thua mình tinh trên TV, mà vẻ mặt luôn tươi cười, dù nói chuyện gì cũng không ấp úng, mà điểm ‘hay nói’ ấy tương đối thêm điểm với mẹ Ngôn. Bởi lẽ đàn ông Ngôn gia người này còn im lặng hơn người kia, con gái bận rộn công việc, nếu có thêm người nói chuyện với bà thì thật là tốt!

Khi mẹ Ngôn biết Kỷ Tử Mân từng ba lần nhìn thấy cảnh con trai bị đá thì không hề nể mặt cười nhạo Ngôn Hành:

-Điều này không phải đang nhắc nhở con người hữu duyên ở ngay bên cạnh sao? Thằng nhóc con mắt phải sáng một chút!

Ngôn Hành rất thức thời cười nịnh, nói:

-Cho nên lúc duyên phận tìm tới cửa, con bắt được.

Kỷ Tử Mân phát hiện bàn tay mình đặt trên ghế bị nắm chặt, lướt mắt nhìn theo liền nhìn thấy đôi mắt vui vẻ chứa dịu dàng của Ngôn Hành.

Từ lúc nào mà khối băng giá này lại lộ vẻ mặt như vậy với mình? Từ lúc nào mà người đàn ông vốn chất phác cũng sẽ nói ra những lời tâm tình buồn nôn?

Bắt đầu từ lúc nào mà cậu lại chìm đắm trong sự dịu dàng không thể vùng vẫy? Bắt đầu từ lúc nào mà cậu ước gì mỗi ngày đều nghe được những câu buồn nôn kia?

Không hề phòng bị, tình yêu lặng lẽ đến, thành công thấm sâu vào lòng bọn họ.

Gần nhau cả đời, rất khó khăn. Nhưng ‘thử’ cố gắng cả đời chỉ cần dũng khí cùng nghị lực, không khó.

Kỷ Tử Mân nghĩ đến quyết định mà mình muốn nói lại không nói nên lời, thời gian dần qua đã không còn sợ hãi như trước. Chỉ cần mình không buông tay trước, cậu tin rằng Ngôn Hành cũng sẽ không buông tay.

Đừng có lo sợ không đầu nữa Kỷ Tử Mân, mà không phải học tử, Ngôn Hành cũng không còn là đồ ngốc kiêu chể tinh cảm năm đó nữa.

Tình cảm mới nửa năm, quá trình phong phú ý như phim truyền hình hoặc tiểu thuyết, hiện giờ lại được mọi người chúc phúc và cổ vũ. Nhưng điều người khác không dễ dàng lấy được tình yêu đồng giới này của bọn cậu lại đều nhận được, việc gì phải buồn rầu.

Khoảng cách không là vấn đề, thời gian mới là khảo nghiệm. Nếu tình cảm của họ đã chống lại gió táp mưa sa lại không chịu được nhớ nhung cùng cô đơn ăn mòn, thì là duyên phận đã đến cuối, dứt thì dứt đi.

Kỷ Tử Mân không phải người bi quan, chỉ là nghĩ hơi nhiều.

-Tiểu Mân à, dì vẫn thấy con hơi quen mặt, chúng ta đã từng gặp nhau chưa? – Mẹ Ngôn nhìn chăm chú Kỷ Tử Mân nghiên cứu, bỗng hỏi.

-Con lớn lên giống bố, không biết dì đã từng nghe cái tên Kỷ Lễ Dương chưa? Ông ấy chính là bố con.

Mẹ Ngôn cùng cha mẹ Kỷ Tử Mân không kém nhau nhiều tuổi, đều thuộc cùng một thế hệ. Kỷ Lễ Dương năm đó dùng một quảng cáo nổi tiếng cả nước thậm chí toàn thế giới, chính thức bước vào giới người mẫu, bao nhiêu phái nữ hâm mộ, phái nam điên cuồng cũng không tính ít.

Minh tinh đã từng cực kỳ nổi tiếng bỗng công khai tình cảm, kết hôn rút khỏi giới, tỉ lệ xuất hiện cực ít. Vài năm sau thì để bảo vệ người nhà mà anh dừng qua đời, khiến bao nhiêu người tan nát cõi lòng, là một nhân vật rất truyền kỳ.

-Không ngờ bố con lại là minh tinh kia? Trời ạ, vài chục năm trước dì siêu mê ông ấy đấy!

Mặt mẹ Ngôn hớn hở, vẽ hoài niệm tình nhân trong mộng lúc còn trẻ khiến cha Ngôn bên cạnh dịch dịch mông, ho nhẹ vài tiếng để cảnh cáo.

-Ừ trời, nghĩ lại thôi có gì mà phải ghen tỵ! – Mẹ Ngôn đánh nhẹ cha Ngôn một cái.

-Ngoại tình về tinh thần cũng là ngoại tình, pháp luật không quản nhưng tôi quản.

Cha Ngôn nói vậy khiến tất cả mọi người bật cười, mẹ Ngôn then thùng lại đánh chồng vài cái.

-Nếu chị nhớ không lầm, vậy mẹ em hẳn là nhà thiết kế Diana? – Ngôn Hâm cũng mở miệng hỏi.

Tuy mười mấy năm trước cô vẫn chỉ là học sinh, nhưng cũng có chút ấn tượng với tin tức.

-Vâng.

Ngôn Hâm cười mừng rỡ, nói:

-Wow, giày Diana thiết kế đều rất đẹp, cũng đeo rất thích, trong tủ giày của chị có mấy đôi!

Kỷ Tử Mân không ngờ Ngôn Hâm lại là người ủng hộ cho nhãn hiệu của mẹ mình, nhưng điều này lại kéo gần khoảng cách giữa cậu với người nhà họ Ngôn.

-Nếu mẹ em nhìn thấy chị Hâm, nhất định sẽ hi vọng chị làm người mẫu của bà. – Gen nổi trội của người nhà họ Ngôn với Lữ Diêu đều là hạt giống tốt có thể bồi dưỡng, Kỷ Tử Mân còn nói: -Ngôn Hành cũng bị mẹ con coi trọng, đáng tiếc cậu ấy không muốn.

-Hả? Tiểu Hành đã gặp mẹ của Tiểu Mân à? – Mẹ Ngôn kinh ngạc hỏi.

-Vâng, mấy hôm nay cùng nghỉ phép với Tử Mân, cô Diana cũng ở.

Nghỉ phép Ngôn Hành nói thực tế vì sao, Ngôn Hâm cùng Ngôn Duệ biết chuyện rất tự giác không nói nhiều. Nhưng hai người không ngờ một chuyện này của em trai lại gặp mặt phụ huynh của Kỷ Tử Mân, đúng là ngoài ý muốn.

-Mẹ con thấy thế nào về chuyện hai đứa hẹn hò? – Cha Ngôn hỏi.

-Điều này... Ngay từ đầu mẹ con không tán thành. – Kỷ Tử Mân xấu hổ trả lời. –Bởi mẹ con cảm thấy chúng con không nghiêm túc suy nghĩ tương lai của mình, cũng lo lắng về thái độ của người nhà Ngôn Hành nên phản đối. Nhưng sau khi chúng con nói chuyện mẹ con đã chấp nhận, hơn nữa bây giờ con đã biết thái độ của chú dì, mẹ con cũng có thể yên tâm.

-Ừ, nhưng nếu có cơ hội, chúng ta vẫn nên nói chuyện với mẹ con. – Cha Ngôn cho rằng có một số việc vẫn phải là phụ huynh hai bên tự mình nói chuyện mới được, nhưng việc này không gấp.

-Vâng, có cơ hội con sẽ nói với mẹ con. – Kỷ Tử Mân nói xong dừng lại một lúc, chần chờ nhìn Ngôn Hành, lại nhìn về phía tất cả mọi người. Khi ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Kỷ Tử Mân rõ ràng còn muốn nói gì đó, cậu mới nói: -Kỳ thật, mẹ con hi vọng sau khi con tốt nghiệp thì ra nước ngoài sống cùng mẹ con, nhưng bị con từ chối. Tuy nhiên, sau khi tốt nghiệp con định đến Mỹ tiếp tục học lên, đây là chuyện con đã quyết định từ năm nhất, vẫn luôn chuẩn bị... Chỉ là, chuyện này con không nói với bất cứ ai, trước mắt cũng chỉ đề cập với mẹ con.

Kỷ Tử Mân nắm chặt tay Ngôn Hành nhìn hấn áy náy, đợi phản ứng của hấn.

-Cho nên đến giờ A Hành cũng mới biết? – Cha Ngôn nghiêm túc nhìn phản ứng của hai người, hỏi: -A Hành, suy nghĩ của con thì sao?

-... Vốn định ở trong nước thì lấy giấy chứng nhận trước, xem ra phải kéo dài sau rồi. – Ngôn Hành liếc mắt nhìn vẻ bất an của Kỷ Tử Mân, nở nụ cười trấn an. –Tôi có thể đến Mỹ lấy học vị J.D hoặc LL.M, đây không phải quyết định hi sinh bản thân gì, chỉ là thay đổi con đường khác thôi.

-Cậu... – Kỷ Tử Mân đoán học vị Ngôn Hành nói là chương trình bồi dưỡng liên quan đến pháp luật, giống như cậu muốn học MFA.

Ngôn Hành chấp nhận vì cậu thay đổi quyết định, cậu còn có thể nói cái gì?

-Tử Mân, cậu đừng mơ bỏ tôi lại mà chạy.

-Vậy cậu phải nắm chặt đấy... – Kỷ Tử Mân cúi đầu che giấu hốc mắt ướt nước vì cảm động của mình, chỉ hi vọng giọng của mình không làm lòi đuôi.

Nhìn hai người một lúng túng một chiều chuộng, người nhà họ Ngôn ai cũng không nói gì thêm, biết điều quay đi làm chuyện của mỗi người, không để ý đến đôi tình nhân đang đắm chìm trong cảm động ấm áp này.

-Chuyện một năm sau không ai nói chính xác được, hai đứa cứ xin được học bổng đi rồi hãy diễn lưu luyến không rời. – Ngôn Duệ không hổ là núi băng phụ trách phóng hơi lạnh, nhẹ nhàng đánh tan bầu không khí tim hồng pháp phối giữa Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành.

-Tiểu Duệ! – Mẹ Ngôn giật giật tay con trai, thấp giọng quát. –Tính này của con đúng là...

Ngôn Duệ đọc tạp chí tài chính và kinh tế trong tay, không hề có cảm giác áy náy vì đã phá hỏng không khí.

-Aizz, anh con nói cũng có lý, hai đứa cứ chuẩn bị sẵn sàng trước cũng tốt. – Mẹ Ngôn nhìn đồng hồ, nói: -Đã muộn rồi, hai đứa tranh thủ đi rửa mặt, nghỉ ngơi sớm chút!

Ngôn Hành kéo Kỷ Tử Mân đứng dậy đi về phòng mình.

Nếu ở chỗ đông người không thích hợp nói chuyện yêu đương, vậy về phòng sẽ không có ai quấy rầy.

Căn phòng của Ngôn Hành cùng con người của hấn, thậm chí là ngành học pháp luật giống nhau, thuần túy trắng và đen. Cũng không phải vì hấn thích hai màu này, mà hai màu đen trắng là màu đơn giản nhất, không cần phải chọn lựa.

Vừa vào phòng Kỷ Tử Mân đã bị Ngôn Hành kéo ngồi xuống giường, mà Ngôn Hành thì kéo ghế đến trước mặt Kỷ Tử Mân, hai người ngồi mặt đối mặt rất có ý thăm vấn.

-Cậu làm gì thế?

Kỷ Tử Mân thấy khó hiểu với vẻ nghiêm túc của Ngôn Hành, cậu còn tưởng tất cả đều xong hết rồi, hóa ra là tên này đang dè nén?

Ngôn Hành cầm một tay Kỷ Tử Mân nắm chặt, trầm giọng nói:

-Có đôi khi tôi cảm thấy chúng ta bỏ qua không ít thời gian mới có thể liên tiếp xảy ra vấn đề mà không có cơ hội giảm xóc.

Kỷ Tử Mân không vội vàng nói tiếp, lẳng lặng nhìn Ngôn Hành lộ ra vẻ bàng hoàng. Người đàn ông dường như bất cứ lúc nào đều có thể gắng giữ suy nghĩ tỉnh táo này, ở trước mặt cậu luôn vô tình thể hiện mặt khác của bản thân.

Dù là động tình, ghen tuông, phần nộ, lo lắng hay là bất an bối rối lúc này, so với tài tử nổi tiếng xa tít trên cao được mọi người vây quanh trong trường, so với người mẫu tư thế oai hùng trước sau như một trong bản phác họa, Kỷ Tử Mân càng thích Ngôn Hành khác với quá khứ, có máu có nước mắt này.

-Rất kích thích không phải à? Chuyện mà người khác có thể yêu đương mấy năm, hoặc cả đời cũng sẽ không gặp, chúng ta lại thoáng cái đụng phải. – Kỷ Tử Mân nhe răng cười nói. -Thật là kỳ lạ, rõ ràng lúc đầu tôi

chỉ thử hỏi có muốn hẹn hò không, không ngờ cậu lại đồng ý, không ngờ cậu sẽ nghiêm túc với một chàng trai, không ngờ tôi cũng càng ngày càng coi trọng cậu, không ngờ chúng ta gặp phải nhiều chuyện quấy nhiễu như vậy, không ngờ tôi lại vì cậu mà thay đổi kế hoạch, không ngờ...

Kỷ Tử Mân dừng lại, Ngôn Hành chăm chú nhìn cậu chờ cậu tiếp theo.

-Không ngờ bị cậu nói trúng, hóa ra tôi vẫn luôn thích cậu.

Mắt Ngôn Hành từ từ trừng lớn, Kỷ Tử Mân đột nhiên thổ lộ làm hắn cực kỳ kinh ngạc. Tuy lúc trước hắn có vẻ rất chắc chắn tình cảm Kỷ Tử Mân dành cho mình, trên thực tế hắn lại không có gì tin tưởng, bằng không sẽ không vào lúc này biểu hiện bối rối bất ngờ như vậy.

Hiện giờ hắn nên hỏi cái gì? Tôi cũng thích cậu... Không đúng! Tôi vẫn luôn đợi cậu này của cậu... Không đúng! Dù được đáp lại chính mặt của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành vẫn luống cuống chân tay như trước.

-Ở cùng với cậu căn bản là ngoài ý muốn, bị mẹ hỏi tôi mới phát hiện vì cậu tôi đều ném kế hoạch đời mình sang một bên, không nhận được mới nổi giận với bà. Chúng ta hẹn hò đến nay, phát hiện như là đùa nhảm, tôi nghĩ rốt cuộc đã trải đường tốt chưa? Đường như chỉ không chú ý sẽ ngã xuống. – Kỷ Tử Mân ngã xuống đệm giường mềm mại, nằm nghiêng liếc nhìn Ngôn Hành. – Vừa rồi nghe thấy cậu vì tôi mà đổi quyết định, tôi thật sự rất vui. Tôi vốn còn đang lo lắng cậu có thể đơn giản buông tay như năm đó không...

Kỷ Tử Mân nói rồi vùi mặt vào chăn, như đã điều không dám nhìn Ngôn Hành.

Ngôn Hành chú ý tới vành tai đỏ lên của Kỷ Tử Mân, hắn cười cười đứng dậy quỳ một gối lên giường, cúi người phủ lên người Kỷ Tử Mân đang cuộn tròn lại.

-Cậu không nỡ bỏ tôi à? – Ngôn Hành nhẹ giọng hỏi bên tai Kỷ Tử Mân, hắn cảm thấy Kỷ Tử Mân ngây thơ như vậy vô cùng đáng yêu.

Kỷ Tử Mân râm rì nói từ trong chăn:

-Không nỡ bỏ được đấy thì sao!

Nói thật, tình sử của Kỷ Tử Mân phong phú thì phong phú nhưng phần lớn đều mang tư tưởng chơi đùa, đây là lần đầu tiên nghiêm túc yêu thương như vậy. Cậu nghĩ có lẽ là vì Ngôn Hành rất chân thành nên ảnh hưởng tới mình, dù sao lúc trước hẹn hò với các cô cũng đều là chơi bời, chia tay rõ ràng, hai bên đều giữ lại điểm mấu chốt cuối cùng.

Nghiêm túc chú tâm vào một cuộc tình, sẽ lo được lo mất như mấy ngày nay Kỷ Tử Mân xem như sâu sắc cảm nhận được. Đã đi đến bước này, có thích hay không, có thả hay không, muốn cậu thừa nhận cũng không khó khăn, dù sao tiếp tục giữ tình cảm này mới là trọng điểm.

Ngôn Hành tươi cười hơn hở, nằm xuống bên cạnh thân mật ôm Kỷ Tử Mân.

-Chúng ta đây sẽ cố gắng, cùng nhau xuất ngoại hoàn thành việc học cùng giấc mơ, đừng tách ra.

-Khư! Tôi thấy cậu là đang lo lắng tôi, muốn giám sát tôi chặt chẽ hử? – Kỷ Tử Mân cuối cùng cũng lộ mặt ra, giọng nói rõ ràng hơn rất nhiều.

-Hừ hừ... Đúng, tôi sợ cậu giống như học tỷ, xuất ngoại một chuyến liền phình bụng quay lại.

-Phình bụng con khỉ! – Kỷ Tử Mân muốn thúc khuỷu tay ra sau, nhưng vì bị Ngôn Hành ôm chặt không thể động đậy chỉ có thể dựa vào miệng để xả tức: -Nếu tôi phình bụng, loại cũng là của cậu đấy biết không!

-... Nói cũng phải, nếu không thì cho cậu phình bụng xuất ngoại, như vậy cũng không có người ngấp nghé rồi. – Ngôn Hành buông cánh tay ra xoay người Kỷ Tử Mân lại, để cậu nằm thẳng dưới người. – Từ giờ trở đi cố gắng.

Cố, cố cái đầu cậu ấy! Cho dù lỗ đ*t của cậu bị chọc nát thì ngay quả trứng cũng ấp không ra!

Cắm giác quần áo bị vén lên, Kỷ Tử Mân giãy giụa hô to:

-Ngôn Hành cậu học bài phát điên rồi sao? Tôi là nam, cậu chọc vào chính là hậu môn! Muốn tôi sinh con cậu nằm mơ còn nhanh hơn!

-Đùa thôi, cậu đừng căng thẳng. – Ngôn Hành ra tay cởi dây lưng Kỷ Tử Mân. -Nhưng hiện giờ tôi muốn vào trong thân thể cậu là sự thật, cậu chỉ cần ngoan ngoãn nằm yên là được.

-Đáng chết! Lần này đổi cậu nằm im, tôi đến! – Vừa rống xong Kỷ Tử Mân lập tức đè ngược Ngôn Hành dưới thân, cả người ngồi ngang hông hắn.

Chủ động cởi áo mình ra, Kỷ Tử Mân nhéo nhéo hai má Ngôn Hành, cười đều:

-Bao chuẩn cậu thoải mái ngất trời, cậu chỉ cần ngoan ngoãn nằm im là được!

Ngôn Hành nghe lời không phản kháng cũng không phối hợp, ngoan ngoãn nằm im.

Còn việc Kỷ Tử Mân làm sao để hắn ‘thoải mái ngất trời’, chỉ có bọn họ biết được.

14. Chương 14: Kết Thúc Của Hoàng Tử Và Tài Tử

Sau khi lên năm tư, Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành liền tập trung toàn bộ vào việc xin du học.

Ngoài cuộc thi kiểm tra trình độ tiếng anh, Ngôn Hành còn có kỳ thi LSAT, mà Kỷ Tử Mân thì càng tốn nhiều thời gian bổ sung tác phẩm của mình. Hai người còn phải chuẩn bị các loại thư đề cử, lý lịch cá nhân cùng phiếu điểm để thẩm tra, Kỷ Tử Mân không những được các giáo sư thưởng thức mà còn có Lữ Diêu đứng sau ủng hộ, thư đề cử không thành vấn đề; Ngôn Hành rất được các giáo sư coi trọng, cũng có người nhà bối cảnh tư pháp ủng hộ, không cần lo lắng. Thành tích ở trường của họ cũng ưu tú không cần bàn, trên cơ bản tất cả mọi người đều tin cả hai sẽ xin được.

Còn về bạn thân Kiều Hải Tinh của Kỷ Tử Mân, cô không có ý định học tiếp lên mà có sắp xếp khác. Từ lúc nghỉ hè cô đã đặt quan hệ với Lữ Diêu, vừa tốt nghiệp sẽ vào công ty thiết kế của Lữ Diêu thực tập, hy vọng có ngày sẽ trở thành nhà thiết kế có danh tiếng, cũng sáng lập nhãn hiệu nổi tiếng thuộc về mình.

Mà Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành vì có chung mục tiêu cố gắng, tuy thời gian gặp nhau có hạn nhưng tim hai người ngược lại càng gần nhau.

Chương trình học năm cuối vốn không nặng, thời gian Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành xuất hiện ở trường cũng rất ít, nhưng không biết vì sao tin tức hai người họ đang hẹn hò lại thâm nhập lưu truyền trong trường. Khi bọn họ chú ý tới, chuyện này đã thành chủ đề chuyện phiếm sau bữa ăn trong miệng những người khác.

Bầu không khí đại học tuy bảo thủ nhưng đầu óc sinh viên cũng không cứng nhắc như vậy. Với chuyện hai anh đẹp trai nổi tiếng trong trường đang hẹn hò, nam nữ sinh có cả ủng hộ cùng phản đối, đương nhiên cũng không ít người tỏ vẻ không ý kiến, dù sao cũng không liên quan đến họ.

Nữ sinh phản đối vì tan nát cõi lòng, nam sinh ủng hộ vì có cơ hội, đương nhiên suy nghĩ cùng nội dung bàn tán sau lưng này không mấy ảnh hưởng đến hai người Kỷ Tử Mân, cậu và Ngôn Hành đều vì lý tưởng mà phấn đấu. Không ai dám tự mình xác nhận với bọn cậu, người nói bóng nói gió cũng rất ít, khi mọi người phát hiện qua lại của Kỷ Tử Mân với Ngôn Hành ở trường gần như là không thì lời đồn đãi này dần bị những chủ đề mới khác thay thế.

Sinh viên năm cuối đại học đều chụp ảnh kỷ yếu, Kỷ Tử Mân từng mặc đồ cử nhân cùng Ngôn Hành làm một ít chuyện mờ ám trong góc trường, nhưng sợ làm bẩn quần áo nên chỉ làm qua loa, tuy vậy cũng đủ để đền bù nỗi khổ tương tư của hai người.

Sang học kỳ hai năm bốn, kết quả xin học bổng cũng có, Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành không phụ sự mong đợi của mọi người đều thuận lợi xin được vào đại học cùng một thành phố ở Mỹ. Hai người vui sướng xin trường nghỉ một tuần, ngồi máy bay đến nước A du lịch, nói hay là du lịch tốt nghiệp, trên thực tế là tìm nơi không ai quấy rầy để hẹn hò, bù lại nửa năm cô đơn lạnh lẽo.

Kiều Hải Tinh bị vô tình bỏ rơi tuy chửi bới Kỷ Tử Mân thấy sắc quên bạn nhưng cũng không có ý định đi làm bóng đèn mà chú tâm vào thiết kế quần áo quý mới nhét đầy hầu bao.

Tháng sáu, mùa hè nóng bức kéo đến, trong trường học ngoài đau khổ vì thi tốt nghiệp còn nhuốm đầy tình cảm biệt ly quyến luyến. Trung tuần tháng sáu đại học T cử hành buổi lễ tốt nghiệp, Ngôn Hành may mắn trở thành đại biểu tốt nghiệp, đứng trên bục phát biểu một bài tốt nghiệp ngắn gọn súc tích, mà một câu cuối cùng trước khi xuống bục thành công làm nổ tung toàn bộ hội trường.

-Tôi đứng ở đây nói với mọi người, lời đồn là thật.

Mọi người dễ quên, nhưng trí nhớ của những người nhiều chuyện lại ưu tú đến thần kỳ.

Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành lại lần nữa trở thành chủ đề thảo luận trên mạng trường. Có người cho rằng thân là đại biểu tốt nghiệp, phát ngôn của Ngôn Hành không được, phá hỏng sự trang nghiêm của buổi lễ; có người lại tấm tắc khen Ngôn Hành dũng cảm, tiếp tục là fan nào tàn ủng hộ vô điều kiện; cũng có người hoài nghi ánh mắt của Ngôn Hành, sao lại xem trọng một tên thanh danh không ra gì.

Tuy lời đồn về Kỷ Tử Mân ở trường ban đầu đều không dễ nghe, nhưng từ học kỳ hai năm ba cậu ta đổi tính như kỳ tích, tất cả tin tức xấu đều chìm ngấm, không ai nghe nói cậu ta lại hẹn hò, bắt cá hai tay với người nào nữa, rất ít xuất hiện cứ như quy ẩn vậy. Có người nói nhất định là bị Ngôn Hành dạy dỗ thành ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ là một con mèo nhà đáng yêu.

Suy đoán và thảo luận về hai người trở nên xôn xao, nhưng với Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành đã thuận lợi tốt nghiệp không còn quan trọng, chờ trước mắt họ chính là tương lai vô hạn.

Tháng bảy Kỷ Tử Mân theo lệ cũ đến biệt thự nghỉ phép, lúc này không chỉ dẫn theo Kiều Hải Tinh và Ngôn Hành mà tất cả người Ngôn gia cũng đến biệt thự du lịch.

Hai bên cha mẹ sau một năm cuối cùng đã gặp mặt, mẹ Ngôn hiền lành nói nhiều cùng Lữ Diêu trong nóng ngoài lạnh hợp nhau một cách bất ngờ. Cả nhóm người nói chuyện rất vui vẻ.

Với chuyện này ngoài cảm thấy vui mừng Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành còn có cảm ơn vô hạn.

Cảm ơn ông trời an bài, cảm ơn cha mẹ bao dung, cảm ơn tất cả bạn bè ủng hộ giúp đỡ... Quan trọng nhất, là cảm ơn ‘người ấy’ đến bên cạnh, vĩnh viễn làm bạn.

Vì bên Mỹ khai giảng sớm, sau khi hết ngày nghỉ Kỷ Tử Mân và Ngôn Hành vội vàng bay sang. May mà Lữ Diêu đã cho người chuẩn bị xong nhà từ sớm, các việc vặt nhất như thủ tục, học phí cũng đều có người xử lý giúp, hai bạn nghiên cứu sinh chỉ cần trang trí nhà mới sẽ ở trong vài năm là xong.

-A Hành, giường cậu muốn mua cái nào?

-Cái này không tồi.

-Mẹ, có phải nhỏ quá không? Hai người chúng ta chen không được đâu!

-... Chúng ta phải ngủ chung?

-... Coi như tôi chưa nói gì.

Bạn đang ?

-Đùa thôi mà, đừng giận. Ừ, cái này rất tốt, rất chắc co giãn cũng không tệ, chúng ta có thể lăn lộn ở trên đó, cậu cảm thấy thế nào?

-Được đấy, tôi thích!

-Vậy thì mua cái này. Tử Mân, lát nữa chúng ta qua bên đó xem chút đi.

-Cái gì...? – Kỷ Tử Mân nhìn theo hướng Ngôn Hành chỉ. – Cậu, cậu xem cái đó làm gì?

Ngôn Hành nắm tay phải của Kỷ Tử Mân, vuốt ve ngón tay thon dài xinh đẹp của cậu cười nói:

-Không thấy nơi này có vẻ trống à? Thứ của tôi đương nhiên phải để lại ký hiệu mới không bị cướp mất.

-Khư, cậu mới đừng tùy tiện bị người phụ nữ nào bắt cóc!

-Cho nên cậu phải trông tôi cho kỹ. Đi xem chứ?

-... Ừ.

15. Chương 15: Ngoại Truyện: 10 Võ Kịch Ngắn

[Liên quan đến tên gọi]

Ngôn Hành: tại sao tên của tôi là tài tử đại nhân?

Kỷ Tử Mân: bởi vì phải phối hợp với danh hiệu hoàng tử điện hạ, địa vị lại không thể cao hơn tôi, cậu không biết là tên của chúng ta đổi lại sẽ càng chuẩn xác à? Cậu rất có vẻ như không có tài nghệ gì...

Ngôn Hành: tôi biết tính bằng bàn tính, Taekwondo, piano, đã từng diễn thuyết, các loại giấy khen đọc diễn cảm, viết văn, thi đấu tra từ điển, thi hợp xướng, thi phát minh... dường như vẫn còn, nhưng tôi không nhớ rõ.

Kỷ Tử Mân: xin lỗi tôi chỉ biết vẽ tranh.

[Liên quan đến học tử]

Kỷ Tử Mân: nói! Hai người quen nhau thế nào!

Ngôn Hành: chị ấy là học muội của anh trai tôi, mời chị ấy làm gia sư cho tôi ba năm cấp ba...

Kỷ Tử Mân: Mẹ, học luật còn ra tay với vị thành niên!

Ngôn Hành: bọn tôi chỉ tới bước ba (vuốt ve thân thể), không tiến đến bước cuối cùng...

Kỷ Tử Mân: nhưng cậu cũng không ra tay với học muội và cô rùa biển, chẳng lẽ cậu là —

Ngôn Hành: ừ... (blush)

Kỷ Tử Mân: (ngồi xổm góc tường) trời ạ, vậy mà tôi lại cướp đi đời xử nam của cậu ta! Được rồi, dù sao cậu ta cũng nhận được xử nữ của mình, coi như hòa. Ý? Nói như vậy xử nữ của cậu ta cũng vẫn còn, như vậy chẳng phải là... Hắc hắc hắc.

[Liên quan đến Tinh Tử]

Kỷ Tử Mân: Kiều Hải Tinh, lai bốn dòng máu, biết nói nhiều ngôn ngữ, thân cao 170cm, cân nặng bốn mươi tám, ba vòng 32C, 24, 34, dựa vào shop bán hàng online mỗi tháng thu nhập bình quân mười vạn... Có bạn trai không? Không có, chồng ngược lại có một tên.

Ngôn Hành: cậu ấy kết hôn rồi?

Kỷ Tử Mân: đúng vậy, tôi chưa nói à? Nghỉ hè năm cậu ấy lên năm ba đã đến nước F đăng ký, tôi còn làm phù dâu.

Ngôn Hành: phù dâu?

Kỷ Tử Mân: (sợ) tôi nói là phù rể, nói nhầm ha ha...

Kiều Hải Tinh: cho nên tôi theo Diana đến nước F làm việc có thể đoàn tụ với ông xã! Anh ấy á, là người mẫu hàng đầu Diana huấn luyện, bọn tôi nhất kiến chung tình, tư định chung thân, tuy so ra kém câu chuyện của ba mẹ Tiểu P, nhưng cũng rất lãng mạn... (bla bla bla)

Kỷ Tử Mân: đừng hỏi nữa, rất khủng bố.

[Liên quan đến chủ quán]

Ngôn Hành: nghe nói anh ấy có quá khứ huy hoàng.

Kỷ Tử Mân: chắc chắn, tôi nghe nói chủ quán nghỉ học giữa cấp ba, bỏ ra ba tháng chinh phục toàn bộ lưu manh khu đông, còn được lão đại hắc đạo mời vào hội, chỉ có điều từ chối!

Đồng sự Tiểu Mễ: tôi nghe nói là chủ quán từ cấp hai đã đi bán, còn khiến phu nhân thị trưởng cùng phu nhân nhà tài phiệt nào đó vì anh ấy mà ra tay tàn nhẫn, khi đó anh ấy mới mười lăm tuổi! Sau khi chuyện vỡ lở anh ấy cầm chỉ phiếu x ngàn vạn trốn tới đây!

Đồng sự Đông Đông: không, tôi nghe nói là anh ấy thật ra là con riêng của chủ tịch tập đoàn nào đó, mẹ bị đại phu nhân hãm hại, vì báo thù anh ấy đồng thời dụ dỗ bố, anh trai cùng đối thủ công ty, thành công khiến công ty phá sản, khi đó anh ấy mới có mười ba tuổi.

Ngôn Hành: mấy người... thật bát quái. (cậu đã từng là một trong những chủ đề bát quái đấy, đập)

Tề Bạch: ha ha.

[Liên quan đến Ngôn Hâm]

Kỷ Tử Mân: chị gái cậu rất nữ tính, không giống cảnh sát chút nào!

Ngôn Hành: tốt nghiệp thủ khoa khoa giám định nghiên cứu đại học cảnh sát trung ương, Taekwondo, đai đen Karate, từng ở lớp tuyển tu đánh bại tất cả bạn học, giành được phong hào 'hoa hồng đen'. Lần trước hợp tác điều tra với tổ hình sự vụ giết người hàng loạt, dùng thân dụ địch, một giây trước khi phạm nhân động thủ đã ra tay vặn gãy cánh tay đối phương, đá gãy ba chiếc xương sườn cùng xương bắp chân —

Kỷ Tử Mân: dừng! Tôi hiểu rồi.

Ngôn Hâm: Tiểu Hành nói sai rồi, gãy năm chiếc xương sườn chứ!

[Liên quan đến luyện đệ (muội) tình kết]

Ngôn Duệ: tôi không có luyện đệ tình kết.

Tề Bạch: vậy sao? Vậy là ai không đợi được em trai học bổ túc về, gọi điện cho tôi cầu cứu tìm người?

Ngôn Duệ: muộn hơn bình thường mười phút, lo lắng là rất bình thường.

Tề Bạch: vậy sao? Vậy là ai sau khi nhìn thấy em trai nhận chocolate của nữ sinh, gọi điện thoại mật báo cho phụ huynh đối phương cùng giáo viên chủ nhiệm lớp?

Ngôn Duệ: tuổi nhỏ như vậy đương nhiên không thể yêu đương!

Tề Bạch: vậy sao? Vậy là ai như đồ biến thái, lúc em trai vừa lên năm nhất cấp hai đi đến trường, vụng trộm đi theo phía sau theo dõi?

Ngôn Duệ: tôi sợ sẽ có phần tử bất lương không có mắt bắt nạt em trai tôi!

Tề Bạch: sự thật chứng minh Taekwondo của em anh không phải luyện không.

Ngôn Duệ: cắt! Sao cậu cứ âm hồn bất tán vậy!

Ngôn Hành: chả trách em vẫn cảm thấy có người luôn nhìn em, hóa ra là anh... (lùi xa ba bước)

Ngôn Hâm: Tiểu Hành, chị còn khoa trương hơn, nói ra sẽ dọa em đấy.

Ngôn Duệ: Tiểu Hâm xinh đẹp như vậy, sao anh có thể để những tên nam sinh thối kia ngấp nghé em... Đây, đợi đã, hai đứa dừng đi! Anh chỉ quá lo lắng cho hai đứa thôi, thật đấy!

[Liên quan đến tình sử phong lưu của hoàng tử]

Ngôn Hành: Tử Mân, tôi có thể hỏi... Cậu đã hẹn hò với bao nhiêu người rồi không?

Kỷ Tử Mân: chỉ có cậu! Đối tượng tôi nghiêm túc hẹn hò như vậy, chỉ có cậu.

Ngôn Hành: thật tốt quá.

Kỷ Tử Mân: (giơ tay chữ v)

Ngôn Hành: như vậy không nghiêm túc hẹn hò thì sao?

Kỷ Tử Mân: ...

[Liên quan đến người mới người cũ gặp gỡ]

Học tử: hóa ra em là tình nhân của A Hành, cuối cùng nhìn thấy em rồi.

Kỷ Tử Mân: chúc mừng chị kết hôn, chúc anh chị hạnh phúc.

Học tử: ha ha, đương nhiên phải hạnh phúc, nếu không hạnh phúc chị đi đành quay về tìm A Hành.

Ngôn Hành: học tử, xin chị đừng nói lời này sẽ làm người ta hiểu lầm.

Chú rể: Christine, anh sẽ khiến em với con hạnh phúc, xin đừng rời xa anh... Ô...

Học tử: ngoan ngoan, chỉ cần anh vĩnh viễn yêu em thương em, sao em nỡ bỏ đi chứ?

Chú rể: ô ô...

Kỷ Tử Mân & Ngôn Hành: hóa ra chị ấy vừa ý kiểu này...

[Liên quan đến người mới người cũ gặp gỡ 2]

Học tử: kỳ thật A Hành có một thói quen xấu, thứ càng yêu thích càng không nỡ lấy ra cho mọi người nhìn. Cho nên muốn gặp được em thật không dễ dàng, chị phải năn nỉ rất lâu mới khiến cậu ấy đồng ý dẫn em đến buổi hẹn đấy!

Kỷ Tử Mân: ồ? (liếc về phía Ngôn Hành) vậy cậu nên khai báo rõ ràng từng cái với tôi, hừ hừ.

Ngôn Hành: quả nhiên tôi không nên cho hai người gặp mặt... (xoa trán)

[Liên quan đến diễn đàn đại học T]

A: tôi đã sớm hoài nghi giữa hai người có mập mờ rồi!

B: lâu trên đưng đánh rắm nữa! Qua lại của bọn họ ở trường học căn bản là không! (quan sát đã lâu)

C: tôi hiểu kỳ hai người họ ai 1 ai 0... Thuần khiết là đi ngang qua.

D: nhất định là tài tử công! Đáng người của hoàng tử khoa nghệ thuật kia dù không tệ, nhưng khuôn mặt kia thì đúng kiểu bị đè!

E: nói không chừng là mỹ công cường thụ ấy! Gần đây tôi rất mê loại này! Tài tử thoát nhìn rất cấm dục, nhất định là trung khuyến thụ! Manh chết tôi rồi!

F: hủ nữ xin tự trọng... Tôi không có ý kiến với đồng tính luyến ái, nhưng công khai thái quá khiến người không thoải mái ==

D: Các người khác phái luyến công khai đi trên đường thì được, một tí đồn đãi đồng tính luyến ái đã không chịu nổi. Xin đừng phân biệt đối xử!

(F cùng D cầu véo lẫn nhau, lợc qua)

C: tôi nghe nói bọn họ biết nhau ở quán cafe Tương Thân đấy... (lần nữa đi ngang qua)

M: cầu chân tướng! Cầu ảnh chụp! Cầu yêu sách!

H: tôi tan nát cõi lòng...

O: sao tôi lại nghe nói là cái người khoa nghệ thuật oox với người khác ở WC bị khoa luật nhìn thấy, hai người liền có gian tình?

S: tôi nghe nói Kỷ suốt nữa bị xe đụng, Ngôn đi qua cứu cậu ấy một mạng, hai người nhất kiến chung tình...

N: đều không phải! Là Ngôn Hành bị bạn gái đá, Kỷ Tử Mân thấy cậu ấy đáng thương mới hẹn hò với cậu ta hiểu chưa!

A: phiên bản đúng là quá nhiều... Rốt cuộc cái nào mới là thật?

X: nghe nói bọn họ muốn tới nước B kết hôn.

E: thế thì quá là nhanh luôn!

S: không phải mới cùng nhau ra nước ngoài học sao?

B: du học cùng kết hôn có thể tiến hành đồng thời, dù sao hai người họ có tiền (ngoáy mũi)

H: sao không có ai chú ý tôi tan nát cõi lòng...

B: thất tình không phải chỉ một mình cậu, cầu an ủi mời đến nơi khác.

Kỷ Tử Mân: cậu cảm thấy chúng ta có nên đăng một bài làm sáng tỏ?

Ngôn Hành: không cần.

Kỷ Tử Mân: cũng đúng... Nhưng cậu vừa thêm vào dọa tôi rồi! Cứ nói tốt nghiệp là được rồi, kéo theo cái này làm gì!

Ngôn Hành: để mọi người biết cậu thuộc về tôi, cảm giác rất tốt.

Kỷ Tử Mân: ... Tùy cậu, cậu vui vẻ là được rồi.

Ngôn Hành: ừ, tôi rất vui vẻ.

(kéo đèn)

16. Chương 16: Ngoại Truyện: Ai Chiều Ai Hơn

Hai người ở riêng, sinh hoạt mỗi người tự quản lý. Mà sau khi hai người ở chung, có rất nhiều chuyện nhất định phải phân công hợp tác.

Nhưng trong căn nhà Kỷ Tử Mân với Ngôn Hành chung sống hơn nửa năm có vẻ không phải chuyện như vậy...

[Sáng sớm]

-Tử Mân, dậy nào. – Ngôn Hành ngồi xuống mép giường, bàn tay ấm áp xoa lên cái đầu màu nâu duy nhất lộ ra khỏi chăn, nhẹ giọng gọi: -Buổi sáng em có tiết, nếu không dậy anh sẽ đổi cách khác đánh thức em.

-Ừm... – Vật thể trong chăn nhúc nhích vài cái, Kỷ Tử Mân lộ ra một khuôn mặt còn buồn ngủ, hỏi: -Cách gì?

Ngôn Hành mỉm cười, nghiêng người hôn lên đôi môi giống chủ nhân không hề phòng bị. Hai người môi lưỡi quấn quít, nụ hôn này giằng co đúng nửa phút.

Bởi vì thiếu không khí, người Kỷ Tử Mân thì tỉnh nhưng đầu óc vẫn mơ màng.

-Hôn tỉnh hoàng tử ngủ trên giường em. Em xem, không phải rất hữu hiệu? – Ngôn Hành xốc chăn đắp trên người Kỷ Tử Mân ra, nhìn cậu vì lạnh mà cuộn người lại. –Bữa sáng là bánh trứng vị cá tùng mà em thích, nhanh dậy đi.

-Ừm... – Kỷ Tử Mân lăn lộn trên giường rên rỉ không cam lòng, cuối cùng vẫn phải chấp nhận xuống giường rửa mặt.

[Ngày nghỉ]

Ngôn Hành đứng trước cửa phòng làm việc của Kỷ Tử Mân, gõ cửa nói:

-Tử Mân, anh lấy quần áo đi giặt.

-Hả! – Người bên trong bạch bạch bạch vội vàng mở cửa, Kỷ Tử Mân lộ ra khuôn mặt kinh ngạc. –Hôm nay đến phiên em mà?

-Không sao, tiện tay ném vào máy giặt thôi mà.

Ngôn Hành duỗi tay lau đi vết bút chì trên mặt Kỷ Tử Mân, xem ra người này lại mệt trực tiếp gục đầu trên bàn vẽ ngủ rồi.

-Giặt xong để em hong khô! – Kỷ Tử Mân tương đối kiên trì.

-Được, em tập trung đẩy nhanh tốc độ đi, không phải ngày một phải giao bản thảo à?

-A! Chết chắc rồi... – Kỷ Tử Mân xị mặt lại quay vào phòng làm ồ.

Đến hai giờ đêm, Ngôn Hành viết xong báo cáo đi vào bếp uống nước, phát hiện trong khe cửa phòng làm việc còn hắt ra ánh đèn liên lẵng lẽ mở cửa nhìn.

Kỷ Tử Mân úp mặt trên bàn ngủ say, dưới mắt là hai quầng thâm xanh.

Ngôn Hành đến gần nhìn, phát hiện bản thiết kế đặt một bên đã ký tên, mà ký tên sau khi bản thảo xong là thói quen của Kỷ Tử Mân.

Bất đắc dĩ thở dài, Ngôn Hành nâng người dậy rồi ôm ngang lên đi về phòng ngủ của hai người. Hắn đặt Kỷ Tử Mân lên giường xong lại vào phòng tắm đắp ướt khăn mặt, lau một lượt mặt cùng toàn thân Kỷ Tử Mân, động tác rất nhẹ nhàng, cả quá trình đều không làm người thức giấc.

Nguyên nhân khác tự nhiên là Kỷ Tử Mân thức ba ngày đêm, hoàn toàn mệt tê liệt rồi.

Kỷ Tử Mân ngủ một mạch đến trưa hôm sau mới tỉnh. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất phủ kín trong nhà, vừa ra khỏi cửa cậu liền thấy Ngôn Hành xách giỏ quần áo đã giặt đi vào.

-A! – Kỷ Tử Mân vừa nhìn thấy quần áo liền nghĩ đến ngày hôm qua mình nói phải hong khô, kết quả vẫn quên mất. –Xin lỗi, em lại...

-Ngủ no rồi à? – Ngôn Hành đi qua dắt Kỷ Tử Mân đến bên solon, đặt giỏ quần áo ở giữa hai người rồi nói: -Nào, gấp quần áo với anh.

Kỷ Tử Mân cảm thấy cực kỳ áy náy, bởi việc này không phải là lần đầu, phải nói là xảy ra nhiều lần.

-Gấp xong chúng ta ra ngoài ăn đi, lần trước không phải em nói muốn nếm thử thức ăn ở nhà hàng mới mở kia sao?

Ngôn Hành cầm một chiếc áo gấp trước, hắn cảm thấy hai người đã sống chung với nhau, có một số việc kỳ thật không cần phân chia rõ ràng như vậy.

Cái gọi là chia sẻ, không phải tất cả mọi chuyện đều chia đôi mỗi người một nửa, mà là khi người còn lại gặp khó khăn chủ động giúp đỡ, đây mới gọi là chia sẻ.

-Ừm. – Kỷ Tử Mân vì mệt mỏi vài ngày, nghe thấy có thể ăn thức ăn ngon tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Hai người nhanh chóng gấp xong tất cả quần áo, sau đó vui vẻ ra ngoài.

[Bữa tối]

(Ngôn Hành, hôm nay em phải ở lại giúp triển lãm thiết kế, có lẽ phải mười giờ mới về được)

Thả đĩa rau vừa xào xong trên tay xuống, Ngôn Hành trả lời:

-Ừ, đừng để mệt quá.

Cúp điện thoại, Ngôn Hành nhìn bữa tối đã chuẩn bị sẵn xong, sau đó quay vào bếp xối cho mình một bát cơm, một mình ngồi trên bàn bắt đầu ăn.

Kỷ Tử Mân học nghệ thuật thiết kế, một khi có công việc hoặc bài tập thì bận rộn như không muốn mạng, thời gian dài làm việc nghỉ ngơi không ổn định, song song với Ngôn Hành nghiên cứu sách vở cùng vụ án chiếm đa số, hai người thường xuyên gặp cảnh sinh hoạt không thể phối hợp.

Ngôn Hành cơm nước xong xuôi mới dùng màng giữ tươi cất đồ ăn thừa cùng cơm vào tủ lạnh, thời gian cũng mới 6:30. Hắn quyết định đến phòng sách để sửa lại tài liệu đề tài nghiên cứu.

Một khi tập trung cùng bạn rộn thời gian luôn trôi qua rất nhanh, đợi đến lúc Ngôn Hành nghỉ ngơi thư giãn thì kim đồng hồ đã chạy tới vị trí 9:30.

Tâm tư Ngôn Hành khẽ động, quay về phòng mặc áo khoác dày, lấy chìa khóa xe trên tủ quầy rồi ra ngoài.

Tuy Kỷ Tử Mân dự tính mười giờ có thể xong việc, nhưng trên thực tế vẫn bận đến hơn mười một giờ.

Chào các bạn học xong, Kỷ Tử Mân vừa đi ra cổng trường đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở ven đường. Một anh đẹp trai đáng người cùng ngoại hình đều rất hấp dẫn đứng cạnh xe, lúc Kỷ Tử Mân vừa xuất hiện ánh mắt liền khóa chặt trên người cậu.

Kỷ Tử Mân nhìn thấy Ngôn Hành thì rất bất ngờ, mùa đông rét lạnh vì sự xuất hiện của hắn mà như không còn lạnh nữa.

-Anh đẹp trai, đang chờ ai vậy?

Nhìn vẻ ngả ngớn của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành cười nói:

-Đang đợi hoàng tử diện hạ nhà tôi, cậu nhìn thấy cậu ấy không?

-Khư, hoàng tử nhà anh có đẹp trai như tôi không? Công phu trên giường có tốt hơn tôi không?

-Trong lòng tôi cậu ấy là nhất, nhưng nhìn thấy cậu thì không nhất định... – Ngôn Hành ôm eo Kỷ Tử Mân, hôn lên gương mặt lạnh buốt của cậu. – Bên ngoài lạnh, chúng ta về nhà thôi.

Kỷ Tử Mân cũng thu tâm tư chơi đùa, chà xát bàn tay theo lên xe.

Trước khi khởi động máy, Ngôn Hành lấy bình thủy ở ghế sau đưa cho Kỷ Tử Mân uống trước.

-Uống chút canh nóng cho ấm dạ dày, có lẽ em còn chưa ăn gì đúng không?

Kỷ Tử Mân một khi bận rộn có khi ba bữa cũng chẳng quan tâm, nếu Ngôn Hành không ở bên nhắc nhở chắc chắn là đói đến mức đau dạ dày.

-Chắc chắc, đúng là người đàn ông tri kỷ. – Kỷ Tử Mân rót một chén canh nóng, cảm giác ấm áp cực kỳ hạnh phúc. – Đàn ông tốt như vậy lại bị em nhạt được, đúng là được lời!

-Đúng vậy, động vật quý hiếm xin hết sức bảo vệ. – Ngôn Hành hiếm khi cũng hòa theo Kỷ Tử Mân nói đùa.

Đường về nhà lái xe khoảng nửa tiếng, sau khi về nhà Kỷ Tử Mân như đứa trẻ gào khóc đòi ăn, đợi Ngôn Hành hâm nóng bữa tối cho ăn.

Khi Kỷ Tử Mân ăn như gió cuốn để đền bù cho dạ dày chịu ngược đãi của mình, Ngôn Hành ngồi một bên nhìn cậu ăn.

-Trước kia còn không biết, nhưng bây giờ phát hiện một mình ăn cơm thật sự rất khó nuốt. – Kỷ Tử Mân ăn được một nửa đột nhiên nói. – Xin lỗi, để anh chuẩn bị phong phú như vậy lại không cùng ăn với anh.

Kỷ Tử Mân vốn là người cực kỳ sĩ diện không thích xin lỗi, lúc mới bắt đầu hẹn hò xin lỗi trước vĩnh viễn là Ngôn Hành. Trải qua những ngày này, dần dần cậu cũng thành người luôn đặt xin lỗi ở cửa miệng.

-Không sao, nhìn em ăn cũng rất tốt.

Với áy náy của Kỷ Tử Mân, Ngôn Hành vĩnh viễn luôn bao dung.

Kỷ Tử Mân bật cười, nói:

-Ngày mai là em rảnh rồi, cùng nhau ăn lẩu đi!

-Đương.

Với đề nghị của Kỷ Tử Mân, từ trước đến giờ Ngôn Hành luôn phụ họa.

[Tự hội]

Một ngày, Kỷ Tử Mân ôm notebook ngồi trên ghế salon, hướng về phòng sách nói lớn:

-Steve hẹn em ngày mai đi liên hoan với bọn họ!

Ngôn Hành đi ra phòng, nhíu mày hỏi:

-Steve là người tóc dài thích nhai kẹo cao su?

-Đúng. – Kỷ Tử Mân phát hiện sắc mặt Ngôn Hành không vui, khó hiểu hỏi: -Anh làm sao thế?

-... Không được đi. – Có lẽ Ngôn Hành cũng tự giác không có lập trường gì can thiệp vào quyết định của Kỷ Tử Mân, bởi vậy giọng rất cứng nhắc.

Không được...? Ngôn Hành gần đây rất tôn trọng lẫn nhau trừ khi trong trạng thái cực kỳ tức giận mới có thể thất thường, bình thường rất ít khi dùng giọng điệu mệnh lệnh kiểu này nói chuyện với cậu.

-Cho em một lý do. – Kỷ Tử Mân không tức giận, ngược lại rất ngạc nhiên vì sao Ngôn Hành lại phản đối.

-Tên kia... Cứ luôn nhìn chòng chọc vào eo với mông em. – Chỉ cần nghĩ tới là tức giận, vẻ mặt Ngôn Hành càng lúc càng khó coi. –Biết rõ anh là bạn trai em rồi cũng không nghiêm chỉnh lại.

Kỷ Tử Mân cố gắng nhớ lại hành vi cử chỉ của Steve, quả thực là người rất thích lượn lờ xung quanh cậu, thỉnh thoảng khoác vai ôm eo. Cậu lập tức hiểu vì sao Ngôn Hành lại không vui như vậy, bởi vì mình khuyết thiếu cảnh giác ở mặt này, mà Ngôn Hành mất thấy tất cả rồi lại không dám ảnh hưởng đến bạn bè của cậu, chỉ có thể buồn bực trong lòng.

-Có những người khác cũng không được? – Kỷ Tử Mân lại hỏi.

-... Không được.

-Nếu anh nói thế, vậy được rồi! – Kỷ Tử Mân thoải mái đồng ý yêu cầu của Ngôn Hành, đồng thời từ chối lời mời của đối phương trong nhóm chat.

Thấy Kỷ Tử Mân không giống đang tức giận, Ngôn Hành lại có cảm giác áy náy.

-Tử Mân, em có thấy phản cảm với anh không?

?

-Tại sao em phải vì một người ngấp nghé mông em mà phản cảm với anh? Tuy anh cũng là người có hứng thú với mông em. – Kỷ Tử Mân vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ám chỉ Ngôn Hành đến ngồi. –Đây là quyền lợi của anh với tư cách là tình nhân của em, đổi lại là em, cũng sẽ không khách khí với anh!

-Ừ... – Không thoải mái của Ngôn Hành vì mấy câu của Kỷ Tử Mân mà biến mất.

Sau đó vì Ngôn Hành phản đối, số lần đi chơi của Kỷ Tử Mân với bạn bè giảm rất nhiều, chỉ cần có mặt Steve Kỷ Tử Mân sẽ không xuất hiện. Dần dần Steve cũng phát hiện vẻ xa cách cùng khách sáo của cậu, chỉ có thể xoa mũi thức thời bỏ tà niệm.

-Thế này anh vui chưa?

-Ừ, nữ sinh tên Angel kia em cũng phải từ chối.

Không có điểm cuối, chỉ có được vui đời tiên.

[Cosplay]

Bởi vì một lần lỡ miệng nào đó của Kiều Hải Tinh, không cẩn thận tiết lộ lịch sử đen tối Kỷ Tử Mân từng mặc váy phù dâu trong hôn lễ của cô.

Với dáng người của Kỷ Tử Mân, trong buổi hôn lễ tràn ngập người mẫu, tomboy cũng không tính là đột ngột, dù sao người mẫu nữ ngoại quốc khung xương cùng thân cao hơn cậu có khối người. Ngũ quan vốn xinh đẹp được trang điểm, đeo lông mi giả, nhét ngực giả, cạo sạch lông mọc trên người. Đa số người đều cho rằng cậu cũng là người mẫu, từ đầu tới cuối không bị vạch trần.

Sau khi Ngôn Hành biết chuyện này đã buồn bực một thời gian.

Cho đến một ngày —

-Anh nhìn hộ em xem bộ lễ phục này thế nào, có phải quá xinh đẹp rồi không?

Một tiết học của Kỷ Tử Mân hợp tác với công ty người mẫu quy mô lớn, mở một buổi triển lãm thiết kế liên hợp, lễ phục là chủ đề của cậu. Cậu nghiêm túc tập trung vào bài tập lần này, thiết kế một bộ lễ phục dùng màu đen cùng màu vàng làm chủ đề.

-Không đâu, rất trang nhã. – Ngôn Hành không có mắt thưởng thức, chỉ có thể đơn giản cho cảm nhận cá nhân.

-Rất tốt! – Kỷ Tử Mân chính là muốn cảm tưởng trực tiếp kiểu này của Ngôn Hành.

Ngôn hình nhìn bộ lễ phục mặc trên người ma-nơ-canh, trong đầu nhớ lại ảnh chụp Kiều Hải Tinh vụng trộm cho hắn xem sau lưng Kỷ Tử Mân. Đáng vẻ Kỷ Tử Mân mặc lễ phục hẳn sâu trong óc hắn.

Có cảm giác kích động.

-Tử Mân... – Ngôn Hành mở miệng cắt ngang động tác kiểm tra tác phẩm của Kỷ Tử Mân.

-Có chuyện gì?

-Em có thể mặc bộ lễ phục này vào cho anh xem không? – Ngôn Hành không kiềm được dục vọng trong lòng thúc giục, mặt dày thăm dò.

-Hả? – Kỷ Tử Mân sững sốt, sau đó xấu hổ. –Anh, anh nghĩ cái gì vậy? Em cũng không biết anh có sở thích này!

-Không phải, chỉ là...Lúc trước Kiều Hải Tinh cầm ảnh chụp em mặc lễ phục trong hôn lễ cho anh xem, anh rất muốn nhìn em mặt thật một lần.

-Con mụ Tinh Tử kia! – Kỷ Tử Mân cực muốn bầm thây vạn đoạn Kiều Hải Tinh.

-Xin lỗi, muốn em mặc đồ nữ em không thoải mái là bình thường, coi như anh chưa nói gì. – Ngôn Hành cũng cảm thấy yêu cầu của mình rất mất mặt, tuy là khát vọng thật sự trong lòng nhưng không nên miễn cưỡng Kỷ Tử Mân đáp ứng.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ lại lúng túng của Ngôn Hành, Kỷ Tử Mân nhướn mày nói:

-Em mặc, anh ra ngoài trước.

-Hả...

-Hả cái gì mà hả, em chịu mặc không phải anh nên cười trộm à? Đi ra ngoài đợi trước đi! – Kỷ Tử Mân đẩy Ngôn Hành ra ngoài cửa, đóng sầm cửa lại.

Ngôn Hành dần người đứng ngoài cửa, hoàn toàn không ngờ Kỷ Tử Mân lại đồng ý mình.

Mười phút sau, cửa lại mở ra lần nữa, Kỷ Tử Mân xách chân váy lảo đảo đi ra.

Bởi vì là quần áo thiết kế cho người mẫu ngoại cỡ, kích cỡ này với đàn ông như Kỷ Tử Mân cũng vẫn rất rộng. Lễ phục mặc trên người cậu rộng thùng thình lụp xụp, không cách nào bày ra sự xinh đẹp của lễ phục.

Ngôn Hành nhìn chằm chằm vào Kỷ Tử Mân, không nói ra lời.

-... Được rồi! Xem xong rồi em muốn đi thay!

Một thằng con trai mặc đồ nữ có thể không e lệ sao? Lần trước là vì Kiều Hải Tinh có trợ cấp phí tổn tinh thần cho cậu, còn có thể coi như công tác, nhưng hiện tại chỉ vì thỏa mãn hi vọng của tình nhân, Kỷ Tử Mân cảm thấy vừa thẹn vừa giận, cảm giác rất phức tạp.

-Chờ chút! – Ngôn Hành bỗng giữ chặt Kỷ Tử Mân, ôm cậu vào lòng.

-Này, anh còn muốn làm gì nữa?

Ngôn Hành ôm chặt Kỷ Tử Mân không chịu buông, cả người khô nóng.

-Tử Mân... Anh có cảm giác rồi.

-Cảm giác, cảm giác... Đ*! – Kỷ Tử Mân không nhin được vắng tục, ý đồ giã giũa. –Anh muốn xằng bậy thì tối thiểu cũng phải đợi em cởi đồ ra đã, đây là tác phẩm em phải nộp đấy!

-Anh muốn em mặc bộ đồ này làm với anh. – Ngôn Hành lúc này cố chấp bất ngờ, không chịu để ý lời kháng nghị của Kỷ Tử Mân.

Tay Ngôn Hành chui vào khóa lưng chưa kéo lên, trực tiếp tìm được đầu vú trước ngực vuốt ve.

-Ừm... – Chỉ là núm vú bị đùa bỡn dục vọng của Kỷ Tử Mân đã thành công bị nhóm lên, không giã giũa nữa.

Lần yêu này tiến triển rất nhanh, tỉnh táo của Ngôn Hành từ lúc nguyên vọng trở thành sự thật nháy mắt bị cắn nuốt gần như không còn. Hắn vừa hôn môi nồng nhiệt với Kỷ Tử Mân, tay phải luồn vào trong làn váy cởi quần lót, vuốt ve thứ đó của tình nhân.

-Ha ha! – Lúc ân ái từ trước đến giờ Kỷ Tử Mân đều tùy Ngôn Hành chi phối, hưởng thụ đồng thời cũng rất phối hợp yêu cầu của Ngôn Hành.

Hai tay chống vách tường, hai đầu gối quỳ dưới đất, làn váy bị vén lên tận eo. Ngôn Hành tìm trong ngăn kéo nào đó ở phòng khách bao cao su cùng dầu bôi trơn, đè nén dục vọng kiên nhẫn mở rộng cửa mình chặt khít, cuối cùng đưa thứ kia của mình vào lỗ nhỏ mềm mại.

-A! – Kỷ Tử Mân hét lên, hai tay bấu chặt vách tường.

Ngôn Hành không ngừng thúc về trước, một tay xóc dương vật Kỷ Tử Mân, tay kia thì tiếp tục xoa bóp núm vú săn cứng trước ngực cậu.

-Có cảm giác như đêm tân hôn... Em không cảm thấy ư? – Ngôn Hành thở dốc nói.

-Tân hôn cái đầu... A... Ừm, anh đừng làm bẩn quần áo của em, a a... Bằng không em chém anh... Ừm a...

Hai người tận hưởng cả một buổi trưa.

Còn về kết cục của lễ phục như thế nào, nhìn từ kết quả Kỷ Tử Mân với Ngôn Hành chiến tranh lạnh hai ngày, có thể biết được một hai phần.

17. Chương 17: Ngoại Truyện: Quốc Vương Và Hoàng Tử Bé

Có con vạn sự đủ, những lời này dùng để hình dung Kỷ Lễ Dương là đủ.

Khi Kỷ Lễ Dương vừa biết vợ mình Lữ Diêu mang thai, vừa kết thúc công việc anh liền bao trọn cả shop đồ sơ sinh, ở đó đi tới đi lui hai mươi phút, sau đó chỉ nói một câu:

-Đồ dùng nam nữ tất cả cho tôi một bộ, đưa đến nhà của tôi!

Mấy tháng sau giới tính của đứa bé ra đời, là một bé trai có JJ nhỏ. Đồ nữ chồng chất trong phòng trẻ con chỉ có thể chuyển đến phòng khác tiếp tục làm cảnh (thai tiếp theo có thể sẽ dùng tới), mà Kỷ Lễ Dương tự mình thiết kế bày trí căn phòng cho con trai. Trước trước sau sau tổng cộng sửa ba lượt, khiến Lữ Diêu vì vậy mà tức giận.

Chỉ mới mang thai đã như vậy, đứa bé sinh ra thì còn đến mức nào!

Sự thật chứng minh Lữ Diêu có khả năng dự đoán, độ cưng chiều của Kỷ Lễ Dương với con trai đã đạt tới tình trạng bất lực, ai cũng không thể ngăn cản.

Trải qua chín tháng hoài thai, Kỷ Tử Mân ra đời.

Trong lúc Lữ Diêu ở cữ, ăn uống cùng ngủ nghỉ của đứa bé đều do một mình Kỷ Lễ Dương ôm lấy, một mặt chăm sóc vợ yêu vất vả, mặt khác lại không nỡ rời con trai nửa bước. Mà lúc bú sữa mẹ luôn vô cùng gian

nan, mà ngay cả Kỷ Lễ Dương cũng không rõ là mình đang ghen ghét con trai được uống sữa của vợ mình, hay là ghen ghét vợ có thể ôm con trai cho bú.

Có một người bố như vậy, có thể nghĩ Kỷ Tử Mân là một đứa nhỏ bị làm hư.

-Mân Mân, thích không? – Kỷ Lễ Dương chỉ quảng cáo đồ chơi trên TV hỏi.

Kỷ Tử Mân cầm trong tay hai đồ chơi nhìn chòng chọc TV, lớn tiếng trả lời:

-Thích lắm!

-Thích thì bố mua cho con!

Lần một lần hai, Lữ Diêu cảm thấy chồng mình là thương con trai; chín lần mười lần, Lữ Diêu cảm thấy chồng mình ngại tiền nhiều quá không có chỗ tiêu; nhưng sau khi việc này trình diễn mỗi ngày, Lữ Diêu biết rõ chồng mình chính là người bố thất bại, hoàn toàn không biết từ chối, để con trai ước gì được nấy!

-Không được mua! Trong phòng đã không để được nữa, chẳng lẽ anh muốn mua riêng một căn nhà để đặt đồ chơi cho con à? – Lữ Diêu bày ra khí thế bà chủ gia đình, trong nhà luôn là người giả mặt đen.

Kỷ Tử Mân dẫu môi cúi đầu không nói gì, tủi thân dựa vào người bố, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

-Nhà cũng không phải không mua nổi... – Kỷ Lễ Dương lăm bằm trong miệng, nhưng ngại khí thế của vợ không dám nói quá lớn.

-Anh nói cái gì? – Lữ Diêu lạnh giọng hỏi, bỏ qua bộ dáng đáng thương gần như giống nhau như đúc của hai cha con.

Kỷ Lễ Dương ôm con trai bảo bố ‘bị tổn thương tâm hồn’ vào lòng nhẹ nhàng dỗ dành, sợ vợ nghe được mới nói rất nhỏ:

-Ngoan nghe lời không khóc, ngày mai bố sẽ để chú Peter mang đồ chơi cho con!

Đáng tiếc trẻ con thì vẫn là trẻ con, nét hưng phấn trên mặt đơn giản tiết lộ bí mật giữa hai cha con.

-Cảnh cáo anh, tiền lương của Peter còn trong tay em, cho nên anh ta rất cuộc là nghe lời anh hay nghe lời em, chính anh ngấm lại đi!

Phản đồ! Cha con hai người cùng chung mối thù, lập tức dán lên người trợ lý Peter nhãn hiệu kẻ địch.

Sổ ghi chép sự kiện ân ái của hai cha con Kỷ gia tuyệt đối không chỉ có chuyện này. Dưới sự nuông chiều không điểm dừng của Kỷ Lễ Dương, khí thế của Kỷ Tử Mân cũng càng lúc càng tăng vọt. Chỉ cần bố ra ngoài làm việc không ở nhà, bé lập tức hiện nguyên hình trước mặt Lữ Diêu.

-Bố đâu rồi?

-Đi làm. – Lữ Diêu đang vui đầu vào bản thiết kế hơi ngẩng đầu, cho con trai một nụ cười dịu dàng.

-Bao giờ mới về?

-Lần này phải đi xa, cho nên ngày mốt mới về được.

Kỷ Tử Mân méo miệng, bắt đầu giậm chân khóc hô:

-Con muốn tìm bố, con muốn tìm bố, bố ơi bố ơi!

-Kỷ Tử Mân, con không thể như vậy được. – Lữ Diêu buông bút vẽ, kiên nhẫn có hạn.

-Con muốn tìm bố cơ... Ô oa...

Trẻ con vừa khóc mười phút nửa tiếng là không dừng được, huống chi người phụ trách đồ thường ngày không ở. Kỳ thật Lữ Diêu với Kỷ Tử Mân không thân mật, có một phần nguyên nhân không thoát khỏi quan hệ đến dục vọng độc chiếm của Kỷ Lễ Dương.

Lữ Diêu đau đầu muốn nứt đành cam chịu mở notebook, đồng thời gọi điện thoại cho Kỷ Lễ Dương.

-Chị dâu, anh Lion vẫn còn đang quay! – Điện thoại chuyển được, nhưng người nghe là trợ lý Peter.

-Chị biết, nhưng con anh ấy cứ khóc lóc mãi, cậu lấy máy tính mở webcam lên, để cha con họ gặp nhau!
- Lữ Diêu không thể không cảm ơn phát minh hiện đại của khoa học kỹ thuật, ít nhất tìm được một biện pháp giải quyết.

Hình ảnh hai bên vừa thông, Kỷ Tử Mân mắt sắc lập tức phát hiện bóng dáng anh tuấn của bố, cũng không hề giả khóc ồn ào nữa. Hai tay duỗi ra đoạt lấy máy tính của Lữ Diêu xong làm ổ trên salon nhìn chăm chăm màn hình không thôi.

Cảnh quay bên Kỷ Lễ Dương vừa lúc tạm nghỉ, thợ trang điểm tiến lên chỉnh lại tạo hình cho anh. Không biết có phải cảm ứng tâm linh giữa cha con không mà anh nhạy cảm chuyển mắt về phía máy tính, đúng lúc nhìn thẳng mắt với con trai bảo bối.

-Mân Mân! - Kỷ Lễ Dương bỏ qua tất cả nhân viên công tác, hai mắt sáng lên chạy qua chỗ máy tính. -Bảo bối tìm gan của bố! Có nhớ bố không?

-Có! Bố ơi bố nhanh về đi được không?

-Bố cũng siêu nhớ con, công việc chấm dứt bố lập tức về nhà ngay! - Hành vi khoa trương của Kỷ Lễ Dương thu hút ánh nhìn của không ít người, nhưng hai nhân vật chính lại không thêm quan tâm. -Mân Mân, lần này bố có mua quà đấy! Chúng ta mỗi người một cái!

-Quà? - Kỷ Tử Mân cười tí mắt, hoan hô âm ỉ: -Tuyệt quá! Mẹ ơi, bố nói muốn tặng quà cho con!

-Rồi, rồi... Hai bố con cứ ân ái đi, đừng làm ồn mẹ là được. - Lữ Diêu vì linh cảm khô kiệt đã không còn sức quan tâm hai người, thuận miệng qua loa vài câu.

Lúc này chụp ảnh trong rạp hô:

-Lion, phải quay rồi!

-Ừ! - Kỷ Lễ Dương quay đầu đáp một tiếng, lại quay lại nói với con trai: -Xin lỗi, bố lại phải làm việc rồi, con phải ngoan nhé, không được làm ồn mẹ!

-Vâng, Mân Mân sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm ồn mẹ! - Kỷ Tử Mân vâng lời.

Bóng Kỷ Lễ Dương vừa rời khỏi phạm vi webcam, mà mạng đường như cũng không ổn định, hiệu quả hình ảnh không tốt, sau khi hai cha con gặp nhau ngắn ngủi lập tức đứt đường truyền.

-Ô ô... Bố đâu rồi? Con muốn tìm bố! Bố ơi bố ơi!

Giờ ạ, không phải con vừa mới đồng ý với bố đừng làm ồn mẹ sao? Lữ Diêu sụp đổ.

Hai ngày sau, trên đầu Kỷ Lễ Dương đội một chiếc mũ thiết kế riêng theo phong cách đặc biệt mà thu hút bước xuống máy bay. Khi nhìn thấy Kỷ Tử Mân đến đây đón, như làm ảo thuật, một chiếc mũ cùng thiết kế nhưng nhỏ hơn một cỡ xuất hiện phía sau anh, tiếp đó úp tay đem chiếc mũ giống hệt của mình đội lên đầu con trai.

-Đây là quà đó, thích không? - Kỷ Lễ Dương ôm con trai, bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia, hỏi.

-Thích lắm! - Kỷ Tử Mân ôm cổ bố, mấy ngày không gặp nhớ không chịu được.

-Được rồi, tất cả mọi người đang nhìn đấy. - Lữ Diêu ở bên cạnh nhắc nhở, ôm cánh tay chồng muốn hai người tranh thủ rời khỏi đây.

-Nhìn thì cứ nhìn, dù sao con anh đáng yêu như vậy. - Kỷ Lễ Dương nói xong liền hôn trộm lên mặt con trai một cái.

Thật sự là đủ lắm rồi! Lữ Diêu liếc mắt, không còn sức kêu ca nữa.

-Ha ha... - Kỷ Lễ Dương nhìn toàn bộ biểu cảm của vợ trong mắt, thừa dịp cô không chú ý nghiêng người hôn lên môi Lữ Diêu một cái. -Anh đã về rồi, em yêu.

-A, con cũng muốn con cũng muốn! - Kỷ Tử Mân còn chưa hiểu ý nghĩa hôn môi giữa nam nữ chen vào giữa hai người muốn tranh thủ tình cảm.

-Khư, anh đi mà hôn con trai đi! – Tuy là nói vậy, nhưng khóe miệng nhếch lên để lộ tâm tình Lữ Diêu rất tốt.

Một nhà ba người hạnh phúc, ngày hôm sau chiếm trọn nửa trang đầu các tờ báo.

18. Chương 18: Ngoại Truyện: Yêu Là Ngọt Hay Là Em

Ngôn Hành không kiêng ăn, nhưng vẫn có đồ ăn không thể chịu được, ví như cà phê hay đồ ngọt.

Thể chất của hắn miễn cảm, chỉ cần là đồ uống có chút cà phê thì chắc chắn cả đêm sẽ trợn mắt đến sáng. Trừ khi quyết định thức cả đêm, nếu không bình thường Ngôn Hành tuyệt đối không chạm vào trà hoặc cà phê. Mà đồ ngọt, đơn giản chỉ là không thích vị ngọt ngấy, ít thì được, nhiều liền cau mày.

Khách hàng như vậy căn bản không cần phải đến quán cà phê tiêu tiền, nhưng cố tình các cô gái lại thích nhất chạy đến nơi vừa nhỏ lại đẹp vừa có bầu không khí tốt này uống cà phê bàn thị phi, Ngôn Hành chỉ có thể chiều theo.

Trên con đường song song với đại học T có một quán cà phê khá được yêu thích, mặt tiền cửa hàng không lớn, bảng hiệu độc lập không phải đại lý, nhưng trang trí có cá tính, điểm tâm cũng có danh tiếng, thái độ phục vụ cũng không tồi. Bởi vậy việc làm ăn rất tốt.

Ngôn Hành biết quán cà phê này, lúc đi làm thêm đều đi qua, nhưng hắn không mấy hứng thú.

Lần đầu tiên đi vào, là hẹn với bạn gái lớn hơn ba tuổi. Sau khi tan học vội vàng chạy tới, cũng là ngày đó hắn với bạn gái hẹn hò ba năm chia tay.

Chia tay, không bất ngờ.

Ngôn Hành đã sớm phát hiện suy nghĩ của bạn gái, bởi vậy hào phóng chúc phúc, cho dù trong lòng cũng quặn đau.

Mối tình đầu của hắn, rất đau.

-Uống chút ngọt tâm tình sẽ tốt hơn.

Nhìn thấy trước mặt có thêm một ly cà phê, Ngôn Hành nhíu mày, vốn muốn từ chối nhưng nghĩ đến là đồ uống của ‘bạn gái cũ’, không trả tiền thì không hay.

Hả? Hình vẽ trên lớp sữa hơi quen mắt, dường như là... hắn?

-Cảm ơn. – Ngôn Hành dè xuống nghi hoặc trong lòng, lên tiếng cảm ơn.

Không nghe thấy nhân viên phục vụ đáp lại, đối phương đã đi rồi.

Ngôn Hành ngẩng đầu nhìn về dáng người cầm khay tiếp tục làm việc kia, người nọ có tóc màu nâu nhạt, dài vừa đủ để buộc thành đuôi ngựa, còn hơi xoắn tự nhiên, dáng người cao gầy, cái eo buộc tạp dề thoát nhìn rất thanh mảnh.

Ánh mắt quay lại bàn cà phê. Ngửi rất thơm, hình vẽ được tạo thành từ những đường cong màu cà phê, Ngôn Hành nhìn chữ ‘smile’ to bự kia, nghĩ thầm cái này có phải là vì cổ vũ mình mới thất tình nên mới đặc biệt bung lên. Nếu không uống hết chẳng phải là uống phí ý tốt của người khác sao?

Dù sao hôm nay chắc chắn là một đêm không ngủ, liền khuấy đều ly cà phê này.

Ngôn Hành bung cà phê lên uống một ngụm, mày lại nhíu càng chặt.

Ấc, rất ngọt.

Sau đó gần như mỗi tuần Ngôn Hành đều tranh thủ thời gian đến quán cà phê này ngồi một lúc, ngay cả hần cũng cảm thấy mình như vậy rất không bình thường.

Tại sao muốn tới đây... Tạm thời khó giải.

Nhìn menu đồ uống rực rỡ muôn màu, Ngôn Hành hoàn toàn không biết mình nên gọi cái gì, hoặc là nói có thể gọi cái gì. Dù sao đồ uống có cà phê hần đều không thích uống.

Đột nhiên, trong đầu Ngôn Hành hiện ra hình vẽ Q bản khéo léo, đầu lưỡi dường như cũng dư vị lại cảm giác ngọt ngấy trong miệng lúc trước. Không biết tách cà phê kia là gì... Ngôn Hành nhìn xung quanh, không phát hiện thấy nam phục vụ lúc trước, hần liếc nhìn nữ phục vụ đang chờ bên cạnh, chẳng biết tại sao hần hoàn toàn không muốn hỏi thăm mà muốn dựa vào chính mình tìm được tách cà phê trong trí nhớ kia, Ngôn Hành dứt khoát làm theo trực giác tùy tiện chọn một loại.

Đáng tiếc cà phê bưng lên không như mong muốn, Ngôn Hành bưng tách cà phê từ lúc ấm đến khi hoàn toàn lạnh, cuối cùng một ngụm cũng không uống liền đi.

Liên tục đoán sai nhiều lần, cuối cùng Ngôn Hành đã tìm được 'Caramel Macchiato'. Nhưng vì hần chỉ cần dính vào cà phê là mất ngủ, mục đích đã đạt được sau đó Ngôn Hành đến đều chỉ gọi sữa bò hoặc nước trái cây, cho đến khi —

-Hoan nghênh quý khách, xin hỏi có mấy người?

Giọng nói này có chút quen tai, hình như là nhân viên phục vụ kia.

-Tôi có hẹn người.

A, suýt nữa đã quên hần với học muội hẹn gặp nhau.

Học muội này chủ động tỏ tình với hần, đáp ứng chỉ vì cảm thấy nhìn cũng thuận mắt, tính cách cũng ôn hòa, không dính người, không nói nhiều, bắt đầu hẹn hò chắc có lẽ không quá phiền toái.

Nếu có thể Ngôn Hành cũng rất muốn nghiêm túc, khổ nỗi hần có lòng mà lực không đủ. Dùng một loại hình dung rất mơ hồ, chính là không có cảm giác.

Học muội nói gì Ngôn Hành đều không nghe vào, nước mắt cùng lên án của đối phương như người xa lạ trên TV, cảm giác có chút xa xôi không hề chân thật.

-Anh rất xin lỗi.

Chị ba dạy rất tốt, xin lỗi là được.

Sau khi học muội khóc bỏ đi, thế giới mông lung như cách một lớp vải ban đầu lập tức bắt đầu âm ỉ, Ngôn Hành cuối cùng lấy lại tinh thần, với chuyện xảy ra vừa rồi không hề có cảm giác chân thật. Nhưng hần biết mình vừa bị đá.

Ngôn Hành vô thức tìm kiếm bóng người cao gầy nào đó, rất nhanh đối mắt với cậu ta. Nhìn người kia đi thẳng về phía mình, lúc này Ngôn Hành mới phát hiện mình lần đầu tiên nhìn rõ mặt mũi cậu ta.

Nhân viên này khoảng tầm tuổi hần, lớn lên... rất đẹp. Ngôn Hành không biết dùng xinh đẹp để nói về một nam sinh có thích hợp không, nhưng suy nghĩ đầu tiên của hần chính là từ này.

-Xin hỏi quý khách cần gì?

Nhìn nửa cốc sữa bò còn thừa trên bàn, lại nhìn nụ cười chân thành của người nào đó, chỉ thấy sữa bò đậm đặc cùng tinh khiết không hề hấp dẫn, Ngôn Hành bỗng rất muốn đổi khẩu vị, liền đẩy sữa bò ra nói:

-Một ly Caramel Macchiato.

Cà phê hần gọi rất nhanh được bưng lên, nhưng đổi người khác.

Trên lớp sữa là hình caro rất bình thường, không có hình vẽ đặc biệt nào khác khiến tách Caramel Macchiato này trở nên phổ thông. Ngôn Hành ngẩn người, vì thất vọng của mình mà cảm thấy kinh ngạc.

Rốt cuộc là Caramel Macchiato đặc biệt, hay là người bưng Caramel Macchiato lên đặc biệt?

Hắn không biết

Đỉnh vào Alice thuần túy là ngoài ý muốn, muốn trách thì trách bản thân Ngôn Hành từ chối không đủ rõ ràng, đợi đến lúc hắn ý thức được thì người xung quanh đã coi bọn họ là một đôi. Mà thành quả này toàn bộ nhờ ‘bạn gái’ hắn ban tặng.

Muốn bỏ một người có rất nhiều cách, nhưng cách tốt nhất chính là làm đối phương tự đưa ra lời chia tay.

Có thể chia tay với Alice phần lớn có chị gái Ngôn Hành, Ngôn Hâm ra tay. Chỉ cần nhỏ nhẹ ám chỉ trong điện thoại quan hệ đặc biệt của hai người, thành công khiến cô ta hiểu lầm, việc này liền thành công một nửa.

Ngôn Hành chọn địa điểm chia tay tại cùng một quán cà phê, bởi vì rất gần.

Phản ứng quá khích của Alice cũng trong dự đoán của Ngôn Hành, hắn cũng không có ý định khách sáo, giao quyền quyết định vào tay cô ta đã cho đủ mặt mũi.

Hắn thừa nhận mình là một người đàn ông quá đáng, phần lớn nguyên nhân là vì đối phương cũng là một người phụ nữ được một tác lại muốn tiến một bước.

Sau khi chuyện giải quyết thuận lợi, Ngôn Hành phát hiện xung quanh có bầu không khí hân hoan vui mừng, nghĩ thầm có lẽ mình lại trở thành nhân vật chính trong bộ phim của mọi người.

Lúc này, một tách cà phê thơm lừng từ trên trời giáng xuống, hình vẽ phía trên lại thay đổi, là hình ngón cái dựng thẳng.

Khóe môi Ngôn Hành kín đáo nhếch lên, nói:

-Hiện tại tâm tình không tệ, không cần uống cái này.

-A, coi như tôi mời khách là được đi?

Ngôn Hành cúi đầu nhấp một ngụm, lợi dùng chén che đi sự sung sướng mình để lộ ra ngoài, nói:

-Cảm ơn.

Ngay lúc Ngôn Hành hưởng thụ tách cà phê thơm ngon nhưng lại ngọt ngào, mái tóc quăn màu nâu nhạt rũ xuống trước mắt, gương mặt xinh đẹp kia phóng đại trước mắt hắn, khoảng cách giữa hai người lập tức gần hơn rất nhiều.

-Tôi nói, nếu thất vọng với phụ nữ, có muốn thử với đàn ông không?

Thẳng thắn.

Ngôn Hành nghe thấy tiếng tim mình đập, rõ ràng như muốn vang vọng toàn bộ thế giới.

Sợi tóc màu nâu thoát nhìn hơi ướt, mùi thơm sau khi tắm rửa xông vào mũi Ngôn Hành, so với hương cà phê càng làm người ta khắc sâu ấn tượng. Ngón tay bắt giắc quăn lên lộn tóc xoắn nhẹ ấy, xúc cảm lạnh buốt len theo đầu ngón tay như bị giật điện, ngực có chút ngứa ngáy.

-Lời của cậu, tôi sẽ xem xét.

Là lời nói của cậu, không cần cân nhắc.

?

Cậu ấy như một ly Caramel Macchiato.

Có một lớp hoa trang trí khéo léo, một lớp caramel, một lớp bột sữa, một lớp cà phê. Không cần khuấy, hớp một ngụm rất nhiều mùi vị, rất thơm, rất ngọt, lại được chút đắng nhàn nhạt.

Rõ ràng mình là người không động được vào cà phê, nhưng hắn không nhịn được, như là bị nghiện.

Hóa ra, từ lúc người nào đó bung Caramel Macchiato lên đặt trước mặt hắn, hạt giống tình yêu cũng được vùi xuống.

=====HOÀN=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-he-phong-bi>